

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

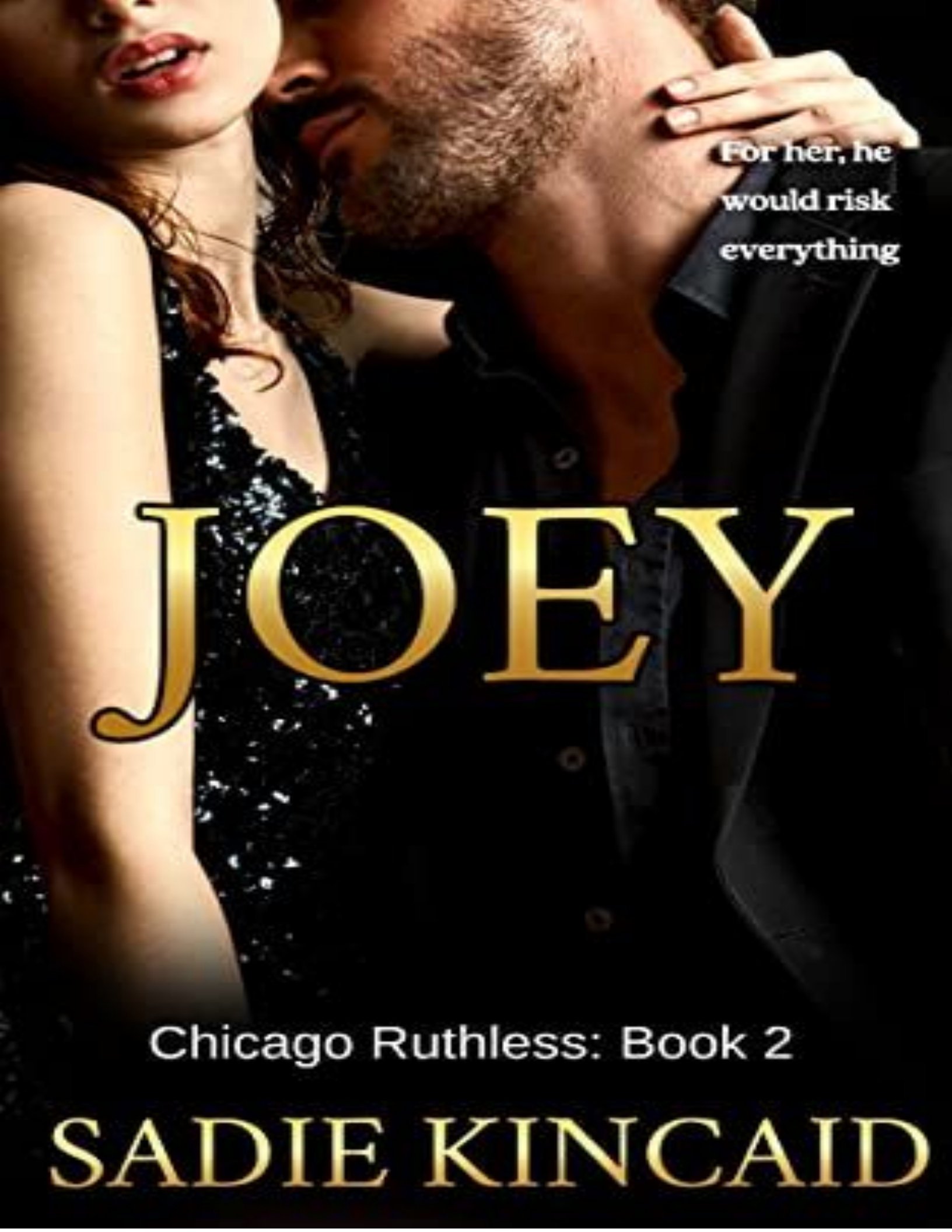
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A man with a beard and a woman are shown in a close embrace. The man is wearing a dark shirt and has his hand on the woman's neck. The woman is wearing a black sequined dress. The background is dark.

For her, he
would risk
everything

JOEY

Chicago Ruthless: Book 2

SADIE KINCAID

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

JOEY

CHİ CAGO ACIMASIZ: KİTAP 2

OceanofPDF.com

SADI E K NCA DII

OceanofPDF.com

RED HOUSE PRESS LTD

OceanofPDF.com

Telif Hakkı © 2023 Sadie Kincaid Tüm

hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Yazarın manevi hakkı savunulmuştur Kapak

Tasarımı: Red House Press Ltd Fotoğrafçı: Xram

Radge

Düzenleme: Baker Street Revizyonları

Bıçimlendirme: Red House Press Ltd

Bu yayındaki tüm karakterler ve olaylar, açıkça kamu malı olanlar dışında, hayal ürünüdür ve yaşayan veya ölü herhangi bir gerçek kişiyle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Tüm harika okuyucularım için ve özellikle de hiçbir zaman tam olarak uyum sağlayamadığını düşünen sizler için.

Önemli değil.

Kendi başınıza parlayabilecekken neden uyum sağlamaya çalışarak zamanınızı boşa harcayasınız ki?

Tüm sevgimle, Sadie xx

OceanofPDF.com

İŞBİRLİĞİ UYARISI

Bu kitap yetişkin okuyuculara yöneliktir ve cinsel içerikli sahnelerin yanı sıra grafik şiddet sahneleri de içermektedir.

OceanofPDF.com

İçindekiler

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

Joey

[Bölüm 2](#)

Max

[Bölüm 3](#)

Joey

[Bölüm 4](#)

Max

[Bölüm 5](#)

Joey

[Bölüm 6](#)

Joey

[Bölüm 7](#)

Max

[Bölüm 8](#)

Max

[Bölüm 9](#)

Max

[Bölüm 10](#)

Joey

[Bölüm 11](#)

Max

[Bölüm 12](#)

Joey

[Bölüm 13](#)

Max

[Bölüm 14](#)

Joey

[Bölüm 15](#)

Max

[Bölüm 16](#)

Joey

[Bölüm 17](#)

Max

[Bölüm 18](#)

Joey

[Bölüm 19](#)

Joey

[Bölüm 20](#)

Max

[Bölüm 21](#)

Max

[Bölüm 22](#)

Joey-Yaş 18

[Bölüm 23](#)

Joey

[Bölüm 24](#)

Max

[Bölüm 25](#)

Joey

[Bölüm 26](#)

Max

[Bölüm 27](#)

Joey

[Bölüm 28](#)

Joey

[Bölüm 29](#)

Max

[Bölüm 30](#)

Max

[Bölüm 31](#)

Max

[Bölüm 32](#)

Joey

[Bölüm 33](#)

Max

[Bölüm 34](#)

Joey

[Bölüm 35](#)

Max

[Bölüm 36](#)

Joey

[Bölüm 37](#)

Max

[Bölüm 38](#)

Joey

[Bölüm 39](#)

Max

[Bölüm 40](#)

Maksimum Yaş 20

[Bölüm 41](#)

Max

[Bölüm 42](#)

Joey

[Bölüm 43](#)

Max

[Bölüm 44](#)

Joey

[Bölüm 45](#)

Max

[Bölüm 46](#)

Joey

[Bölüm 47](#)

Max

[Bölüm 48](#)

Max

[Bölüm 49](#)

Joey

[Bölüm 50](#)

Max

[Bölüm 51](#)

Joey

[Bölüm 52](#)

Max

[Bölüm 53](#)

Joey

[Bölüm 54](#)

Max

[Bölüm 55](#)

Max

[Bölüm 56](#)

Joey

[Bölüm 57](#)

Joey-dört hafta sonra

[Bölüm 58](#)

Max

[Sonsöz](#)

[Ayrıca Sadie Kincaid](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında](#)

[*OceanofPDF.com*](https://oceanofpdf.com)

PROLOGUE

OceanofPDF.com

"S O öldü, D." Dün gece içtiğim konyak şişesi ani ve şiddetli bir şekilde yeniden ortaya çıkma tehdidinde bulunurken dehşet içinde en iyi arkadaşım Dante'ye bakıyorum.

Ağabeyi Lorenzo arkasında duruyor, parmak uçları kızın boynunda, bulamayacağını hepimizin bildiği nabızı kontrol ediyor. Kızın dudakları mavi, Tanrı aşkına.

"Sakin ol Max," diyor Dante o çok iyi tanıdığım soğukkanlı, sakın ses tonuyla. Başka bir durumda bu gerçekten işe yarayabilirdi ama bugün değil.

Gözlerim Lorenzo'nun yüzünde onun ölmediğine dair bir işaret arıyor. Belki çok fazla votka ve kokainden bayılmıştır, belki de

-

Gözleri onun yüzünden ayrılıp benimkilere kilitleniyor. "Bununla ilgileneceğiz," diyor sadece.

"Hayır!" Başımı sallıyorum ve ellerimi saçlarımın arasında gezdiriyorum. "Bunu düzeltemeyiz. Onu ben öldürdüm Loz," diye bağıyorum.

"Sesini alçalt," diye fısıldıyor Lorenzo öfkeyle. "İcabına bakacağımızı söyledim."

Tekrar yüzüne bakıyorum. Kül sarısı saçları yastığın üzerinde dalgalanıyor ve yorganı çıplak vücudunun üzerine çekerek iffetini koruyor. Dudaklarındaki mavi renk dışında uyuyor gibi görünüyor. Ama boynundaki koyu mor morluk - oraya koyduğumu bile hatırlamıyorum

-Bu çok açık.

Boğazımın arkası yanıyor. Ben lanet bir canavarım. Onu yatağa götürdüğümü bile hatırlamıyorum, onu becermek ve ellerimi sarmak şöyle dursun

lanet olası boynunda. Ama bu benim olayım, değil mi? Neredeyse bayılana kadar onları boğmak? Orgazmı daha yoğun hale getirir. Bir kadının kalçaları arasında bulunabilecek zevki ilk keşfettiğimden beri bu işin içindeyim. Ama daha önce hiç zil zurna sarhoşken denememiştim. Asla çok ileri gitmesine izin vermedim.

Şimdiye kadar.

Ona bakıyorum. On dokuz yaşında. Umut dolu bir hayat, dikkatsiz bir hareketle sönüp gitti. Başım öyle bir dönüyor ki, ayaklarımın üzerinde sallanıyorum.

"Max! Buraya birlikte geldiğinizi gören oldu mu diye sormuştum?" Dante soruyor ve onu ilk seferinde duymamış olmam gerektiğini fark ediyorum. *Ne zamandır benimle konuşuyor?*

Başımı salladım. "Bilmiyorum. Kendimde değildim. Onu buraya getirdiğimi bile hatırlamıyorum. Hatırlamıyorum..." Kelimeler boğazımda düğümleniyor ve neredeyse boğuluyorum. Daha önce pek çok insan öldürdüm ve insanlara acı çektirmekten büyük zevk aldım. Ama bu çok daha kötü bir şey. Kontrolümü tamamen kaybettim ve ben kontrolle büyüyen bir adamım.

Dante ellerini yüzüme koyarak başımı çeviriyor, böylece yatağımdaki ölü kız yerine ona odaklanabiliyorum. "Bu bir kazaydı, compagno."

Compagno mu? Yaptıklarından sonra bana nasıl hâlâ arkadaşım diyebiliyor? "Onu ben öldürdüm, D."

Lorenzo saatini kontrol eder. "Saat daha on bile olmadı. Onu cenaze evine götürebilir ve kimse kaybolduğunu fark etmeden cesedi yakabiliriz."

Ona göz kırpıyorum. "Burada Fiona Delgado'dan bahsediyoruz. Babasının, biricik kızının ortadan kaybolduğunu öğrenince çılgına döneceğini düşünmüyorsun değil mi? Dün gece burada olduğunu herkes biliyor."

Lorenzo bana kaşlarını çatı. "Ben de Lorenzo Moretti'yim ve eğer onun ortadan kaybolmasını istersem kaybolur. Bruce Delgado ben ne istersem ona inanacaktır."

Boğazıma düğümlenmiş gibi duran duyguları yutuyorum. "Senden bunu benim için yapmanı isteyemem. Biri öğrenirse..." Düşmanlarımızı ortadan kaldırmak ya da iş için öldürmek bir şeydir, ancak bir kızı seks sırasında boğarak öldürmek bambaşka bir seviyedir.

Dante, "Yapmayacaklar," diye beni temin ediyor.

"Sen bizim kardeşimizsin," diye ekliyor Lorenzo. "Ve bu bir kazaydı." Son sözleri o kadar inanarak söylüyor ki neredeyse ona inanacağım.

OceanofPDF.com

Bölüm
Bir

OceanofPDF.com

ON İKİ YIL SONRA JOEY

"G "İyi kız," diyor Max sırtarak, sağ ayağım pede değdiğinde. Yanaklarım antrenmandan dolayı kızardığı için minnettarım çünkü onun mükemmel ağzından çıkan bu sözler

Eriyip bir su birikintisine dönüşmek üzereydim.

Ben, Joey Moretti - yüzde yüz kart sahibi bir feminist - bana yapmamı söylese seve seve dizlerimin üzerine çöker ve bu adama sürünürdüm.

"Daha işin bitmedi." Padiyle beni dürtüyor, onu tekrar tekmelememi bekliyor. Çünkü antrenmanımızın yarısı bile bitmedi. Bu antrenmanlarda neredeyse benim kadar sıkı çalışıyor; beni sınırlarıma kadar zorluyor ve her seferinde daha hızlı ve daha güçlü olmamı sağlıyor.

Ona bir roundhouse daha vuruyorum ve onaylayan homurtusu merkezimde sıcaklık birikmesine neden oluyor. Başka bir antrenör için bunun yarısı kadar bile çalışacağımı sanmıyorum ama Maximo DiMarco herhangi bir antrenör değil. Her sabah yataktan kalkmamın sebebi o. Şehirdeki en korkulan adamlardan biri ama benim için tatlı, komik ve nazık biri. Ve tanrılar tarafından yontulmuş gibi görünen bir vücuda sahip olması, hayatım boyunca gördüğüm en inanılmaz koyu kahverengi gözlerden bahsetmiyorum bile. Ama aynı zamanda ağabeylerimin en iyi arkadaşı, Cosa Nostra'nın sağ kolu ve benim için herhangi bir erkeğin olabileceği kadar sınır dışı.

"Şimdiden yoruldu mu?" Kıkırdıyor ve başımın yan tarafına vuruyor.

"Hayır," diye yalan söylüyorum. Onu gururlandırma arzum, yorucu antrenmanları sırasında hissettiğim her türlü acı ya da yorgunluğun önüne geçiyor.

Kardeşlerim bana kendini savunmayı öğretmesi için onu ayarladılar ve karşılığında biraz daha özgür oldum. Ayrıca gömleksiz, terli bir adama

Max her pazartesi, aramba ve cuma ve o sabahlar benim için haftanın en önemli anı.

"Daha sert, Joey. Sende bundan daha fazlası olduğunu biliyorum," diyor, ayak parmaklarının üzerinde zıplayarak çemberin etrafında zahmetsizce hareket ederken, sanki bir dağ byklğnde değilmiş gibi.

Bana öğrettiği gibi geriye yaslanıyorum, kalçamı döndürüyorum ve içimde kalan tüm gle pede vuruyorum.

"İşte benim kızım," diyor ve nefesim boğazımda düğümleniyor. Bazen bunu bilerek mi yapıyor diye merak ediyorum. Yani ona büyük bir aşk beslediğimi biliyor olmalı. İki kayınbiraderimle aramızda bir tür şaka gibi. Aşırını korumacı erkek kardeşlerim de buna göz yumuyor çünkü Max'in asla o çizgiyi aşmayacağını biliyorlar. Bana sorarsanız bu çok utanç verici.

"Tamam, evlat. Su molası vermek için iki dakikan var, sonra biraz kondisyon çalışacağız."

İnliyorum. Kondisyon, işkence için bir koddur. Burpee'ler, dağ tırmanışları ve Max'in antrenmanımın sonunda bana yaptırdığı diğer tüm çılgın egzersizler.

"Fırsatın varken bunun tadını ıkarmalısın. Yeni antrenörün sana o kadar kolay davranmayacaktır," diyor Max gülerek ve bana bir şişe su uzatıyor.

Ona göz kırpıyorum. "Yeni antrenör m?" "Evet. Dante sana söylemedi mi?"

Dante benim ağabeyim. Seçilmiş kişi. Cosa Nostra'nın başi ve en büyük ağabeyimiz Lorenzo ile birlikte başımın belası.

Kaşlarımı attım. "Hayır. Yeni bir eğitmene ihtiyacım yok." "Güven bana. Bu benden çok daha iyi."

"Kimse senden daha iyi değil," diye geveliyorum ve bu itirafım karşısında yüzüm kızarıyor.

"Joey." Suyundan bir yudum almadan önce gözlerini kısıyor. "Sana kendini savunmayı benden daha iyi öğretecek birini bulamayacağına emin misin?" şimdi de benimle dalga geçiyor ama oyun oynayacak havada değilim. Tek odaklanabildiğim şey onu kaybediyor olduğum gerçeği.

"Hayır."

"vey kız kardeşin bir MMA dvşs," diye hatırlatıyor bana memnun bir gülümsemeyle, sanki bu onu kaybetmeyi bir şekilde kolaylaştırıyormuş gibi. "Bu hafta sonu dvştkten sonra biraz ara verecek. Onun yerine seni eğitecek. Dante sana söyleyeceğini söyledi."

"O ve Kat dün gece biraz meşguldüler." Hatırladıkça burnum kırıışıyor. "Randevularından eve döndükten sonra mutfakta neredeyse kuru kuruya sevişıyorlardı."

Max gözlerini deviriyor.

"Bunu yapması için Toni'yi suçluluk duygusuna mı sürükledi? Çünkü bu evin onun en sevdiği yer olmadığını biliyorum." Üvey kardeşimi o kadar iyi tanımıyorum. Dante ile aynı zamanlarda, babamın o zamanki metresinin kızı olarak dünyaya geldi. Hiç bizimle yaşamadı ama tatillerini burada geçirirdi ve bana karşı çok iyiydi. Hatta saçımı örer ve benim için eğlenceli hikayeler uydururdu. Ama ben dört, o on üç yaşındayken annesiyle birlikte Los Angeles'a taşındı ve ondan sonra onu pek görmedim. Gerçekten yakın olduğu tek kişi Dante. O ve Lorenzo hiç anlaşımadılar. Sanki onun varlığını annemizin anısına bir hakaret olarak görüyor ama doğmuş olması Toni'nin suçu değil.

"Hayır, onu suçlamadı. Ona zaman ayırdı. Baban artık yanında olmadığı için burada olmaktan çok daha mutlu. Sanırım Los Angeles'tan ayrıldığından beri kendini biraz yalnız hissediyordu. Lorenzo'yla bile biraz daha iyi anlaşıyorlar."

"Hmm," diye mırıldanıyorum, yere bakıyorum.

Max kolumu dürttü. "Bir MMA şampiyonu tarafından eğitileceksin, Joey. Toni'nin seninle işi bittiğinde beni kıcımın üstüne devirebileceksin."

İç çektim. "Sanırım."

"Bu konuda pek mutlu görünmüyorsun."

Başımı kaldırıp ona bakıyorum, gözlerime dolan yaşlardan rahatsız oluyorum. Savunmasız olmaktan nefret ediyorum. Ama Max beni yargılamaz. Asla yargılamaz. "Sadece beni eğitmeni özleyeceğim, hepsi bu."

"Yine de her zaman burada olacağım," diyerek kolunu benimkine çarpıyor ve içimin kızarmış ekmek üzerindeki tereyağı gibi erimesine neden oluyor.

"Evet."

"Şimdi iç, çünkü tekrar başlamadan önce otuz saniyen kaldı. Her şeyi spor salonunda bırakıyoruz, değil mi?"

"Her şeyi spor salonunda bırakıyoruz." Yakında beni de spor salonunda bırakacağını fark ettiğimde kalbim biraz kırılırken onun en sevdiği mantrayı tekrarlıyorum.

OceanofPDF.com

Bölüm
İki

OceanofPDF.com

MAX

"Y Akşam yemeğine kalıyor musun?" diye soruyor, gözleri kocaman ve ıslıl ıslıl. Joey Moretti'nin koyu kahverengi gözlerine bakarak çok zaman geçiriyorum. Mutluyken ya da neşeliyken kehribar rengi beneklerle ışıldayan gözlerine.

Delilik beni büyülüyor.

Gözleri güvenli bir bölge. Çünkü bakışlarımın daha aşağılara kaymasına izin verirsem, delicesine diri göğüslerine ya da sırtındaki terin omurgasının kanalından aşağıya inmesine, yoga pantolonunun bandının altından sulu kıkına doğru kaymasına izin verebilirim.

Ve sonra burada azgın bir ereksiyonla durmak zorunda kalırdım. Yemin ederim, bu antrenmanlar hayatımda daha önce hiç olmadığı kadar irademi sınıyor. Bunları neden kabul ettiğim hakkında hiçbir fikrim olmadığını söyleyebilirim, çünkü bunlar tam bir işkence ama ben her zaman cezalandırılmayı sevmişimdir. Onunla vakit geçirmek var olan en mükemmel işkence türü. Sahip olamadığım ve herkesten çok istediğim tek kadın o.

"Max?" diyor kaşlarını çatarak.

"Ha?"

Bir elini kalçasına koyuyor ve şımarık bir velet gibi gözlerini deviriyor. Bu küstahlığını disipline etmek için neler vermezdim. "Akşam yemeği?"

Hayır, yemeğe kalamam. Eve gidip duş almam lazım. Bu sırada o pantolonun içindeki kıcının görüntüsüyle 31 çekeceğim.

"Burada duş alabilirsin," diye teklif ediyor ve bir an için bunu yüksek sesle söyleyip söylemediğimi merak ediyorum. "Bilirsin, çünkü biraz terlisin." Burnunu kırıstırıyor, dudaklarında muzip bir gülümseme beliriyor.

Ağzımın kenarlarında bir sırıtış beliriyor. "Seninle çalışmak zor bir iş Joey."

Gözleri ateşle kararıyor. Bana öyle bakmasaydı her şey çok daha kolay olurdu. Çünkü onun da benden hoşlandığından eminim. Yıllardır benden hoşlanıyor ve kardeşleri bunu hoş görüyor çünkü bana güveniyorlar. Ama bunu yapmak her geçen gün daha da zorlaşıyor. Elimi külotunun içine sokup onu ne kadar ıslattığımı düşünmek için o kadar çok zaman harcıyorum ki, bu büyük bir dikkat dağıtıcı haline geldi. Ona ulaştığımı biliyorum. Sadece ne kadar olduğunu bilmiyorum.

"Gelemem. Gitmem gereken bir yer var," diyorum ve yüzündeki acı keşke gitmeseydim dedirtiyor. Yine de bunu iyi saklıyor ve ona bu kadar dikkat etmeseydim muhtemelen fark etmezdim. Ama ona çok fazla ilgi gösteriyorum. Neredeyse kızı takip ediyorum ve bunu kardeşleri adına ona göz kulak olma kisvesi altında yapıyorum.

"Randevu mu?"

"Hayır."

Havlusunu yerden alıp topuklarının üzerinde dönüyor ve kapıya doğru ilerlerken gördüğüm en güzel poposunu sallıyor. "Her neyse, iyi eğlenceler."

Gözden kaybolmadan önce her ayrıntısını içime çekerek gidişini izliyorum. Belki de biriyle *çıkmalı* ve onu aklımdan *çıkarmalıyım*. Ama bu asla işe yaramaz. Geçtiğimiz yıl sayısız kadınla yattım ve bir kez bile onun yerine Joey'le yattığımı hayal etmedim.

Saatimi kontrol ettim. Kahretsin! Gerçekten gitmem gereken bir yer var.

Bir saat sonra apartmanımın kapalı otoparkına girdiğimde JOEY ve onun mükemmel kıcı düşüncelerimi işgal etmeye devam ediyor. Özel asansörümle çatı katındaki daireme çıkıyorum ve kapılar açıldığında orada durmuş beni bekliyor, tırnaklarını kemiriyor ve parmak uçlarında zıplıyor. Kaygı, açık bir ateşten yayılan ısı gibi ondan yayılıyor. Yalnız bırakılmaktan nefret ediyor ve mutlak mahremiyeti tercih ettiğim için evimde koruma tutmasam da burası yine de Fort Knox'tan daha güvenli.

"Beşte döneceğini söylemiştin," diyor, suçlayıcı gözlerle yüzümü arıyor.

Saatime bakıyorum ve iç çekiyorum. "Saat 10'u geçti."

"Ne kadar endişelendiğimi biliyorsun Max," diye sızlanıyor. "Sahip olduğumuz tek şey sensin." İki eliyle yuvarlak karnını ovuşturuyor ve içimi bir suçluluk dalgası kaplıyor. O haklı.

İki adım öne çıktım ve kollarımı ona doladım. "Özür dilerim, tamam mı? Biraz geç kalacağımı söylemek için arayacaktım ama bisikletteydim."

"O şeyler tehlikeli, biliyorsun." Burnunu çekiyor, başını göğsüme bastırıyor.

Bu beni güldürüyor. "Yaptığım her şeyin tehlikeli olduğuna eminim Kristin," diye hatırlatıyorum ona. Bu onu da güldürüyor, tüm vücudunu titreştiren yumuşak bir kıkırdama.

Kollarımı iki yanına indiriyorum ve bana bakıyor, gözleri dökülmemiş yaşlarla ıslanmış. Burada benimle olmak için çok genç ve masum. "Eğer sana bir şey olursa..." diye fısıldıyor.

"Olmayacak."

"Akşam yemeği hazırlıyorum," diyor, işler fazla gerginleşmeden konuyu değiştiriyor.

Ona bir kaşımı kaldırıyorum. "Ama yemek yapamıyorsun."

"Öğreniyorum." Göğsüme vuruyor. "Bir tarifi takip ediyorum. "Aptallar için tavuk parmağı" deniyor. Harika olacak. Yemin ederim."

"Hmm," diye mırıldanıyorum, ikna olmamış bir şekilde. "Önceki gece bir tarifi uygulayıp neredeyse mutfağı yakmıyor muydun?"

Yanakları kıpkırmızı oldu ve yere baktı. "Tavuğun üzerindeki plastik şeyi çıkarman gerektiğini fark etmemiştim. Dersimi aldım. Bu sefer hepsi taze. Plastik ambalaj yok."

"Bu durumda, dört gözle bekliyorum. Bir duş alayım, sonra yardım edebilirim."

"Bu harika olur." Yüzündeki kocaman gülümseme onu benim sevgim için çok çaresiz gösteriyor ve onu bütün gün yalnız bıraktığım için kendimi suçlu hissetmeme neden oluyor. Tam bunun için ikinci kez özür dileyecektim ki elimi tuttu. "Bebek tekmeliyor!" diye ciyaklıyor, elimi karnının yan tarafına koyuyor ve hafifçe bastırıyor. "Hissediyor musun?"

Avucuma yumuşak bir dokunuş oldu. Sonra bir tane daha. *Vay canına!* "Evet, hissediyorum o."

"Ne kadar havalı değil mi? Çok güçlü olacak, biliyor musun? Tıpkı senin gibi. vardır." Uzun, siyah kirpiklerini kırıştırarak bana göz kırpmıyor.

"Hayır, tıpkı annesi gibi," diyorum ona göz kırparak. Kollarını belime doluyor ve yüzünü tekrar göğsüme gömüyor. Yumuşak bir

başının üstüne bir öpücük kondurdum.
"Teşekkür ederim Max," diye fısıldıyor.

Hayatımda yediğim en kötü tavuk parmağını bir ağız dolusu daha ÇIĞNEDİM, sonra bir yudum sodayla yıkadım.

"Kötü, değil mi?" Kristin masanın öbür ucundan bana bakıyor.

Gerçek onu incitebilirdi, o yüzden yalan söyledim. "Sorun değil." Kural olarak evimde nadiren yemek yerim, zamanımı Moretti malikanesinde geçirmeyi tercih ederim. Ama Kristin hayatıma girdiğinden beri, bu her zaman bir seçenek değil. "Ayrıca, yemek yapmak zorunda değilsin. Dışarıdan da alabiliriz."

"Yine de sağlıklı olmaya çalışıyorum. Bu küçük adam için." Bir eliyle karnını ovuşturuyor ve gülümsüyor.

"Babandan hala haber alamadın mı?"

Gülümsemesi bir anda kaybolur. "Hiçbir şey." Yarıyı yenmiş yemek tabağına bakıyor.

Çatal bıçak takımımı bırakıp elimi sakalımın üzerinde gezdiriyorum. "Aklına gelen başka bir şey yok mu? Söylemiş olabileceği bir şey? Nereye gitmiş olabileceğine dair bir ipucu?"

Başını iki yana sallar. "Keşke olsaydı, ama son konuşmamızı kafamda defalarca gözden geçirdim. Bana tek söylediği bir şeyi halletmesi gerektiği idi çünkü halletmezse asla güvende olamayacaktık. İki gün içinde dönmezse-" Gözyaşlarını silmek için yanağını siliyor ve derin bir nefes alıyor. "Bana tüm dünyada güvenebileceğim tek kişinin sen olduğunu söyledi ve bu mesajı sana iletmemi istedi. Hepsi bu kadardı."

Dante ya da Lorenzo Moretti'ye güvenmemek için hiçbir nedenim olmadı ve babaları on dört yaşındayken beni yanına alarak benim için yaptıklarını bir kez olsun unutmama izin vermeyen zalim bir adam olsa da oğulları ona hiç benzemiyor. Benim için kardeş gibiler. Yine de kaşlarım çatılıyor. *Babam Moretti'lere güvenemeyeceğini söylüyor. Seni gerçek ailene karşı kıskırttılar.* Bahsettiği mesaj bu. Babasının, bana gelip yardım istemek için bir nedeni olursa ilemesini istediği mesaj. Altı gece önce kapıma geldi ve tam olarak bunu yaptı.

OceanofPDF.com

Bölüm
ÜÇ

OceanofPDF.com

JOEY

"T "Evi çok havalı," diyor en iyi arkadaşım Monique koridorda dolaşırken. "Her şey çok zevkli ve"-elini devasa mermer merdivenin altın küpeştesinde gezdiriyor

-"Pahalı." Sanki evimi ilk kez görüyormuş gibi davranıyor ama buraya en az yüz kez gelmiştir.

"Hmm." Omuz silkiyorum. Artık neredeyse hiç fark etmiyorum. Ev çok büyük ve sanırım bir insanın ihtiyaç duyabileceği her şeye sahip. Büyük bahçeler, havuz, boks ringi olan son teknoloji spor salonu, ev sineması, oyun odası, kütüphane. Aklınıza ne gelirse. Ama en iyi arkadaşımın lüks olarak gördüğü şeyi, ben aşırı korumacı ağabeylerimin evden ayrılmak için mümkün olduğunca az nedenim olmasını sağlama yöntemi olarak görüyorum.

"Eviniz harika," diye hatırlatıyorum ona. Aslında kıskanıyorum. Havuzlu, dört yatak odalı güzel bir evde yaşıyor. Ama en güzeli, o annesiyle birlikte yaşıyor ve annesi neredeyse hiç evde olmuyor, oysa ben sürekli ailemle çevriliyim. İki erkek kardeşim ve eşleriyle birlikte yaşamak mahremiyetimi zorlaştırıyor.

Üst kattaki odama çıkıyoruz ve Monique parmak uçlarını yol boyunca mobilyaların ve pahalı sanat eserlerinin üzerinde gezdiriyor, yüzünde bir hayranlık ifadesi var. "Bu yeni mi?" Koridordaki Degas imzalı bir balerin tablosunun önünde durdu. Ağabeyime küçük bir servete mal olmuştu.

"Evet. Lorenzo bunu Anya için aldı." Boğazıma düğümlenen hüznü yumağını yutuyorum.

"Bahse girerim bir servete mal olmuştur. O çok şanslı."

Ona harika, komik, nazik baldızımın hiç de şanslı olmadığını söylemiyorum. Ölümcül bir kanseri var ve hepimiz onun gün geçtikçe daha da hastalanmasını ve zayıflamasını izlemek zorundayız.

"Hepiniz çok şanslısınız Jo," diyor hüzünlü bir iç çekişle. "Mafya prensesi olmanın nasıl bir şey olduğunu ancak hayal edebilirim."

Bir mafya prensesi. Gözlerimi devirmek için içimdeki dürtüyle savaşıyorum. Bunun bir hakaret mi yoksa dudaklarından dökülen bir sevgi ifadesi mi olduğunu asla anlayamıyorum. Onu tanıdığımdan beri bana böyle sesleniyor. Liseye başladığımızdan beri en iyi arkadaşız, ama bunca yıldan sonra bile nazik mi yoksa şirret mi olduğunu asla tam olarak anlayamıyorum. Muhtemelen bizi birbirimize çeken de buydu. O zamanlar tıpkı onun gibiydim. Mercury Lisesi'nde sanki okulun sahibiymişiz gibi dolaşırdık.

"Sen tam olarak bir köylü değilsin Mo," diyorum iç çekerek. "Baban sana ve annene bir servet bıraktı."

"Yine de bu sonsuz bir para kaynağı değil." Bir an için gözlerinde hüzne benzeyen bir parıltı beliriyor. Ama uzun sarı saçlarını omzunun üzerinden atıyor ve kayboluyor.

Annesi çok seyahat ediyor. Her zaman Karayipler'de ya da egzotik bir yerde beş yıldızlı bir tatil köyünde ve sanırım bu bir serveti oldukça hızlı bir şekilde tüketiyor. Yine de Monique'in sahip olduklarının ne kadar iyi olduğu hakkında hiçbir fikri yok. Çok fazla özgürlüğü ve bağımsızlığı var ve ben bu yaldızlı kafesi haftanın herhangi bir günü biraz daha fazlasıyla takas edebilirim.

Monique yatağında uzanmış, ayaklarını duvara dayamış, parmaklarının arasında bir tüp dudak parlaticısını evirip çeviriyor.

"Lex bizimle saat onda buluşacağını söyledi. Nyx denen o dangalağı da yanında getirecekmiş."

Gözlerimi devirerek makyajımı yapmaya devam ediyorum. Monique kendisinden hoşlanmayan her erkeğin dangalak olduğunu düşünüyor. "Bana iyi biri gibi geldi."

"Kahrolası bir at kuyruğu var."

"Lex uzun saçlı erkeklerden hoşlanıyor. Ayrıca, onunla at kuyruğu için ilgilenmediğinden eminim." Sırıttıyorum. Lexi bana yeni arkadaşının yatakta harika olduğunu söyledi, Monique'e söyleyeceğimden değil.

Gülüyor. "Sence kocaman bir aleti mi var?"

"Belki."

"Hayır, yok," diyor başını sallayarak.

Bir kaşımı eğlenerek kaldırıyorum. "Nereden biliyorsun? Gördün mü?"

"Hayır, ama tipini biliyorum."

"Ve bu?"

"İyi çocuklar." Titriyor. "Kızlara iyi davranmalarının tek nedeni küçük penisleri olması."

Aynadaki yansımasına inanamayarak bakıyorum. "Erkeklerin sadece küçük penisleri varsa iyi olduklarını mı söylüyorsun?"

Sıradan bir omuz silkme hareketi yapıyor. "Ya öyle ya da onları nasıl kullanacaklarını bilmiyorlar."

"Tanrım, Mo, mantığın bazen çok çarpık oluyor," diye çıkışıyorum, arkadaşımıza karşı savunmacı hissediyorum. Lexi onu hiç görmediğim kadar mutlu, muhtemelen Monique de bu yüzden böyle kaltakça davranıyor.

"Oh, rahatla, Jo." Dramatik bir iç çekiş salıveriyor. "Ne zamandan beri bu kadar sıkıcı oldun?"

Gözlerimi kapatıyorum ve sakinleştirici bir nefes çekiyorum. Sanırım haksız değil. Eskiden hep böyle şeylerden bahsederdik ama bu lisedeykenydi. Artık bunları aştık, değil mi? "Lex mutlu görünüyor, hepsi bu. Eğer o adamdan hoşlanıyorsa, aletin ne kadar büyük olduğu önemli değil, değil mi?" Gerginliği azaltmaya çalışarak söylüyorum, çünkü Monique ve Lex sahip olduğum tek kız arkadaşlarım.

"Gerçi sen bu konuda bir şey bilmezsin." Bir kahkaha attı ve ben de gözlerimi devirerek ona hala bakire olduğumu söylediğim için üzuldüm. Söylediğimden beri beni yatağa atmayı tek kadınlık görevi haline getirdi.

Makyaj süngerimi ona fırlatıyorum ve sünger alnından sekiyor. "Sırf hatırlayamayacağın kadar çok kez sikildin diye..."

Monique ayağa kalkıyor, bacaklarını yatağın ucuna doğru sallıyor, yüzünde hınzır bir sırıtış var. "Kıskandın mı?"

"Uh, hayır."

"Bu gece sana iyi bir sik bulacağız, bunu hissedebiliyorum."

"Bunu aramıyorum." İçimi çekiyorum ve maskarama geri dönüyorum. "Şey, özel olarak değil."

Bu onu yüksek sesle güldürdü. "Ama ya güzel, şişman bir penis çıkarsa?"

"Kime bağlı olduğuna bağlı olarak, belki onu eve götürmeyi düşünebilirim." Ben de gülüyorum.

Monique'in nefesi kesilir. "Bardan eve başıboş birini getirsen kardeşlerinin yüzünü hayal edebiliyor musun?"

"Tanrım, hayır," diyorum, düşündükçe ürperiyorum.

"Benim evimi her zaman kullanabilirsin. Aslında, burada kalabilirsin?"

"Bu gece gelemem. Cumartesi günleri Gabriella'ya ben bakıyorum."

Öfkelendi. "O zaman bir hafta izin yap. O senin çocuğun değil, senin sorumluluğun değil."

Aslında Cumartesi sabahları yeğenime bakmayı seviyorum ve bu düzenlemeyi öneren de bendim. Henüz beş aylık ve bu güzel öpücüklerle bayılıyorum. Ayrıca, Dante ve Kat'in uyumasına ve birlikte vakit geçirmelerine olanak sağlıyor ve bu da kardeşimi her zaman harika bir ruh haline sokuyor. Bu da benim için bir kazanç çünkü onu manipüle etmeyi çok daha kolay hale getiriyor. "Dante'yi benden uzak tutuyor," diyorum, sırf sıkıcı olduğum yönündeki suçlamalardan kaçınmak için. "Ve eğer yarın gece o yeni kulübe gideceksek, onu tatlı tutmam gerekiyor."

"Peki," diyor gözlerini devirerek. "Eğer bu gece sana iyi bir penis bulamazsak, yarın kesinlikle buluruz."

"Alete kafayı takmışsın."

"Hayır." Yataktan kalkıp kolunu omzuma doluyor, eğilip aynadaki yansımamı kontrol ediyor. "En iyi arkadaşımın yirmi iki yaşında hâlâ bakire olması beni endişelendiriyor."

"O kadar da sıra dışı değil," diyorum.

"Öyle, Joey, ve eğer o kirazı yakında patlatmazsan, erkekler senin bir ucube olduğunu düşünecek."

Kendi yansımama bakıyorum. Ben ucube değilim, değil mi? Kabul etmekten ne kadar nefret etsem de, Monique bir konuda haklı. Yakında biriyle seks yapmalıyım, tercihen aile servetini pillere harcamadan önce. Energizer'ı tek başıma ayakta tutabileceğime eminim.

"Bu gece bize hangi ateşli kızlar eşlik edecek? Max de geliyor mu?" diye soruyor, baştan çıkarıcı bir şekilde dudağını çiğneyerek. Keşke bunu nasıl yaptığını bilseydim - bir saniyeden kısa bir süre içinde tatlı ve masum görünümünden lanet olası bir porno yıldızı gibi görünmeye geçebiliyor.

"Henry ve Ash bizimle olacak. Max yok," diyorum hayal kırıklığımı sesimden uzak tutmaya çalışarak. Silahlı korumalar olmadan hiçbir yere gidemem.

-Kardeşlerim bana daha fazla özgürlük tanımayı kabul ettiklerinde öne sürdükleri şartlardan biri de buydu.

"Ash yine de ateşli," diyor mükemmel bir kaşını kaldırarak.

Ona aklını kaçırmış gibi bakıyorum. "Kırk yaşında falan." "Hmm.

Tüm bu deneyimi hayal et."

Ash, kendimi bildim bileli kardeşlerim için çalışıyor. Buz mavisi gözleri ve sarışın saç kesimiyle, neden ondan etkilendiğini anlayabiliyorum,

ama benim tipim değil. Burnumu kırıştırıyorum ve o da gözlerini deviriyor. "Tabii ki, o *Maximo* değil." Adını dilinde yuvarlıyor, dramatik bir şekilde göğsünü tutuyor.

"Oh, dur." Ayağa kalkıyorum ve ellerimi mini elbisemin üzerinde gezdiriyorum. "İyi görünüyor muyum?"

Başını bir yana eğip beni değerlendiriyor. Monique'in deri body con elbisesi benim uzun kollu elbisemden çok daha açık. Seksi görünüyor, ama kocaman göğüsleri, kocaman dudakları -ki ikisinin de annesinin ona verdiği bir şey değil, yerel plastik cerrahın hediyesi olduğunu biliyorum- ve uzun sarı saçlarıyla her zaman öyle. Bir çift pijama ve bayat sabah nefesiyle yataktan kalkıp istediği erkeği kendine çekebilirdi.

Kirpiklerini kırıştırıyor. "Sanırım Max bunu onayladı."

Onu şakacı bir şekilde itiyorum. "Max hakkında konuşmayı keser misin?"

"Ama onun için çok ateşlisin, kızım. Onunla konuşurken ağzının suyu akıyor."

"Hayır," diye ısrar ediyorum, topuklu ayakkabılarımı kapıp giyiyorum. "O üçüncü bir ağabey gibi. Böyle bir şey asla olamaz."

"Sen nasıl istersen." Bana attığı sırtış ensemdeki tüylerin diken diken olmasına neden oluyor. Max tam Monique'in tipi olabilir. Yani, kim onunla ilgilenmez ki? Uzun boylu, esmer, iri yapılı. Günlerce süren kaslar ve dövmele ve tehlikenin ipucundan daha fazlası - o lanet olası yürüyen ıslak bir rüya. Ve onun tipi olmasa bile, sırf benden bir adım önde olmak için onu becerirdi. *Kendine not: Büyük Max DiMarco'ya arkadaşlarının yasak olduğunu hatırlat.*

OceanofPDF.com

Bölüm
FOUR

OceanofPDF.com

MAX

Melimdeki telefon çalıyor ve ekranda Dmitri Varkov'un adı yanıp sönüyor. Aramasını bekliyordum. Cevap vermek için ekrana dokunuyorum, dairemin penceresinden Chicago silüetine bakıyorum.

"Bana nerede olduğumuzu söyle."

"Yeraltına indi. Hâlâ sessizce batmaya hazır değil," diye yanıtlıyor.

"Bunu yapmasını hiç beklemiyorduk," diye hatırlatıyorum ona. Dominik Puşkin yirmi yılı aşkın bir süredir Rus Bratva'sının başındaydı. Liderliğine meydan okunmasını beklediğinden şüpheliyim, özellikle de iki yetenekli oğlu olduğu için ve özellikle de Dmitri Varkov tarafından.

"Bunu biliyorum ama bu kadar mücadele edeceğini tahmin etmemiştim. Şimdiden bir düzine iyi adam kaybettim."

Öfke derimin altına işliyor ve sağ elim yumruk haline geliyor. Geçen hafta da iki adam kaybettik ama işimizin doğası böyle. "Lanet Bratva'nın yeni başkanı olmaya çalışıyorsun, Dmitri. Ne bekliyordun ki? Öylece teslim olup krallığının anahtarlarını sana vereceğini mi?"

"Hayır!"

"Eğer çekiniyorsan ve bu işi bizim halletmemizi istiyorsan-" "Hayır. Ben halledebilirim," diyor.

"Dante ve Lorenzo'nun bu işin peşini bırakacak gibi görünmediklerini biliyorsunuz. Burada babalarının cinayetinden bahsediyoruz."

"Biliyorum, Maximo. Hiçbirinizin zaten olduğundan daha fazla karışmasına gerek yok. Bırakın bu işi kendi yöntemimle halledeyim."

Burnumun kenarını sıkarak son birkaç saattir artmakta olan baş ağrısını bastırmaya çalışıyorum. Dmitri zayıf bir konumda. Moretti kardeşlerin desteğine sahip olmak hem bir lütuf hem de bir lanet olabilir. Moretti'ler Chicago'yu yönetiyor ve onların onay mührü Dmitri'ye zirveye meydan okuma izni veriyor. Ancak bu durumu yürütmesi gereken ince bir çizgi haline getiren ek bir komplikasyon vardır: Bratva'nın yeni başkanı Sicilya Mafyası'nın uşağı olarak algılanmamalıdır. Bir ittifak iş için iyidir, ancak Dmitri'nin tek başına da eşit derecede güçlü olduğunu kanıtlaması gerekir. Ve Dante ile Lorenzo, babaları Salvatore Moretti'yi öldürmekle açıkça suçladıktan sonra, Puşkin'in gazaplarından daha fazla kaçmasına izin veremezler.

O öldürmedi. Dante, babasının yıllarca bulaştığı hastalıklı, sapkın pisliği keşfettikten sonra Sal'i kendisi öldürdü.

Ama bu sır Moretti yerleşkesinde kilitli kalacak. Aile işi aile işidir. Ayrıca yalan, o pislikten kurtulmak için harika bir bahane.

"Diğer ailelerden alacağı desteği hafife almışım. İşin içinde her şey varken kanıtları ortaya çıkarma konusunda dikkatli olmak zorundaydım" diyor.

Herkesi kastediyor, her şeyi değil. Daha spesifik olarak, bir kişi. Salvatore Moretti. Eski patronunun seks kaçakçılığı çetesindeki tüm rolünü çok daha önce ifşa edebilseydi Dmitri için işler daha kolay olurdu. Bu durum diğer ailelerin çoğunu hemen ona karşı kıskırtırdı ama Sal tüm bu berbat duruma dahil olduğu için bu konuda ketum davranmak zorundaydı.

"Hem Dante hem de Lorenzo babalarının adını herhangi bir skandalın dışında tuttuğunuz için size minnettarlar."

"Onlara söz verdim."

Dmitri sözünün eri bir adam. Ve selefine göre onunla çalışmak çok daha kolay. Aslında adamı severim. Ama bu bir iş ve işin içindeki riskler göz önüne alındığında, herhangi bir hoşgörüyü izin veremem. Pushkin'i bize getiremezse, onu kendimiz bulmak zorunda kalacağız. Bu da onun için hiç iyi olmaz.

"Nerede saklandığına dair bir fikriniz var mı?"

"Üzerinde çalışıyorum. Artık Salvatore'u töhmet altında bırakmadan Puşkin'in neye bulaştığını ortaya çıkarabildiğime ve herkes kanıtı kendi gözleriyle gördüğüne göre, işler daha hızlı ilerlemeli. Oğulları

Yerde de. Korkudan kaçıyorlar. Onları bulmamız ve icaplarına bakmamız uzun sürmeyecek."

"Güzel."

"Eğer peşime takılmak istersen yarın takip etmem gereken bazı ipuçları var."

Bir elimle çenemi ovuyorum. "Yapamam. Halletmem gereken işler var." "Seni bilgilendirmeye devam edeceğim o zaman."

"Gitmeden önce, benim için başka bir şeye bakabilir misin diye merak ettim." Ona anlatacak çok şeyim yok ama hızlı cevaplara ihtiyacım var ve o da iyi bağlantılara sahip.

"Tabii. Ne oldu?"

Kristin'in bana bebeğinin babası hakkında anlattığı her şeyi hatırlıyorum. "Bir adam arıyorum. Elimde sadece adı var ama sanırım adı Bratva."

"Buralı mı?"

"Hayır. New Jersey. En azından altı ay kadar önce oradaydı. Oralı olduğunu sanmıyorum ama kesinlikle o bölgelerde faaliyet gösteriyordu."

"Adı ne?"

"Jakob."

"Başka bir şey var mı?"

"Uzun boylu. Kafası tıraşlı. Yirmi dört yaşında. Rus." Dmitri'ye rüya gibi gözlerinden, öldürücü gülümsemesinden ya da karın kaslarından günlerce bahsetmedim - Kristin'in bana verdiği diğer ayrıntılar bunlardı.

"Neden Bratva olduğunu düşünüyorsun?"

"Sadece bir his." Onu tarif etme şekliyle ilgili her şey, dövmeleeri, paranoyası, bir anda ortadan kaybolması, parası, hepsi Bratva diye bağırıyordu.

"Etrafa soracağım ama fazla bir şey yok. Yüksek mevkide biri değilse belki izini sürebilirim."

"Bana bir isim ve yer verebilerseniz çok memnun olurum."

"Endişelenmem gereken bir şey var mı?"

"Hayır. Sadece bir arkadaşına yardım ediyorum."

"Ne yapabileceğime bakacağım. Puşkin konusunda sizi bilgilendirmeye devam edeceğim."

Telefonu kapatıp pencereden dışarı bakıyorum. Kristin'in durumu şu anda onsuz da yapabileceğim bir sorun. Lorenzo ve Dante'nin başına gelenler yüzünden boşluğu benim doldurmam gerekiyor ama bunun yerine Kristin'in babasını ararken dikkatim dağılıyor.

Ve tabii bir de benim diğerk dikkat dağıtıcım var. Benim sürekli, sadece ona bakarken bile sikimin seğirmesine neden olan, alaycı, şımarık velet, dikkat dağıtıcı bir güneş ışını. Telefonumdaki uygulamayı açıyorum ve ekrandaki küçük mavi noktaya bakıyorum.

Bu o. Joey Moretti. Benim kızım. Arkadaşlarıyla bir barda. Bugünkü antrenmanından sonra söz konusu bara gitmek için ne giymeyi seçtiğini görmek için etrafta takılmadım, ama kısa ve dar olduğunu garanti edebilirim. Mükemmel uzun bacaklarını göstermek için bulabildiği en iyi kıyafet. Onun hareketlerini izlemek için harcadığım zaman takıntı sınırında. Ama başka ne yapabilirim ki? Benim korumam olmadan dışarıda olduğunu bilmek. Muhtemelen şu anda bir hıyarın ağzının sulandığını ve onunla bir şansı olabileceğini düşündüğünü bilmek. Ona dokunmayı düşünüyorum. Aslında ona dokunmayı.

Başka bir adamın ona elini sürdüğünü düşündükçe öfkem göğsümde kabarıyor ve tenimi dağlıyor. Ekrandaki noktaya bakıyorum. Yanında iki silahlı eskort var. Kardeşinin en iyi adamlarından bazıları. O güvende. Ayrıca onu sikmek isteyen düzinelerce erkeğin olduğu bir barda.

Cep telefonumu alıp cebime koyuyorum ve bisikletimin anahtarlarını almak için çalışma odasına gidiyorum.

"Dışarı mı çıkıyorsun?" Kristin soruyor. Kanepeye kıvrılmış, kocaman bir televizyonum olmasına rağmen dizüstü bilgisayarında bir film izliyor.

"Evet." İçimdeki suçluluk düğümünü yutuyorum. Burada tamamen güvende ve ona sürekli bebek bakıcılığı yapamam. Ona yardım ederken hâlâ yaşamam gereken bir hayatım var. "Gitmem gereken bir yer var."

Bana kaşlarını çattı. "Randevun mu var?"

"Bu seni ilgilendirmez ama hayır." "Ne zaman döneceksin?"

Saatime bakıyorum. Saat onu biraz geçiyor ve Joey genellikle Cuma geceleri gece yarısı gibi eve gider, böylece Cumartesi sabahı Gabriella için uyanık ve hazır olabilir. "İki saat. Belki üç. Bekleme."

"Yine de yapacağımı biliyorsun," diyor iç çekerek.

"Yine de yapmamalısın, Kristin. Ben kendi başımın çaresine bakabilecek durumdayım ve sen burada dünyanın her yerinden daha güvendesin. Sana söz veriyorum."

"Biliyorum. Ben sadece ..." Yutkunurken boğazı kasılıyor.

O *sadece*, dünyada güvenilebileceği tek kişiyi kaybetmiş, hamile ve dehşete düşmüş on sekiz yaşında bir genç kızdır. Ve amcası

Vito, kardeşinin karısıyla -annemle- ilişki yaşadığı ve onunla kaçtığı için bir pislik olabilir ama yine de Kristin'in babası. Küçük kardeşimi sadece bir haftadır tanıyor olabilirim, ama o sahip olduğundan daha iyi bir ağabeyi hak ediyor.

Gözlerimi kapatıp iç çekiyorum. Joey iyi. O güvende. O bara gidip önümüzdeki birkaç saat boyunca onu izlemem her zamanki gibi son bulacaktı:

Ben hüsrana uğramış, ereksiyon olmuşum ve sikmek için sadece elim vardı.

Anahtarlarımı büfeye geri atıp kanepeye doğru yürüyorum ve Kristin'in yanına uzanıyorum. "Ne izliyoruz?"

"*Nedimeler*," diyor gülümseyerek.

"O zaman en azından bu küçük ekran yerine televizyonda izleyebilir miyiz?"

Yanındaki masadan televizyon kumandasını alıp bana uzatıyor.
"Elbette."

OceanofPDF.com

Bölüm
FIVE

OceanofPDF.com

JOEY

"O Lanet olsun, bu MoJo," diye bağılıyor tanıdık bir ses. "Toby Fiore!" Mo çığlıklar, kollar atılmış Geniş, ayakta duran adama doğru hamle yaparken neredeyse beni yolumdan Arkamda. Toby lisedeyken arkadaşımızdı. Aslında, bizi takip ettiğı için daha çok itaatkâr yavru köpeğimiz gibiydi. Mo'nun ona ayıracak pek vakti olmadı, bu yüzden tepkisinin eski dostumuzu görmekten duyduğu mutluluktan çok son bir saat içinde içtiğı altı kokteyllle ilgili olduğunu düşünüyorum.

Ancak ben de selam vermek için arkamı döndüğümde Mo'nun onu gördüğüne neden bu kadar sevindiğini anlıyorum. Görünüşe göre dostumuz Toby o üniversitedeyken büyümüş. Utangaç gülümsemeli ve diş telli sıska çocuk gitmiş, yerine kaslı, kirli sakallı ve pırıl pırıl ela gözlü bir adam gelmiş.

Mo kollarını boynuna dolamış, resmen ona asılıyor. Bana gözlerini deviriyor. "Hey, Joey," diye yüksek sesli müziğin içinden sesleniyor.

"Hey."

Mo sonunda gitmesine izin verdiğinde ona çabucak sarılıyorum. "Seni görmek güzel," diyor gülümseyerek, mükemmel beyaz dişleri ortaya çıkıyor. Sanırım o diş telleri gerçekten işe yaramış.

"Sen de. MoJo'yu uzun zamandır duymamıştım." Güldüm, lisedeki lakabımızı hatırladım. Ben nefret ederdim ama Mo çok severdi. Bu lakap son senemize kadar bizimle kaldı.

O da gülüyor, koyu renk saçlarını gözlerinden uzaklaştırıyor.

"Toby, gel bana bir içki ısmarla." Mo kolundan tutup onu bara doğru çeker.

"Bir tane ister misin?" diye soruyor, neredeyse boş olan bardağıma bakarak.

"Tabii. Rom ve kola alacağım."

"Rom ve kola," diye tekrarlıyor, gözleri benimkilere sabitlenmiş. Vay be. Toby gerçekten büyümüş. Berkeley'e gitti ve bir muhasebe firmasında iş bulduğu için Kaliforniya'da kalacağı söyleniyordu. Acaba sadece ailesini ziyaret etmek için mi burada? Şehirde yeterince uzun kalırsa onunla hasret gidermek güzel olacak. Gençken onunla çok ortak noktamız vardı. İyi bir arkadaştı.

Ben Toby ve Mo'nun kalabalığın içinde kayboluşunu izlerken Lexi yanıma sokulup kolumu dürtüyor. "Vay canına. Toby çok ateşli."

"O her zaman sevimliydi," diye hatırlatıyorum ona.

"Evet, ama şimdi çok seksi." Kaşlarını bana doğru salladı. "Sence temelli mi döndü?"

"Bilmiyorum."

"Eskiden sana çok kötü davranırdı. Hatırlıyor musun?" Kıkırdıyor.

"Hayır, biz sadece iyi arkadaştık," diye ısrar ediyorum, yine de bana o yavru köpek gözleriyle nasıl baktığını hatırlıyorum. Ama o zamanlar her zaman pisliklerle daha çok ilgilenirdim.

Lexi kıs kıs gülerek, "Sana bayılıyor," diyor.

Nyx yanına geliyor ve kolunu beline doluyor. "Gel benimle dans et, bebeğim."

Lexi dudağını ısıırıyor ve bana bakıyor, kocaman kahverengi gözleri geniş ve yalvarıyor.

"Git dans et," dedim ona. "Ben burada Toby ve Mo'yu bekleyeceğim."

GECE YARISI ve yarın Gabriella'ya bakmak için yeterli enerjim olacaksa gitme vakti geldi. Gitmek üzere olduğumu haber vermek için yaklaştığımda Mo ve Toby derin bir sohbete dalmış görünüyorlar.

Toby saatini kontrol eder. "Aslında benim de gitmem gerek. Seni bırakmamı ister misin?"

"Hayır. Silahlı korumalarım var." Benden yaklaşık yirmi adım ötede duran Henry ve Ash'e elimle işaret ediyorum, bütün gece oradaydılar. Artık onlara o kadar alıştım ki, genellikle orada olduklarını unutuyorum.

"Tabii ki var," diyor gülümseyerek. "O zaman seninle gelmemin bir sakıncası var mı? Babamın şoförünü rahatsız etmek zorunda kalmam."

"Elbette. Peki ya sen Mo?" Lexi ve Nyx yarım saat önce ayrıldılar ve ben onu burada yalnız bırakmak istemiyorum.

Kolunu Toby'ninkiyle birleştiriyor. "Ben de geleceğim. Beni eve bırakabilirsin, değil mi?" diye soruyor.

"Tabii ki." Diğer koluna giriyorum ve Henry ve Ash'le birlikte kulüpten çıkıyoruz.

Henry arabayı Mo'nun evinin önündeki kaldırıma çektiğinde ona iyi geceler diliyorum ve Toby'nin üzerine eğilip ona hızlı bir öpücük veriyorum.

"İyi geceler," diyor ama sonra tüm dikkatini Toby'ye odaklıyor ve ben de kendi kendime gülümsüyorum. Zavallı adamın hiç şansı yok. "İçeri gelmek ister misin? Biram ve nachos'um var."

"Gerçekten eve gitmeliyim. Yarın erkenden bir işim var." Omuz silkiyor, yüzünde üzgün bir ifade var, sanki gerçekten burada onunla kalmayı tercih ediyormuş gibi.

Mo'nun yüzü düşer. Geri çevrilmeye alışık değildir. "Peki," diye homurdanıyor. "Belki bir dahaki sefere?"

Başıyla onaylıyor. "Belki."

Mo arabadan iniyor ve biz de Henry gitmeden önce arabanın içinde güvende olduğundan emin olmak için onu izliyoruz.

Toby, Mo'nun boşalan koltuğuna oturmak için herhangi bir girişimde bulunmuyor. Ash ikimize dönüp bakıyor. "Senin yerin mi Toby?"

Toby bana baktı ve kaşlarını kaldırdı. "Um."

Sıradan bir omuz silkme öneriyorum. "Sadece waffle var."

"Artık waffle yiyebilirim." Gülüyor. "Eve o zaman?" Ash sırtarak bana soruyor.

"Evet, lütfen." Koltuğuma yerleşiyorum ve dikkatimi tekrar Toby'ye veriyorum. "Söyle bakalım, temelli mi döndün?"

TOBY VE BEN mutfağımdaki büyük ahşap masada karşılıklı oturuyoruz, önümüzde şurupla kaplı taze waffle'lar. "Bu bana lise yıllarımı hatırlattı. Bir partiden eve gizlice döndükten sonra hep waffle yedik" diyor, odaya bakarak. "Burası neredeyse hiç değişmemiş."

"Hmm." Burnumu kırıştırıyorum. "Hem aynı hem de tamamen farklı."

"Babana olanları duyduğuma üzüldüm."

İyi çalışılmış bir gülümseme taklidi yapıyorum. Babam bir canavardı ve hayatım onsuz çok daha iyi. Ama bunu Toby'ye söylemiyorum. Onun yerine "Teşekkürler," diyorum.

"Kardeşlerinin burada olmamı sorun etmeyeceğinden emin misin?" Sanki her an içeri dalıp kollarını ve bacaklarını kırmalarını bekliyormuş gibi kapıya bakıyor.

"Sakin ol Toby, sadece waffle yiyoruz."

"Biliyorum." Sırıttıyor.

"Geri dönmen çok güzel. Seni özledim," diyorum dürüstçe. Eskiden benim için çok iyi bir arkadaşı. Ve şimdi Chicago'ya temelli döndüğüne göre, onunla vakit geçirmek güzel olacak.

"Ben de seni özledim, Joey. Berkeley'de geçirdiğim zamanla ilgili her ayrıntıyı anlatarak seni sıktım, şimdi bana İtalya'da okula gitmenin nasıl bir şey olduğunu anlatmalısın."

Gözlerimi deviriyorum. "Olduğundan çok daha heyecanlıymış gibi konuşuyorsun."

"Eminim havalıdır." Ağzına bir parça waffle tıktırıyor ve çenesinden aşağı şurup akıyor. Yalayarak temizliyor, konuşmamı beklerken dünyanın en büyüleyici insanıymışım gibi bana bakıyor.

"Şey, gerçekten hoşlandığım bir kız vardı, Cherry. İngiltere'den gelmişti ama ailesi onu St. Agatha'ya göndermişti çünkü çok yaramazdı. Bizi bulaştırdığı bazı şeyler..." Sırf gizlice kaçıp sahile gidebilmek için kafeteryada isyan çıkardığı zamanı hatırlayarak kıs kıs gülüyorum.

Toby öne doğru eğiliyor, kollarını masaya dayıyor. "Anlat bakalım."

OceanofPDF.com

Bölüm
ALTI

OceanofPDF.com

JOEY

"Toby Fiore'nin eve döndüğünü söylemeyi unuttum. Arayı kapatma fırsatınız oldu mu?" Dante, kızını kucağında dengede tutarken çatalıyla bir şerit biftek filetosunu mızraklarken kaşlarını kaldırır.

Gözlerimi devirmeye direniyorum. "Yaptığımızı biliyorsun." Ash ve Henry'nin neredeyse her hareketimden ağabeylerimi haberdar ettiğinin farkındayım. Bunun beni etkilemesine izin vermemeye ve Moretti olmanın kaçınılmaz bir sonucu olduğunu kabullenmeye çalıştım.

Kaşlarını hafifçe çattı. "Evet, dün gece buraya geldiğini biliyorum. Ben sadece sohbet ediyordum, Joey. Detay istemiyorum."

Burnumu kırıştırıyorum. "Verecek ayrıntı yok. O benim arkadaşım, D."

"Ben önermiyordum..." İç çeker ve başını sallır. "Bu gece gideceğiniz kulüp nerede?"

"Şehir merkezi. Yeni bir yer. Beni ve kızları davetli listesine koymayı teklif ettiler. VIP kabinimiz ve her şeyimiz var."

"Hmm." Gözlerini kısar.

"Ne?" Çatal bıçak takımımı yere bıraktım, cinsiyetçi, aşırı korumacı saçmalıklarından birini yapmaya başlarsa davamı tartışmaya hazırdım.

"İnsanların sizi bedava reklam için kullanmasından

hoşlanmıyorum, hepsi bu." "Bedava reklam mı?"

Kaşlarımı çattım.

"Evet."

"Nasıl bedava reklam olabilirim?"

"Sen Joey Moretti'sin," diyor kaşlarını çatarak. "Bu şehirdeki herkes senin kim olduğunu biliyor. İyilik olsun diye mi sana bedava stant verdiklerini sanıyorsun?"

Omuz silkiyorum, umursamıyorum. "Sebebi ne olursa olsun, eğlenceli olacak gibi görünüyor."

Gözlerini kapatıyor ve ne düşündüğünü merak etmeme neden olan bir nefes çekiyor. Beni daha yakından izleyebileceği bir yerde, evde kalmamı tercih ettiğini biliyorum ama bu benim yaşamak istediğim hayat değil. "Henry ve Ash seninle gelecek."

"Tabii ki."

"Artık hayatın bu mu olacak? Her gece parti yapmak ve arkadaşlarınla dışarı çıkmak mı?"

"Haftada iki ya da üç gece dışarı çıkıyorum, Dante," diyorum iç çekerek. "Yirmi iki yaşındayım, genç insanlar böyle yapar."

"Biliyorum..." Gabriella telaşlanmaya başlayınca onu dizinde zıplatıyor. "Ama çok daha fazlasını yapabilirsin."

Sandalyemde öne doğru eğildim. "Ne gibi?" "Ne yapmak istiyorsun?"

Gözlerimi kısarak ona şüpheyle bakıyorum. Bu hileli bir soru mu? "Aile işinde çalışmak istiyorum."

Bana gülmesini bekliyorum ama merakla bana bakıyor. "Öyle mi?" "Evet."

"Tamam." Bifteğinden bir ısırık daha alır.

"Ne?" Ona göz kırpıyorum. Alternatif bir evrene kaymış olmalıyım.

"Tamam dedim. Lorenzo'yla konuşayım, bakalım o ne düşünüyor? başlamak için iyi bir yer. Tabii ne yapmak istediğinize dair bir fikriniz yoksa?"

"Ciddi misin sen?"

"Evet."

"Sik beni," diye mırıldandım.

"Kızımın önünde küfretme," diyor kaşlarını hafifçe çatarak. "Üzgünüm ama bu oldukça destansı, D. Demek istediğim, bana bir kez bile seninle ve Lorenzo'yla çalışabileceğime dair herhangi bir işaret yok." Dante omuz silkti. "Artık her şey farklı."

Kesinlikle öyleler! "Nereden başlamak istediğimi henüz bilmiyorum ama bunu düşüneneceğim. Senin ve Lorenzo'nun bu konudaki önerilerini de dikkate alacağım." Beni *her* ne kadar çıldırtsalar da kardeşlerim aile işinin içini ve dışını biliyorlar.

"Tamam."

Dirseğime yaslanıyorum, yemek yerken onu izliyorum ve kızına gülümsüyorum. "Teşekkür ederim, D."

Minnettarlığımı alışkın olmadığı için elini umursamazca sallıyor. "Buralarda kendi masraflarını karşılamak için bir şeyler yapmanın zamanı gelmişti."

"Kat gitmeden önce sana garip bir şey falan mı yaptı?" "Joey!"

"Üzgünüm ama son derece iyi bir ruh hali içindesin." Gülüyorum ve Gabriella da ne dediğimi anlamış gibi kıkırdıyor.

"Her zaman keyfim yerinde, değil mi gün ışığım?" diyor, kızına, o da ciyak ciyak bağıyor.

"D?" Max'in sesi açık kapı aralığından içeri süzülüyor ve kendi kendime gülümsüyorum. Max'in güzel kışını görebildiğim her gün iyi bir gündür.

"Buradayım," diye bağıır Dante ve birkaç saniye sonra Max kapıdan içeri girer, kot pantolon ve kolları kıvrılmış bir gömlek giymiştir, bir erkeğin görünmesi gerekenden çok daha iyi görünmektedir. Dante'nin bifteğine bakar.

"Öğle yemeği ister misin?" diye soruyor ağabeyim, başıyla tabağını işaret ederek. "Hayır. Ben zaten yedim. Dün gece Dmitri'yle konuştum, sadece sana bir güncelleme."

Dmitri Varkov'un bir devralmanın ortasında olduğunu ve devirmeye çalıştığı adamın kardeşlerimin babamızın cinayetini üzerine yıktığı adam olduğunu biliyorum ama Dante ve Lorenzo'nun bununla ne ilgisi olduğundan emin değilim. Daha fazlasını öğrenmek için koltuğumda öne doğru eğildim.

Dante'nin kaşları çatılır. "Gabriella'yı uyutmam için bana on beş dakika ver, sonra seninle çalışma odamda buluşuruz."

Sanırım beni *tüm* aile işlerine dahil etmeye hazır değil. Henüz.

Dante yeğenimle birlikte odadan çıkıyor ve Max ile beni yalnız bırakıyor. Oturuyor. yanıma gelip tabağımdan bir dilim domates alıyor. "Dışarıdaki gecen nasıldı?"

"Eğlenceli."

Bana bir kaşını kaldırdı. "Eğlenceli mi?"

"Evet. Bunun ne olduğunu biliyorsun, değil mi? İnsanların bir hayatları olduğunda yaptıkları bir şey."

Gözleri kararıyor. Onun damarına basmaktan neden bu kadar hoşlandığım hakkında hiçbir fikrim olmadığını iddia etmek isterdim ama bu yalan olur. Onu heyecanlandırmayı seviyorum. Boynundaki o kalın damarın şiştiğini ve gözlerinin kömür gibi yanacak kadar karardığını görmek midemde keleklerin uçuşmasına neden oluyor.

"Kiminle çıktın?" Gözleri tenimi yakarken bile ses tonu soğuk kalıyor.

"Monique ve Lexi. Ve Lexi'nin erkek arkadaşı Nyx."

Gözlerini kısar.

Bıkkın bir şekilde içimi çektim. "Ne dedin?" "Monique DeLuca tam bir baş belası, Joey."

"Evet, on dört yaşından beri bana bunu söylüyorsun, ama bil bakalım ne oldu Max? Bana kiminle arkadaş olabileceğimi söyleyemezsin."

Cevap olarak homurdanıyor.

"Çoğu erkek Mo'yu sever." O seviyor mu? Onunla hiç fazla vakit geçirmedim, ama gizliden gizliye ondan hoşlandığı için mi ondan kaçıyor?

Alay ediyor. "Çoğu erkek onu kolay yatılacak biri olarak görüyor." "Max!" Tersliyorum. "Bu tamamen cinsiyetçi."

"Gerçekse nasıl cinsiyetçi oluyor? Siz her dışarı çıktığınızda o eve farklı bir adamla gidiyor."

"Nereden biliyorsun? Ona göz kulak mı oluyordun? Onun yerine seninle eve gitmesini mi diliyordun?" Mo'nun kiminle eve gittiğini nereden biliyor? Ve neden umursuyor?

"Saçmalama. Mo?" Homurdanıyor. "Ondan hoşlanmıyor musun?"

Cevap verirken gözlerimin içine bakıyor. "Biraz bile değil."

"Sırf benimle uğraşmak için seni becereceğini biliyorsun, değil mi?"

"Evet."

"Çünkü sen ve ben arkadaşız," diye hızlıca ekliyorum, yanaklarım pembeleşiyor. "Tabii ki." Gülümsemesine engel olmaya çalışırken gözlerinin kenarları kırışıyor.

Pislik. "Ve bu size onun nasıl bir arkadaş olduğu hakkında bilmeniz gereken her şeyi anlatmıyor mu?"

Şu an gözlerimi devirmek istiyorum. Haklı olmasından nefret ediyorum.

"Her neyse, Mo dün gece eve bir erkekle gitmedi."

"Her şeyin bir ilki vardır." "Ama ben yaptım."

Yüz ifadesi kararıyor ve bakışlarındaki sıcaklığı midemin en derinlerinde hissediyorum. Vay canına!

"Yapmadın. Henry ve Ash eve bir adamla gitmene izin vermezdi," diyor hırslayarak.

Bunu nereden biliyorsun, Max? Bir erkekle eve gitmemle neden bu kadar ilgileniyorsun? "Şey, hayır. Onun yerine buraya geldi." Rahatça omuz silkiyorum.

"Kim?" "Toby

Fiore."

"Michael'ın oğlu mu?"

"Evet. Onu liseden beri görmemiştim, o da buraya geri geldi ve..." Cümlemi bitiremiyorum çünkü boynundaki damarın nabzını izlerken çok eğleniyorum. Dilimi üzerinde gezdirmek ve teninin tadına bakmak için neler vermezdim.

"Ve ne?" diye soruyor. Sesinin derin, emredici tınısı kemiklerimi gümbürdetiyor ve doğrudan bacaklarımın arasına giriyor. Kukumun içinde zonklayan ağrıdan kurtulmak için kalçalarımı birbirine bastırıyorum.

"Waffle yedik ve üniversitede geçirdiğimiz zaman hakkında konuştuk." "Waffle yediniz ve konuştunuz mu?"

"Evet. Sence başka bir şey dener mi?" Gülüyorum. "Muhtemelen her hareketini izleyen kameralar olduğunu düşünmüştür."

Koyu renk gözleri kısılıyor, yoğun bakışları bu sandalyede eriyip bir su birikintisine dönüşmeme saniyeler kalmış gibi hissetmeme neden oluyor. "Bir şey denemesini mi istedin?"

Muhtemelen buna cevap vermemeliydim ama aramızdaki tüm o tuhaf gerginliğin altında Max benim en iyi arkadaşım sayılır. "Dün gece değil, hayır. Ama bu asla anlamına gelmez. Çok tatlı biri," diyorum dürüstçe.

Max cevap vermiyor. Çenesi titreyerek bana bakmaya devam ediyor. Ve şimdi onun Toby ve benim hakkımda düşünmesini istemiyorum. Çok tuhaf hissettiriyor. "Her neyse, benden hoşlandığından bile emin değilim." Bu bir yalan ama belki inanır. "Onu bu gece şehir merkezinde açılan yeni kulübe davet ettim ama meşgul olduğunu söyledi."

"Belki de öyledir. Babası için çalışmaya yeni başladı."

Toby'nin babası Michael Fiore ve ailemizin uzun süredir muhasebecisi. "Hangi muhasebeci cumartesi gecesi çalışır ki?"

"Kardeşlerinin muhasebecisi kendisine söylendiğinde çalışıyor, Joey," diyor gülümseyerek.

"Sanırım."

"Peki, bu kulüp?"

"Katiller." Ona kaşlarını oynatıyorum.

"Ah evet. Dante ve ben oraya gittiğimizde adı Mika'nın Yeri'ydi. Ama yeni sahiplerini tanıyorum."

Gözlerimi deviriyorum. "Tabii ki biliyorsun."

Öne doğru eğiliyor ve ben onun kokusunu alıyorum, kolonya, temiz hava ve seks. Lanet olsun, o bu dünyada yürüyen en iyi adam. "Bunlardan biri

Bugünlerde bana gözlerini devirdiğine pişman olacaksın Joey," diyor karanlık bir kıkırdamayla. Sonra tabağımdan bir dilim domates daha alıp ağzına atıyor ve odadan çıkıp gidiyor.

OceanofPDF.com

Bölüm
Yedi

OceanofPDF.com

MAX

A Derimin altında öfke kabarcıkları oluşuyor ve kollarımdaki ağrı yumruklarımı açmam gerektiğini hatırlatıyor. Joey'nin kiminle vakit geçirdiğine kızmaya hiç hakkım yok ama o küçük pisliği kesip atmak istiyorum.

Toby'nin boğazını paslı bir demir testeresiyle kesmiş.

"Hey." Dante yanıma geldi. "Her şey yolunda mı?"

"Hmm," diye mırıldanıyorum birlikte çalışma odasına giderken.

İkimiz de ofisine oturduğumuzda bana endişeyle bakıyor. "Ee, Dmitri?"

"Puşkin'i hâlâ bulamadı ve bana e l i n d e n geleni yaptığını söylese de-
"

"Bu yeterli değil," diyor Dante burnunun kenarını sıkarak. "O bunu biliyor. Dün gece ona da söyledim."

"Onu bulmamız gerek, Max, daha önce..." sıkıntıyla başını sallar.

"Babanın adını bu işin dışında tuttu. Puşkin'in yaptıklarından diğer aileleri haberdar etti ama Sal'ı hiçbir şekilde bu işe bulaştırmadı. Kimse öğreneceksin, D."

Dante başını sallar, ama endişe alnını çizerek.

"B u n u n l a ilgileneceğiz," diye onu temin ediyorum. "Ve eğer Dmitri ay sonuna kadar Puşkin'i bula m a z s a , o zaman onu kendim bulacağım."

"Hayır. Sana burada ihtiyacım var. Lorenzo'nun bize ihtiyacı var."

"Biliyorum." Başımı sallayarak onaylıyorum. Lorenzo şu anda hasta karısıyla olabildiğince çok vakit geçiriyor.

Dante sandalyesinde daha dik oturur ve bir elini sakalının üzerinde gezdirir. "Ayrıca, bu bir Bratva sorunu. Bütün mesele de buydu zaten.

Babamın cinayetini Puşkin'in üzerine yıkmak ve Dmitri'yi desteklemek, böylece bu karışıklığı bizim için çözebilirdi."

"Belki de sadece kiminle uğraştığını zamanında hatırlamaya ihtiyacı vardır?" Sadece bunun doğru olduğuna inandığım için değil, aynı zamanda içimde kabaran tüm bu bastırılmış öfkeyle bir şeyler yapmam gerektiği için de öneriyorum. Şu anda birinin kafasını omuzlarından seve seve koparabilirim.

Dante ayağa kalkar ve takım elbisesinin ceketini alır. "Haklısın. Sanırım arkadaşımızı ziyaret etmeliyiz."

"Toby Fiore'nin dün gece senin evinde olduğunu biliyor musun? Joey ile birlikte?"

Arabayı Dante sürüyor ama gözlerini bir an için yoldan ayırıp bana alaycı bir bakış atıyor. "Tabii ki biliyorum."

"Ve bu senin için sorun değil mi?"

"Mutfakta waffle yiyorlardı, Max. Neyi sorun etmememi bekliyorsun?"

"Her şey mutfaktaki waffle'larla başlıyor." Kaşlarımı çatarak söylüyorum. Onunla otururkenki görüntüsü -gülüşürken, flört ederken, gülümserken- beynimde bir iz bırakıyor. Ona dokundu mu? Öptü mü? Yapmadığını söyledi ama bana söyler miydi?

"Peki nereye gidiyor?" Gülüyor. "Bize neredeyse her lanet günde hatırlattığı gibi, o bir yetişkin. Birileriyle çıkacak Max ve Toby de..."

"O ne?" Ona kaşlarımı çatıyorum. Toby Fiore pisliğin teki. Ve Joey Moretti için yeterince iyi değil.

"İyi ve sadık bir aileden geliyor. Onunla aynı yaşta. Zekası var. Saygılı biri. Ash'in söylediğine göre, herhangi bir hamle yapmamış. Onlar arkadaş."

"Yani, kız kardeşinin onunla çıkmasından memnun olur musun?"

Bana kaşlarını çatı. "Çıkabileceği en kötü adam o değil, Max. Aslında, bence onun için iyi olabilir."

Dişlerimi sıkıp ağzımı kapalı tutuyorum. Eğer onunla aynı fikirde olmazsam, içimi görebilir.

Evinin kapısına geldiğimizde Dmitri bizi görünce şaşırıyor ama yine de bizi içeri buyur ediyor. Birkaç dakika sonra çalışma odasında onun ve küçük kardeşi Kyzen'in karşısında oturuyoruz.

"Seni beklemiyordum Dante," diyor Dmitri kaşlarını çatarak. "Bir sorun mu var?"

Dante, "Sadece eski patronunla aranızın ne durumda olduğunu öğrenmek istiyorum," diye yanıtlıyor.

Dmitri Dante'ye dönmeden önce bana bakıyor. "Dün gece Maximo'ya da söylediğim gibi, Puşkin'i bulmak umduğumdan daha zor oldu. Çok fazla arkadaşı var."

"Neye karıştığı hakkında öğrendikleri onca şeyden sonra bile mi?"

"Akıntı yavaş yavaş ona karşı dönüyor. İnsanlar benim yönetimi devraldığını kabul etti ama Puşkin'in pek çok müttefiki var. Yirmi yılı aşkın süredir onların lideriydi," diye hatırlatıyor bize hafif Rus aksanıyla.

"Çok yavaş dönüyor," diyor Dante.

Kyzen, "Elimizden gelen her şeyi yapıyoruz," diye söze girdi.

"Sana fikrini mi sordum lan ben?" Dante kaşlarını çatarak soruyor.

"Sadece bildiklerimizle çalışabiliriz," diye araya giriyor Dmitri, kardeşine uyarıcı bir bakış atarak. Her zaman küçük kardeşinden çok daha soğukkanlı olmuştur. "Sana söz veriyorum, onu yakında sana teslim edeceğiz. Herkes babanı öldürmekle suçlanan adamın o olduğunu biliyor," diyor sert bir şekilde.

Dmitri babasını Dante'nin öldürdüğünü bilmiyor ama sanırım Puşkin'in de öldürmediğini biliyor. İki adam yıllarca birlikte iş yapmışlar. Yine de, Dante'nin aylar önce ona verdiğinden daha fazla bir açıklama için hiç zorlamadı. Zaten devralmaya hazırlanıyordu ve bunu yapmak için Morettilerin desteğini alması planlarını hızlandırdı ve güçlendirdi.

"İşte bu yüzden sen onu bulmaya çalışırken arkana yaslanıp oturamam, Dmitri," diye tersliyor Dante. "Onu öldüren adamdan intikamımızı almadan babamın ölümüne son veremem." Dante ve Lorenzo yas tutan oğul rolünü mükemmel bir şekilde oynamış ve tüm dünyayı Puşkin'in Sal'ı öldürdüğüne ikna etmeyi başarmışlardır, ancak ölümünün cezasız kalması bir yere kadar mümkündür.

"Anlıyorum," diyor Dmitri ciddi bir şekilde başını sallayarak. "Ama sana yemin ederim ki elimden geleni yapıyorum."

"Daha fazlasını yap," diyor Dante sakince, ama ses tonundaki tehdit üstü kapalı.

Kyzen, "Eğer tüm kaçakçılık çetesini en baştan ortaya çıkarabilseydik çok daha kolay olurdu," diye karşılık veriyor. "Ama bunun yerine senin soyadını korumak zorunda kaldık."

Dante koltuğunda dönüyor ama ben ayağa kalkmadan önce cevap verecek zamanı olmuyor. Kyzen'ı boğazından tutup yukarı çekiyorum ve nefes almakta zorlanana kadar sıkıyorum.

Dmitri de ayağa kalkar ama Dante ona kışının üstüne oturmasını işaret eder ve o da oturur.

"Bay Moretti ile bir daha böyle konuşursan, seni pislik, kardeşin dilini halısından temizler. Anladın mı?"

Yüzü morarırken bile bana ters ters bakıyor ama anlayışla başını sallıyor ve ben de onu koltuğuna geri bırakıyorum.

"Uzun zamandır arkadaşız Dmitri," diye hatırlatıyor Dante ona. "İttifakımızı güçlendirmek için bu fırsatı boşa harcamaya gerek yok, ancak yakında bazı sonuçlar vermezseniz, meseleleri kendi ellerime almak zorunda kalacağım."

Dmitri kıllanır. Puşkin'e liderlik için açıkça meydan okuduktan sonra bunun kendisini zayıf göstereceğini biliyor. "Onu bulacağım."

"Öyle yap." Dante ayağa kalkıyor ve ben de onu çalışma odasından çıkarken takip ediyorum.

Söyleyecek bir şey kalmadı.

Arabasına ulaştığımızda bana "Eve döndüğümüzde burada kalacak mısın?" diye soruyor.

"Bunu planlamıyordum." Kristin'e bugün babasını aramak için daha fazlasını yapacağıma söz verdim.

"Geçen hafta seni pek göremedim."

"Biliyorum. Yeni kumarhane anlaşması beni meşgul ediyor." Bu tamamen yalan değil. Kendi kumarhanemizi satın alma sürecindeyiz ve bu benim zamanımın büyük bir kısmını alıyor, bunun nedeni kısmen mevcut sahipler Ralf ve Micah Strauss'un doğrudan satışa direnmeleri. Bir ortaklık kurmak istiyorlar ama böyle bir şey olmayacak.

"Yakında ortalık yatışır," diyor arabanın kapısını açarken. "Bu akşam Ralf ile son şartları görüşmek üzere Skype üzerinden bir toplantım var. O zamana kadar, elinizden geldiğince baskı yapmaya devam edin."

"Memnuniyetle." Son zamanlarda beni rahatsız eden gerginliğin bir kısmını hafifletmeye yardımcı olacaksa, herhangi bir zamanda herhangi birine baskı yapmaktan mutluluk duyarım.

Yerde yatan adamın merhamet çığlıkları, umutsuz nefes alış verişleriyle kesilene kadar botumu boynuna bastırıyorum. Gözlerimi  n mdeki adama çeviriyorum -şu anda altına işeyen adama- ve bir elimi boğazına sarıyorum.

"Sana tekrar sordurma, sık suratlı. Vito DiMarco'yu en son ne zaman gördün?"

Gözyaşları yanaklarından aşağı akıyor. Zavallı pislik. "Ben hiç Vito tanımıyorum. -" Daha sert sıkıyorum ve hırıltılı bir ses  karıyor. Yalan söylüyor. Kristin bana onun adını verdi. Ya da en azından takma adını-Monty. Chicago'lu olduğunu ama ara sıra New Jersey'deki evlerini ziyaret ettiğini söyledi. Küçük bir araştırma beni bu adama götürdü; Montgomery Lincoln adında bir avukat; evli ve dört  ocuk babası ama dövmeli ve tıraşlı erkeklere karşı bir tutkusu var. Botumun altında kıvranan gibi.

"Bana bir daha yalan söylersen, arkadaşının boynunu kırarım ve sonra eve geldiğinde karına çıplak cesedini açıklamak için çok uğraşmak zorunda kalırsın. şimdi bana Vito'yu ne zaman gördüğünü söyle."

"Bir yıldan fazla oldu."

"Nerede?"

"New Jersey. Onun evinde."  izmelerimin altında koyu morun benekli bir tonuna dönüşen sevgilisine bakıyor. Loverboy'un zamanı tükeniyor ve Monty bunun farkında. "Bende değil. Yemin ederim. Nerede olduğunu bile bilmiyorum."

şimdi bir yere varıyorum. "Ne var?"

"Kayıt. Aradığınız şey bu değil mi?"

Ne kaydı lan? "Kimin elinde?"

"Vito. Bir yerde bir depoda kasada saklıyor. Nerede olduğunu bile bilmiyorum. Başına bir şey gelirse ve her ayın birinde depo şirketine haber vermezse, bana gönderiyorlar. Anlaşma böyle."

"Peki ya sen?"

"Basına gönderiyorum."

"Basın mı? Polis değil mi?"

Hırıltı  karıyor ve ben de boğazındaki baskıyı azaltıyorum. "Vito polisin onu gömeceğini söyledi. Kayıttaki adam önemli biri."

"Kayıтта ne var Monty? Boynu ayağımın altında kırılmadan önce yaklaşık kırk beş saniyen var."

"Bir cinayet," diye ağzından kaçırıyor, önce sevgilisine sonra da bana bakıyor. "Kim olduğunu bilmiyorum ama, yemin ederim."

Botumu yerdeki adamın boğazından kaldırıyorum. "Sakın kıpırdama," diye uyarıyorum onu.

Çiğ derisini ovuşturuyor ve başını sallayarak anlayışla karşılıyor.

"Yani Vito'nun elinde bir cinayete dair kanıt var. Ama kimin dahil olduğunu bilmiyorsun?"

"Hayır. Yemin ederim. Bilmememin daha güvenli olacağını söyledi. Sadece işin içindeki adamın büyük olduğunu biliyorum. Ben sadece aracı olacaktım."

"Kurbanın kim olduğunu biliyor musun?" "Hayır."

"Vito bu adama şantaj mı yapıyordu? Katile mi?"

"Hayır. Para için değil. Ailesini güvende tutmak için."

Monty'nin boynunu bıraktım ve onu yatağa geri ittim. "O kayıтта kimin olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Vito'nun kim olduğu ve kardeşinin kimin için çalıştığı göz önüne alındığında, en iyi tahminim bir Moretti olurdu."

Kardeşinin kimin için çalıştığını. Babamı hatırlamak içime bir yumruk gibi indi.

"Kardeşi öleli on sekiz yıl oldu. Vito ondan önce Chicago'dan ayrıldı. Ne zamandır bu kaydın üzerinde oturuyor?"

"On ya da on bir yıl."

"Neden bunun Morettilerle bir ilgisi olduğunu düşünüyorsunuz?"

"Çünkü olayın olduğu gece Chicago'daydı ve bu şehirde Salvatore Moretti'den daha büyük kimse yoktu. Ve şimdi oğulları da." Monty ürperdi. Kim olduğum hakkında hiçbir fikri olmadığı çok açık. "Onlar için mi çalışıyorsun? Bu yüzden mi kaydı arıyorsun? Öğrendiler mi? Onu aldılar mı?"

Başımı sallıyorum. Çok fazla soru var. Monty ve çıplak sevgilisini hemen şimdi vurmaliyim. Karısı eve gelsin ve ikisini birbirlerinin kollarında bulsun.

"Hayır. Morettiler için çalışmıyorum. Bu işe nasıl bulaştın?"

"Eskiden Vito'nun avukatıydım. O gece bana geldi. Yeğenine gerçek hainin kim olduğunu nasıl göstereceğini anlatıyordu."

"Yeğeni mi?"

Monty başını

sallar.

Ben.

Monty Lincoln az önce kendisine ve arkadaşına bir erteleme satın aldı.

"Eğer o kayıt sana ulaşırsa, sadece ve sadece benimle iletişime geçeceksin. Anladın mı?"

"Numaranız bende yok," diye kekeliyor. "Ya da adın,"

"Seninki bende. Bana daha sonra ulaşabileceğin bir numara göndereceğim. Biri Vito'yu kaçırdı ve şu anda bana yardım edebilecek tanıdığım tek adam sensin. Ama bu kayıt basına yansırsa Monty" -tehditkâr bir adım atıyorum- "karını öldürürken sana izletirim. Sonra da kalbini hala atarken oyar ve akşam yemeğinde yetim çocuklarına yediririm. Beni anladın mı?"

Yüzü grileşiyor ve elini ağzına götürerek öğürüyor. "Sen... bunu ona anlatmayacaksın, değil mi?" Yerdeki adama bakar.

"Karının arkasından iş çeviriyor olman beni ilgilendirmiyor ama Vito DiMarco ile ilgili her şey beni *çok* ilgilendiriyor. Şu anda endişelenmen gereken tek şey bu."

Monty'yi arkadaşının yerden kalkmasına yardım etmesi için bırakarak dışarı çıktım. Şu anda buraya geldiğimden daha fazla sorum var ve birkaç saat öncesine göre daha gerginim.

O videoda ne var öyle? Vito Amca neden Monty'ye bana gerçek hainin kim olduğunu göstermek istediğini söyledi? Ve amcam kardeşinin karısıyla yattıktan sonra işler zorlaştığında New Jersey'e siktir olup gitmişken DiMarco adına ihanet etmediğini nasıl düşünebilir? Vito başarısızlıkları için başkalarını suçlamakta her zaman iyiydi. Salvatore Moretti zalim ve sapkın bir pislik olabilirdi ama ona ihtiyacım olduğunda hep arkamı kolladı.

Bisikletime doğru yürürken

Kristin'i aradım. İlk çalışta cevap

verdi. "Hey, nasılsın?"

"İyi, sanırım," diyor. "Babam hakkında bir şey öğrenebildin mi?"

"Olabilir. Sahip olduğu depo hakkında bir şey biliyor musun?"

"Hayır. Neden?"

"Hiç birinin video kaydından bahsetti mi?" "Hayır, Max.

Biri onu bu yüzden mi kaçırdı? Bir kayıt mı?"

"Bilmiyorum. Hâlâ araştırıyorum." İçimi çekiyorum, bir elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum.

"Ne zaman evde olacaksın?"

Başımı salladım. Şu anda eve gidemeyecek kadar gergin ve heyecanlıyım. Patlamadan önce içimde yanan öfkeyle ilgili bir şeyler yapmam gerekiyor. Ve *onu* görmem gerek. Onu aklımdan çıkaramıyorum.

"Daha birkaç saatim var. Beni bekleme, tamam mı?" İç çekiyor. "Tamam."

"Orada güvendesin Kristin," diye hatırlatıyorum ona. "Biliyorum."

"Sabah görüşürüz." "Hoşça kal, Max."

OceanofPDF.com

CHAPTER
SEKİZ

OceanofPDF.com

MAX

W Yarım saat sonra şehir merkezindeki yeni kulübe vardığımda Henry ve Ash girişe yakın bir yerde durmuş, gözlerini Joey'ye dikmişlerdi. Bakışlarını takip ederek Joey'nin iki kız ve bir erkekle birlikte durduğu yere geldim.

Bir grup yaşlı adam. Çok daha yaşlı adamlar.

"Kim lan bunlar?" Yaklaşırken sordum.

Ash bana dönerken Henry gözlerini Joey'den ayırmıyor. "Hiçbir fikrim yok patron. Şehirli tiplere benziyorlar. Yaklaşık yarım saattir kızlarla konuşuyorlar. Onlara birkaç içki ısmarladım."

"İkinizden biri Joey ile konuştu mu?" O arkadaşlarıyla dışarıdayken mesafelerini korumaları gerekiyor ama ben en azından birkaç saatte bir onu kontrol etmelerini istiyorum.

Henry başını sallar. "Yaklaşık on dakika önce onu kontrol ettim. İyi olduğunu ve iyi vakit geçirdiğini söyledi."

"Hmm." Dudağımı çiğniyorum ve onu izliyorum. Adamlardan biri ona yaklaşıyor ve kulağına onu güldüren bir şeyler fısıldıyor. Eli kalçasının üzerinde geziniyor ve göğsüm sıkışıyor. "Siz ikiniz bitirebilirsiniz."

"Emin misin, patron?" Ash sorar.

"Evet. Bundan sonrasını ben hallederim."

"Bir şeyler atıştırmak ister misin?" Henry arkadaşına sorar.

Ash kabul ediyor ve dışarı çıkıyorlar, beni barda tek başıma bırakıp kızımı izlemeye devam ediyorum. Arkadaşlarıyla eğlenmekle ve babası yaşındaki adamlarla flört etmekle o kadar meşgul ki, kafasını çevirip güvenlik görevlisinin değiştiğini fark etmiyor. Ona dokunmaya devam edene ters ters bakıyorum - kolunu okşuyor, onunla konuşurken kalçasına çarpıyor, elini

elini omzuna koydu. Adam ondan en az yirmi yaş büyük ve o lanet elini bir kez daha kızın omzuna koyarsa kaybedecek.

"Burada yalnız mısın?" diyor yumuşak bir ses, kulağımın dibinde kıkırdayarak. Başımı çeviriyorum ve Monique'in yanımda durduğunu görüyorum.

"Selam Mo," diyerek ilgisiz bir şekilde başımı sallıyorum ve dikkatimi Joey'ye ve onun üzerinde salyalarını akıtan pisliğe veriyorum. Kız adama gülümsüyor, adam da kızın çenesini avucunun içine alıyor. Bu ahmak gerçekten de onu öpebileceğini mi sanıyor?

Monique elini koluma koydu. "Bir içki ister misin?"

"Hayır. Çalışıyorum."

"Bu akşam için Joey'nin koruması mısın?" diye fısıldıyor, dudakları kulağıma yakın.

Onu omuz silkiyorum. "Ne istiyorsun, Monique? Joey ile orada eğleniyor olman gerekmiyor mu?"

"Hayır. O ve kızların konuştuğu dangalaklar tam bir pislik."

En azından bu konuda anlaşabiliriz. "Diğer kız kim? Onu daha önce hiç görmedim."

"Bu Amy," diyor Monique dramatik bir iç çekişle. "Lexi onu dışarı davet etti. Üniversiteye birlikte gitmişler. Nane şekeri ister misin?" Çantasından küçük bir kutu çıkarır.

"Bu senin tavlama cümleleri mi?" Ona sırtarak soruyorum, bir gözüm Joey ve dangalakların üzerinde.

Gülüyor, sonra naneli şekeri yüzüme tutuyor. Tasarımı dikkatimi çekiyor ve kutuyu ondan alıp inceliyorum. Kapağın üstünde neon pembe renkte *Elena'nın Erotik Arenası* yazıyor.

"Racine'deki bir seks kulübünde ne halt ediyordun?"

Ağzını açıyor ve sonra kelimelerin kifayetsiz kaldığı nadir bir gösteriyle tekrar kapatıyor. Yanakları kıpkırmızı oldu. "Ben- ben değildim. Erkek arkadaşım buranın üstünde yaşıyor." Tenekeyi elimden kapıp çantasına geri koydu.

Kalabalığın içinde kayboluyor ve ben gözlerimi deviriyorum. Bir seks kulübüne gitmesi umurumda değil. Joey'i yanında götürmediği sürece tabii. Lafı açılmışken... Dikkatimi tekrar Joey'e veriyorum ve o pisliğin elini onun lanet kıkırına koyup sıkıldığını gördüğümde neredeyse kendimi kaybediyorum. Tam arkasında durana kadar kalabalığın arasına daldım. Joey önce beni görüyor ve gözleri açılıyor. Bu sırada, o pisliğin eli onun kıkırında duruyor. Benim lanet kıkırında.

Saçlarından tutup başını geriye çekiyorum ve bileğini kavriyorum, omzunun yerinden çıkmasının tatmin edici patlamasını hissedene kadar kolunu arkadan büküyorum. Acı dolu çığlığı tehditkâr bir şekilde sırtımama neden oluyor. Onu itiyorum ve yere düşüyor.

"Max!" İki arkadaşı üzerime gelirken Joey azarlıyor.

"Gerçekten sen de mi istiyorsun?" Yumruklarını sanki yumruk atma şansları yokmuş gibi havaya kaldırdıklarında hırlayarak söylüyorum.

Önce bana sonra birbirlerine bakıyorlar, sonra da çömelip arkadaşlarına yardım ediyorlar.

"Ne oluyor lan?" diyor içlerinden biri, kolu doğal olmayan bir açıyla sallanan herif doğrulmaya çalışırken.

"Herhangi biriniz ona bir daha dokunursa, her bir uzvunuzu lanet olası bedenlerinizden koparır ve boğazlarınıza sararım."

"Ne halt ediyorsunuz siz?" Bar güvenliği etrafımızı sararken Joey çığlık atıyor. Hepsi beni *tanıyor* -ya da biliyorlar- bu yüzden benden ziyade o pislige ve iki arkadaşına odaklanıyorlar.

Joey'i kolundan tuttum. "Arkadaşlarına iyi geceler de. Sen gidiyorsun."

Tartışmak için ağzını açıyor ve ben ona ters ters bakıyorum. Sanırım gözlerimdeki bakışı fark etti çünkü kendi gözlerini devirdi ve bana eşit derecede ihtiyat ve eğlenceyle bakan arkadaşlarına iyi geceler diledi. Joey kalabalığın arasından geçip arka kapıdan çıkarken vücudunda titreşen öfkeyi hissediyorum.

Serin gece havasına adım atıyoruz ve ben onu bırakır bırakmaz topuğunun üzerinde dönüp yüzüme öyle sert bir tokat atıyor ki dudağımı ısıriyorum. Dilimi ağzımın içinde gezdirirken kan tadı alıyorum. *Brat!*

"Bu da neydi böyle?" diye bağıriyor.

"Baban olacak yaştaydı."

Güzel yüzü kaşlarını çattı. "Yani? Sadece benimle konuşuyordu." "O lanet kışını sanki onun kişisel mülk."

Kollarını göğsünde kavuşturuyor. "İnanılmazsın, biliyor musun? Sadece biraz eğleniyordum. Zararsız bir şeydi."

"Sana ısmarladığı içkilerin intikamını almak istemesi zararsız değil, çünkü onun gibi erkeklerin amacı bu, Joey. Seni hızlıca evine götürmeye çalışması da zararsız değil-" Ellerimi saçlarımın arasında gezdiriyorum. O çok dikkat dağıtıcı ve ben zaten çok fazla şey söyledim.

"Hızlı bir ne, Max? Hızlı bir sikiş mi?"

Küçümsemesi, sahip olduğum son kısıtlama parçasını da parçalıyor. Onu duvara doğru itiyorum, vücudumu onunkine bastırırken nefesini kesiyorum, onu soğuk tuğlanın yanında düzleştiriyorum. O kocaman kahverengi gözleriyle bana bakıyor, sert nefesleri pembe dudaklarında dalgalanıyor. Aletim kotumun fermuarına doğru geriliyor. Beni hissedebildiğini biliyorum. Kalçalarını sallıyor, kendini bana sürtüyor. Yaptığım şeyin sonuçlarını düşünmeden bir elimle boğazına sarılıyorum. "Becerilmek mi istiyorsun, Joey? Bu kadar mı?"

Nefesi kesiliyor. Güzel göğüsleri göğsümde titriyor. "Beni becermek için kardeşlerimden çok korkuyorsun."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Boşta kalan elim vücudunda geziniyor, kaburgalarının ve kalçasının kıvrımlarının üzerinden geçerek onu titretiyor.

Koyu renk gözleri benimkileri yakıyor. "Evet."

Kısa elbisesinin kenarını kavırıyorum ve o da hayatım boyunca duyduğum en yumuşak ve en seksi iniltiyi çıkarıyor. Elbiseyi yukarı çekerek elimi kalçalarının arasına sokuyorum ve parmak uçlarımı amını örten küçük kumaş parçasının üzerinde gezdiriyorum. Nemli. Ve ben bittim. Boğazını biraz daha sıkıyorum. "Islak mısın?"

"Evet."

"Neden? O ahmak sana dokunduğu için mi?"

"Sana ne?" diye tersliyor ve ukala ağzı sikimin zonklamasına neden oluyor.

Parmaklarımın uçlarını yumuşak kumaşın etrafında kıvrarak külotunu kenara çekiyorum ve çıplak amını nazikçe okşuyorum. O kadar pürüzsüz ki. Ya yeni tıraş edilmiş ya da ağda yapılmış, sanki bu gece gerçekten sikilmek istiyor gibiydi. "Yoksa sana dokunduğum için mi?"

"Siktir git," diye tükürüyor.

Kulaklarımda kan çınlıyor. Bunu yapmamalıyım. Onunla değil. Bara geri dönmeli ve bunu Joey Moretti'den başka biriyle, herhangi biriyle yapmalıyım.

"Yapmamı istiyorsun, ha?" Parmaklarımın uçlarını şişmiş klitorisinin üzerinde gezdirerek alay ediyorum.

Daha fazla sürtünme için kalçalarını sallayarak inliyor. "Buna cesaret edemezsin."

Alnımı onunkine bastırıyorum. Bir elim hâlâ ince boynuna sarılı, iki parmağımı kıvrımlarının arasından geçiriyorum, göğsümden yükselen iniltiyi bastırmak için dudagımı ısıriyorum. Sıcak sıvı ipek gibi hissettiriyor.

"Oh, kahretsin," diye inliyor.

"Hoşuna gitti mi?"

"Evet."

Elimi külotunun içine daha fazla sokarak girişinin etrafında dönüyorum ve tüm vücudu titriyor. Bir parmağımı içine soktuğumda, sırtı duvara doğru eğiliyor ve karanlığa doğru haykırıyor. Amı beni sıkıyor, rahat ve sıcak.

"Biraz daha sessiz olman gerekecek bebeğim, yoksa biri bizi duyabilir."

Bu kulübü biliyorum. Az önce çıktığımız yangın çıkışından gelmedikleri sürece kimse bu ara sokağa giremez ve fedailer benden sonra buraya gelmeye cesaret edemezler. Yine de yasadışı faaliyetlerimize dikkat çekmek istemiyorum.

Mükemmel beyaz dişlerini dudağının dolgun kıvrımına gömüyor ve bana hafifçe başını sallıyor.

"Çok sıkısın Joey," diye inliyorum parmağımı biraz daha derine sokarken.

"Her zaman bu kadar çok konuşur musun?" Kaşlarını meydan okurcasına kaldırıyor ve kollarını boynuma doluyor. "Beni becerecek cesaretin olmadığını biliyordum."

Şımarık küçük velet. Parmağımı içinden çekip kemerimi ve fermuarımı açarken boğazını biraz daha sıkıyorum. "Yani, sadece becerilmek istiyorsun, öyle mi?"

Gözleri ateşle parlıyor. "Prezervatifin var mı?"

"Yok." Başımı sallıyorum. "Senin var mı?"

Yutkunurken boğazı daralıyor. "Çantamda." Kalçasına yaslanmış küçük deri parçasına bakıyor.

Sorumluluk sahibi olduğu için onunla gurur duymam gerekirken bu beni kızdırıyor ama bu kız hakkında hissettiğim hiçbir şey mantıklı değil. "O zaman alsan iyi olur."

Tereddüt ediyor, kaşlarını çatıyorum. "Doğum kontrol hapı kullanıyorum, Max," diye fısıldıyor. "Ve sana güveniyorum. Eğer ihtiyacımız yoksa, sorun değil."

Lanet olsun! Sanırım onu sadece bir kez becereceksem, onu doğanın istediği gibi hissetmeliyim. "Her zaman takarım, Joey. Ben temizim."

"Ben de öyle."

Bir elimde sikim, diğer elim onun ince boğazına dolanmışken, tüm mantık ve akıl duygularımı kaybediyorum. "Bacaklarını etrafıma sar,"

Komuta.

Joey Moretti için alışılmadık bir şekilde kendisine söyleneni yapıyor, omuzlarıma tutunuyor ve uzun bacaklarını belime dolayarak sikimin tepesini girişine yerleştiriyor. Gözlerimin içine bakarken nefesi kesiliyor. Onu becermemi bekliyor. Sikim zonkluyor, onu etrafımda hissetmek için çaresizim. Biraz içeri kayıyorum, istediğimden daha yavaş ve nazik olmak zorunda kalıyorum çünkü o çok sıkı.

"Max," diye tıslıyor, ben onu gererek açarken gözleri dalgalanarak kapanıyor. Erimiş, ipeksi sıcaklığı beni sıkıyor ve vücudumdaki tüm kanın güneye akmasına neden oluyor.

Neredeyse sonuna kadar çekiyorum. Sikimin ucu onun uyarılmasıyla kayganlaşıyor, bu da tekrar içeri itmeyi biraz daha kolaylaştırıyor, ama yine de bir mücadele. Ben iri bir adamım ve altı piercingim var, beşi shaftım boyunca, biri de tepede. Dar bir amcığın içine sığdırmak için çok fazla ve burası sikişmek için ideal bir yer değil. Onu bir yere yatırıp iyice açabilseydim çok daha kolay olurdu. O zaman kabzasına kadar içine girerdim.

Dudaklarımı teninde gezdiriyorum, boştaki elimi kıkına doğru kaydırıyorum ve daha iyi bir aç yakalamak için bacağına yukarı çekiyorum. "Bırak içine gireyim, bebeğim."

"Deniyorum," diye inliyor, ama kalçalarının açısını değiştiriyor, bu da daha derine itmemi sağlıyor.

"Aferin kızıma," diye homurdanıyorum, dudaklarımı kulağına bastırıyorum. Amının kasları tepki olarak sikimin etrafını sarıyor, adımı inlerken beni sıkıyor. Demek benim şımarık küçük veledimin bir övgü sapkınlığı var.

"Çok ıslaksın, Joey. Sikimin içinde olmasını seviyor musun?" Onun daracık amcığının yarısına kadar zor girmeme rağmen homurdanıyorum.

O inleyip miyavlarken ıslak sıcaklık üzerimden kayıyor.

Burnumu boynunda gezdiriyorum. O kadar güzel kokuyor ki, pamuk şeker kokulu parfüm ve sıcak, taze ter karışımı, amından damlayan tatlı döl kokusuyla karışıyor. Ağzım onunkini buluyor ve dolgun dudaklarını yalıyorum. Yumuşak bir iniltiyle onları açıyor ve dilimi içeri sokup tadına bakmama izin veriyor. Daha sonra buna kesinlikle pişman olacağım çünkü tadı şimdiye kadar deneyimlediğim her şeyden daha tatlı. Çökmüş ve günahkâr. Ağzını dilimle sikiyorum, amını sahiplendiğim gibi onu da sahipleniyorum, inanılmaz vücudundan çıkardığım her inilti ve sızlanmayı yutuyorum.

Elimi bedenlerimiz arasında kaydırarak, şişmiş klitorisini buluyorum ve hızımı artırırken, kalçalarımı sürerken ve daha derine batmayı başarırken sıkıca ovuyorum

her itişte. Mümkin olduğunca içine girme ihtiyacıyla vahşileşiyorum, ama yine de sonuna kadar giremiyorum.

Kalçalarımı sallıyorum, elimden geldiğince cezalandırıcı bir hız ayarlıyorum. Her seferinde biraz daha derine inmeyi başardığımda yüzünü buruşturuyor ama amcığı her itişimde daha da kayganlaşıyor ve gevşiyor. Bacakları titremeye başlıyor, duvarları beni sıktıkça nefesleri hızlanıyor ve zorlaşıyor. Kızım sınırdadır. Öpüşmemize ara veriyorum ve o da nefes almak için pantolonunu indiriyor.

"Siktir, Max."

"İşte böyle, bebeğim. Benim için sert gel. Seni sikimin üzerinde hissetmek istiyorum."

Gözleri yuvalarından fırlıyor ve beni bıraktığında teni sıcaklık ve zevkle kızarıyor. Bacakları titriyor ve düzensiz nefes alıyor, ben onu doruk noktasına kadar becerirken başını omzuma bırakıyor. Islak amcığı çırpınarak sikimi sağlıyor ve birkaç saniye sonra tırnaklarını omuz kaslarıma geçirdiğinde, ona son bir kez daha sokuyorum, kendi orgazmımı yaşarken adını inletiyorum.

"Siktir, Max, bu... çok yoğundu."

Kabul ettiğimi mırıldanıyorum, çok zor nefes aldığım için konuşamıyorum. Ondan kayarak çıkarken aşağıya bakıyorum ve kana bulanmış sikimin görüntüsü ciğerlerimde kalan nefesi de kesiyor.

Elim hâlâ boğazına sarılmış durumda ve koyu renk gözleri benimkilerle buluşana kadar başını yukarı doğru eğiyorum. "Joey, lütfen bana regl olacağını söyle."

Kaşları çatıldı. "Ne? Hayır, neden?"

Boynundaki tutuşumu bırakıyorum ve tekrar aşağı bakmadan önce bacaklarını yere indiriyorum, bu sefer aletimin düşündüğüm şeyle kaplanmayacağını umuyorum. "Kanaman var."

"Sorun değil. Bu ilk seferde olur, değil mi?"

Lanet olsun, cehenneme gideceğim. "Lütfen bana bekaretini bir ara sokaktaki çöp konteynerinin arkasında almadığımı söyle?" Yalvarıyorum.

"Sana bunu söyleyebilirdim ama yalan söylemiş olurdum." Alt dudağını dişlerinin arasından geçiriyor ve bana göz kırpmıyor, vücudu seks ve günden ibaretken yüzü lanet bir masumiyetle dolu.

"Siktir Joey," diye bağıyorum, kanlı sikimi kotuma geri sokarken ses tonum amaçladığımdan daha keskin.

"Bildiyini sanıyordum," diye fısıldıyor, gözlerinde acı parlıyor.

Saçlarını yüzünden geriye doğru tarıyorum. "Tabii ki bilmiyordum. Eğer öyle olsaydı, asla ..." Başımı sallıyorum ve iç çekiyorum, elimi

sahiplenici bir şekilde boynunun arkasını avuçladı.

"Neye asla sahip olamazsın?" Elbisesini düzeltirken bana meydan okuyan bir bakış atıyor ama sesindeki titremeyi ya da alt dudağının hafifçe titremesini fark etmiyorum.

Seni yatağa götürür ve düzgünce becerirdim. "Biraz daha unutulmaz olmasını sağlardım bebeğim. Asla yapmayacağını bilseydim sana bu kadar sert davranmazdım..." Burnumun kenarını çimdikliyorum.

"Benim için oldukça unutulmazdı," diye fısıldıyor.

"Bu nasıl mümkün olabilir, Joey? Nasıl bakire olabilirsin?"

"Ciddi misin, Max? Biri ona göz kulak olmadan nefes alamayan kız mı? Kardeşimin gazabını göze alacak kadar çılgın birini bulmak şöyle dursun, seks yapacak zamanı tam olarak ne zaman bulabilirdim ki?"

Sanırım haklı. "Ama düşündüm de... belki İtalya'da?"

Alaycı bir kahkaha atıyor. "Manastır okulunda mı? Lorenzo'nun beni maksimum güvenli bir tesisteki bir mahkumdan daha sıkı kilitlediği yerde mi? Evet, orada kafayı bulmak için bolca fırsatım oldu."

Cebimdeki telefonum titreyerek konuşmamızı böldü. Çıkarıp ekrana bakıyorum ve hayatımda ilk kez Dante'nin çağrısını görmezden geliyorum. "Seni eve götürmem gerek."

Gözlerini deviriyor. "Tabii ki biliyorsun."

Chicago sokaklarında dolanıyoruz, Joey arkamda bisiklete binmiş, kolları belime sıkıca sarılmış. Seçme şansım olsaydı, mümkün olduğunca yavaş sürerdim. Aslında onu eve hiç götürmemeyi tercih ederdim. Ama şüphesiz kardeşleri Henry ve Ash'i kovduğumu öğrendiler ve nerede olduğunu bilmek istiyorlar, özellikle de Dante'nin çağrısına cevap vermediğim için. Onun yerine tam gaz sürüyorum, kalçaları kalçalarımı kavıyor.

Bölüm
Nine

OceanofPDF.com

MAX

W Ailesinin malikânesinin garaj yoluna girdiğimizde Joey bisikletimden inip bana kaskını uzatıyor. Yüzü okunmuyordu. Az önce olanlar hakkında konuşmalıyız. Ben konuşmalıyım.

Ona iyi bak. Bekaretini karanlık bir ara sokakta, çöp konteynerinin yanında aldım. Kendimden utanmalıyım, neden utanmıyorum? Neden onun ne kadar iyi hissettiğini düşününce sikim sertleşiyor? Benim için ne kadar ıslaktı. Ne kadar inanılmaz kokuyor.

"İyi geceler," diyor soğukkanlılıkla, sonra topuklarının üzerinde dönüp uzaklaşıyor. Eve doğru yürürken kıcı baştan çıkarıcı bir şekilde sallanıyor ve bana asla dokunamayacağımı ve asla dokunamayacağımı hatırlatıyor.

Yere bakıyorum ve vücudumdaki her kas serbest kalmak için çığlık atıyor. Birinin ağzını burnunu kırmam lazım. Ya da ikimiz de yürüyemeyene kadar onu becermeliyim.

"Daha erken eve gideceğini sanıyordum?" Dante beni düşüncelerimden kopararak soruyor.

Kafamı kaldırdığımda kapıda durmuş, elleri ceplerinde beni dikkatle izlediğini görüyorum. Az önce ne yaptığımı görebiliyor mu? Sadece bana bakarak mı anlıyor?

"Bir şeyler içmeye geliyor musun?" diye soruyor.

Kaskımı çıkardım ve motoru durdurdum. "Elbette."

Koridordan çalışma odasına doğru yürürken, "Ash ve Henry ile her şey yolunda mı?" diye soruyor.

"Evet." Joey'nin nereye gittiğini merak ederek etrafıma bakındım. Beni vücudundan temizlemek için doğruca duş almaya mı?

"Max?" Dante söylüyor ve benimle konuştuğunu fark ediyorum. "Ne?" Ona göz kırpıyorum.

Kaşlarını çatı. "Joey'i neden eve getirdiğini sordum."

Omuz silkim. "Çocukları kontrol etmek için aradım. Joey gitmeye hazır, ben de onu eve getirmeyi teklif ettim."

"Onu şımartıyorsun," diyor yumuşak bir kahkaha atarak. Onu eve getirmemi istediğini varsayıyor, ki bu daha önce de olmuştu. Joey bisikletimi seviyor. "Ona asla hayır diyemezsin."

Gülmeye zorluyorum. *Keşke bilseydi.*

Dante viskisini yudumlarken biz de Rus dostlarımızı ve Bratva'daki son lider değişikliğini konuşuyoruz.

Saatini kontrol etti ve "Siktir" diye mırıldandı. Omuz silkerek bana küçük bir gülümseme verdi. "Kat nerede olduğumu merak edecek."

"Endişelenme, D. Karını bekletmem. Yarın daha çok konuşuruz." Elimde olmadan sırtıyorum, karısıyla tanıştığından beri ne kadar değiştiğine hayret ediyorum. Dante Moretti'nin bir kadının kaprislerine ve arzularına boyun eğdiğini göreceğimi hiç düşünmemiştim. Onun dünyası Kat ve Gabriella ile başlayıp bitiyor ve ben onu hiç bu kadar mutlu ve tatmin olmuş görmemişim.

Dante son viskisini de içiyor ve ayağa kalkarak kapıya doğru yöneliyor.

Onu takip etmek için ayağa kalktım ama durdum. "Hey, Joey'i kontrol etmemin sakıncası var mı?"

Dönüyor ve omzunun üzerinden bana kaşlarını çatıyor. "Neden, bu gece bir şey mi oldu?"

"Hayır. Aslında hiçbir şey, kız arkadaşlarından biriyle ilgili bir şey, ama ona biraz kızdım." Omuz silkiyorum, yalan dilimden kolayca dökülüyor. *İçimi anlaması ne kadar sürecek?*

Dante usulca gülüyor ve başını bana doğru sallıyor. "Eminim seni affedecektir."

"Evet, muhtemelen haklısın. Ama yine de onu kontrol edeceğim."

Koridorda yollarımız ayrılıyor, o yatak odasına doğru giderken ben de kız kardeşini aramaya çıkıyorum. Onu mutfakta ya da çalışma odasında bulamadım, bu yüzden yatak odasında olmalı. Kapısını çaldım.

"Ne oldu? Yataktayım," diye bağıır.

"Benim. İçeri gelebilir miyim?"

Sonunda cevap vermeden önce cevap sessizliği benim için neredeyse başa çıkılamayacak kadar uzun. "Elbette."

İçeri girip kapıyı arkamdan kapattım. Yatağın üzerinde yatıyor, hala önceki kıyafetlerini giymiş. Hala benim kokumu alıyordu.

"Ne oldu Max?" diye soruyor, iç çekerek.

"Daha önce konuşmamız gerekmediğini mi düşünüyorsun?"

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Sanırım söylemen gereken her şeyi söyledin."

"Bir şey söylemedim bile, bebeğim." Yatakta onun yanına uzandım ve elimi kolunun çıplak teninde gezdirme isteğime karşı koyamadım.

"Olanlardan pişmanlık duyduğunu yeterince söyledin," diyor ve boğazına bir hıçkırık düğümlendiğini duyuyorum.

Bunu nasıl düşünebilir? Hay sikeyim! Böyle düşünmesine nasıl izin verebildim? Güzel yüzünü inceleyebilmek için dirseğimin üzerinde yükseliyorum. "İlk seferin olduğunu bilmediğim için pişmanım."

"Evet, oldukça unutulmazdı, değil mi? Bunu sen de söylemiştin." Yanağındaki bir damla gözyaşını siliyor ve bana ters ters bakıyor.

Elimi yumruk yapıp onu yüzüstü çevirmeme ve şımarıklığı bırakana kadar kışına şaplak atmama saniyeler kaldı.

İçimi çektim. "Joey."

"Çık dışarı Max," diyor burnunu çekerek. "Söyleyecek başka bir şey yok."

Üstüne yuvarlandığımda nefesi kesiliyor, bileklerini tutup başının üstünde sabitlediğimde mükemmel göğüsleri göğsümde titriyor. "Seni o ara sokakta bir binaya karşı becermek inanılmazdı. Daracık bakire amının sikimi sıkıldığını ömrümün sonuna kadar hatırlayacağım. Ama bunu senin için daha unutulmaz kılmalıydım, bebeğim."

Bana göz kırptıyor, koyu kahverengi gözleri o kadar duygu ve özlem dolu ki, kalbiyle bu şekilde oynadığım için kendimi dünyanın en büyük ahmağı gibi hissediyorum - aramızdaki şeyin daha ileri gidebileceğine dair ona yanlış bir umut verdiğim için. Çivi gibi sert bir mafya prensesi gibi davranıyor ama ben onun alaycı ve şımarık görüntüsünün altında gerçekte kim olduğunu görüyorum. "Benim için de inanılmazdı, Max. İlkim olduğun için mutluyum."

Ben de senin sonuncun olmak istiyorum. Burnumu boğazının yumuşak derisinde gezdiriyorum ve kokusunu içime çekiyorum. Parfüm, temiz hava ve seks kokuyor.

-Ve ben. "Eve geldiğinde neden duş almadın?" "İçimde olman hoşuma gidiyor."

Sikim sertleşiyor. "Siktir, Joey. Beni öldürteceksin," diye mırıldanıyorum tenine karşı. "Seni eve, yatağıma götürmeliydim."

"Keşke yapabilsen, Max," diye nefes alıyor. "Bana ne yapacağını söyle."

Dişlerimi pürüzsüz teninde gezdirerek onu ürpertiyorum. Hemen şimdi gitmeliyim. Ona bu saçmalığı söylememden hiçbir fayda gelmez, öyleyse neden kendimi cevap vermekten alıkoyamıyorum? "Seni çıılçıplak soyar ve teninin her santimini öperdim. Sonra bacaklarını ayırırdım..."

Nefesi boğazında düğümleniyor ve bu benim sikimi daha da sertleştiriyor.

"Ve senin amını yerdim. Seni öyle bir boşaltana kadar yüzümü tatlı amına gömerdim ki, suların dilimin üzerinden akardı."

"Max," diye inliyor, bacaklarını belime doluyor ve kalçalarını bana doğru sallıyor.

"Ve sonra gerçek eğlence başlayacaktı."

"Evet?" Kalçalarını çalıştırmaya devam ediyor, sikimin klitorisine sürtünmesini kovalıyor.

"Parmaklarımı içine sokardım. İlk başta bir tane, çünkü çok dardın. Ve sen inleyip daha fazlası için yalvardığında, bir tane daha eklerdim, seni sikime hazır hale getirene kadar onlarla seni becerirdim. Seni defalarca boşalmadan sınıra getirirdim bebeğim."

"Canavar," diye tıslıyor topuklarını kışıma gömerken ve beni tamamen kuru bir şekilde becerene kadar yakınımı çekiyor.

"Öyle olduğumu biliyorsun," diyorum, dudaklarımı boğazında gezdirerek, dişlerimi onun mükemmel etine batırmak ve onu benim olarak işaretlemek için çaresizce. "Ve sadece sikim için bana yalvardığında, seni doldurmam için çaresizce yalvardığında, işte o zaman içine batardım. Daha önce yaptığın gibi sadece yarısına değil, sonuna kadar. Taşaklarına kadar, bebeğim."

"Bu daha önce sadece yarısı mıydı?" diyor nefes nefese.

"Evet." Gülüyorum, bileklerini serbest bırakıyorum, böylece kollarını Ben.

"Max, lütfen?" Bana yapıştı, amını bana doğru sürtüyordu. orgazmını kovalıyor.

"Yapamam. Seni kardeşlerinin evinde sikmeyeceğim. Ben de seni boşaltmayacağım bebeğim. Ama kendini boşaltana kadar sikime sürtünmeye devam etmek istiyorsan, sanırım bu konuda yapabileceğim pek bir şey yok, değil mi?"

"Lütfen mi? Kimse bilmeyecek."

"Bileceğim," diye hatırlatıyorum ona. Dante ve Lorenzo benim için kardeş gibiler ve ağzım suçluluğun acı tadıyla doluyor. Yine de, suçluluk duygusuna rağmen

kalkıp gitmeye cesaret edemiyorum. Joey'nin kalçaları etrafımı sarmışken ve sikim neredeyse kotumun fermuarını patlatacakken olmaz.

"O zaman beni eve götür, Max. Beni buradan başka bir yere götür." İnliyor ve başını yastığa bastırırken gözleri sıkıca kapanıyor. Neredeyse varmak üzere.

Kıpırdamadan durarak, serbest kalması için beni kullanmasına izin verdim. "Yapamam, bebeğim." Elimi ağzının üzerine koyuyorum, kollarımda parçalanırken yumuşak inlemelerini bastırıyorum. Orgazmı boyunca titriyor, vücudu ısı yayıyor. Şehvetle parlayan, kapüşonlu gözleriyle bana baktığında, külotunu yırtıp sikimi içine gömmekten kendimi alıkoymak için sahip olduğum tüm iradeye ihtiyacım var.

"Neden olmasın?" Bana göz kırpmıyor, gözleri dökülmemiş yaşlarla ıslanmış. Kahretsin, o benim için çok genç ve masum. Ona dokunduğum için bile cehenneme gideceğim, ama zihnime, ruhuma kazınmış olan o inançtan kurtulamıyorum. Joey Moretti benim. O her zaman benim oldu.

Parmak uçlarımı yanaklarında gezdiriyorum. "Benim aşkım senin aradığın türden bir aşk değil Joey. Sen çok daha fazlasını hak ediyorsun."

O güzel gözlerini bana diyor. "Aşk hakkında kim bir şey söyledi?"

"Sadece seksten ibaret olabileceğimizi mi düşünüyorsun? Bizimki gibi bir geçmişle mi?"

Seni hayatın boyunca tanıdım. Çoğunda seni sevdim. Sırf sevişiyoruz diye duracağımı mı sanıyorsun?"

Gözyaşları yanaklarına dökülüyor ve onları siliyor. "Bu bahsettiğin tamamen farklı bir aşk türü."

"Öyle mi?"

Soruyu duymazdan geliyor, vücudu altımda geriliyor. "Neden bana neyi hak ettiğimi söylüyorsun? Kendi hayatımı kendim seçiyorum, Max. Sakın bana bunun benim iyiliğim için olduğunu söylemeye kalkma." Yanakları öfkeyle kızarıyor. Bir çocuk gibi muamele görmekten nefret ediyor ama bu öyle bir şey değil. Ne istediği hakkında hiçbir fikri yok. Şu anda onu yatağıma alsam, asla gitmesine izin vermezdim.

"Sen kendi seçimlerini yap Joey, ama ben onlardan biri olamam. Üzgünüm, bebeğim." Yataktan kalkıp yatak odasından çıkmadan önce yanağından süzülen bir damla gözyaşını öpüyorum.

Onu bu şekilde incitmekten nefret ediyorum ama daha sonra bir sürü acı çekmesinden şü anda biraz acı çekmesi daha iyi. Gerçekte olduğum adamla hiç uğraşmak zorunda kalmaması daha iyi.

Çünkü eğer onu gerçekten incitirsem, kendimle yaşayamam.

OceanofPDF.com

Bölüm
On

OceanofPDF.com

JOEY

D Amn Max DiMarco!

Beni o şekilde sikip sonra da bir daha yapamayacağımızı söyleyerek kendini ne sanıyor? Sonra da beni sevdiğini söylüyor. Ben! Tabii ki istiyor ama benim istediğim şekilde değil. Bu ne lan? Pislik herif!

Sanırım ona bakire olduğumu söylemeliydim, ama o zaman muhtemelen bana hiç dokunmazdı. En iyi arkadaşının küçük kız kardeşiyle hızlıca sevişmek bir şeydir, ama onun bekaretini almak... Max bilseydi bunu asla yapmazdı. O çok prensipli biri. Gah! Her gün insanların gözlerini oymaktan çekinmeyen ama arkadaşının kız kardeşiyle çıkmaya sınır koyan bir adama aşık olacağıma güvenin.

Gözlerimi kapatıyorum ve o sokağa geri dönüyorum. Max'in elleri üzerimde. Bana bebeğim diyordu. Boğazımı sıkıyor. Külotumu kenara çekip bana dokunuyor. Daha önce birçok kez kendimi boşaltmışım ama vücudum hiç onun dokunuşuna verdiği tepkiyi vermemişti. O adamın bedenimden çıkardığı doruk noktası hayatımı değiştirmekten başka bir şey değildi. Taze anılar uyluklarımın arasını ısıtıyor ve onları birbirine sıkıştırıyorum. Ağrılı ve hassas hissediyorum ama rahatsız edici derecede değil. Aslında bu bir bakıma rahatlatıcı.

-Yaptığımız şeyin bir hatırlatıcısı. Artık bakire olmadığımı ve onu benden alan adamın son altı yıldır hayalini kurduğum adam olduğunu hatırlatan bir hatırlatma. Benimle asla o noktaya gelmeyeceğini düşündüğüm bir adam.

Yüzüme bir gülümseme yayılıyor. Max daha önce kontrolünü kaybetti. Bunu ona ben yaptırdım. Ve eğer ona bir kez yaptırdıysam...

"HEY, TATLI KALP, MONIQUE BURADA," diyor Kat, kafasını çalışma odasının kapısından uzatarak.

"Öyle mi?" Onu bugün beklemiyordum ama tabii ki Max beni kulüpten kovduktan sonra neler olduğunu öğrenmek için burada olacak.

Max! Kalçalarımın arasındaki ağrı bütün gün devam etti, yaptıklarımızı sürekli hatırlattı. Dün gece olanları her düşündüğümde, kalçalarımın arasında bir uyarılma kayganlığı hissediyorum. Max DiMarco bekâretimi aldı ve bu hayal edebileceğimden çok daha ateşliydi. Sonra gitti ve Max olarak her şeyi mahvetti.

"Gabriella'yı ben alayım," diyor Kat gülümseyerek.

Yeğenimin kel kafasına yumuşak bir öpücük konduruyorum. "Güle güle öpücük."

Birkaç saniye sonra Monique Dior parfüm bulutu içinde odaya giriyor ve yanımdaki kanepeye uzanıyor. Kat kapıyı arkasından kapatır kapatmaz Monique beni kaburgalarımın üzerinden dürtüyor. "Ee?"

"Ne olmuş yani?"

"Dün gece Max sana psikopatça davrandıktan sonra ne oldu?"

"Kıçıma psikopatça davranmadı."

"Evet, öyle yaptın. Seni oradan çok hızlı çıkardı."

"Sadece bir şeye sinirlenmiştin," diyorum umursamazca.

"Ne hakkında? Yaramazlık mı yaptın, Joey Moretti?" Hâlâ lisedeymişiz gibi kıkırdıyor.

"Hayır. Sadece ailevi bir mesele vardı, hepsi bu. Önemli bir şey değildi," diye ısrar ediyorum.

Bana bakıyor, gözleri şüpheyle kısılmış. "Seninle flört eden o adamı kıskanmış olabilir mi diye düşündüm ama sonra..." Dudaklarını birbirine bastırıyor.

"Sonra ne olacak?"

Mükemmel burnunu kırıştırıyor. "Maximo'nun senden hoşlanmasına imkân yok. Onun tipi değilsin."

Beni bir binaya karşı becerirken kesinlikle onun tipi gibi görünüyordum. Monique en yakın arkadaşlarımdan biri olabilir, ama bu konuda ona güvenmiyorum, bu yüzden bunu yapmak beni yaksa da sadece onayımı başımla onaylıyorum.

Konuyu değiştiriyor ve bana kulüpten eve götürdüğü bir adamla ne yaptığını anlatıyor. Zar zor dinlerken düşüncelerimin Max'e kaymasına izin veriyorum. Max'in eli boğazımda. Diğer külotumun içinde. Dudakları tenimde. Aleti ...

"Dünyadan Joey'ye," diyor Monique aşırı dramatik bir iç çekişle. Ona göz kırpıyorum. "Oh, uh. Özür dilerim. Ne dedin?"

"Sence onunla çıkmalı mıyım diye sordum." "Ondan hoşlanıyor musun?"

Gözlerini deviriyor. "Çok çocuksun." "Ve sen de bir sürtüksün."

"Frijit bir bakire olmaktan iyidir." Yüzünü bana çevirdi.

"Zaten Gizemli Adam'a takıldığını sanıyordum." Aylardır süper gizemli bir adamın peşinde ama bana onun adını söylemeyi reddediyor. Her birkaç haftada bir, birkaç günlüğüne ortadan kayboluyor çünkü adam ortaya çıkıyor ve onunla zaman geçirmek istediğine karar veriyor. Sonra tekrar ortadan kayboluyor ve onu rüzgarda sallanır halde bırakıyor. Onu daha önce hiçbir erkek için böyle görmemiştim, bu yüzden adamın evli, süper zengin ya da güçlü olması gerektiğini anladım - ya da Monique'i tanıyorsam, üçü de.

"Seçeneklerimi açık tutuyorum, Jo," diyor ve gözlerine tam olarak ulaşmayan kocaman bir gülümsemeyle bana bakıyor. Arkasını dönüyor ama yüzündeki acıyı görmeden önce değil. Sanırım Gizemli Adam'a karşı hâlâ kötü hisleri var.

"Yani onunla mı çıkıyorsun? Dün gece kulüpteki adamlarla mı?"

"Hmm. Belki," diyor omuz silkerek. "Senin için bir arkadaşı var mı diye bakabilirim?"

"Ben iyiyim." Max asil ve boktan davranmasaydı iyi *olurdum*. Benim sevgim senin ihtiyacın olan türden bir sevgi değil olayı çok can sıkıcı. Bu da ne demek oluyor? Onun sevgisine katlanabileceğime eminim.

"Bizimle çifte randevu yapmalısın. Gerçekten hoşlanacağın bir erkekle tanışmadan önce bazı becerilerini geliştirme şansını bulursun," diyor Monique.

"Amaç hoşlandığın bir erkekle beceri pratiği yapmak değil mi?" Gülüyor. "Tanrım, Joey, çok safsın."

Yanaklarım utançtan kızardı. Ona bakire olduğumu söylediğim için çok pişmanım. Sanırım şu anda anahtar kelime "bakireydim" - bunu Monique'e söyleyecek değilim. Ama cinsel deneyim eksikliğimi beni çocuk gibi hissettirmek için kullanmasından nefret ediyorum.

"En azından biraz oral seks pratiği yapabilirsin. Böylece sonunda bir erkekle yattığında tam bir ezik gibi görünmezsin. İş sikişmeye geldiğinde ne yaptığını bilmesen bile oral becerilerinle onun ilgisini çekebilirsin."

Ona bakıyorum ve bir an için şaka yapıyor olabileceğini düşünüyorum ama o ciddi. "Sence erkekler benim deneyimsiz olmamdan gerçekten rahatsız olurlar mı?"

Homurdanıyor. "Erkekler ne yaptıklarını bilen bir kız ister, temel bilgileri öğretmek zorunda oldukları birini değil."

Max'in bir kıza deneyimsiz olduğu için kötü hissettireceğini sanmıyorum. Yani ben ona söyleyene kadar bakire olduğumu bile bilmiyordu, yani o kadar bariz olamazdı.

"Evet, sanırım bekleyeceğim, teşekkürler," diyorum ona sakarin bir gülümsemeyle. "Sen kaybedersin."

Kanepeye yaslanıp gülümsüyorum çünkü Monique az önce bana harika bir fikir verdi.

Bölüm

ELeVen

OceanofPDF.com

MAX

T Dante'nin çalışma odasındaki kasa, büyükbabasının zamanından beri var olan kocaman eski bir şey. Zamanında son teknolojiydi, ancak şimdi modası geçmiş ve bir güncellemeye ihtiyacı var. Sanırım bir amaca hizmet ediyor-

Çoğu insanı dışarıda tutuyor. Oraya en son ne zaman baktığımı hatırlamıyorum. Oraya ne girdiğine pek dikkat ettiğimi sanmıyorum. Para mı? Önemli evraklar? Oraya girmek için şifrelerim var. Bana bu kadar güveniyor. Buraya gelse ve beni kafam o kasada bulsa, hiçbir şey düşünmezdi. İşte bu yüzden o ya da Lorenzo burada değilken içeri bakma düşüncesi bile tüylerimi diken diken ediyor. Aklıma bile gelmemeliydi ama Kristin ve Vito'yla ilgili bu şey beni sürekli rahatsız ediyor. Vito'nun elindeki bu video kaydı da neyin nesi? Dante ve Lorenzo'nun bundan haberi var mı? Belki de onlara sormalıyım?

Küçük kız kardeşime onun varlığından ya da Chicago'da olduğundan bahsetmeyeceğime dair söz verdim ama bu, uzun süredir kayıp olan amcamın elinde Morettilerin bir cinayete karıştığına dair bir video olabileceğini öğrenmeden önceydi. Dante ve Lorenzo'yu çok iyi tanıdığım için, bunun muhtemelen babalarıyla ilgili bir şey olduğunu düşündüm. Ama bunu onlardan daha fazla saklayamam. Kristin'in babasının Moretti'lere güvenilemeyeceğini söylemiş olması umurumda değil, onlar benim sahip olduğum tek aile ve onlardan şüphe etmek için tek nedenim bile olmadı.

Kasanın içine bakmıyorum. Bu bana duydukları güvene ihanet olurdu. Bunun yerine, yeni kumarhaneye ilgili evrakları Dante'nin masasına koyup odadan çıkıyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum. Boynumu uzattım, çatladığında iç çektim. Kahretsin, üzerimde tuttuğum bu gerginlikten kurtulmalıyım. Joey Moretti'yi becermemin üzerinden iki gün geçti ve ben duramıyorum.

Ne kadar iyi hissettiğini ve ona tekrar sahip olmanın ne kadar iyi hissettireceğini düşündüm. Sadece bir tat daha.

O burada mı? Genelde her hareketini bilirim ama geçen geceden beri geri çekildim. En azından bunu hak ediyor.

"Hey, pislik." Sesi beni olduğum yerde durdurdu.

Arkamı döndüğümde çalışma odasının kapısında durmuş, kollarını göğsünde kavuşturmuş, kapı çerçevesine yaslanmıştı.

Koridorda ona doğru ilerliyorum. "Göt herif?" Bana hınzırca bir sırtış fırlattı. "Hmm. Biraz."

"Peki neden, Guiseppina?"

Yüz hatları kararıyor. "Bana öyle deme, Max." Tam adından nefret ediyor ve kelimeyi söyleyebildiği andan itibaren Joey olarak çağrılmakta ısrar ediyor.

"O zaman bana pislik deme."

"Peki." İç geçiriyor. "Her neyse, uğrarsın diye umuyordum. Bir konuda yardımına ihtiyacım var."

"Ne oldu?"

Alt dudağını dişlerinin arasına alıyor ve mükemmel göğüslerinin yükselip alçalmasına neden olan bir nefes çekiyor. Gözlerimi yüzünden ayırmamaya çalışıyorum ama aşağı bakıyorum ve o da beni görüyor. Yakalandım.

"Düşünüyordum da, sen benim ilk sevgilim olduğun için-"

"Joey," diye fısıldıyorum sertçe, onu açık kapıdan çalışma odasına doğru iterken sözünü kesiyorum. "Ne yapıyorsun lan sen?"

Gülüyor. "Sakin ol. Evde kimse yok."

Yine de biraz mahremiyet sağlamak için kapıyı kapatıyorum. "Burada muhafızlar var. Kardeşlerinin her yerde kulakları var."

"Muhafızlar artık sadece ön kapıda ya da dışarıda. Bunu biliyorsun," diyor gözlerini devirerek. Dante'nin kızı doğduğundan beri muhafızların evin içindeki varlığının kısıtlandığı doğru. Kat çocuklarını daha dostane bir ortamda büyütmek için ısrar etti. Ama yine de buradalar ve kim bilir ne zaman biri gitmemesi gereken bir yerde dolaşmaya başlayabilir.

"Beni öldürteceksin."

Ellerini göğsüme koydu. "Seni asla tehlikeye atmam Max. Bunu biliyorsun. Sadece oyun oynuyordum. Özür dilerim," diye fısıldıyor.

Gözlerimi ona diktim. Bunun doğru olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok. Joey Moretti hayatı uçlarda yaşamayı seviyor ve ben de bir otelde yalnız kalarak bile ölümle flört ediyorum.

onunla oda. Artık dudaklarının tadının ne kadar güzel olduğunu ve amının ne kadar sıkı ve ateşli olduğunu bildiğim için, onun yanında her zaman kısmen sertleşiyorum ve ona dokunmamak için tüm çabamı harcıyorum. Geçen gece onu sokakta becermek kafamda bir döngüde oynuyor. Otuzlu yaşlarının başında, kırmızı kanlı, bekâr bir erkek için bile sağlıklı sayılamayacak kadar çok kez bu anıya 31 çektim. "Gerçekten bir konuda yardımınıza ihtiyacın var mıydı yoksa sadece damarıma mı basmaya çalışıyorsun?" Dikkatimi dağıtmaya çalışarak soruyorum.

"Oh, her bir düğmene basmayı çok isterim." Kıkırdıyor, elleri göğsümden karnıma doğru iniyor.

Eller daha fazla aşağı inmeden bileklerini tutuyorum. "Joey?"

"Evet, yardımınıza ihtiyacım var. Ama cümlemi tamamlayamadan sözümü kestir," diyor somurtarak.

Neyin peşinde bu?

"Sanırım bu her şeyden çok bir teklif. Konu seks olduğunda ne kadar deneyimsiz olduğumu biliyorsun, değil mi?"

Evet. Çünkü senin daracık amcığın sikimi sıkıyor ve ben bunu düşünmeden edemiyorum. "Hmm."

"Şey, ben *her yönden* deneyimsizim. Ne demek istediğimi anlıyor musun? Senden önce sadece bir erkeği öptüm."

Sikim pantolonumun içinde zonkluyor ve o da bunu biliyor. "Bunun benimle ne ilgisi var?" Kelimeleri gıcırdatarak söylüyorum.

"Sana herkesten daha çok güvendiğimi de biliyorsun."

Şimdi sikimle birlikte başım da zonkluyor. Ellerini bırakıyorum ve burnumun kenarını çimdikliyorum. "Ne oldu Joey?"

"Sikini yalamak istiyorum." Ne.

Ne. Siktir.

Şaşkınlıkla ona göz kırpıyorum. Bunu az önce söylememişti. Beynim tekliyor olmalı. Elleri göğsümden seksten bahsetmesi halüsinasyon görmeme neden oluyor. "Ne?"

"Senin sikini emmek istiyorum Max," diyor tatlı bir gülümsemeyle.

Sikeyim. Ben. "Joey, yapamazsın..."

"Ne yapamam? Daha geçen gece beni siktin." "O farklıydı."

"Nasıl? Sen istediğini aldın. Şimdi de ben istediğimi istiyorum."

Ona göz kırpıyorum.

"Sadece seksti. Anlıyorum," diyor omuz silkerek. "Ama iyi bir seksti. En azından benim için. Her şeyi denemek istiyorum, Max. Öğrenmek istiyorum. Ve kardeşlerim dışında güvendiğim tek erkek sensin."

"Sana nasıl sakso çekileceğini öğretmemi ister misin?" "Evet."

"Aklını mı kaçırdın, Joey?"

"Hiç alakası yok. Aslında, mantığımın oldukça sağlam olduğunu düşünüyorum. Bir öğretmene ihtiyacım var ve sen de ne yaptığını biliyor gibisin. Benden asla faydalanmayacağını biliyorum. Bunu yapacağım, Max. İlk seferimin bardaki bir serseriyle olmasındansa seninle olmasını tercih ederim."

Oh, lanet olsun. Yabancı biriyle takılmıyor. Koyu kahverengi gözlerine bakıyorum. "Bana şantaj yapmaya mı çalışıyorsun?"

Saçını omzunun üzerinden atıyor. Tam bir velet. Onu terbiye etmekten ne büyük zevk alırdım. "Hiç de değil. Sadece seni durumun gerçekliğinden haberdar ediyorum."

Alt dudağımı emiyorum. Bu isteği cidden düşünüyor muyum? Beni öldürecek. "Peki bu saksoculuk dersi tam olarak nerede ve ne zaman gerçekleşecek?"

"Evde kimse yok. Öğleden sonra herkes dışarıda. Buraya ne dersiniz, hemen şimdi?"

"Burada, kardeşlerinin evinde sikimi yalamak ister misin?"

"Burası benim de evim," diye hatırlatıyor bana.

"Sen aklını kaçırmışsın."

"O zaman sanırım Cuma gecesi barda birini bulurum," diyor küstah bir omuz silkmeyle ve son kısıtlama ve sabır kırıntıları da kırılıyor.

Uzaklaşmaya çalışıyor ama ben bileğinden tutup onu kendime çekiyorum. "Barlarda rastgele adamlarla takılmayacaksın bebeğim."

Yanakları kızarıyor ve uzun siyah kirpiklerini bana doğru kırpıştırıyor. "İstemiyorum, Max. Ama neredeyse yirmi iki yaşındayım, yetişkin bir kadını ve deneyimlemek istediğim çok şey var. Bunu seninle yapmayı tercih ederim, ama bu bir seçenek değilse ..." Cümlesini bitirmiyor. Onun yerine, "Lütfen." diye ekliyor.

Bunu onunla yapamam. Özellikle de burada. Kardeşleri şu anda buraya gelse, birlikte yalnız kalmamızı sorgulamazlar bile, bana o kadar güveniyorlar. Ve tıpkı daha önce ofislerindeki kasada olduğu gibi, bunu düşünmek bile bu güvene ihanet etmek gibi geliyor. Ama kararlılığım sıcak tavadaki buzdan daha hızlı zayıflıyor. Nasıl yapmam gerekiyor?

Bana böyle yalvarırken o kocaman kahverengi gözlere ve dolgun pembe dudaklara direniyor mu? Ben lanet bir aziz değilim.

Ayrıca, bu onu korumak için olacak, değil mi? Eğer bunu yaparsam, o da bar bar dolaşıp bunu yapacak bir sikik bulmaya çalışmaz. İsteddiği şeyi kabul edersem, bu onun yararına olacak, o yumuşak dudakların sikimin etrafına sarılmasını hayatım boyunca başka hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istediğim için değil. Ve bununla birlikte, kendimi bunun yapılacağı en doğru şey olduğuna ikna etmeyi başardım.

"Dizlerinin üzerine çök, bebeğim."

Gözleri şehvetle parlıyor ve yere çökerken gülümsüyor.

Kemerimi ve fermuarımı açıyorum, ağrıyan sikime biraz daha yer açmanın rahatlığıyla bir iniltiyi bastırıyorum. Ama henüz çıkarmıyorum. Geçen gece kulüpte beni görmemişti ve neler olacağını açıklamadan önce onu korkutmak istemiyorum.

Beklentiyle bana bakıyor. Tam bir paradoks. Çok saf ve masum ama günah kadar kötü bir bedene ve zihne sahip.

Başparmağımı yanağına sürüyorum. "Bunu istediğine emin misin?"

Bana göz kırpmıyor, uzun kara kirpikleri yanaklarının üzerinde dalgalanıyor. "Evet." Dudaklarının dolgun kıvrımını yalıyor.

Saçlarını geriye doğru çekip kulaklarının arkasına sıkıştırıyorum, böylece mükemmel yüzünü görebiliyorum. "Burnunuzdan nefes almanız gerekecek."

"Tamam."

"Ben büyük bir adamım, hepsini hemen alamayabilirsin, ama sorun değil. O küçük güzel boğazını, her santimimi içine alana kadar eğiteceğiz."

Titrek bir nefes alıyor.

"Ellerini kalçalarımın koy," diye emrediyorum.

Söyleneni yapıyor, parmaklarını dörtlülerimin üzerinde gezdiriyor. Kaslarım onun dokunuşuyla geriliyor. Ağzını açıyor -beklentili ve istekli. "Sabırlı ol Joey," diyorum sırtarak ve gözlerini bana diyor. Ne kadar güzel bir velet.

"Bunun bir ders olduğunu fark etmemiştim." Bana meydan okurcasına bakıyor. "Pratik bir gösteri yapacağımızı sanıyordum."

Lanet olsun, bu kız tehlikeli. Beni deliliğin eşiğine getirecek, bu da onunla bazı temel kurallar koymam için daha da fazla neden. Onun iğnelerimden görmezden geliyorum ve parmaklarımı saçlarının arasından geçirip başının arkasını avuçluyorum. "Boğazının arkasına vurduğumda öğüreceksin, hatta belki

boğuluyormuş gibi hissedeceksin. Gözyaşların bu küçük güzel yüzünden aşağı akacak. Ve bu sadece seni daha sert sikmek istememe neden olacak bebeğim."

Kaşlarını bana doğru kaldırıyor ve eğer bunu bir tür meydan okuma olarak görmüyorsa beni siksini. "Öyle mi?"

"Evet. İşte bu yüzden dikkatini bana vermen gerekiyor. Çünkü sıcak küçük ağzın sikimle doluyken ve nefes almakta zorlanırken, konuşabilmenin hiçbir yolu yok."

Şaşkınlıkla kaşlarını çatıyor.

"Eğer biraz daha sakın olmamı istiyorsan, kalçalarımı sık, tamam mı?"

"Tamam."

"Yap şunu."

"Hemen şimdi

mi?" "Evet,

şimdi."

Gözlerini deviriyor ama kalçalarını hafifçe sıkıyor.

"Bundan daha sert. Hissetmem gerekecek."

"Peki," diye mırıldanıyor ve parmakları gergin kaslarına batarak beni sıkıca kavıyor.

"Aferin kızıma." Nefesi kesiliyor ve gözleri parlıyor. Övgü için tam bir sürtü. "Ama durmamı istersen, onun yerine bana dokun, Joey. Anladın mı?"

Kıkırdıyor. "Dışarı vurmak gibi mi?"

"Aynen öyle. O zaman dene."

"Evet, bunu yapmama gerek yok." Omuzlarını silkiyor, Moretti'nin haksız olduğunu kanıtlamak istememe neden olan o özgüvenle dolu.

"Tap. Benim. Bacağıma."

"Tamam," diye ofluyor ama söyleneni yapıyor.

"Güzel."

Bana bakıyor, neredeyse salyaları akıyor ve bu beni çıldırtıyor. Bu onun ilk seferi ve hevesi beni çok tahrik ediyor. Bu güzel ağzı birkaç dakikadan fazla nasıl sikebilirim ki?

"Oh, ve Joey? Son bir şey daha." Sonunda sikimi boxerımdan kurtarıırken ona hınzırca sırıtıyorum.

"O da ne?"

"Dişlerine dikkat et."

Bana kaşlarını çatıyor, gözleri hâlâ benimkilere sabitlenmiş. "Seni ısırmayacağım, Max." "Ondan bahsetmiyordum bebeğim." Sikime bakıyorum ve

O da bakıyor, ilk kez bu kadar yakından ve kişisel olarak görüyor. "Piercingli misin?"

"Öyleyim."

"Ama sen değildin... Ben hiçbir şey hissetmedim..."

"Onları tam olarak hissedebilmen için amına yeterince girmemiştim ve eğer ne bekleyeceğini bilmiyorsan..."

Derin bir nefesle göğüsleri titriyor ve yanakları pembeleşiyor. "Ne kadar içerideydin?"

"Yarısı bile değil."

"Tanrım, Max," diye tıslıyor bakışları tekrar yüzüme kayarken.

Aletimin ucu dudaklarından bir santim ötede ve ağzının üzerimde olmasına o kadar yakınım ki, bu beni çıldırtıyor. "Yani, hala istiyorsun -"

"Evet," diye ısrar ediyor ve ben sorumu tamamlayamadan sözümü kesiyor. "O zaman devam et, bebeğim. Neyle başa çıkabiliyorsan onu al."

Biraz öne doğru çekilerek pembe dudaklarını yalıyor. "Önce elini kullan, Joey. Bu şekilde biraz daha kontrol sahibi olabilirsin."

Başını sallıyor, ince parmaklarını şaftımın tabanına doluyor ve sertçe sıkıyor. "Bunun gibi mi?"

Sıcaklık omurgamı titretirken uyluk kaslarım kendimi tutma çabasıyla titriyor. "Evet, aynen öyle."

"Şimdi seni tadabilir miyim, Max?"

"Uh-huh," diye homurdanıyorum, beklenti içimi yakıyor. Nasıl oluyor da bu onun ilk seferi oluyor ve ben onun suratına boşalacakmışım gibi hissediyorum?

Dili dışarı fırlıyor ve sikimin tepesindeki prekum damlasını yalıyor, ne yaptığını çok iyi biliyormuş gibi piercingimin üzerinde geziniyor.

Bir damla ter alnımdan aşağı süzülüyor. "Bunu daha önce hiç yapmadığına emin misin?"

"Hayır, asla" diyor tatlı tatlı, dili tenimin üzerinde dans ederken.

Azgın bir ergen gibi inlememek için dudağımı ısırıyorum. Birçok kez sikimi yalatmışım ama hiçbir zaman birinin dudaklarını üzerimde hissetmek için şu anda olduğum kadar çaresiz olmamışım.

Aletimin ucunu yumuşak, ıslak ağzına götürüp emmeye başlamadan önce takdirle mırıldanıyor. Saçlarındaki tutuşumu gevşetiyorum, boğazını her şeyden daha çok sikmek istememe rağmen birkaç dakika boyunca kendi hızında gitmesine izin veriyorum.

Bana bakıyor, beni daha derine çekerken koyu renk gözleri benimkileri arıyor.

"Çok iyi gidiyorsun bebeğim," diyorum ona, sikim içinde nabız gibi atarken. Onu.

Gözleri mutlulukla parlıyor. Düğmelerime basma şekli tam bir velet, ama yine de övgüm için bir sürtük. Onayım için o kadar çaresiz ki bu beni korkutuyor. Saçlarını sıkıca kavrayarak başını öne doğru itiyorum, onu benden daha fazlasını almaya zorluyorum ve o da bunu bir şampiyon gibi kabul ediyor. Benim kızım sakso çekmek için doğmuş. Kalçalarımı sallıyorum, daha derine itiyorum ve boğulma sesi, onu spermimle doldurma ihtiyacıyla taşaklarımı yakıyor. Bana bakıyor, burnundan derin nefesler alırken gözyaşları ve rimel yanaklarından aşağı akıyor.

"İyi kız. Beni çok iyi alıyorsun," diye inliyorum biraz dışarı çekip tekrar içeri girerken. Daha çok tıkanıyor ama yine de bana dokunmuyor. Onu ne kadar zorlayabileceğimi görmekle, nefes almak için çırpınışını izlemekten zevk alan yanımdan onu korumak arasında gidip geliyorum.

Daha sert emiyor ve tükürüğü çenesinden aşağı akıyor, saçını çektiğimde inliyor. "Çok iyi gidiyorsun. Çok iyi. Lanet olsun. İyi." Karın kaslarım gerilirken her kelimeyi gıcırdatıyorum. Boğazını dölleriyle doldurmaya çok yaklaşmıştım.

"Mmmf," diye mırıldanıyor. Nefes alışları sertleşiyor ve emmeyi bırakıyor. Kalçamı sıkana kadar kelimenin tam anlamıyla yüzünü beceriyorum ve biraz gevşiyorum.

"Aferin kızıma," diyorum, talimatlarıma uyduğu için onu ödüllendiriyorum çünkü bunun onu ne kadar etkilemiş olabileceğini biliyorum. Joey Moretti hiçbir meydan okumadan geri adım atmaz ve onun için tüm mesele de budur. "Nefes almayı unutma, Joey,"

"Hmm," diye mırıldanıyor ve bu ses sikimdeki tüm sinir uçlarını titreştirerek taşaklarımı sıkılaştırıyor. Başparmağımı yanağında gezdirerek gözyaşlarının bir kısmını siliyorum ve makyajını daha da lekeliyorum. Tekrar sikimi emmeye başlamadan önce bana göz kırpmıyor. Nefes alış veriş düzeliyor ve yumuşak inlemeleri de en az öğürmesi kadar ateşli.

"Kahretsin bebeğim, bu işte doğuştan yeteneklisin. Bunu biliyor muydun?" Kalçalarımı sallarken homurdanıyorum, vermek üzere olduğu yüksekliğin peşinden gidiyorum.

Memnun bir şekilde mırıldanıyor ve kalçalarındaki tutuşunu gevşetiyor. "Sence biraz daha dayanabilir misin bebeğim?"

"Mmm," diye mırıldanıyor kirpiklerini kırıştırarak.

Aletimi boğazının arkasına doğru sürüyorum ve bu sefer o benim için hazır. Neredeyse her santimimi kabul ederken bile nefes alıp vermesi sabit kalıyor. Ona sikimin tamamını yedirmekten kaçınıyorum. Bu hala onun ilk seferiydi ve buna hazır değildi.

Yumruğum saçlarında sıkılaşıyor. Açgözlülükle emebildiği kadar çok emerken, etli pembe dudakları şaftımın etrafında gerildi, şimdiye kadar gördüğüm en enfes manzara.

Bunu benden başka kimseyle yapmayacak. Asla. Joey Moretti benim. Tamamen benim. Taşaklarım sıkılaşıyor ve aletim kasılıyor, doruk noktam içimde titreşiyor - tüm kavurucu sıcaklık ve ateş çekirdeğimi kasıp kavuruyor.

Ve kızım son damlasına kadar yutuyor, ben ağzından çıkarken bile beni kökten uca yalıyor. Sanki o da benim için benim onun için olduğum kadar çaresiz.

Göğsüm kabarıyor ve nefes nefese kalıyorum. Çenesini tutarak başını yukarı kaldırıyorum ve dudaklarını yalayarak yanlardan damlayan döl ve tükürüğü yakalamaya çalışmasını büyülenmiş bir halde izliyorum. Başparmağımın ucuyla bir damla yakalıyorum ve ağzına geri itiyorum. Islak bir patlamayla bırakmadan önce başparmağımı takdirle emiyor. Siktiğimin sireni.

"Nasıldı?" diye soruyor. İyi olduğunu biliyor. Az önce ruhumu bedenimden emdi.

"Mükemmeldi, bebeğim." "Öyle miydi?"

Gözlerimi ona diktim. "Evet. Ama az önce yaptığım gibi gırtlığını sikmeye kalkışan olursa, onun sikini paslı bir bıçakla keserim."

Derin bir nefes çekiyor ve bu nefes göğüslerinin baştan çıkarıcı bir şekilde sallanmasına neden oluyor. "Max.

Böyle şeyler söyleyemezsiniz."

Çenesini daha sıkı kavıyorum. O benim, ama onu alamam. Keşke onu kendime saklayabilseydim.

Ama riskler zaten çok yüksek.

Bölüm
TWeLVe

OceanofPDF.com

JOEY

M Çenemi sıkıca tutarken Ax'ın koyu renk gözleri gözlerimin içine bakıyor. Dudaklarımı yalayarak tekrar dölünün tadını alıyorum ve içim ısı ve ihtiyaçla kasılıyor. Amım ağrıyor ve ıslak. Bütün planım geri tepti. Bunun biraz kontrolü geri kazanmamla ilgili olması gerekiyordu, ama onun için hiç olmadığım kadar çaresizim. Onun sikini emmenin beni bu kadar heyecanlandıracağını hiç düşünmemiştim. Her şeyin adamın zevkiyle ilgili olduğunu varsaymışım, o zaman neden kalçalarımın arası bu kadar ıslak? Bu adam için her şeyi yaparım. Bana çırılçıplak soyunmamı ve dizlerimin üzerinde ona doğru sürünmemi emretse, bunu bir kalp atışında yapardım.

Beni çenemden tutup ayağa kaldırıyor ve vücutlarımız birbirinden sadece birkaç santim uzakta, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor.

Nefes nefese kalıyorum. Çenesi titriyor. Zaman duruyor. "Max?"

"Başka kimse yok, Joey. Beni anlıyor musun? Benden başka kimse sana bunu yapamaz."

"Bu sözü tutmamı bekleyemezsin. Sen benim erkek arkadaşım bile değilsin."

Gözleri kısılıyor ve kaşları öfkeyle çatılıyor. "Olamayacağımı biliyorsun."

"Neden? Kardeşlerimin en iyi arkadaşı olduğun için mi? Biliyorsun ikimiz de yetişkinler, değil mi?"

"Bundan çok daha fazlası."

"Peki." Sözlerinin bende yarattığı acıyı gizlemeye çalışarak omuz silkiyorum. "Yani bana ne yapacağımı söyleyemezsin."

Kaşları çatılır. "Sadece böyle değil, tamam mı? Kimsenin sana bu kadar sert davranmasına izin vermezsin."

Sertçe yutkunuyorum. Keşke aklından neler geçtiğini bilseydim. Nasıl oluyor da onu bazı açılardan bu kadar iyi tanırken diğer açılardan hiç tanımıyorum? "Peki ya hayır dersem?"

Yüz ifadesi kararıyor. Bir elini kalçamın üzerinden kıcıma doğru kaydırıyor ve vücutlarımız aynı hizaya gelene kadar beni kendine çekiyor. Nefes alışım ağırlaşırken vücudumdaki her bir sinir ucu gergin bir heyecanla karıncalanıyor. Sonra Max parmaklarının hızlı bir hareketiyle kotumun düğmesini çözüyor. Başını eğip o sıcak dudaklarını kulağıma bastırıyor. "O zaman seni bir daha asla boşaltmayacağım bebeğim," diyor elini külotumun içine sokarken.

Parmakları şişmiş klitorisimi bulduğunda "Lanet olsun," diye inliyorum.

Keskin bir nefes alır. "Sikimi emdiğin için çok ıslaksın Joey."

Yüzümü gömleğine bastırıyorum, o her yerde ve her şeyde olana kadar onu içime çekiyorum. Max DiMarco lanet ruhumun sahibi. Parmakları biraz daha kayarak girişimi çevrelerken inliyorum. Bir parmak ucunu içime daldırıyor, güçlü kollarında titrerken benimle alay ediyor.

Parmağını daha derine sokup, içimde kendi başıma asla ulaşamadığım hassas bir noktaya sürtünürken, içimde sıcak elektrik dalgaları titreşiyor. Amım ıslandıkça bacaklarım titriyor, ta ki içime girip çıkarken çıkardığı ses duyulana kadar. Ona yapışıyorum, parmaklarım gömleğini kavırıyor ve beni daha fazlasına ihtiyaç duyarak neredeyse çıldırttığı için akıl sağlığımın bir benzerine tutunmaya çalışıyorum.

"Lütfen, Max?"

Dudaklarını saçlarımın üzerinde gezdiriyor. "Sen benim iyi kızım mısın?" diyor, alay ederek.

Ben.

"Hayır." Parmağını daha derine sokarken kelime bir iniltiyle bitiyor. "Tabii ki. Sen benim küçük sürtüğüksün, değil mi?"

"Evet," diye nefes alıyorum ve yetenekli parmakları beni bir zihnin eşiğine getiriyor-orgazm patlaması.

"Sana benim için nasıl iyi bir kız olunacağını öğreteceğim, Joey." Kıkırdıyor ve sonra piç parmağını içimden çekerek beni coşkunun sınırında bırakıyor.

"Max?" Nefes nefese itiraz ediyorum ama yüzünde hınzır bir sırıtişla bana bakıyor.

"Seni kardeşlerinin evine sokmayacağımı söylemiştim bebeğim ve bunda ciddiydim." Sonra parmağını emerek temizliyor, alnımdan öpüyor ve odadan çıkıp gidiyor.

OceanofPDF.com

CHapTer
THlrTeen

OceanofPDF.com

MAX

M Dante'yle birlikte Ralf Strauss'un ofisinde oturmuş, Ralf Strauss'un işe girmenin faydalarını anlatmasını dinlerken çenemi sıkıyor ve başımı iki yana sallayarak boynumdaki gerginlikten kurtulmaya çalışıyorum. onunla ve kardeşiyle ortaklık. Bu gece bu hıyar için hiç havamda değilim. Yapmam gereken çok daha önemli şeyler var - kayıp amcamı aramak gibi. Bir yanım o oksijen israfından kurtulmanın iyi olacağını düşünüyor ama Kristin en azından ona ne olduğunu bilmeyi hak ediyor. Benim için korkunç bir amca ve babam için daha da kötü bir ağabey olmasına rağmen, Kristin için iyi bir baba olmuş gibi görünüyor.

Ve ben nerede olduğunu bulana kadar, benimle yaşamak zorunda. Çocuğu sevmediğimden değil, seviyorum. Ama onun hakkında herkese yalan söylemeye devam edemem. Bundan nefret ediyorum.

Babasının bana vermesini söylediği mesaj benim de sürekli aklımda. *Morettilere güvenemeyeceğini söyledi. Seni gerçek ailene karşı kıskırttılar.* Neden ondan bana böyle bir mesaj vermesini istedi ki? Sanırım buna gerçekten inanıyor? Ama Morettiler uzun zamandır sahip olduğum tek aile ve onlardan daha fazla sır saklayamam.

"Bunun hepimiz için ne kadar iyi olabileceğini görüyorsun, değil mi Maximo?" Ralf beni elimizdeki konuşmaya geri sürükleyerek soruyor. Onunla daha önce yaptığımız konuşmaya.

"Sana daha önce de söylediğim gibi, Ralf, hayır." "Dante?" diye yalvarıyor.

Dante kaşlarını çatarak, "Max hayır diyorsa, hayırdır," diye cevap verdi. "Ve ortağım bu konudaki hislerini size çoktan söylemişken beni bu gece buraya sürüklemeniz beni aşağıladı."

"Ama ben düşündüm ki..." Ralf iç çekiyor.

"Onunla aynı fikirde olmayacağımı mı düşündün? Temelde kardeşim olan bu adamla mı?" Dante kaşlarını kaldırarak soruyor.

Şimdi sakladığım sırlar yüzünden daha da suçlu hissediyorum. Çünkü Kristin en büyüğü değil. Hayır, bu unvan Joey Moretti'nin. Joey ve onun günahkar vücudu ve daha da günahkar ağzı. Daha önce hiç seks yapmamış birinin ilk seferinde nasıl bu kadar doğru yapabildiğine dair hiçbir fikrim yok. Ama kimi kandırıyorum ki? Onun herhangi bir yerinin içinde olmak bile beni Pornhub'ı yeni keşfetmiş on dört yaşında bir çocuk gibi taşaklarımı patlatmak için çaresiz bırakıyor. Bu kız bağımlılık yapıyor ve beni öldürecek. Ama ölmek için ne yol ama.

Dante kendini sandalyesinden iter ve Ralf'a sırtını döner. "Şu pislikle ilgilenir misin? Kat'i aramam gerek."

"Sorun değil."

Odadan çıkıp gidiyor ve Ralf ile beni yalnız bırakıyor. "Sana bir ortaklığın söz konusu olmadığını söylemiştim," diye hatırlattığımda bana temkinli bir şekilde baktı.

Sandalyemi geriye ittiğimde irkildi ve ben de bir gülümsemeyi bastırdım. Masanın etrafından dolaşarak onu boynundan yakalıyorum ve avucumu Adem elmasına bastırarak ağzını açıp nefes almasını sağlıyorum. Üç parmağımı içeri sokup, boğazından aşağı itiyorum, ta ki o tıkanana ve gözyaşları yüzünden akana kadar.

"Bay Moretti yeni kumarhanesinin satın alınmasıyla ilgili evrakların yarın sabah posta kutusunda olmasını bekliyor. Eğer öğlene kadar ulaşmazsa, anlaşmayı iptal edin."

Vücudu oksijen almak için çırpınarak kurtulmaya çalışıyor ama ben elimi sıkıyorum. "Beni anlıyor musun, Ralf?"

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve neredeyse belli belirsiz başını sallıyor. Ralf ve kardeşi bu şehirde çok uzun zamandır serbestçe dolaşıyorlar. Zirveye çıkarken pek çok insanı ezdiler ve onlara güvenilmez. Onlarla iş yapan son zavallılar da iflas etti çünkü Strauss kardeşler şirketi batırdı, iş ortaklarının burnunun dibinde her kuruşuna kadar sömürdü. Ama kim oldukları ve Salvatore Moretti ile olan ittifakları nedeniyle kimse onlara meydan okumadı. Onunla iş yapma şansımız yoktu. Salvatore hayattayken, Strauss kardeşler en azından babam öldükten sonra birkaç yıl boyunca onun infazcıları oldukları gerçeğini takas ettiler. Ancak, onların

sona erdi. Kumarhane batmak üzere ve biz onu değerinin dörtte birine satın alacağız.

Ralf ve Micah bunu kabullenmeyecekler ama umurumda değil. Onları da beni öldürmek isteyenlerin uzun listesine ekleyeceğim.

Parmaklarımı Ralf'in ağzından çekiyorum ve tükürükle kaplı parmaklarımı pahalı İtalyan takım elbise ceketine siliyorum. "Öğlene kadar."

Boğazını ovuşturarak öksürüyor, ama elimi kaldırdığımda geri çekiliyor ve bana başını sallıyor.

Yüzünün yan tarafına vuruyorum. "Aferin oğlum."

Dışarı çıktığımda Dante arabada beni bekliyordu. İçeri girdiğimde bana "Mesajı aldı mı?" diye soruyor.

"Evet. Pislik."

Gülüyor. "Beni neden buraya sürüklediğini sorduğumda yüzündeki ifade. Altına sıçmak üzereymiş gibi görünüyordu."

"Sen gittikten sonra neredeyse yapıyordu."

"Yine de onunla yüz yüze görüşmek konusunda haklıydın. Ona kiminle uğraştığını hatırlat. Ve seni çalışırken görmek güzel. Tanıdığım en etkili müzakereci sensin." Daha sert gülüyor. "Benim tarafımda olduğun için çok mutluyum, compagno."

Bir suçluluk duygusu daha midemi bulandırıyor. Ona yakında Kristin'den bahsetmeliyim. Ve kız kardeşiyle oynamayı bırakmalıyım. Gözlerimi kapatıp koltuğa yaslanıyorum ama tek gördüğüm Joey'nin bugün erken saatlerde sikimi yaladığı görüntüler. Evet, doğru şeyi yapmak ve Joey Moretti'yle takılmamak asla gerçekleşmeyecek.

ChapTer

FOUrTeen

OceanofPDF.com

JOEY

"Y Dikkatini vermiyorsun Guiseppina," diyor üvey kız kardeşim başımın yan tarafına vururken.

"Tam bir kaltaksın, Antoinette, biliyor musun?" Ben de karşılık verdim, gardımı alırken ayak parmaklarımın ucunda zıplıyorum. Adımdan nefret ettiğimi biliyor. Herkes biliyor ama ben Toni'nin nefret ettiği kadar nefret etmiyorum.

Hınzırca gülüyor. "Oh, şimdi beni gerçekten kızdırdın, evlat."

"Güzel, belki bu sefer gerçekten bana biraz ateş getirirsin," diye onu kışkırtıyorum ringin etrafında dönerken.

"Küçük bir kız için ne kadar büyük sözler. Büyük ağabeyler artık seni korumak için burada değiller."

"Tam bir kaltaksın," diyorum kaşlarımı çatarak.

"Onu zaten kullandın prenses." Sol kroşesini bana doğru savuruyor ama ben yolundan çekiliyorum. "Belki de Max'in seni korumak için burada olmasını isterdin, ha?"

Sağ elimle çenesine nişan alarak ileri atılıyorum ama benim için çok hızlı ve kolayca kaçıyor.

"Senin damarına basmaya bayılıyorum, evlat."

"Max'i bu işe karıştırma," diye uyarıyorum onu, gözlerim kısılmış bir halde. "Hmm." Dudaklarını birbirine doluyor.

"Hayır."

"Toni!"

Çeneme mükemmel bir sağ kroşe atıyor ama arkasına hiç güç koymuyor. Üvey kız kardeşim bir MMA şampiyonu ve bana gerçekten vursa beni kış üstü yere sererdi. Yine de yüzümü sıyrıp geçerek

Geri. "Sana ne öğrettiğimi hatırlıyor musun, Joey?" diyor, yine tüm işiyle. "Biri sana böyle yaklaşırsa, eğilir ve fındıklara saldırırsın."

"Hiç fındığın yok."

Bana sırtıyor. "Birinin amına vurursan, o da çok acır."

Düşüncesi bile beni irkiltiyor. "Ouch."

"Bugün aklın başka yerde Joey. Odaklanmanı istiyorum evlat. İşi yarım yamalak yapman için zamanımı sana vermeyeceğim."

"Biliyorum. Özür dilerim. Artık tamamen varım. Söz veriyorum."

"Aferin kızım," diyor ama bu bana sadece Max'i ve onun aynı sözleri söyleyip beni bir yapışkan su birikintisine dönüştürmesini hatırlatıyor. "Tamam, oyun zamanı bitti. Şimdi sana gerçekten vuracağım, eğer gardını almazsan ..."

"Biliyorum." Kafamı sallayarak Max'le ilgili her şeyden arındırıyorum. Aslında Toni ile antrenman yapmayı seviyorum ve onun için de Max için çalıştığım kadar sıkı çalışıyorum. O tanıdığım en belalı kadın ve pislik babamızın onu benden uzaklaştırdığına ve beni büyürken onun etkisinden mahrum bıraktığına inanamıyorum. Lorenzo her zaman onun en büyük hayranı değildi. Dante'den sadece birkaç hafta sonra doğmuş olması onu rahatsız ediyor ve onun varlığını annemize bir hakaret olarak görüyor. Sanırım bu konuda haklı ama bu Toni'nin suçu değil. En azından sonunda yola geliyor gibi görünüyor.

Toni bana havlu atıyor. Kıçımı çok sıkı çalıştırıyor ama seanslarımızdan sonra kendimi çok iyi hissediyorum, sanki dünyaya meydan okuyabilirmişim gibi.

Ben yüzümden damlayan teri silerken o ağırlık sehpasına oturuyor. "Ee, sende yeni bir şey var mı?"

"Um, aslında ..." Dudağımı ısırdım. Ona Max'ten bahsetmeli miyim? Birine söylemem gerek. Dün gece neredeyse Kat'e söyleyecektim ama bu onu Dante'ye karşı zor duruma sokacaktı, o yüzden sessiz kaldım.

"Oh, Dante bana onunla ve Lorenzo'yla çalışmaya başlayacağını söyledi," diyor geniş bir gülümsemeyle, ben öyle ya da böyle karar vermeden. Muhtemelen tereddütümün bununla ilgili olduğunu düşündü. O ve Dante çok yakınlar. Ona Max ve benden bahsedersem ona karşı sadakatsizlik hissetmez miydi? "Heyecanlı olmalısın. Ona bütün gün bu evde oturarak harcanmayacak kadar zeki olduğunu söyledim."

Kaşlarımı çattım. "Benim hakkımda mı konuşuyordunuz?"

"Kötü anlamda değil, sadece sen bizim kardeşimizsin ve seni önemsiyoruz anlamında." Omzuma güven verici bir vuruş yaptı. "Her neyse, o

İtalya'dan döndüğünden beri sıkılmadan ve yalnız kalmadan endişeleniyordu." "Ve eğer o yapmazsa başımın belaya gireceğinden endişeleniyordu.

bana yapacak bir şey verir misin?" Elim kalçamda soruyorum. "İnanılmaz biri."

"Şey, yapacak fazla bir şeyi olmayan zeki insanlar başlarını belaya sokmaya meyillidir," diyor omuz silkerek. "Ama hayır, hayatında daha fazla şeye ihtiyacın olduğu konusunda gerçekten endişeliydi. Sonra daha önce bana ikinizin sohbet ettiğini ve kumarhanelerle ilgilendiğini söyledi. Ben de ona senin uygun olacağını düşündüğümü söyledim."

"Oh." Bana iltifat ederken ona kızamam.

"Evet. Zekisin ve insanları neyin harekete geçirdiğini anlıyorsun. Kimseden bir bok almıyorsun." Göz kırıyor. "Ve ateşlisin, imajla ilgili bir yerdeyken bunun asla zararı olmaz."

Onun açık övgüsü karşısında yüzüm kızardı. "Toni!"

"Sen öylesin. Moretti genlerini almışsın," diyor sarı saçlarını omzunun üzerinden savurarak. Toni ne bana ne de kardeşlerime benziyor. Annesinin tıpatıp aynısı ve hayatımda gördüğüm en güzel kadınlardan biri.

"Her neyse, söyle bana... sende yeni bir şey var mı?" Konuşmayı kendimden uzaklaştırmaya çalışarak soruyorum. "Avukat arkadaşını tekrar gördün mü? Emerald'ı?"

"Onun adı lanet olası Sapphire, Guiseppina," diyor beni iyi huylu bir şekilde uyararak.

"Biliyorum." Kolumu onunkine çarpıyorum. "Sadece seninle oynuyorum."

"Geceyi onun evinde geçirdiğinden beri onu görmedim. Sanırım bana hayalet gibi davranıyor."

"Hayır mı?" Dehşet içinde ağızım açık kaldı. "Hayalet olan Toni Moretti değil mi?" Bana kaşlarını çatıyor ve ben gülüyorum. O tam bir oyuncu - genellikle hayaletleri o yapar.

"Hey, ben bunu sevdim." Kaşlarını çatıyor ve güldüğüm için kendimi biraz kötü hissediyorum.

Kolumu omzuna doladım. "O zaman özür dilerim. Eminim meşguldür ya da öyle bir şeydir."

"Ya da başka bir şey," diye mırıldanıyor. "Her neyse, bugün için planların nedir?" "Dante'ye yetişmeyi umuyorum. Dün gece yeni kumarhaneyle ilgili bir toplantısı vardı ve ben de gitmeyi umuyordum ama Anya kendini iyi hissetmiyordu ve benden en sevdiği filmi izlememi istedi, o yüzden..." Omuz silkiyorum. Olacak.

çok sayıda kumarhane anlaşması ve Anya ile sadece sınırlı bir süre.

Toni elimi nazikçe sıkıyor.

Konuyu değiştiriyorum. "Ondan bana neler olduğunu anlatmasını isteyeceğim, sonra da bazı eski lise arkadaşlarımla öğle yemeğine çıkacağım."

"Toby de dahil mi?" Kaşlarını bana doğru sallıyor.

"Dante sana ondan da bahsetti mi?"

"Belki," diyor bilmiş bir gülümsemeyle. "Yani...?"

"Hiçbir şey, gerçekten. Biz arkadaşız, hepsi bu. Sanırım daha fazlası olmak istiyor ama ..."

"Ama küçük Joey Moretti başkasına aşık." Göz kırpıyor. Ona göz kırpıyorum. "Ne?"

Sorumu duymazdan gelerek ayağa kalktı. "Duş almam gerek. Sonra görüşürüz, evlat." Spor salonundan çıkıp gitti ve beni arkasından bakakalıp ne demek istediğini merak etmeye bıraktı.

OceanofPDF.com

ChapTer

FIFTeen

OceanofPDF.com

MAX

"Y Her şeyin yolunda olduğuna emin misin? Son zamanlarda biraz dalgın görünüyorsun." Koridordan çalışma odasına doğru yürürken Dante söylüyor.

Dikkatin mi dağıldı? Bu çok hafif bir ifade. "Ben mi? Hayır. Her şey yolunda, compagno."

Her şey iyi *değil*. Yüzüne karşı yalan söylüyorum. Onunla Vito hakkında konuşmam gerekiyor ama zamanı bir türlü gelmiyor. Bir kız kardeşim olduğunu öğrenmem ve onun ortaya çıkıp bana babasının muhtemelen bir video kaydı yüzünden kaybolduğunu söylemesi, ondan sakladığım en büyük sır.

Joey'e kadar.

Burada, onun evinde sikimi emmesine izin verdiğimden beri iki uzun ve işkence dolu gün geçti. O zamandan beri ondan uzak durmak için elimden geleni yapıyorum ama onu çok özledim.

Bir kaşını kaldırıyor. "Biriyle mi tanıştın?"

"Siktir, hayır," diye bağırdım. Tam o anda koridorda *biri* dönüyor ve ikimizle yüz yüze geliyor.

"Selam çocuklar," diyor kirpiklerini kırıştırarak. Saçlarını at kuyruğu yapmış ve karın kaslarında ter parlıyor. Mükemmel vücudunun her bir santimini saran o lanet olası dar yoga pantolonunu giyiyor ama bugün onunla ilgili en dikkat dağıtıcı şey bu değil. Gözlerim tişörtüne takılıyor, tişörtünü düğümlemiş, böylece bronz, gergin karnı hala sergileniyor. Tişörtün ön tarafında, güzel göğüslerine doğru uzanan iki kelime var. *Tap Out*.

Kız beni öldürecek.

Dişlerimi birbirine geçirirken çenem titriyor ve sikimin pantolonumun içinde seğirmesini durdurmaya çalışıyorum.

"Antrenman nasıldı?" diye soruyor ağabeyi.

"Harika." Ona kocaman bir gülümseme veriyor. "Toni harika bir eğitmen. İnanılmaz biri. Benden en iyisini nasıl alacağını gerçekten biliyor, biliyor musun?" *Brat!*

"Bu kadar kalın konuşmana gerek yok, evlat. Arkanda durmuyor," diye takılıyor Dante ona.

Joey gözlerini deviriyor ve bakışlarını kaçırıyor. "Yeni kumarhane anlaşmasını mı gözden geçiriyorsun?"

"Evet."

Yeni kumarhane anlaşmasını nereden biliyor?

"Güzel. Oturabilir miyim?" diye soruyor.

"Önce bir duş almak ister misin?"

Burnunu kırıstırıp yere bakıyor ve kıyafetlerini gözden geçiriyor. Ben de aynısını yapmaktan kendimi alamıyorum. Üzerindekileri yırtıp atmak ve bana durmam için yalvarana kadar onu becermek istiyorum.

"Yok, sonra duş alırım. Öğleden sonra arkadaşlarımla dışarı çıkacağım."

"Toby mi?" Dante sorar.

Yanakları pembeleşir. "Orada olacak, evet. Ama ben *onunla* çıkmayacağım. onu."

Dante usulca kıkırdarken, o dangalağın ona yakın bir yerde olduğu düşüncesiyle kaslarını geriliyor.

Koridorda yürümeye devam ediyoruz ve Joey de yanımıza geliyor. Dante'nin ofisine girdiğimizde o masasının arkasına oturuyor, Joey ve ben de karşılıklı oturuyoruz. Ona bakmamaya çalışıyorum ama yan gözle baktığımda bana hınzırca gülümsüyor.

Joey koltuğunda öne doğru eğilirken, "Dün gece Ralf'la nasıl geçti anlat bakalım," diyor. "Satın almaya açık mıydı, yoksa biraz ikna etmen mi gerekti?"

Kendimi alternatif bir evrene adım atmış gibi hissederek Dante'ye kaşlarını çatıyorum. Çenemi kapalı tutmam gerektiğini biliyorum, çünkü bu onların aile işi ve o da en az onun kadar Moretti, ama yapamıyorum. "Joey'e Ralf'ten bahsettin mi?"

"Evet," diye yanıtlıyor. "Aile işine daha fazla dahil olmak istiyor-"

"Ve siz de kumarhane anlaşmasının başlamak için iyi bir yer olduğunu mu düşündünüz?"

Dante bana kaşlarını çatıyor, yöntemlerini sorgulamama alışık değil ama bu yöntemler daha önce Joey'i tehlikeye atmayı hiç içermiyordu. Ve

Beni hiç böyle gafil avlamamıştı. Genelde olan biten her şeyi bilirim. Sanırım düşündüğümünden daha fazla dikkatim dağılmış.

"Lanet olsun," diye mırıldanıyor Joey nefesinin altında, ama ben onu duymazdan geliyorum. Onunla daha sonra ilgileneceğim.

"Ondan birinin kafasını uçurmasını istemiyorum, Max, ama..." "Ama ne?" Tersledim.

"O lanet olası bir Moretti. Bu onun da mirası. Eğer bu işin bir parçası olmak istiyorsa..."

Ondaki değişime inanamıyorum. Ağlayıp yalvarmasına rağmen onu on sekiz yaşında İtalya'daki okula gönderen adam, şimdi bana aile işinin bir parçası olabileceğini söylüyor. "Bunun gerçekten akıllıca bir hareket olduğunu mu düşünüyorsun? Onu bu şekilde riske atmak?"

Elleri yumruk haline geldi. "Konu ailem olduğunda verdiğim kararları ciddi ciddi sorguluyor musun?"

"Ailen mi?" Bir şekilde artık onun bir parçası olmadığım iddiası karşısında hırlayarak söylüyorum.

Yumruğunu masaya vuruyor. "Evet! Lanet olası ailem."

"Tanrım, çocuklar sakın olun," diye bağılıyor Joey ama ben bakışlarımı ağabeyine odaklıyorum.

"Bu şehir. Tüm bunlar" -ellerini havada sallıyor- "benim ve Lorenzo'nun olduğu kadar onun da."

"Aksini iddia etmiyorum," diye bağıriyorum. "Ama bu çok tehlikeli."

"Son iki ayını bana onun ne kadar sert olduğunu anlatarak geçiren sensin," diye tersliyor.

"Öyle mi?" Joey öyle diyor. Ona doğru bakıyorum. Yanakları pespembe ama nedenini şu anda düşünemiyorum.

"Bu farklı," diyorum ve dikkatimi Dante'ye geri veriyorum. "Neden şimdi, D? Onca yıl onu korumaya kararlıydın, neden şimdi bunun bir parçası olmasına izin veriyorsun?"

"Çünkü onu korumam gereken adam öldü, Max," diye bağıriyor. "Onu ben öldürdüm, unuttun mu?"

Babalarından bahsediyor. Hepimiz Joey'i onun en kötü yanlarından koruduk. Ama Dante babalarının Bratva'nın başıyla birlikte bir seks kaçakçılığı çetesi yönettiğini ve yıllar önce Kat'e yapılan bir saldırıdan haberdar olduğunu öğrendiğinde, evine gitti ve kafasına bir kurşun sıktı. Ama tek tehdit Salvatore değildi. Joey'nin Kat'i öldürdüğünü görecekt çok fazla insan vardı.

Moretti kolay bir hedefti. Kardeşlerine ulaşmak için onu kullanabilecek çok fazla insan vardı.

"Bana onun gereken özelliklere sahip olmadığını düşündüğünü mü söylüyorsun?" diye soruyor ve ben sertçe yutkunuyorum.

Cevabımı beklerken ikisinin de gözleri bana kilitlenmiş durumda. Buna nasıl cevap vereceğim? Tabii ki gerekenlere sahip. O tam bir Moretti. Zeki ve sert. Gerektiğinde kardeşleri kadar acımasız olabileceğinden hiç şüphem yok, ama bundan daha fazlası var.

"Max?" diyor.

"O..."

"Neyim ben?" Joey tersler. "Bir kız mı?"

Sen benimsin. "O bu hayat için fazla iyi, D."

Joey ayağa fırlar. "Bu *benim* lanet hayatım, Max. Bildiğim tek şey bu. Bütün günümü evde oturup tırnaklarımı boyayarak geçireceğimi sanıyorsan beni hiç tanı mıyorsun demektir."

Ona homurdanıyorum. "Ben öyle bir şey demedim."

"Hayır mı? Düşünüyorsun ama, değil mi? Sadece şımarık küçük bir prenses." Eğilip yüzünü benimkine yaklaştırıyor ve bana dik dik bakıyor. "Ben lanet olası bir prensesim, Max. Chicago kraliyet ailesindenim. Lanet Moretti imparatorluğunun varisiyim ve bunu sakın unutma."

Sonra hışımla odadan çıkıp kapıyı arkasından çarparak kapatıyor. "Siktir," diye iç geçirir Dante, arkasına yaslanırken bir elini yüzüne sürter sandalyesine oturdu. "Neden sadece kardeşlerim olmadı ki?"

"Daha kolay olurdu." Her günün neredeyse her saatini kardeşinin içinde olmayı düşünerek geçirmeyeceğinden eminim.

"O da bunun bir parçası olacak, Max. Haklı olduğu bir nokta varken onu nasıl reddedebilirim? Kadın olduğu için onu durdurursam, ben de onun kadar kötü olmaz mıyım?"

"Babana hiç benzemiyorsun."

"Birçok açıdan genç ve toy olduğunu biliyorum ama biraz deneyimle Joey'nin işimiz için bir kazanç olabileceğini düşünüyorum. Sizce de öyle değil mi?"

Başımı sallıyorum çünkü ikimiz de bunun doğru olduğunu biliyoruz. "Yine de onun için endişelenmeden edemiyorum D. Uğraştığımız türden insanlar... kadınları kolay hedef olarak görüyorlar. Sana ya da Lorenzo'ya ulaşmanın en kolay yolu o olabilir."

"O zaman onun kolay bir hedef olmadığından emin olmalıyız," diyor omuz silkerek. "Lorenzo ona silah kullanmayı öğretiyor. Dün attığı yumrukla Toni'yi neredeyse bayıltıyordu."

"O lanet olası bir fişek." Gülümsüyorum çünkü bunu inkâr etmek mümkün değil. "Ama bu kendini idare edebilmekten daha fazlası, D. Zeki olduğunu biliyorum, ama aynı zamanda pek çok konuda çok saf ve bu onu savunmasız kılıyor." *Ve bu beni dehşete düşürüyor.*

"Biliyorum, compagno." Başını sallayarak onaylıyor. "Ama onu sonsuza dek kilit altında tutamam. Bu yüzden ona dokunan herkesin çok yavaş ve acı verici bir şekilde öleceği mesajının dışarıda olduğundan emin olmalıyız. Öyle mi?"

İşte bu arkasına sığınabileceğim bir duygu. "Evet."

OceanofPDF.com

ChapTer

SIXTeen

OceanofPDF.com

JOEY

I gözyaşlarımı silip merdivenlerden yatak odama çıktım. Max DiMarco'nun canı cehenneme. Bana çocukmuşum gibi davranmasından bıktım. Sanki benim için en iyisini o biliyor? Pislik herif!

Demek gereken özelliklere sahip olmadığımı düşünüyor, ha? Evimin önünde duruyorum.

ve saç bağımı çıkarıp uzun saçlarımı sallıyorum. Benim sadece şımarık küçük bir prenses olduğumu düşünüyor, o zaman bundan sonra alacağı şey tam olarak bu. Aşırı korumacı saçmalıklarının ve "Senin seçimlerinden biri olamam bebeğim" saçmalıklarının canı cehenneme.

Bir saat sonra duşumu alıp üstümü değiştirdikten sonra aşağıya iniyorum, dışarı çıkıp Max'ten tamamen uzak durmayı umuyorum ama şansına, ben merdivenlerden inerken o da koridorda yürüyor.

"Joey." Kıyafetime bir göz atıyor - kotumun çok dar ya da üstümün çok açık olduğunu düşündüğüne şüphe yok. Neyse ki artık ne düşündüğü umurumda değil.

"Ben dışarı çıkıyorum. Zamanım yok," diyorum yanından hızla geçerken.

Bileğimi yakalayıp beni kendine doğru çekiyor. Dokunuşuyla ön kolumda tüylerim diken diken oluyor ve o fark edemedi elini çekiyorum. "Çek elini üzerimden."

"Ben demek istemedim ki..." Bana bakmaya devam ederken kaşlarını çatıyor, sanki daha fazla bir şey söylemek istiyor ama söyleyemiyor. Ya da söylemeyecek.

"Ne demek istediğin umurumda değil Max. Ben bu ailenin bir parçasıyım ve lanet olası bir çocuk değilim. Şimdi arkadaşlarımla dışarı çıkıyorum, bana eşitmişim gibi davranan insanlarla, kendini düşünemeyen zavallı küçük bir kızla değil, o yüzden yolumdan çekil."

Gözleri kararıyor. "Yapma, Joey."

Aramızda sadece bir santim kalana kadar yaklaşıyorum. Nefes alış verişini ağırlaştırıyor ve boynundaki kalın kaslar geriliyor. O benim sınırlarımı zorluyor olabilir, ama ben de onunkileri test ediyorum. Her birini.

"Yoksa ne olur, Max?" Boyalı tırnağımı gömleğinin düğmelerinde gezdirerek fısıldıyorum.

"Seni uyarıyorum bebeğim," diyor boğazının derinliklerinden gelen bir hırıltıyla ve yemin ederim buna karşılık olarak amım mırıldanıyor. *Hain*.

"Benim üzerimde hiçbir gücü olmayan adamların uyarılarını dikkate almam." Bir adım geri atıyorum ve bize doğru yürüyen Lorenzo'ya tatlı tatlı gülümsüyorum. Kardeşim az önce kışımı, patlamasına saniyeler kalmış gibi görünen sinirli bir Max'ten kurtardı. Hak ettiğini buldu.

"Yine mi dışarıdasın, evlat?" Lorenzo, Max'in arkasından yaklaşarak soruyor.

Başımı yana eğerek sırtıyorum. "Biz genç ve eğlenceli insanlar böyle yaparız, Loz."

Max'in boynundaki damar kalınlaşır.

"Huh," diye homurdanıyor Lorenzo. "Henry ve Ash de sizinle mi geliyor?" "Elbette. Akşam yemeğine kadar dönmüş olurum.

Sadece öğle yemeği için."

"Uslu dur," diyor en büyük ağabeyimin toplayabildiği kadarıyla gülümseyerek.

"Ben mi?" Onunla Max'in arasına bakıyorum, kirpiklerimi kırıştırıp masum numarası yapıyorum.

Lorenzo dönüp koridorda kaybolmadan önce, "Evet, sen Joey," diye ekliyor.

İmkânı yok. O duymasın diye kelimeleri ağzımdan çıkarıyorum ama Max görüyor ve boynundaki damar neredeyse patlayacak. Yüzünde isyankâr bir ifadeyle öne doğru eğildi.

"Geliyor musun, Max?" Lorenzo, Max'in söyleyeceği ya da yapacağı şeyi yarıda keser.

"Güle güle," diye tatlı tatlı fısıldıyorum, sonra arkamı dönüp Ash ve Henry'nin beklediği yere gidiyorum.

MO en az bir şişe şampanyayı tek başına bitirdi ve şimdi yanımda oturmuş, Mystery Guy'ı beş haftadır görmediğinden yakınıyor.

"Onu unutmalısın. Pisliğin tekine benziyor," diyorum kolumu omuzlarına dolayarak.

"Hayır." Başını sallıyor ve boş bardağına özlem dolu bir bakış atıyor. Daha da yaklaşarak kulağıma fısıldıyor: "O benim buradan çıkış biletim, Jo."

"Seninle çıkmak için adam öldürecek bir sürü erkek var."

"Ama ben sadece onu istiyorum," diye sızlanıyor. "Onda her şey var."

Ona kaşlarını çatıyorum. Onu hiç bir erkek için bu kadar üzülürken görmemiştim. "O kadar zengin ki," diye burnunu çekiyor.

Ah, şimdi anladım.

Toby diğer tarafıma oturdu. "Sence onu eve götürmeli miyiz?"

"Hmm, belki. Oldukça bitkin görünüyor," diye fısıldıyorum.

Masanın üzerindeki dolu şampanya bardağına bakıyor. "Neredeyse hiç içmemişsin."

"Sert içkiyi tercih ederim." Şu anda üzerime kapanmış, erkekleri anlamanın çok zor olduğu hakkında gevezelik eden Mo'ya endişeli bir bakış attım.

"Öğleden sonranızın mahvolması çok yazık oldu," diye ekliyor Mo'ya bakarak.

"Hayır, öyle olmadı. İyi vakit geçirdim," diyorum dürüstçe. Liseden bir grup arkadaş bugün bir araya geldik ve hasret gidermek güzeldi. Çoğunu yıllardır görmemiştim ve çok iyi tanımadığım insanlarla dışarı çıktığımda kafamın iyi olmasını tercih ederim, o yüzden içmemek çok da önemli değil.

Tek kaşını kaldırıyor. "Bence şu ana kadar geçirdiğinden daha iyi bir zamanı hak ediyorsun."

Anladığım kadarıyla Mo'ya bakmam gerektiğinden bahsediyor ama gerçekten umurumda değil. O benim en iyi arkadaşım. "Hayır, gerçekten. Harika vakit geçirdim."

Elini saçlarında gezdiriyor ve bir kahkaha atıyor. "Tanrım, Joey. Bunu hiç kolaylaştırmıyorsun."

"Ne?"

Derin bir nefes alır. "Başka bir yere gitmek isteyip istemediğini sormaya çalışıyorum. Benimle mi?"

Ona göz kırpıyorum.

"Randevu gibi mi?" diye

ekliyor. "Oh."

"Sadece boşsanız. Eminim meşgulsünüzdür." Yanakları pembeleşti. Bu çok sevimli.

Ben özgürüm. Özgür ve bekar. Toby Fiore iyi bir adam. Bana bir yetişkin gibi davranıyor, eşitmişim gibi. Sanırım benden biraz korkuyor bile, bu da etrafımdaki her zamanki sahiplenici, zorba alfa-adamlardan güzel bir değişiklik.

"Evet, özgürüm."

Yüzünde şimdiye kadarki en şirin, en büyük gülümseme belirir. "Harika. Bir şeyler içmek ister misin? Ya da biraz yemek? Sen seç."

"Bir filme ne dersin?" Ben öneririm. Sinemaya nadiren giderim ama sinemayı çok severim.

"Mükemmel."

"Mo'yu eve götüreyim ve iyi olduğundan emin olayım, sonra gidebiliriz, olur mu?"

Başını salladı. "Evet."

"Sadece kardeşlerimi arayıp onlara haber vermem gerekiyor."

Toby'nin yüzünde beliren kısa süreli saf dehşet ifadesini kaçırmıyorum ama çabucak toparlanıyor ve kısa süre sonra tekrar gülümsüyor.

"İyi olacaklar," diye onu temin ediyorum. "Ash ve Henry'nin de peşime takılması gerekecek. Üzgünüm."

"Biliyorum." Bu hayatı ve onunla birlikte gelen kuralları anlıyor. Alnımdaki bir bukleyi fırçalayarak daha yakına eğiliyor. "Ama umarım bir gün kardeşlerin sana bakmam için bana güvenirler."

Çok yaşa. Gerçekten çok sevimli. Sanki böyle bir şey olabilirmiş gibi.

ChapTer
SeVenTeen

OceanofPDF.com

MAX

"Y Monty'nin ziyareti hakkında başka bir şey hatırlamadığına emin misin? Baban daha önce ya da sonra hiçbir yere gitmedi mi? Video kaydı ya da benzeri bir şeyden hiç bahsetmedi mi?"

"Hayır, Max," diye inliyor Kristin ve gözlerini deviriyor. "Bilseydim sana söylerdim."

Sanırım haklı. Birkaç gün önce Monty ile konuştuğumdan beri çocuğu sorguluyor, aynı soruları tekrar tekrar soruyordum. "Baban ne kadar uzun süre kayıp kalırsa, bir yerlerde ölü bulunma ihtimali de o kadar artar."

Yüzü düşüyor ve gözleri yaşlarla doluyor. Kendimi bir pislik gibi hissediyorum ama bu onun gerçekliği. Son bir buçuk haftayı zar zor uyuyarak, babasına ne olduğunu bulmaya çalışarak geçirdim ama çıkmaz sokaklara girmeye devam ediyorum. Vito izlerini iyi saklamış.

"Onu bulmak için elimden gelen her şeyi yapacağım," diye onu temin ediyorum. "Bazen bazı şeyleri unutuyoruz ve bir anıyı tetiklemek için sadece bir kelime, bir cümle ya da önemsiz bir şey yeterli olabiliyor."

"Biliyorum. Keşke bir şeyler hatırlayabilseydim."

"Ve bunun bebeğinizin babasıyla bir ilgisi olmadığına emin misiniz?"

"Jakob? Yok artık. Babam veda etmeye fırsat bulamadan beni gönderdiği için beni arıyor olabilir ama babamı götürmez. Neden alsın ki?" Başını sallıyor. "Jakob'un bununla hiçbir ilgisi yok."

"Belki de seni ondan aldığı için babanı suçluyordur?"

"Bu doğru olsa bile, o beni seviyor, Max. Eğer bizi bulsaydı, babam için değil benim için gelirdi."

Başımı tezgâha yaslayıp iç geçiriyorum. Burada boşa kürek çekiyorum. Telefonum titreyerek mutfak tezgahına çarpıyor. Ekranda Ash'in adını görüyorum ve cevap veriyorum. "Evet?"

"Depodaki Fred'i kontrol etmemi istediğini biliyorum ama bu gece olmaz. Eğer bekleyebilirse, yarın yaparım."

"Neden bu gece değil?"

"Joey dışarı çıkıyor, o yüzden..."

"Doğru." Burnumun kenarını çimdikliyorum. Çarşamba gecesini dışarı çıkmak onun yapacağı bir şey değil. "Nereye gidiyor?"

"Bir randevuda."

Beyaz bir öfke göğsümün ortasında bir delik açıyor. Bir nefes alıyorum ve beşe kadar sayıyorum. "Şimdi ne olacak?"

Ash güler. "Evet, biliyorum. Adamın taşakları demirden olmalı, değil mi? Yine de ona bakınca böyle düşünmezdim."

Telefonu öyle sıkı kavriyorum ki parmak eklemlerim bembeyaz oluyor, neredeyse ikiye büküyorum. "Kiminle buluşacak?"

"Toby Fiore."

Toby. Tabii ki o. "Dante ve Lorenzo bunu sorun etmiyor mu?"

"Evet." Tekrar gülüyor.

Kristin bana endişeyle bakıyor ve kaşlarımı çattığımı fark ediyorum. *Lanet olası bir randevuya gidiyor.* Onu öldüreceğim. Lanet kollarını vücudundan ayırıp onlarla onu öldüresiye döveceğim. Ve onun şımarık kışına öyle bir şaplak atacağım ki

"Maximo?" Ash öldürücü düşüncelerimi böldü. "Yarın depo için, değil mi?"

Çenem titriyor.

"Evet." "Güzel."

"Eğer bu gece bir şey olursa. Herhangi garip bir şey. En ufak bir rahatsız ya da üzgün görünürse ya da-" Hızla çarpan kalbimi sakinleştirmek için derin nefesler alıyorum. Joey Moretti'yi elime geçirdiğimde, ona tam olarak kime ait olduğunu hatırlatacağım. "Beni ara. Tamam mı?"

"Tamam, patron, ama..." "Ama ne?"

"Şey, sadece bir film izleyecekler ve sonra... Dante, Fiore malikanesindeyse yalnız kalmasında bir sakınca olmadığını söyledi, yani ben ve Henry onunla birlikte orada olmayacağız."

Sağ elim yumruk oldu. "Ne dedi?"

"Önce Michael Fiore ile konuştu. Joey'nin onun gözetimi altında olacağını ona bildirdi. O Toby denen çocuğun aptalca bir şey yapması için ölmek istemesi gerekir."

Homurdanıyorum. Michael Fiore geleneksel bir aile babası ve sadık bir çalışan - işverenlerine karşı sağlıklı bir korkusu var. Toby bir öpücükten fazlasını denemek için aptal olmalı ama yirmi iki yaşındaki tüm azgınlıkla sikleriyle düşünmez mi? Joey'nin -sahip olamayacağım bir kızın- bir randevuya çıkacağını düşündükçe ağzı köpüren ben söylüyorum bunu. Ama ona bizim için bir gelecek olmadığını söylediğimde ne bekliyordum ki? Joey oturup hayatın akışını bekleyecek türden bir kadın değil.

"Seni sonra ararım patron."

"İyi edersin," diye tersliyorum ve aramayı sonlandırıyorum. Şimdi tek ihtiyacım olan bu gece Michael Fiore'nin evine gitmek için bir bahane.

OceanofPDF.com

CHAPTER
SEKİZİNCİ

OceanofPDF.com

JOEY

"Y "İnanılmaz gözlerin var," diyor Toby ve o anda gözlerinin içine baktığını fark ediyorum. Oh, lanet olsun. Bu oluyor. Yani, bunu ben istedim, değil mi? Bu yüzden onunla çıktım. I

Benden hoşlandığını biliyorum. Ve çok tatlı biri. Evine yarım saat önce döndük. Annesi ve babası bir süre etrafımızda dolandılar ve Toby'ye yatak odasına gidemeyeceğimizi hatırlattılar - kardeşlerimin koyduğu bir şart olduğuna şüphe yok. Ash ve Henry olmadan Toby'nin evine gelmeme ses çıkarmamalarına şaşırmıştım ama sanırım burada Fioreların yanında güvende olduğumu biliyorlar. Neredeyse bizim kadar güvenlikleri var. Ama şimdi Toby ve ben, arka planda televizyonun açık olduğu çalışma odasında yalnızız.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum, birdenbire ne kadar utandığımı fark edince şok oluyorum. Keşke konu seks olduğunda bu kadar deneyimsiz olmasaydım. Toby'yi öpme düşüncesi ayak parmaklarımın spor ayakkabılarımın içinde kıvrılmasına neden oluyor ve iyi bir şekilde değil. Ama bu sadece gergin olduğum için, değil mi?

Max'in yanında hiç gergin olmamam dışında. Yani, bu şekilde değil. Bana en ufak bir cesaret verse o adama ağaç gibi tırmanırdım.

"Seni öpebilir miyim?" Toby soruyor ve beni Max DiMarco hakkındaki düşüncelerimden koparıyor.

Ona gülümsüyorum. Çok tatlı biri. "Elbette," diyorum omuz silkerek.

Gözlerini kapatıyor ve eğilip yumuşak dudaklarını benimkilerin üzerine yerleştiriyor. Kötü bir öpücük değil. Ne yaptığını biliyor ama ben hiçbir şey hissetmiyorum. Ben de gözlerimi kapatıyorum, kendimi daha fazla kaptırmama yardımcı olacağını umuyorum. Toby bunu beni koltuk minderlerine doğru itmek için bir işaret olarak alıyor ve öpüşürken rahat bir pozisyona geçiyorum.

Yakınlarda bir yerde bir saatin yumuşak tık taklarını ve ardından bir köpeğin havlamasını duyuyorum. Toby'nin köpeği var mı? Ben buradayım diye dışarı mı bıraktı? Köpekleri severim. Bunu yapmasına gerek yoktu. Ailesi hala evde mi? Köpeği içeri alırlar, değil mi? Yoksa bunu ona mı sormalıyım? Gözlerimi açtığımda Toby'ninkilerin hâlâ kapalı olduğunu gördüm. Bundan zevk almamalı mıyım? Bende bir sorun mu var?

Durması için mırıldanıyorum ama sesim Toby'nin ağzı tarafından yutuluyor. Sanırım bunu işleri biraz daha ileri götürmek istediğime dair bir işaret olarak algılıyor çünkü eli üstümün altından kayıyor. Kızgın bir demirle yakılmış gibi irkiliyorum ve hiç düşünmeden onu itiyorum. "Dur!" Nefes nefese kaldım, başım dönüyordu. Bunu istemiyorum.

"Joey?" Kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Sen... Ben... Özür dilerim... Düşündüm ki..." diye geveliyor, en az benim kadar şaşkın görünüyor.

"Özür dilerim, Toby. Şu anda yapamam." Kendimi tam bir aptal gibi hissederek başımı salladım. "Sorun olur mu?"

"Evet." Başını salladı, yüzünde rahatlama ifadesi vardı. Bahse girerim tüm hayatı gözünün önünden geçmiştir, kardeşlerimin ellerinde gördüğü işkence sahneleri de.

"Senin yaptığın bir şey değildi," diye onu temin ediyorum. "Sadece... sanırım biraz midem bulanıyor," diye yalan söylüyorum. "Eve gitsem iyi olacak."

"Seni götürmemi ister misin?" diye sorar.

"Hayır. Ash ve Henry'yi arayacağım. Çok uzakta olmayacaklar."

Aracıma beklerken kapısının önünde duruyoruz. Rahatsız bir şekilde ayaklarımı sürüyorum. "Özür dilerim Toby." Ash'i aradıktan sonra nedense gözyaşlarına boğuldum. Tam bir aptalım. Zavallı Toby kendini neyin içine soktuğunu merak ediyor olmalı. Beni evinden çıkarmak üzere olduğu için rahatladığına şüphe yok.

"Özür dilemene gerek yok," diyor güven verici bir gülümsemeyle tam kapı çalarken. "Yine de güzel vakit geçirdim. Belki bunu tekrar yapabiliriz?"

Tanrım, o çok iyi bir adam. Neden ondan hoşlanamıyorum? "Um, evet.

Tabii." Kapı zili tekrar çalıyor ve beni daha fazla yalan söylemekten kurtarıyor. "Geliyoruz," diye bağıriyorum. Ash genelde bu kadar sabırsız değildir.

"Seni arayacağım, tamam mı?" Toby garip bir sarılma için eğilir.

Kendimi çözüp ön kapıyı açmadan önce omzuna karşı hızlıca bir evet mırıldanıyorum. "Neden bu kadar zor-"

"Neden ağlıyorsun lan?" Bu ses omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor ve Toby bir adım geri atıyor.

Göz kırpıyorum. "M-Max? Burada ne işin var?"

Toby'ye dik dik bakıyor, tüm vücudu öfkeyle dolup taşıyor. Oh, kahretsin. Bu gerçekten kötü görünüyor. "Ona ne yaptın böyle?" Max vahşi bir hırıltıyla söylüyor.

Toby'yi yakalamaya çalışıyor ama ben bileğini tutuyorum. "Max, dur! O hiçbir şey yapmadı."

Max'in bakışları tekrar bana kayıyor ve yüzümü incelerken gözlerini kısıyor. "Peki neden ağlıyordun?"

"Gidebilir miyiz? Lütfen?"

"Ben hiçbir şey yapmadım, Maximo. Yemin ederim," diye ısrar ediyor Toby, sesindeki titreme çok açık.

Max bana bakmaya devam ediyor. "Yapmadı," diye fısıldıyorum. "Gidebilir miyiz?"

"Eğer ona bir şey yaptığını öğrenirsem..." Max uyarıyor, cümleyi tamamlamasına gerek yok çünkü tehdit üstü kapalı.

"Hoşça kal, Tobe." Dönüyorum ve ona özür dileyen bir gülümseme veriyorum. Max omuzlarıma koruyucu bir kol doluyor, onu omuz silkmek istiyorum ama bir an önce bu kapı önünden uzaklaşmak istiyorum.

Kapılı malikânenin önünden sessizce geçiyoruz. Max'in motosikletine ulaşır ulaşmaz ondan uzaklaşıyorum.

"Bana sorunun ne olduğunu söyle bebeğim," diyor, parmak uçlarını yanağımda gezdirerek. "Toby ile bir ilgisi yoksa neden ağlıyordun?"

Başımı salladım. "Ben bir aptalım, hepsi bu."

Vücudunda derin bir iç çekiş gümbürdüyor ve sessizliği bozana kadar birkaç vuruş boyunca böyle kalıyoruz. "Benimle gezmeye gelmek ister misin?"

Hayır! Seni bir daha asla görmek ya da seninle bir gezintiye çıkmak istemiyorum Max, çünkü bu çok zor. Onun yerine "Evet," diye fısıldıyorum.

Bana yedek kaskı uzatıyor ve ben de motosikletinin arkasına tırmanıp kollarımı beline doluyorum. Vücudunun benimkine olan aşinalığı aynı anda hem gülümsememe hem de ağlamak istememe neden oluyor. Dizime dokunarak kalkmak üzere olduğumuzu haber veriyor ve sıkı tutunduğumdan emin oluyor. Bu, benimle ilgilenmesinin birçok küçük yolundan biri. İkimiz de ona çok sıkı sarıldığımızı biliyoruz - kelimenin tam anlamıyla.

Ve gitmesine izin vermeliyim.

Max bizi şehirden çıkarıp ormana götürüyor ve ağaçlarla çevrili küçük bir açıklıkta duruyor. Motoru durduruyor ve kaskını çıkarıyor. Döndüğünde, onun güzel koyu gözlerinde kayboluyorum. Başını iki yana sallıyor ve ben de bunu motorun arkasından inmek için bir işaret olarak algılıyorum. Ben de kaskımı çıkarıyorum ve o da benden alıp kendi kaskının yanına, yere koyuyor. Uzun saçlarımı sallayarak bizi neden ormana yakın bu noktaya getirdiğini merak ediyorum.

"Bana Toby ile neler olduğunu anlat," diye alçak sesle emretti.

"Neden Ash yerine onun evine gittiğini söyledikten sonra."

"Ash beni aradı." Bir elini çenesine götürdü. "Sesin üzgün geliyordu."

Kaşlarımı çattım. "Ama seni neden aradı?"

"Çünkü ben istedim."

"Neden?"

"Soruna cevap verdim, Joey. Şimdi bana ne olduğunu anlat."

"O yanlış bir şey yapmadı. Ben yaptım." Onunla bu konuya girmek istemediğim için kollarımı göğsümde kavuşturmaya çalışıyorum ama o bileklerimi yakalayıp beni durduruyor.

"Buraya gel," diyor, bisikletinin selesinde geriye doğru kayıyor ve önündeki boşluğu okşuyor.

Gözlerimi deviriyorum ama dediğini yapıyorum. Çünkü her şeye rağmen ona yakın olmayı arzuluyorum. Onun herhangi bir parçasının bana dokunması ruhumu ateşe veriyor ve çaresiz bir aptal gibi - bunun için kendimden ne kadar nefret etsem de - onun için her şeyi yaparım. Bisiklete biniyorum, ama o o kadar büyük ki neredeyse ben de ona biniyorum.

"Ne oldu?" diye tekrar soruyor, sesi içimi kızgın bir bıçak gibi kesiyor.

Gözlerinin içine bakıyorum. Elimde değil. Üzerimde açıklayamadığım bir etkisi var. O kadar insan varken onunla bu konuyu konuşmamalıyım ama o benim en iyi arkadaşım. Gerçek en iyi arkadaşım.

"Her şey yolundaydı," diye mırıldanıyorum. "Sonra kanepedeydik. Öpüşüyorduk..." Bu sözler üzerine vücudundaki her bir kasın gerildiğine yemin edebilirim. "Dalga geçmek istedi, sanırım..."

Gözlerini bana dikti. "Ama sen yapmadın?"

"Yaptım. En azından ben öyle sanıyordum. Ama sonra elini üstümün altına koydu ... ve ..."

"Ve ne, Joey?" diye tersliyor. "Sana bir şey mi yaptı?"

"Hayır, Max. O mükemmel bir beyefendiydi. Ona durmasını söyledim, o da durdu. Hemen."

"O zaman neden bu kadar üzgündün?"

"Çünkü bundan keyif almak istedim. Toby iyi bir adam. Sevimli biri. Benden hoşlanıyor. Duygusal olarak müsait. Onu istemek istedim ama o..."

Elleri yumruk oldu, parmak eklemleri beyazlaştı. "O ne?"

"O sen değildin." Kelimeler ağzımdan döküldü ve ne kadar istesem de onları geri çağıramıyorum. Artık çok geç.

Burnundan derin bir nefes çekerken gözleri kararıyor.

"Neredeyse on dakika boyunca öpüştük ve ben hiçbir şey hissetmedim. Seninleyken hissediyorum-" Boğazım düğümleniyor ve çok fazla şey söylemeden önce yutkunuyorum.

"Bana karşı ne hissediyorsun?" diye soruyor, ben istemesem de araştırıyor. Zaten benden çok fazla şeye sahip, ona daha fazlasını veremem. Ama bana öyle bir özlem ve yoğunlukla bakıyor ki, sahip olduğum tüm savunmaları kırıyor.

"Canlı," diye fısıldıyorum. "Sanki ruhum yanıyor. Ve sen beni öptüğünde-" Öksürmem ve kekelemem neden olan bir nefes çekiyorum. "Toby tatlı, nazik ve kibardı ama ben bunu istemiyorum Max. Parmak uçlarımda etime batmasını, dişlerimin derimi ısırmasını istiyorum. Boğazıma sarılan bir el istiyorum."

Dövmeli eli o kadar hızlı hareket ediyor ki, boynuma dolanmadan önce gözümü kırpacak zamanım bile olmuyor. Nazikçe sıkıyor. "Kimse senin boğazına elini süremez, bebeğim. Benden başka kimse. Asla. Anladın mı?" Kalçalarımın arasında ıslak bir sıcaklık birikiyor. Başını eğiyor ve parmak uçları boğazımda esner gibi olurken burnunu çene çizgimde gezdiriyor. "Seni öptüğümde ne oluyor?" Sert fısıltısı omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor.

"Bu ağrıyı hissediyorum," diye nefes alıyorum, nefesim kesilirken

kalp atışlarım iki katına çıkıyor. Tutuşu gevşiyor. "Nefes al, Joey."

Gözlerimi kırıştırıyorum, nefesimi düzene sokarken kara gözleri benimkileri yakıyor.

"Neren ağrıyor, bebeğim?"

"Bacaklarımda arası."

Tek kaşını kaldırıyor. "Ne tür bir ağrı?"

"Gibi..." Dilimi çıkarıp alt dudağımın üzerinde gezdiriyorum. "Beni ıslak ve muhtaç hissettiriyor."

"Öyle mi?" Serbest eli, parmakları kot pantolonumun düğmesinin üzerinde gezinene kadar kalçamdan yukarı kayıyor.

"Max," diye inliyorum, kalçalarımı sallayarak.

Kot pantolonumu kolaylıkla açıyor ve sonra eli külotumun içinde ve kanım damarlarımda gürlerken, uyluklarımda arasında ıslaklık dalgalanıyor. Parmak ucu klitorisimi okşuyor. Titriyorum. "Kahretsin, ıslanmışsın bebeğim," diyor inleyerek. "Bunu sana kim yaptı?"

Inliyorum. "Hepsi senin yüzünden."

Diğer elini boğazımdan çekip başımın arkasındaki saçlara doluyor. Başımı geriye çekerek elini külotumun içine doğru kaydırıyor. Sırtım zevke doğru eğiliyor ve hınzır ağzının boynuma daha iyi erişmesini sağlıyor. Tüm avantajını kullanıyor, dişlerini hassas tenimin üzerinde gezdiriyor ve beni titretiyor.

Elinin tamamını iç çamaşırlarımın içine sokarken, "Çok dar, bebeğim," diye homurdanıyor. Kalın bir parmağını içime sokuyor ve kot pantolonum kalçalarımın daha da aşağı kayıyor. Neredeyse olduğum yerde parçalanacaktım.

"M-Max, lütfen?" Yavaşça içime girip çıkarken inliyorum. "Hmm. Needy de." Hınzırca kıkırdıyor. Dili ve dişleri

Motosikletiyle ormanın ortasında beni nazıkçe parmaklarken boynumdaki hassas noktayı.

Kollarımı boynuna doluyorum, ona doğru sallanırken parmaklarımı kalın siyah saçlarında kıvırıyorum.

"İşte bu, elime bin," diye emrediyor, avucunun topuğunu klitorisimin üzerine sürüyor. "Benim muhtaç küçük sürtüğüm."

"Aman Tanrım!" Yoğun bir orgazm içime çökerken gözlerim yuvalarından fırlıyor. Eğer Max'in kolları beni dik tutmasaydı, bisikletten düşer ve bir yığın halinde yere yığılırdım.

"Daha iyi hissediyor musun bebeğim?" diye soruyor elini kotumdan çekerken. Parmağını ağzına götürüp ıslak bir patırtıyla bırakmadan önce emerek temizlemesini izlerken tenimin altında bir sıcaklık kabarıyor. "Şimdiye kadar tattığım en tatlı şey." Sırıttıyor.

"Kendini çok düzgün sanıyorsun."

Bana bakıyor, çenesi titriyor ve gözleri yüzümde geziniyor. Sanki bana bir şey söylemek istiyor ama kelimeleri arıyor. "Seni eve götürmeliyim," diyor sonunda.

"Hayır!" İkimizi de şaşırtarak bu kelimeyi haykırıyorum. "Beni evine götür, Max. Lütfen?"

Ağır ağır iç geçiriyor.

"Yapamam, Joey." "Neden yapamazsın?"

"Çünkü sen Joey'sin. Lorenzo ve Dante beni asla affetmez."

"Beni bir ara sokakta becerebilir ve motosikletinin arkasında parmaklayabilirsin ve bu sorun olmaz mı? Ama geceyi benimle geçirmek sınırı aşmak mı oluyor?"

Kaşları kızgınlıkla çatılmadan önce yüzünde bir anlığına acı belirliyor. "Joey," diye yalvarır.

"Ash, Dante ve Lorenzo'ya seninle olduğumu söyleyecek. Senin evinde kaldığımı söyleyebilirim. Güvende olduğumu bilecekler. Sadece beni yatağa götür. Sadece bir kere?" Ona yalvarıyorum, gözlerim yaşıyor.

Sonunda konuşmadan önce bana sonsuza dek sürecekmiş gibi bakıyor. "Beni öldürteceksin, Joey Moretti." Sonra uzanıp kasklarımızı yerden aldı ve bana motora binmemi işaret etti.

ChapTer

NIneTeen

OceanofPDF.com

JOEY

F Max nedendir bilinmez, bizi şehirden daha da uzağa, çatı katındaki dairesinden kuzeye, nehre doğru götürüyor. Sonunda bisikletini ormandaki güzel bir kulübenin önünde durduruyor.

Motoru durduruyor ve bacağıma dokunarak inmemi işaret ediyor. "Neredeyiz biz?"

Kaşlarını çattı. "Sana bu yerden hiç bahsetmedim mi?" "Hayır."

"Hmm." Bir elini kalın sakalının üzerinde gezdiriyor. "Bazen buraya gelmeyi seviyorum."

"Bu senin mi?" Şu anda karanlıkla örtülü olan güzel kulübeye bakıyorum.

"Tabii ki öyle." Yumuşak bir şekilde gülüyor ve elimi tutarak beni ön kapıya götürüyor.

İçeri girdiğimizde bacaklarım titriyordu. Burası o kadar تنها ki, burada olduğumuzu bilen var mı merak ediyorum. Burada olduğumuzu kimsenin bildiğinden şüpheliyim. Max'le yalnız kalmaktan korktuğumdan değil, ama onunla tamamen izole olma düşüncesi beni hayatım boyunca hiç hissetmediğim kadar geriyor.

Cebinden telefonunu çıkarıyor ve bana endişeyle bakıyor. "Kardeşlerine benimle olduğunu ve yarın döneceğini söyleyeceğim, tamam mı?"

Fikrimi değiştirmemi mi bekliyor? Öyle bir şey olmayacak. "Tamam."

Max bir mesaj yazarken ben geniş açık planlı oturma alanında dolaşıyorum. Çok rahat. Yumuşak minderli büyük kanepeler. Yerde yumuşak halılar. Kışın yanarken görmeyi çok istediğim kocaman bir şömine.

"Buraya çok kadın getiriyor musunuz?"

Telefonunu kanepeye fırlatıyor ve bana doğru yürüyor. "Hayır."

Sinirlerimi yutuyorum. Korkunç bir yaprak gibi titriyorum.

"Neden bu kadar gerginsin bebeğim? Senin üzerinde hiçbir gücüm yok, unuttun mu?"

Vay anasını! Bunu neden daha önce söyledim ki? Sanırım bayılacağım.

"Ben- ben yapmadım-"

"Tam olarak ne söylediğini hatırlatmamı ister misin?"

Hayır. Onun yerine sana unutturmak istiyorum. "Biliyorsun sadece gevezelik ediyordum," diye fısıldıyorum.

Bir kaşını kaldırıyor. "Sadece şımarık bir velet olmak mı?" "Öyle olduğumu düşünmüyor musun?"

Kollarını belime dolayarak kığımın yanaklarını avuçluyor ve beni kendisine doğru çekiyor. Kulağıma fısıldayabilmek için başını eğiyor. "Sen bundan çok daha fazlasısın bebeğim."

Ben daha sert bir karşılık veremedim beni kaldırıyor, bacaklarımı beline doluyor ve beni oturma odasına doğru taşıyor. Bir yatak odasının kapısını tekmeleyerek açıyor, içeri giriyor ve beni yatağa yatırıyor.

Ona bakıyorum, kalbim çılgınca çarpıyor ve kanım gürliyor. Sıcak bastı. Islandım. Ve ona çok ihtiyacım var. Şu anda bana söylediği her şeyi yapardım. Her şeyi.

Max saçlarımı yüzümden geriye doğru tarıyor, parmak uçları boynumun üzerinde gezinirken Aziz Christopher kolyemin tutturulduğu yeri yokluyor. İtalya'ya gittiğimde kardeşlerim onu bana vermiş ve asla çıkarmamam konusunda beni uyarışlardı. Nadiren çıkarıyorum -çıkarmamamı söyledikleri için değil, anneme ait olduğu için.

Ona göz kırpmıyorum. "Neden kolyemi çıkarıyorsun?"

"Aziz Christopher'ın bunların hiçbirinin bir parçası olması gerektiğini düşünmüyorum," diyor hınzır bir sırıtışla. "Ve ona zarar vermek istemiyorum. Nazik olmayacağım."

Tüylü ördeklerin kutsal annesi!

Kolyeyi komodinin üzerine koyup bana göz kırpmıyor, sonra yere diz çöküp çoraplarımı ve spor ayakkabılarımı sözsüzce çıkarıyor, sonra yukarı doğru ilerleyip kot pantolonumun düğmelerini açıyor, kalçalarımın üzerinden geçirip bacaklarımdan aşağı indiriyor. Kesik kesik bir nefes alıyorum. Belli ki beni daha önce de becermişti, ama bana yarısına kadar bile giremediğini söylemişti. Ve şimdi buradayız ve Max bana aç bir hayvanın avına baktığı gibi bakıyor. Üzerime eğiliyor,

Burnunu külotumun nemli kumaşında gezdiriyor. "Siktir, Joey," diye inliyor.

"Gerginim," diye fısıldayarak itiraf ediyorum.

"Biliyorum bebeğim," diyor hınzır bir gülümsemeyle. Külotumu kenara çekiyor ve parmağının ucunu damlayan kıvrımlarımda gezdiriyor. "Ama seni becermeden önce hazır olduğundan emin olacağım."

"Oh, Tanrım," diye inliyorum vücudumda titremeler olurken.

"Sevişme şeklim için sırlıslık olmana ihtiyacım olacak." Sesi derin ve yatıştırıcı ve iliklerime kadar eriyor. Maximo DiMarco beni diğer tüm erkekler için mahvedecek. Daha bana dokunmadı bile ve ben parçalanmanın eşiğindeyim. Tüm vücudum tüylerimi diken diken eden bir beklentiyle canlanıyor.

"Peki, seni soymaya ne dersin?" Külotumu bacaklarımdan aşağı sıyrıyor ve elinde tutuyor. Külotumu yüzüne doğru tutup içine çekiyor ve yanaklarım bu manzara karşısında yanıyor. Max DiMarco günahkâr bir seks tanrısı. Ve en azından bu gece için, o benim. "Kokun bağımlılık yapıyor. Taş gibi sertleştim ve daha tatlı amının tadına bile bakmadım."

"Max," diye inliyorum. Kirli ağzı çok sıcak.

Külotumu yere atıyor ve beni yukarı çekiyor, beni tekrar aşağı itmeden önce iki hızlı hareketle atletimi ve sütyenimi çıkarıyor. Sonra uzunca bir süre bana bakıyor, göğsünden alçak bir hırıltı yükselirken gözleri vücudumda geziniyor.

"Max?" Fısıldıyorum.

"Her bir santimini ezberliyorum Joey. Sen mükemmelsin."

Övgüsü karşısında tenim sıcaktan kızarıyor. Onun için tam bir enayiyim ve o da bunu biliyor. Başını eğiyor ve ellerini kalçalarımın iç kısmında gezdiriyor, dizlerimden merkezime kadar tenimin üzerinde aç öpücükler bırakırken bacaklarımı yatağa bastırıyor. Burnunu klitorisime sürüyor ve sırtım yataktan kalkıyor. "Siktir, Max."

"Ah, bebeğim," diye inliyor. "Benim için çok çaresizsin. Kukun çarşaflarıma damlıyor."

"Özür dilerim."

Şakacı bir şekilde kalçamı ısıırıyor. "Bu bir şikâyet değildi. Bu gece bütün odayı senin döllerinle boyayacağım."

Vay anasını!

Beni yatağa sabitleyene kadar kalçalarımı daha da aşağı itiyor ve sonra amımın girişinden klitorisime kadar yalıyor, bunu yaparken bir hayvan gibi homurdanıyor. Sıcak, lezzetli dili aşırı hassas sinir yumağının üzerinde dönüyor ve gözlerim yuvalarından fırlıyor. Neredeyse bayılacaktım. Neden kimse bana seksin bu kadar iyi olduğunu söylemedi?

"Oh, siktir, Joey. Çok tatlısın bebeğim. Amin çok lezzetli."

Ellerimi kalın saçlarına dolayarak başını geriye çekiyorum. O kadar hassas ve gerginim ki altında kıpırdanıyorum ama o beni bırakmıyor, klitorisimi yalıyor, kemiriyor ve göz kapaklarımın ardında yıldız ışıklarının dans etmesine neden oluyor.

Bağırıyorum ama o hiç istifini bozmuyor ve beni öylesine delicesine yoğun bir orgazma ulaştırıyor ki ağlayacak gibi oluyorum. Sıcaklık ve zevk bedenimi kontrol etmek için savaşıırken nefes nefese kalıyorum.

"Aferin kızıma," diye yatıştırıyor beni kısa bir süreliğine rahatlatıp kalçalarımı öpücükler kondururken. "Ama yine gideceğiz, tamam mı?"

"Hayır. Yapamam. Bu çok fazla."

Zayıf itirazıma gülüyor. "Yapabilirsin, bebeğim. Vücudun sadece yeni bir şeye alışıyor." Ve bunu kanıtlamak için ağzı tekrar amıma dönüyor, dili ve dudakları ustalıkla etimin üzerinde gezinirken açıklığını yalıyor. "Seni saatlerce yiyebilirim," diye fısıldıyor ve hassas etimdeki titreşim beni ürpertiyor. Beni orgazmlarla öldürecek.

Sonra, nihayet ağzının üzerimdeki hissine alıştığım ve hassasiyet yerini ılık zevk dalgalarına bıraktığında, kalın bir parmağını içime doğru kaydırıyor ve adını o kadar yüksek sesle haykırıyorum ki duvarların sallandığına yemin edebilirim.

"Siktir," diye homurdanıyor, parmağını daha derine itiyor ve içimde çok kolay bulduğu o noktaya sürtünene kadar ucunu kıvrıyor. "Benim için tekrar gel, bebeğim."

Onun için mi geldin? Hayatım buna bağlı olsa bile boşalmadan edemezdim. İkinci bir orgazm bir yük treni gibi içime giriyor ve vücudumdaki tüm nefesi kesiyor. Kontrolsüzce titreyerek, nefes nefese kalıyorum. Max hep yanımdaydı, boynumu okşuyor ve kulağıma fısıldıyordu. "Nefes al, Joey."

Başımı sallıyorum, derin nefesler çekiyorum.

"Boşalırken nefesini tutuyorsun, bunu biliyor muydun?" diyor kaşlarını çatarak.

Başımı salladım. "Bu kötü mü?"

"Hayır, ama bu gece, nefes alabildiğin zaman diyorum. Anladın mı?"

Dişlerimi alt dudağıma gömüyorum ve başımı sallıyorum, bana verdiği destansı yüksekliğin etkisinden hâlâ kurtulamadım.

"Güzel. Şimdi arkanı dön," diye emrediyor.

Ona bir kaşımı kaldırıyorum. Sonunda beni sikecek mi? Lütfen Tanrım!

"Şimdi."

"Çok talepkârsın," diyorum iç çekerek, ama yüzüstü dönüyorum ve kıcımı yüzüne doğru oynatıyorum. O da sertçe tokatlayarak karşılık veriyor ve inliyorum. "Oh, benim yaramaz veledim şaplaktan hoşlanıyor, ha?" Bana tekrar vuruyor ve

Kukumdan ıslaklık damlıyor. Başka bir azgın inlemenin kaçmasını engellemek için yastığı ısıyorum.

Max kalçalarını ayırıyor ve aralarına diz çöküyor. Sonra kalçalarını kavırıyor ve dört ayak üzerine düşene kadar beni yukarı çekiyor. "Buraya gel."

"Şimdi beni becerecek misin?"

Bir parmağını içime itiyor ve beyaz-sıcak zevk içimi kavururken sırtım eğiliyor. Sonra bir saniye daha ekliyor ve beni daha da genişletmesinin yakıcılığıyla inliyorum. "Henüz değil, bebeğim."

Başımı yastığa koyup somurtuyorum.

"Henüz yemeğimi bitirmedim." Kıcımın yanaklarına öpücükler konduruyor, az önce şaplak attığı yerin acısını dindiriyor. Ve sonra ağzı kıcımda, dili dikişin üzerinde geziniyor ve tekrar amıma ziyafet çekene kadar aşağı iniyor. Bu sefer dilini içimde kaydırırken tüm dikkati giriş yerimde.

"M-Max." Bedenim bir önceki orgazmımın titrek közlerine tutunarak bir diğerini ateşliyor.

Takdirle mırıldanıyor ve yemeye devam ediyor, sanki amımla sevişiyormuş gibi dilini içimde döndürüyor. Parmakları klitorisimin üzerinde geziniyor ve tüm evi inletmemek için dişlerimi yastığa gömüyorum.

Parmaklarını saçlarıma geçiriyor ve başımı yukarı çekiyor. "Kes şunu, Joey. Eğer seni boşaltıyorsam, çıkardığın her sesi duymak istiyorum."

İnliyorum ve beni yemeye ve klitorisimi en mükemmel, lezzetli sürtünme ve basınç miktarıyla ovmaya geri dönüyor, ta ki iç duvarlarım nabız atana ve vücudumdaki her hücre boşalma ihtiyacıyla titreyene kadar. "Lütfen, Max."

"Şimdi tüm güç kimde bebeğim?" Karanlık bir şekilde gülüyor ve ben ona pislik diyemeyecek kadar tedirgin ve çaresizim.

Onun yerine, çaresizlik içinde sızlanıyorum. "Yapıyorsun. Her zaman."

"İşte bu benim iyi kızım." Etime karşı inliyor, dilini tekrar içime sokuyor ve orgazmımın çekirdeğimde nükleer bir savaş başlığı gibi patlamasına neden oluyor. İçimi parçalıyor, boğazımdan gırtlaktan bir çığlık koparıyor.

Omuzlarım yastığa gömülüyor ve bir kez daha kığım havada, titreyerek ve nefes nefese yatıyorum.

Max iki parmağını içime sokuyor ve parmaklar kolayca içeri kaydıgında yüksek sesli bir takdir iniltisi yükseliyor. "Şimdi sikilmeye hazırsın."

"Evet, lütfen," diye nefes alıyorum, onu hissetmek için çaresizce. Amım onun tarafından tamamen doldurulmak için ağlıyor.

Fermuarının açılma sesini duyuyorum. Aletinin tepesi girişime baskı yapıyor. "Seni ilk becerdiğim zamanı hatırlıyor musun, Joey?"

"Uh-huh."

"İçine yeterince giremediğim için piercinglerimi nasıl hissedemediğini mi?"

"Evet," diye fısıldadım, yanaklarım kızarmıştı. Çünkü içimde gerçek bir penisin olmasının nasıl hissettireceği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Bu gece tüm aletimi içine sokacağım bebeğim ve tamamen içine girdiğimi nasıl anlayacaksın biliyor musun?"

"Nasıl?"

"Çünkü piercinglerimi sayacaksın." "Saymak mı?"

"Evet, say. Altı tane var, hepsi senin için Joey. Bu" - tacındaki piercingi klitorisime sürüyor ve beni ihtiyaçla inletiyor

-"Tamamen içine girene ve bu çubuğu G noktasına sürtünceye kadar hissetmeyeceksin. Ama diğerlerini ben senin daracık amını sikimle doldururken hissedeceksin. Tamam mı?"

Vay anasını! "Tamam."

"Aferin kızıma. Ben içine girerken her birini say, tamam mı?"

Başımı sallıyorum ama Max'in devasa sikinin içime gerçekten sığıp sığmayacağını merak ediyorum. Geçen sefer ancak yarısını alabilmişim ve benim gibi bir kızı gülümseten lezzetli bir acı olsa da günlerce acı çektim.

Max ucunu içime itiyor, beni iyice geriyor. Biraz yakıyor ama o kadar ıslağım ki direnmeden içeri kayıyor. Kığımın geri iterek inliyorum

Ama o kalçalarımı tutup beni sabit tutuyor. "Henüz değil, bebeğim."

"Max," diye sızlanıyorum ve o da kıcımlı tokatlıyor.

Sonra bana bir santim daha veriyor ve neden bu kadar yavaş gittiğini anlıyorum. Çünkü ne kadar ıslak olursam olayım, o hâlâ kocaman. Amım hiç olmadığı kadar gerildi ve acıdan irkildim. Ama sonra piercinglerinden biri amımın duvarlarına sürtünüyor ve bir uyarılma fişkırması salıyorum. "Bir," diye bağıyorum.

"Aferin kızım."

Max tekrar içeri itmeden önce biraz dışarı çekilirken ayak parmaklarım kıvrılıyor, daha da içeri iterken içimin derinliklerinden daha fazla ıslaklık çekiyor. "İki."

"İşte benim kızım."

İki mi? Yani dört tane daha var. Onun geri kalanıyla nasıl başa çıkacağım hakkında hiçbir fikrim yok.

Üzerime eğiliyor ve sırtıma yumuşak öpücükler konduruyor. "Çok iyi gidiyorsun. Benim için çok iyi bir kızsın."

Onun övgüsü altında eriyorum, neredeyse bir kedi yavrusu gibi mırıldanıyorum ve o da daha derine kayma fırsatını değerlendiriyor. "Üç." Ve sonra daha derine. "Dört," diye bağıyorum.

Bir eliyle sırtımı ovarken diğer eliyle kalçamı tutuyor. "Neredeyse oldu."

Kalçalarımı sallarken ve piercingleri duvarlarıma sürtünürken "Tanrım," diye inliyorum, küçük çengeller bana en lezzetli şekilde masaj yapıyor. İçimde elektriksel coşku dalgaları sekiyor ve neredeyse tekrar boşalıyorum.

"Siktir, Joey. Sikimi seviyorsun."

"Evet." Beni coşkunun uçurumunda dengede tutarken gözlerim geri yuvarlanıyor.

Geri çekiliyor ve biraz daha sert giriyor ve ben onu çok daha fazla hissediyorum. "F-beş!" Çılgılık atıyorum.

"Ah, işte orada," diye homurdanıyor, saçlarımı yumruğuna doluyor ve sırtım çıplak göğsüne bastırılana kadar beni yukarı çekiyor. "Benim yaramaz küçük sürtüğüm."

"Evet."

"Altıncıyı hissetmeye hazır mısın?" "Uh-huh."

Boştaki kolunu belime doluyor, kalçalarını döndürürken beni sıkıca tutuyor, o son delişi hissedene kadar içimde daha da ilerliyor - ve bunu ruhumun en derinlerinde hissettiğimi kastediyorum. Ayak parmaklarımın ucundan kafamdaki her bir saç telinin ucuna kadar. Parmaklarıyla ulaşabildiği o nokta mı? Evet,

Sikinin ucuyla derin bir doku masajı yapabilir. "S-altı," diye haykırıyorum, kollarının arasında o kadar sert bir şekilde titriyorum ki beni sabit tutmak zorunda kalıyor.

Ağzı boynumda, beni yutuyor. Beni sıkıca tutup içime doğru iterken vahşi yalamalar ve ısırıklarla beni kaplıyor. "Siktir, bebeğim, sen benim sikim için yaratılmışsın," diye homurdanıyor, derinlere iniyor, böylece her bir piercing içimde zaten aşırı uyarılmış ve hassas olan bir noktaya sürtünüyor. "Benim için yaratılmışsın."

Elini kalçalarımın arasına sokup iki parmağının uçlarını klitorisime sürerken bacaklarım titremeye başladı bile. Yumuşak bir şekilde ovuyor - dokunuşu benimle alay ediyor ve beni kızdırıyor ve sahip olunan bir adam gibi içime itme şekliyle çok çelişiyor.

Duygular çok bunaltıcı hale geldiğinde kollarında kıvranıyorum, ama vücudumun nerede başladığını ve onun nerede bittiğini anlayamayana kadar beni daha da yakınlaştırıyor. Beni acımasız darbelerle sikerken sert kaslarının her esnemesini hissediyorum. Göğsü sırtıma, kalçaları kalçalarımın, dişleri ve dudakları boynumu sıyrıyor, devasa kolları beni sarıyor - o kadar büyükler ki küçük bedenimi cüceleştiriyorlar. O her şey ve her yer. Her şeyi tüketiyor ve tamamen sarhoş edici.

Nefes alışlarımız ağırlaşırken ter vücutlarımızı kaplıyor.

"Çok iyi hissediyorsun," diye homurdanıyor.

"Beni çok iyi beceriyorsun."

Coşku ağır bir battaniye gibi üzerime
çöküyor. Nefesimi tutuyorum.

"Nefes al, Joey," diye emrediyor.

Kalçalarını döndürdüğü ve sikinin delinmiş ucu G noktama çarptığı sırada bir ağız dolusu hava emiyorum. Göz kapaklarımın arkasında parlak ışık zerrecikleri titreşirken, sıcak, elektrikli zevk dalgaları vücudumda yuvarlanıyor ve amımın derinliklerinde bir noktada birleşiyor.

"Kahretsin Max, yine boşalacağım. Yapabilir miyim bilmiyorum." Bu öncekinden farklı hissettiriyor. Çok yoğun bir basınç oluşuyor. Başım dönüyor, tek yapabildiğim sızlanıp inlemek ve bana verdiklerini almak.

"Yapabilirsin, bebeğim. Bırak. Tuttum seni."

Ve sonra oldu. Bir döl tsunamisi -en azından döl olduğunu umuyorum- içimden fışkırıyor, beni ve Max'i ıslatıyor ve yatağın üzerinde bir su birikintisi bırakıyor.

"Tanrım, Joey." İçime giriyor, sahip olduğu her şeyi bana verirken kalçaları kıcıma çarpıyor. İçime öyle bir giriyor ki

Yatağın duvara çarpmasına neden olacak kadar güçlü. Kalçaları hareketsiz kalmadan saniyeler önce karın kaslarının gerildiğini ve kalçalarının gerildiğini hissediyorum. "Anasını sikeyim! Siktir!" diye kkryor, kendini içime boşaltırken, dölünün her son damlasıyla dolana kadar bana karşı sürtünüyor.

Sonra öne doğru yatağa düşüyor, ikimiz de nefes nefese kalırken üzerime yığılıyor.

"Lanet olsun, Max," diye nefes alıyorum.

"Biliyorum, bebeğim." Kelimeleri kulağıma doğru soluyor, nefesi boynumda nemli ve sıcak.

Kendimi hiç şu anda hissettiğim kadar güvende ya da mutlu hissetmemiştim. Yarın lsem, burası sayesinde yaşadığımı söyleyebilirim.

OceanofPDF.com

ChapTer
TWenTY

OceanofPDF.com

MAX

H Lanet olsun! Joey'i kollarımda tutarken bacaklarım hâlâ titriyor, muhtemelen onu olması gerekenden daha sıkı sıkıyorum çünkü bana mümkün olduğunca yakın olmasına ihtiyacım var. Bu kadın benim olmak için doğmuş. Kardeşlerinin ne dediği ya da neden benim olmaması gerektiği umurumda değil, onu yine de alıyorum.

Onu eve götürüp sikmem için bana yalvardığında bunun olacağını biliyordum. Evet demenin bu anlama geleceğini biliyordum. Onun tadına bakamayacak ve onu tekrar bırakacak güce sahip olamayacaktım. Ve ikimizin de ödemesi gereken bedelin tamamen farkında olmama rağmen, bana bu şekilde bakarken ona nasıl hayır diyebilirdim? Benim için yeterince iyi olup olmadığını sorguladıktan sonra, gerçek bundan daha uzak olamazken?

Kardeşlerine mesaj attım ve çok içtiği için geceyi bende geçireceğini söyledim, sonra Kristin'e mesaj attım ve yarına kadar evde olmayacağımı söyledim. Planımda ölümcül bir kusur vardı ama şu anda bunu düşünemiyorum. Tek düşünebildiğim o. Onu yatağıma almaya evet demek o an bir delilik anı gibi görünmüş olabilir, ama şimdi bunun mutlak bir netlik anı olduğunu fark ediyorum. Hiçbir şeyden ya da hiç kimseden ondan emin olduğum kadar emin olmamıştım.

Zor nefes alıyor, gözleri kapalı ve yanakları pembe, yüzünde memnun bir gülümseme var. Evet, memnun, az önce onu o kadar sert boşalttım ki ikimizi de sıırıslıklam etti. Nemli tenine yapışmış saçlarını alnından çekiyorum. "İyi misin, bebeğim?"

"Ben..." Derin bir iç çekti. "Bu inanılmazdı, Max."

Yüzüme yayılan kendini beğenmiş gülümsemeye engel olamıyorum. Ama onu çok zorladım ve o çok deneyimsiz. "Ağrın var mı?"

"Çok lezzetli," diye fısıldıyor, yüzünü göğsüme yaslayarak.

Kahretsin. Yaklaşık on dakika içinde onu tekrar sikmem gerekebilir. Bacaklarını üzerime sardığında ıslak amı kalçama dayanıyor ve ben şimdiden sertleşmeye başladım.

Parmak uçlarımla amını okşuyorum ve yüzünü inceliyorum. Biraz yüzünü buruşturuyor ama gülümsemesi daha da genişliyor ve boğazından yumuşak bir inilti çıkıyor. Oh, yine beceriliyor.

Üstüne yuvarlanıp onu yatağa sabitliyorum. Nefes nefese kalıyor, ama ağzımı onunkinin üzerine kapatıyorum, onu tadarken sesi yutuyorum. Ellerim vücudunun üzerinde gezinirken dilimle ağzını keşfediyor, onunla geçirdiğim bu zamanın tek bir saniyesini bile unutmamak için her yerini arıyorum. Mükemmel göğüslerinden birini sıkıyorum ve o da ağzımın içinde inliyor, ben kalçalarının arasında manevra yaparken kalçalarını yukarı sallıyor. Kalbi benimkine karşı hızla atarken, o da beni sikimi sızlatan bir şevkle öpüyor. Tacı sırlıklam deliğine doğru itiyorum, sırtını eğip inlemesine neden oluyorum.

"Daha önce beni çok iyi idare ettin bebeğim. Tekrar yapabileceğini düşünüyor musun?"

"Evet," diye pantolonunu indiriyor, gözleri karanlık ve ateş dolu. Buna benim kadar onun da ihtiyacı var.

"Bu sefer ağırdan alacağım."

"Hayır. Max. Hepinizi istiyorum."

Sikimi biraz daha derine batırıyorum ve tüm vücudumu yakıcı bir zevk kaplarken ağzı mükemmel bir O şeklinde açılıyor. Sıkı, ıslak amcığının sikimi sıkma şekli cennet gibi hissettiriyor. Cennetten bile daha iyi. Bu kadını sikerek yaşamak ve ölmek istiyorum. "Her şeyimi alacaksın, ama biraz daha yavaş gitmem gerekiyor çünkü bu gece beni tekrar tekrar alacaksın. Seni güneş doğana kadar becereceğim."

"Siktir, Max," diye inliyor.

"Çok iyi hissediyorsun." Daha da içeri giriyorum. Islak ve hazırды ve bu sefer daha kolay oldu, ama hala çok sıkı. "Benim için biraz daha geniş aç bebeğim. Seni incitmek istemiyorum." *Henüz.*

"Yapmayacaksın."

Bir elimle boğazına sarılıyorum ve sonuna kadar içine giriyorum. Gözlerim onunkilere kilitlenmiş, her santimimi içine çekene kadar dikkatle yüzünü izliyorum.

Taşaklarımı amının derinliklerine gömdüm. Kalçalarımı döndürüyorum ve gözleri kafasının içinde geri dönüyor. "Hoşuna gitti mi?"

"Evet."

Kalçalarımı itmeye devam ederken boğazını biraz daha sıkıyorum, inleyene ve sırtıma pençe atana kadar delicimi G noktasının üzerine sürüyorum.

"Nefes al Joey," diye hatırlatıyorum ve o da nefesini içine çekiyor. "Yapabiliyorken hava almalısın bebeğim, çünkü birazdan biraz daha sıkacağım ve nefes alamayacaksın. Anlıyor musun?"

"Evet."

Kahretsin, bana bu kadar güvenmesine bayılıyorum. "Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim, ama çok fazla olursa veya korkarsan, bana dokun, tamam mı?"

Hıncırca bir gülümsemeyle, "Tap out," diyor.

"Evet, sen çekil." Ağzımı onunkinin üzerine kapatıyorum, sikimi sırlıslıkam amına sokup çıkarırken onu derinden öpüyorum ve her geri kayışında kalçalarımı döndürüyorum ve her bir santimini hissettiğinden emin oluyorum. Ve amının duvarları sikimin etrafında dalgalanmaya ve kalçaları titremeye başladığında, boğazının kenarlarını sıkarak havasını kesiyorum.

Onu öpmeye devam ediyorum, amının derinliklerine doğru kayarken kalan azıcık nefesini de çalışıyorum. Ve boşalmadan hemen önceki o birkaç saniye, vücudu oksijen eksikliğiyle savaşmaya başlamadan hemen önce, tutuşumu bırakıyorum ve öpücüğümüzü kesiyorum, orgazmı vücudunda sallanırken nefes nefese kalmasına izin veriyorum.

Vücudunun titremesi, amcığının sikimi ölümüne kavraması ve derin, kemiklerini titreten nefesler alırken göz kapaklarının titremesi beni de onunla birlikte uçurumun kenarına savuruyor. Son bir kez daha içine giriyorum ve kulağına homurdanıp küfrederken dölleri içine boşaltıyorum.

"Kahretsin Max, bu çok yoğun," diye pantolonunu indiriyor, ben içinden çıkarken sıcak nefesi tenime değiyor.

"Biliyorum, bebeğim."

"Seks hep böyle midir? Çünkü sanırım ben çok şey kaçırmış olabilirim." Hafifçe gülüyor, ama söylediği şeyi en ufak bir şekilde eğlenceli bulmuyorum.

Kendimi ön kollarımın üzerine itiyorum ve ona ters ters bakıyorum. "Ne düşünüyorsun bebeğim? Sence bu gece barda bir adamla takılsaydın ya da Toby'nin seni becermesine izin verseydin böyle mi olurdu?" Yutkunurken boğazı daralıyor, koyu renk gözleri meydan okumayla dolu. "Yoksa benimle olduğu için mi böyle olduğunu düşünüyorsun?"

"Birlikte olduğum tek erkek sen olduğun için sanırım bilemem."

"Ve ben senin birlikte olacağın tek kişiyim."

Gözlerini kısıyor. Sanırım kime ait olduğunun hatırlatılmasına ihtiyacı var. Yine sertleştım - onun yanında hep sertleşiyorum. Hiçbir uyarıda bulunmadan tekrar içine dalarak adımı haykırmasını sağlıyorum.

"Sence başka biri seni bu kadar iyi hissettirebilir mi?" Onu yatağa çivilerken soruyorum. Bu sefer nazık değilim. Bu sefer onun dar amını sonsuza dek sikimin şekline sokacağım. Lanet günlerinin sonuna kadar beni içinde hissedecek.

"Hayır, Max," diye ağlıyor ve bana yapışıyor. Bacaklarını belime dolayarak beni daha da yakınımaya çekiyor. "Seninle seks yapmayı kastetmiştim."

"Yaptın, ha?" Daha sert vuruyorum, başımı boynuna gömüyorum ve duyularımı onun kokusu ve tadıyla dolduruyorum.

"Neden bu kadar uzun süre bekledim sanıyorsun? Seni bekledim." Gözyaşları çenesinden yüzüme damlıyor.

Başımı kaldırıp saçlarını geriye tarıyorum ve onu unutulana kadar becerirken ona bakıyorum. "Bu amcık kime ait?" Ona çarpıyorum.

"Sen."

"Seni bir daha başka biri sikecek mi?" İt.

"Hayır." Başımı geriye atıyor ve dişlerimi boynunun yumuşak derisinde gezdiriyorum.

"Seni öpmek mi?" İt.

"Hayır."

"Tadına bakayım mı?" İt.

"Hayır, Max."

"Çok haklısın bebeğim, çünkü sen benimsin. Benim aşkımın aradığın şey olmadığı konusunda seni uyarmıştım ama sen yine de peşinden gittin. Ve şimdi onu elde ettiğine göre, bu kaçabileceğin türden bir şey değil."

Kollarını boynuma daha sıkı doluyor ve ben başımı kaldırıana kadar saçlarımı çekiştiriyor. Gözlerimin içine bakıyor. "İstediğim tek şey bu, Max." Sırtarak bana doğru eğildi. "O yüzden götlük yapmayı bırak ve beni boşalt."

Hay sikeyim. Bu kadın her yönden mükemmel. "Göt deliği mi?" Kalçalarımı tekrar döndürüyorum ve sıcak suları amını doldurup sikimi ıslatırken inliyor. "Bunu sana ödeteceğim."

"Buna güveniyorum."

ChapTer
TWenTY-One

OceanofPDF.com

MAX

I dudaklarımı saçlarına yaslayıp pencereden doğan güneşe bakıyorum. Joey gecenin çoğunda uyanık olduğu için bitkin düşmüştü. Yemek yedik, konuştuk ve sonra onu tekrar tekrar becerdim, ta ki uyuyana kadar. Kollarımda. Uyanık kaldım çünkü uyurken ona zarar verme riskini asla göze alamazdım. O benim için dünyadaki en değerli şey ve ona zarar verirsem bir daha asla iyileşemem.

Bu kadar erken geleceklerini tahmin etmemiş olsam da kapıya vurmaları beklenmedik bir şey değildi.

Joey başını kaldırıyor, göz kapakları çırpınarak açılıyor.

"Max?" "Giyin, bebeğim."

Bana göz kırpmıyor. "Ama bu kim olabilir?"

"Kardeşlerin."

"Benim... Ne? Nasıl? Neden?"

"Telefonunda bir takip cihazı var, bebeğim. Benimkinde de var."

"Yani, biliyor muydun? Öğreneceklerini biliyor muydun?" Başını sallıyor, huzurlu uykusunun kalıntılarını yerinden oynatıyor. "Neden bana söylemedin?" Nefes nefese yataktan fırlıyor ve kıyafetlerini arıyor. "Seni öldürecekler, Max. Hayır! Hayır! Onlara kanepede uyuduğumu söyleriz. Hayır, hayır, sen yattın." Kot pantolonunu çekiştiriyor, gözleri bütün gece sikilmiş saçları kadar vahşi. "Beni asla kanepede uyutmazsın."

Yataktan çıktım ve onu tuttum, saçmalamasına bir son verdim ve bana bakmaya zorladım. "Joey, dur. Onlara gerçeği söyleyeceğim."

"Ama..." Bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyor.

"Bir yolunu bulacağım, söz veriyorum."

"Senden nefret edecekler," diye fısıldıyor.

"Eğer yaparlarsa, buna değer."

"Max, hayır." Alt dudağı titriyor.

Onu kollarımla sarıyorum ve başının üstünden öpüyorum. "Dün gece mükemmeldi bebeğim ve bundan sonra ne olursa olsun tek bir saniyesini bile değiştirmedim."

Kapıya vurma sesi giderek artıyor. Bir dakika içinde açmazsam, en az bir öfkeli Moretti kardeş içeri dalecek. Alnına hızlı bir öpücük konduruyorum. Giyindikten sonra onu yatak odasında bırakıp, diğer taraftan gelen gürültünün şiddetiyle çerçevesi tıkırdayan ön kapıya yöneliyorum.

Kapıyı açtığımda yüzü kıpkırmızı olmuş bir Dante görüyorum, eli havada asılı kalmış, sanki tekrar vuracaktı gibi. "Nerede lan bu kız?" diye soruyor.

"O burada. Güvende."

Ağabeyi garaj yolundaki siyah cipten inip bize doğru yaklaşıyor.

"Joey," diye bağılıyor Dante, tam zamanında beni iterek yatak odamdan çıktığını görüyor, bütün gece boyunca iyice becerdiğim kadının her santimine benziyor. Başka soru sormakla vakit kaybetmedi. Bunun yerine ağzıma bir yumruk atarak bir adım geriye sendelememe neden oldu.

"Dante!" Joey çığlık atıyor.

"Seni lanet olası pislik. O benim küçük kız kardeşim," diye kükrüyor ve yumruğunu kaldırıp tekrar üzerime geliyor ama bu sefer eğilip karnına bir yumruk indiriyorum. Tökezleyerek geri çekildi. Doğrulduğunda bana ters ters baktı. "Onu hayatı boyunca tanıyordun. Sana güvenmişim, seni yalancı pislik."

Tek söyleyebildiğim "Biliyorum D". Savunmam yok.

Kendini bana doğru fırlattı ve beni kanepenin üzerine düşürdü. Yandan yuvarlandık ve yerde bir yığın haline geldik.

"Max. Dante. Dur!" Joey bağılıyor ama onu duymazdan geliyoruz, yumruklar atıyor ve birbirimizi alt etmeye çalışırken yerde yuvarlanıyoruz. Ben onun ağzına bir yumruk atıp dudağını patlatıyorum, o da kafamın yan tarafına öyle bir darbe indiriyor ki yıldızlar görüyorum.

Joey arka planda çığlık atıp bağılıyor ama ikimiz de aldırış etmiyoruz. Dante kafamı koparmaya odaklanmış durumda ve ben de bunun olmasını engelleme çabalarımla meşgulüm.

"Dante!" diye başka bir ses havayı yarıyor ve o zaman duruyor. İkimiz de biliyoruz. Lorenzo açık kapı aralığında duruyor ve güneş

Arkasında onu intikamcı bir gölge gibi gösteriyor. "Yeter," diye bağıyor, sonra kız kardeşine bakıyor. "Arabaya bin."

Kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Hayır. Max'i bırakmayacağım."

Lorenzo gözlerini kapatır ve şakaklarını ovuşturur. "Bunun için zamanım yok. Arabaya bin Joey. Şimdi."

"Ama-"

"Ama hiçbir şey. Ailenin sana ihtiyacı var. Şimdi bin şu lanet arabaya."

Dante ve ben kığımızı yerden kaldırıp kendimize çeki düzen verirken Joey bana bakıyor.

Başımı kapıya doğru salladım. "Onlarla git."

"Hayır." Başını sallar. Gözleri yaşıyor ve boğazına bir hıçkırık düğümleniyor.

"Benimle kalamazsın, Joey. Şu anda olmaz." "Ama sen söyledin!" Acı, güzel yüzünü buruşturuyor.

"Bunu düzelteceğim, söz veriyorum. Bana sadece birkaç gün ver." Dante homurdanarak, "Ne halt edersen et," der.

"Araba, Guiseppina. Hemen!" Lorenzo bağıyor.

Ona başımla selam veriyorum ve o da bir bakış fırlatarak gözyaşlarını yanaklarından siliyor ve hışımla evden çıkıp gidiyor. Lorenzo'ya bakıyorum, en azından henüz ağızma yumruk atmadığı için mantıklı düşünebileceğini umuyorum ama bulduğum tek şey hayal kırıklığı ve ıstırap. Hay sikeyim! Karısı ölüyor ve o burada onunla vakit geçirmek yerine bununla uğraşıyor.

"Özür dilerim, ben..." Boğazıma takılan kalın düğümü yutuyorum.

"Hayır, değilsin," diye tükürüyor Lorenzo. Ses tonundaki zehir, küçük kardeşinin yumruklarından bile daha fazla canımı yakıyor. Kendimi bildim bileli üçümüz en iyi arkadaşız ve şu anda bana bakışları beni öldürüyor.

"Hayır, değilim," diye itiraf ediyorum. "Ama bazı şeyleri daha farklı yapmalıydım."

"İstedğin her kadını elde edebilirsin," diyor Dante, kardeşinin yanına gidip karşımda dururken. "Ama küçük kız kardeşimizi seçmek zorundaydın. Neden Max?"

"Bunu ben planlamadım."

"Ne kadar sürecek?" Lorenzo soruyor.

"Toby'yle randevunuz sadece bir kılıf mıydı?" Dante ekliyor.

"Hayır. Toby ile buluşmaya gitti. Üzgündü. Onu ben aldım." "Yani ondan faydalandın mı?" Dante suçluyor.

"Hayır," diye itiraz ediyorum. "Bunu asla yapmam."

"Sen yalancı bir pisliksin, Max. Bir daha senin ağzından çıkan herhangi bir şeye neden güveneyim ki?"

"Çünkü beni tanıyorsunuz," diye hatırlatıyorum onlara.

"Artık değilsin. Benim için öldün sen." Dante topuğunun üzerinde döner ve evden dışarı çıkar.

"Loz?"

Sadece başını sallar ve kardeşini dışarı kadar takip eder.

Kapıda durup kızımınla birlikte uzaklaşmalarını izliyorum, acaba o renkli camlardan arkasına bakıyor mudur diye merak ediyorum. Bunun olacağını biliyordum, değil mi? Ve yine de risk aldım. Ama onun için gelmeyeceğimi düşünüyorlarsa fena halde yanılıyorlar. Kristin'le aramı düzeltir düzeltmez, kızımı geri almaya hazır olacağım.

Ve eğer kardeşleri yoluma çıkmaya niyetliyse, sanırım onları geçmem gerekecek.

OceanofPDF.com

CHAPTER
TWEnTY-TWO

OceanofPDF.com

JOEY-YAŞ 18

I Max beni eve bırakırken arabanın camından dışarı bakıyorum, başım dönüyor ve midem çalkalanıyor. Hayatımda hiç Mo'nun partisine gelip beni kelimenin tam anlamıyla sürüklediği zamanki kadar aşağılanmış hissetmemiştim.

Biz öpüşürken Logan Blake ensemden tutup beni bıraktı.

Logan bu lanet şehirdeki en seksi erkek ve sonunda onunla bir fırsat yakaladım ama bu fırsat ağabeylerimin saldırı köpeği tarafından herkesin gözü önünde mahvedildi. Ama bu aşağılanma, eve döndüğümde ağabeylerimin gazabına uğramaktan duyduğum endişeyle kıyaslanamaz bile. Gizlice dışarı çıktığım için zaten son uyarımı almıştım, ama ikisi bana nefes alacak alan bile bırakmazken bir kız ne yapabilir ki? Ve Max de daha iyi değil. Beni bir şahin gibi izliyor. Ara sıra onların pençelerinden kaçabildiğim için yaratıcılığımı alkışlamalılar.

Max tarafından kurtarılmak genelde beni çok rahatsız etmez. O çok ateşli. Erkek ateşli, Logan gibi erkek ateşli değil. Max tam bir paket. Karanlık ve tehlikeli, kas üstüne kasları ve dövmelele kaplı bir vücudu var. Gömleğinden dışarı taşan ve altındaki gizli sırları bir anlığına ortaya çıkaran dövmelelerine bayılıyorum.

Aramızda bir şey olabileceğinden değil. Beni en iyi arkadaşının sinir bozucu kız kardeşi olarak görüyor, o kadar. Ama bu beni her fırsatta ona bakmaktan ve onu mümkün olduğunca rahatsız hissettirmekten alıkoymuyor.

"Bu gece gerçekten bunu yapmak zorunda mıydın?" İç çekerek ve göz devirerek soruyorum.

"Neyi?" diyor soğukkanlılıkla, sanki az önce lanet olası hayatımı mahvetmemiş gibi.

"Logan'ı böyle yakalamak mı? Beni o partiden yaramaz bir genç gibi dışarı mı sürükledin?"

Gözlerini bir anlığına yoldan ayırarak yan gözle bana bakıyor. "Sen yaramaz bir gençsin."

"On sekiz yaşımdayım!" Şak diye söyledim.

"Kahrolası evden korumasız bir şekilde sıvıştın-"

"Aslında çantamda bir sürü prezervatif var," diyorum omuz silkerek. Bu bir yalan, ama sinirlendiğinde boynundaki o kalın damar şişkinliğini görmek çok eğlenceli.

Direksiyonu sıkıca kavrarken parmak eklemleri beyazlaşıyor. "Kastettiğim koruma bu değildi Joey," diyor hırslanarak. "Ne oluyor lan?"

"Biliyorum." Bir kısıp bastırıyorum. "Ama neden hangi erkeklerle takılacağımdan bu kadar rahatsız oluyorsun Maximo?" Parmak uçlarımı kolunda gezdirerek baştan çıkarıcı bir şekilde soruyorum.

"Çünkü sana değer veriyorum," diye tersliyor. "Ve senin incindiğini görmek istemiyorum. Kendini bu aptal durumlara sokmaya devam ediyorsun-"

"Lanet olası bir partideydim," diye bağıriyorum. "On sekiz yaşındakiler böyle yapar." "Bir çanta dolusu prezervatifle," diyor dişlerini sıkarak.

"İstenmeyen bir hamilelikten iyidir, değil mi?" Gülüyorum. "Sen Böyle bir durumda Dante ve Lorenzo'nun ne diyeceğini hayal edebiliyor musunuz?"

"Babanın ne diyeceğini hayal edebiliyor musun?" Soğuk ses tonu neden kimseyle seks yapmadığımı hatırlatıyor. Ve neden çoğu erkeğin denemeye bile cesaret edemediğini. Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. "Seni hamile bırakan zavallı adama ne yapacağımızı hayal edebiliyor musun, Joey?" diye ekliyor, sesi şimdi biraz daha yumuşak.

"Biz mi?" Fısıldıyorum.

"Kardeşleriniz onun yanına bile yaklaşmadan ben onun sikini kör bir demir testeresiyle keserdim," diyor bana kesin bir ifadeyle.

"Endişelenmene gerek yok. Hiç seks yapmadım. Aslında bir mahkum olduğum ve üniversite başlayana kadar tamamen tecrit altında olacağım göz önüne alındığında asla yapmayacağım."

Yutkunurken Max'in adem elması sallanıyor. "Sen hiç ...?"

"Hayır," diye tersliyorum ve pencereden dışarı bakmaya devam ediyorum. "Buralarda Joey Moretti'yi becerecek kadar aptal bir adam yok."

"Joey." Adım dudaklarından dökülen ağır bir iç çekiştir.

"Beni eve götür, Max. Dersimi dinleyeyim ki yatağa girip bu korkunç geceyi unutabileyim."

Muhtemelen kendisinin ve kardeşlerimin neden bana ikinci sınıf vatandaşmışım gibi davranan zorba pislikler olduğuna dair başka bir saçma bahane bulmak üzere ağzını açıyor, ama hiçbir şey söylemeden kapatıyor ve yolculuğun geri kalanı garip bir sessizlik içinde geçiyor.

İKİ GÜN SONRA, kendimi yine Max'le bir arabada otururken buldum. Ama bu sefer beni havaalanına götürüyor. Geçen gece eve döndüğümde kardeşlerim çok kızmışlardı ve sanırım bu benim cezam. Kalbim göğsümde ağırlaşıyor ve pencereden dışarı bakarken gözyaşlarıma karşı koyuyorum. Aziz Christopher kolyesini dalgın dalgın elime alıyorum. Görünüşe göre gezginlerin koruyucu aziziymiş. Anneme aitti ve kardeşlerim bu yolculuk için bana verdiler.

Asla çıkarma, Joey! Sanki yaşlı bir aziz beni koruyacakmış gibi. Ama onu her zaman takacağım çünkü o annemindi. Ve çünkü bir parçam evrende benden daha büyük bir şey olduğuna inanıyor.

Max yumuşak bir sesle, "Bunu seni korumak için yapıyorlar, Joey," diyor.

Onu görmezden geliyorum. O da diğerleri gibi büyük bir pislik. Bunu istedikleri gibi süsleyebilirler ama beni İtalya'daki bir manastır okuluna göndermek asla benim için en iyisi olmayacak.

"Sadece istiyorlar-"

"Dur!" Bağırıyorum. "Kes şunu. Sen de en az onlar kadar kötüsün."

Max derin bir iç çekiyor ama en azından konuşmayı kesiyor. Pencereden dışarı bakmaya devam ediyorum. Kardeşlerim beni havaalanına kendileri götürme zahmetine bile katlanamadılar. Onun yerine beni Max'e emanet ettiler. Tüm bu kadın duygularıyla uğraşmak Moretti kardeşler için çok fazla olurdu, değil mi? Kendilerini çok sert sanıyorlar ama birkaç damla gözyaşıyla başa çıkamıyorlar. *Korkaklar.*

Yanağımdan bir damla yaş süzülüyor ve Max görmeden gözyaşımı siliyorum. Şu anda kardeşlerime duyduğum öfkeye odaklanmak daha kolay. Eğer bunu gözden geçirirsem, elimde kalan tek şey dünyanın öbür ucunda hiç tanımadığım insanlarla birlikte yaşamaya gönderilmenin ruhumu parçalayan çaresizliği olacak.

Dante ve Lorenzo dün bana üç yıllığına İtalya'ya gideceğimi ve bu konuda hiçbir söz hakkım olmadığını söylediklerinde, eşek şakası yaptıklarını düşündüm. Tartışma yok. Duygularımı hiç dikkate almadılar. Karar verilmişti ve kesindi. Sanırım şaka benim üzerimde.

Haberi verdikten sonra ikisi de bana bir kez bile bakmadı. Anya bile benim için savaştı ki bu onun yapacağı bir şey değil. Her zaman benim adıma onlara karşı dururdu ama bu konuda değil. Onlar tüm hayatımı mahvederken sessizce oturup izledi.

Ve işte buradayım, tek başıma İtalya'ya gidiyorum. Manastır okuluna varana ve yeni güvenlik görevlilerimi alana kadar bana eşlik edecek dört silahlı refakatçi dışında. Ailem yok. Arkadaşım yok. Hiç kimse yok.

"Joey," diyor Maximo usulca ve ağladığımı fark ediyorum.

"Beni rahat bırak," diye burnumu çekiyorum. Max ben dört yaşındayken evimize taşındı. Benden on yaş büyüktü ve bana her zaman bir ağabey gibi baktı. Gerçi son iki yıldır onun bundan çok daha fazlası olduğunu hayal ediyorum. Onunla sürekli flört ediyorum ve o bunu fark etmemiş gibi davranıyor. Onun ihaneti de en az kardeşleriminki kadar acıtıyor.

Havaalanına geldiğimizde kapının koluna uzanıyorum ama Maximo kapıyı kilitleyerek gitmemi engelliyor.

"Joey. Bana bak."

"Hayır." Kendini daha iyi hissetmek için bana bunun benim iyiliğim için olduğuna dair bir konuşma yapamaz. Benden kurtuluyorlar çünkü başlarına bela oluyorum ve hayatları bensiz daha kolay olacak. Söylediği hiçbir şey beni başka türlü ikna edemez.

"Joey," diyor, sesi alçak ve talepkâr. Dönüp ona ters ters bakıyorum.

"Bir gün bunun sizi korumak için olduğunu göreceksiniz..."

"Yapacağım lan!"

Gözlerini kapatıyor ve burnundan derin bir nefes çekiyor. Gözlerini tekrar açtığında elini çeneme koyuyor ve içimde bir elektrik çarpması oluyor. Ona bakmaya zorlanana kadar başımı eğiyor. "Kardeşlerin sadece senin için en iyisini istiyor ve sana söz veriyorum bir gün bunu göreceksin."

Gözyaşlarımın yanaklarımdan özgürce süzülmesine izin verdim. Hepsinin canı cehenneme. "Sen lanet bir yalancısın, Max. Bu benim cezam ve ikimiz de bunu biliyoruz."

Başını sallayarak iç geçirir. "Öyle değil. Ama bazen yapılması gereken doğru şey acıtır, Joey."

"Kimin için doğru şey? Dante ve Lorenzo için mi? Çünkü görebildiğim kadarıyla bu sadece onlara yarıyor. Joey'i aradan çıkar ve onu unut, tamam mı?" Sweatshirt'ümün koluyla yanaklarımı siliyorum.

"Keşke açıklayabilseydim," diyor kaşları çatılmış bir halde. "Ama şunu bil ki seni korumak için her şeyi yaparlar."

"Ben on sekiz yaşındayım. Onların lanet olası korumasına ihtiyacım yok."

Çenemi daha sıkı kavriyor, gözleri gözlerimin içine bakıyor. "Beni dinle Joey Moretti," diye emrediyor. "Hoşuna gitsin ya da gitmesin, her zaman bir hedef olacaksın. Her zaman sana zarar vermek isteyecek erkekler olacak. Sırf güç içinde doğmuş bir kadın olduğun için kendini değersiz hissetmeni isteyecekler."

"Ben-"

Uyarmak için gözlerini kısıyor ve ben de konuşmayı kesiyorum.

"Bu gücü sizden almak için her yolu deneyecek insanlar olacaktır. Beni anlıyor musun?"

"Hayatımızın tehlikeli olduğunu biliyorum. Bunların hepsini zaten biliyorum. Ama kendi başımın çaresine bakabilirim. Ben çocuk değilim."

"O zaman öyle davranmayı bırak," diyor, ses tonundan öfke akıyor.

"Hepinizden nefret ediyorum. İlk fırsatta kaçıp gideceğim ve bir daha hiçbirinizle konuşmayacağım."

Çenesi titriyor ve bana ters ters bakıyor. "Kaçmayacaksın Joey."

Gözlerimi ona dikiyorum. "İzle beni."

"İzliyor olacağım Joey," diyor tehditkâr bir ses tonuyla. "Bil ki seni bulamayacağım kadar uzağa kaçabileceğin hiçbir yer yok."

Koyu renk gözleri gözlerimi yakarken sertçe yutkunuyorum. Kulağa bir tehdit gibi geliyor ama daha fazlasını hissettiriyor. "Neden bakmakla ilgileniyorsun ki?" Yanağımdan bir damla gözyaşı daha süzülürken burnumu çekiyorum.

Öfkeyle başını sallıyor. "Max?"

Gözleri yüzümü ararken daralıyor. "Nedenini biliyorsun."

Ben bilmiyorum. Ve tüm bunlar anlamam için çok fazla acı veriyor.

"Eğer biri senin için gelirse Joey, kendini güvende tutmak için ne gerekiyorsa yaparsın. Senin tek bir işin var, o da kendini hayatta tutmak, anladın mı?"

Şaşkınlıkla ona göz kırpyorum. Neden bütün bu şeylerden bahsediyor?

Parmak eklemlerini yanağıma sürüyor. "Her zaman seni arayacağımı bil, Joey. Ve seni her zaman bulacağım."

OceanofPDF.com

CHapTer
TWenTY-THree

OceanofPDF.com

JOEY

M Göğsüm ağrıyor. Kalbim gerçekten kırılıyormuş gibi hissediyorum. Lorenzo bizi eve bırakırken kardeşlerimin kafalarının arkasına bakıyorum. Hayatım nasıl oldu da bir rüyadan en kötü kabusuma dönüştü?

yarım saat içinde?

Hayatımda hiç Dante ve Lorenzo'yu Max'e bu kadar kızgın görmemiştim. Tartıştıklarını bile hatırlamıyorum. Ve şimdi, benim yüzümden, ondan nefret ediyorlar. *Sen benim için öldün.* Dante de böyle söyledi.

Ama hiçbir şey Max'in bana gitmemi söylemesi kadar acı veremez. Dün gece söylediği onca şeyden sonra, yaptığımız onca şeyden sonra, bizim için savaşmadı.

Boğazımda bir hıçkırık düğümleniyor. Bunu düzeltebilirim. Kardeşlerimin büyük zorba pislikler olduklarını görmelerini sağlayacağım. Aşırı tepki verdiklerini. Sonra Max'le konuşurum ve ne yapacağımıza karar veririz.

"Onu sırf bize inat olsun diye mi seçtin?" Dante soruyor, sesi bir hırıltıdan biraz daha fazlası. On dakika önce arabaya bindiğinden beri bana söylediği ilk şey bu.

"Ne?"

"Ne dediğimi duydun, Joey. Max'le sırf sorun çıkarmak için mi takıldın?"

Yemin ederim, arkasını dönüp yüzüme bir tokat atsa bile beni daha fazla şok edemezdi. Göğsümdeki öfke kollarıma ve bacaklarıma yayılıyor, onları karıncalandırıyor. "Şu anda ciddi misin?"

Dante koltuğunda dönüyor ve bana ters ters bakıyor. "Yüzde yüz ciddiyim. Sırf beni kızdırmak için ilk kez bu kadar boktan bir şey yapmıyorsun."

Ona kaşlarını çatıyorum. Dante onu kaçırdıktan sonra Kat'in kaçma girişimine yardım ettiğim zamandan bahsediyor. Bu, onun için ne kadar önemli olduğunu ve onu ne kadar sevdiğini bilmeden önceydi. Yeğenime hamile olduğunu bilmeden önceydi. Dünyada en sevdiğim insanlardan biri olmadan önceydi. Ama Max'i bu şekilde kullanacağımı düşündüğüne inanmıyorum. Benim hakkımdaki düşük düşüncesi olması gerekenden daha fazla acı veriyor. "Bu dünyada her şey senin etrafında dönmüyor, Dante." İçimdeki öfke sesime yansıyor. İkisinin bana çocukmuşum gibi davranması yetmiyormuş gibi, bir de beni tam bir sürtük olmakla mı suçluyor?

"Peki, neden o, Joey? Neden başka bir adam değil?"

Bana o meşhur Dante Moretti bakışını atmaya devam ederken öne doğru eğilip ona bakıyorum. "Sanki siz ikiniz benim başka erkeklerle birlikte olmama hiç izin verdiniz mi?" Bağırıyorum. "Nereye gidersem gideyim, kiminle tanışırsam tanışayım, soyadımı duyar duymaz erkekler göz açıp kapayıncaya kadar büzüşüp geri çekiliyorlar. Ben olmak kolay mı sanıyorsun, Dante?"

"Peki ya Toby?"

Başımı salladım. "Toby'den bu şekilde hoşlanmıyorum."

Dante'nin ağzı köpürürken Lorenzo sessizliğini korur, gözleri önündeki yola sabitlenmiştir. "O zaman başka biri!" Dante bağırır.

"Başka kimseyi istemiyorum. Max'i istiyorum. Sadece Max'i istedim ve o koca egon bunun seninle ilgili olduğunu düşünse de aslında öyle değil. Bu seninle ilgili değil. Bu Max ve benimle ilgili. Başka kimseyle değil."

Nefesinin altında bir şeyler homurdanıyor ve kendini koltuğuna geri atıyor. Huysuz bir çocuk gibi davranıyor, en iyi arkadaşıyla oynadım diye küplere biniyor. Şımarık velet ben miyim?

Telefonum çalıyor ve içimden inleyerek çantamdan çıkarıyorum. Eğer şimdi cevap vermezsem, Mo aramaya devam edecek.

"Hey, Mo."

"Selam, kızım. Randevun nasıl geçti?" "İyiydi."

"İyi mi?" Homurdanıyor. "Kulağa eğlenceli geliyor. En azından kirazını patlattın mı?" "Hayır."

"Hayır mı?!" diye bağırıyor. "Tanrı aşkına, Joey. Neyi bekliyorsun?"

"Şu anda gerçekten konuşamam. Dante ve Lorenzo ile arabadayım."

"Oh, anladım." Kıs kıs gülüyor. "Yani yaptın mı?"

"Hayır. Öyle değil." İç çektim.

"Sabah 7:45'te kardeşlerinle arabadasın ve bunun nedeni seni bir adamın evinden almaları gerekmesi değil, öyle mi?"

"Seni sonra ararım, Mo."

"Yaptığından emin ol. Tüm ilginç detayları duymak için sabırsızlanıyorum."

Sonra telefonu kapattı ve ben de kardeşlerimin kafalarının arkasına bakmaya geri döndüm.

Eve varır varmaz, kaçak bir genç gibi eve geri götürüldüm. Kat ve Anya'nın sempatik bakışlarını görmezden gelerek üst kattaki odama çıktım.

Şu anda kardeşlerime çok kızgınım. Doğru düzgün düşünemiyorum bile. Onlarla hiçbir şey yapmak istemiyorum, buna eşleri de dahil. Bu evde ikinci sınıf vatandaş muamelesi görmekten bıktım.

Yatağında uzanıyorum, telefonuma bakarken akmayan gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyor. Max'ten haber yok. Bir mesaj bile yok. Hiçbir şey yok. Dün gece bir yalan mıydı? Hepsi onun sahiplenici pislik rutininin bir parçası mıydı? Siktiği tüm kadınlara böyle mi davranıyor?

Son aramalarım arasında geziniyorum ve parmağım onun adının üzerinde duruyor. Onu arayabilirim, değil mi? Ama ugh! Neden arayayım ki? Bana gitmemi söyledi.

Biri kapıma usulca vuruyor. "Git buradan!" Bağırıyorum.

"İsterdim ama yapamam. Yeğenin seni görmek istiyor," diye yanıtlıyor Kat.

Lanet olsun! Bu sinsi büyük silahları getirdi. "Beş aylık olan ve kıkırdayıp ciyaklamaktan başka bir şey yapamayan yeğenim mi?"

"Ve ağlar," diye ekliyor Kat gülerek. "Ama evet, bu o."

Telefonumu komodinin üzerine fırlatıp gözlerimi silerek inliyorum. "İçeri gel." Kat elinde Gabriella'yla içeri giriyor ve yeğenim bana hayatımda gördüğüm en büyük gülümsemeyi atınca doğrulup sırtıyorum. Bu ailede en azından bir kişi beni sürekli hayal kırıklığına uğratmıyor.

"Hey, öpücük." Elime ulaşır ulaşmaz onu Kat'ın kollarından alıyorum. "Artık gidebilirsin," diyorum, baldızıma bakma zahmetine girmeden.

Kat beni görmezden geliyor ve onun yerine yatağında yanıma oturuyor.

"Nasılsın?" "Sana ne söylediler?" Seks hayatımın ne kadarının son birkaç saattir ailem tarafından tartışılan? Dudaklarımı

Gabriella'nın başını okşadı, bebek yumuşaklığındaki tenini öptü ve tatlı kokusunu içine çekti. "Geceyi Max ile geçirdiğini."

Yanaklarım utançtan pembeleşiyor ve gözlerimi deviriyorum. Utanmam için hiçbir neden yok - erkek kardeşlerim ve eşleri ellerini birbirlerinden zar zor uzak tutabiliyorlar. Kat ve Dante'yi mutfakta birbirlerini ellerken kaç kez gördüğümün sayısını unuttum. Anya ve Lorenzo garip şeyler yapıyorlar. Adam onun Dom'u ve kız da tasma takıyor. Ama bunların hiçbiri hakkında konuşulmuyor. Burada işler böyle yürüyor. Peki neden benim seks hayatım tartışma konusu oluyor?

"Herhangi bir şey hakkında konuşmak ister misin?" diye soruyor usulca.

"Kardeşlerim her şeyi mahvedene kadar hayatımın en güzel gecesi olması gibi mi?"

"Evet, eğer istersen."

Gözlerim tekrar yaşıyor ve başımı sallıyorum. Ona ne kadar tapıyor olursam olayım, Kat'le bile paylaşmak için fazla çığ ve kişisel geliyor.

"Bana gitmemi söyledi, Kat. Onlarla gitmem gerektiğini söyledi." Bir damla gözyaşını siliyorum ve Gabriella parmağıma uzanıp küçük tombul elini parmağımın etrafında kıvırıyor.

"Kardeşlerinizin tepkisine bakılırsa, muhtemelen en iyisinin bu olduğunu düşünmüştür."

"Beni aramadı ya da mesaj atmadı bile."

"Arabayla dönmeyecek mi? Eğer bisikletindeyse, arama yapamaz."

"Sanırım," diye omuz silkerek itiraf ediyorum. "Ama bana gitmemi söyledi. Sanki yaptıklarımızın hiçbir anlamı yokmuş gibi."

"Joey." Kat kaşlarını çatıyor ve bir elini yanağıma koyup gözyaşımı yakalıyor ve fırçalıyor. "Gerçekten de kardeşlerinle olan arkadaşlığını bir hiç uğruna riske atacağını mı düşünüyorsun?"

Aklıma kazınmasına izin verdim. Max kardeşlerimi seviyor. O sadece onların arkadaşı değil, ailemizin bir parçası. Birden burun deliklerime inanılmaz derecede rahatsız edici bir koku doluyor ve öğürüyorum.

"Vay canına! Smooch." Kıkırdıyorum, hâlâ parmağımı tutan yeğenime bakıp gülümsüyorum. "Bu iğrenç."

Onu annesine doğru tutarken bana kıkırdıyor.

Kat de gülüyor. "Sanırım gidip bununla ilgileneceğim." Yeğenimi kalçasına koyuyor ve odadan çıkmaya başlıyor.

Adını söylediğimde duraksıyor ve omzunun üzerinden bakıyor.

"Teşekkürler."

Bana nazik bir gülümseme vererek başını sallıyor. "Bazen aşırı korumacı aptallar gibi davrandıklarını biliyorum ama kardeşlerin seni seviyor Joey. Sadece senin mutlu ve güvende olmanı istiyorlar."

Tartışmaktan yoruldum, bu yüzden odamdan çıkıp kapıyı arkasından kapatırken başka bir şey söylemiyorum. Güvende misin? Evet. Mutlu musun? Pek emin değilim.

Yatağıma uzanıp tavana bakıyorum ve zavallı bir ezik gibi Max'in ne yaptığını merak ediyorum. Birkaç saniye sonra telefonum çaldığında, ona ulaşmaya çalışırken neredeyse omzum yerinden çıkacaktı. Ve ekranda Max'in adını gördüğümde neredeyse gözyaşlarına boğuluyordum.

Hemen cevap veriyorum.

"Selam." "Selam, bebeğim.

İyi misin?" "Hayır," diye burnumu çektim.

"Kolyeni bırakmışsın."

İçgüdüsel olarak boynuma uzanıyorum ve parmaklarım çıplak tenime değiyor. Kahretsin! "Benim için onunla ilgilenir misin? Lütfen ona bir şey olmasına izin verme."

"Sana geri verene kadar takacağım. Belki beni de seni koruduğu gibi korur."

"Sen Aziz Christopher'a inanmıyorsun," diye

hatırlatıyorum ona. "Hayır, ama ben sana inanıyorum."

"Max..." Adını hıçkırığa hıçkırığa söylüyorum. Bu çok zor.

"Özür dilerim Joey," diye fısıldıyor.

"Ne için?"

"Bunu doğru yapmadığım için. Seni kamarama götürmemeliydim."

Aman Tanrım, kalbim ikiye bölünecek. "Yaptığımız şeyden pişman olduğunu mu söylüyorsun?"

"Hayır, bebeğim. Tek bir saniyesini bile. Ama sana sorun çıkardığım için pişmanım."

"Dante ve Lorenzo'yu halledebilirim."

Yumuşakça gülüyor. "Tanıdığım herkesten daha iyi."

"Sana söyledikleri için üzgünüm. Yaptıkları şey için." Bu sabah yaşananlar aklımdan geçerken bir kez daha hıçkırıklara boğuluyorum.

"Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok. Seni oraya götürürsem ne olacağını biliyordum."

"Ama yine de beni aldın?"

"Evet. Ben bencil bir pisliğim."

"Hayır, Max," diye ısrar ediyorum. Ne olacağını bildiği halde yine de riske girmesi, zavallı kalbimin yerinden fırlayacakmış gibi hissetmesine neden oluyor. "Ama şimdi ne yapacağız?"

Derin bir iç çekiş ve ardından sonsuza dek sürecekmış gibi görünen bir sessizlik. "Halletmem gereken bir şey var. Birkaç günümü alacak."

"Ne oldu?"

"Sana her şeyi anlatacağım, söz veriyorum. Sadece buna odaklanmam ve kardeşlerinize sakinleşmeleri için zaman tanımam gerekiyor."

"Peki sonra?"

"Sana söyledim, sen benimsin bebeğim. Bunu düzeltmenin bir yolunu bulacağım, tamam mı? Sen sadece sıkı dur ve bırak ben halledeyim."

"Ama ne kadar süreceksin, Max?" Nefes alıyorum. "Seni şimdiden özledim."

Yüksek sesle inliyor. "Ben de seni özledim, Joey. Ne kadar iyi hissettiğini düşünmeden duramıyorum. Tadının ne kadar güzel olduğunu."

Vay anasını. Amım acıyla zonkluyor ve bana dün gece yaptığımız her şeyi lezzetli ayrıntılarıyla hatırlatıyor. "Max?" Onun adını inliyorum.

"Sadece birkaç gün, bebeğim. Söz veriyorum. Bundan daha uzun süre sensiz yaşayamam."

"Beni burada yalnız bırakma Max," diye yalvarıyorum, ağabeylerim beni dört yıl önce İtalya'ya gönderdiğinden beri hiç olmadığı kadar yalnız hissediyorum.

"Yalnız değilsin, bebeğim. Sen benimsin."

Duygularımı yutuyorum, ağlamamaya kararlıyım.

"Kimsin sen?" diye soruyor ve sesinin derin tınısı kollarımda tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor.

"Senin," diye fısıldıyorum gülümseyerek.

"Her lanet parçan. Yakında konuşuruz, tamam mı?"

"Tamam. Seni sonra arayabilir miyim?"

"Uyumadan önce beni ara."

"Arayacağım."

"Seni seviyorum, Joey." Ben karşılık veremeden telefonu kapatıyor.

ÇAPTER
YİRMİ DÖRT

OceanofPDF.com

MAX

T Asansörün kapıları açılıyor ve Kristin'in koridorda beni bekliyor olmasını beklerken mutfaktan pastırma ve yumurta kokusu geliyor. Kapıya yaslanarak, bir an için son on iki saatin olayları.

Dün gece onu yalnız bıraktığım için suçluluk duyuyorum ama Joey'e kardeşleriyle gitmesini söylediğim için duyduğum suçluluğun yarısı kadar bile değil. Yüzündeki ifade beni neredeyse yıkıyordu. Ama tek seçenek buydu. Kolay kolay pes etmezlerdi. Neredeyse birbirimizi öldürecektik ve ben bunu da istemiyorum. Günün sonunda, o adamlar benim kardeşlerim. Onları kaybetmek beni öldürür ama ne gerekiyorsa yapacağım. Çünkü Joey Moretti'yi isteyerek kaybetmeden önce binlerce acı içinde ölürüm.

En azından kardeşleriyle güvende olduğunu biliyorum. Ayrıca, artık evlerinde istenmediğime göre, tüm dikkatimi Kristin'in babasını bulmaya odaklayabilirim. Elime geçen her ipucunu takip ederek bazı cevaplar alacağımı düşünüyorum. Sonra Joey'e her şeyi anlatabilir ve ondan sır saklamayı bırakabilirim. Ve umarım Dante ve Lorenzo, onlara kız kardeşlerine aşık olduğumu söylemem için yeterince sakinleşmiş olurlar. Her şey mükemmel olacak, değil mi? Peki ondan uzakta olmak neden bu kadar canımı yakıyor?

"Max, sen misin?" Kristin mutfaktan sesleniyor. "Evet," diye bağıryorum koridorda yürürken.

"Biraz ister misin?" diye soruyor, ocakta çalışırken sırtı bana dönük.

"Elbette."

Mutfak adasına oturuyorum ve o da beni selamlamak için dönüyor. Gülümsemesi çabucak kayboluyor. "Yüzüne ne oldu böyle?"

Parmak uçlarımı gözümün üstündeki kesiğe sürüyorum. Dante'nin kötü bir sağ kroşesi var. "Önemli bir şey değildi."

Elleri kalçalarında, bana yaklaşıyor ve annemize o kadar benziyor ki beni yirmi yıl öncesine götürüyor. Annemi hiç düşünmüyorum. Beni terk edip gitti ve bana kalırsa bir saniye bile zamanımı hak etmiyor. Ama Kristin'in burada olması, unutmayı tercih ettiğim her türlü anıyı geri getirdi. Annemin krep yapmakta ne kadar iyi olduğunu. Gülüşünü. Bana bağırdığında kaşlarını çatmaya çalışması ama bunu asla başaramaması. Her zaman nasıl çiçek koktuğunu. Bu tür anılar canımı yakıyor, bu yüzden onları derinlere gömüyorum. Babamı kendi erkek kardeşiyle aldattığı ve daha kolay bir hayat istediği için tek oğlunu on üç yaşındayken terk ettiği gerçeğine odaklanmak daha kolay.

Küçük kız kardeşime kızmak kolay olurdu, onun için en iyisi buydu. Ama sanırım fazla bir şey alamadı; annem o altı yaşındayken öldü.

"Hiçbir şeye benzemiyor," diyor ve beni düşüncelerimden çekip çıkarıyor. "Babamla bir ilgisi var mıydı?"

"Hayır. O ..." Ne diyebilirim ki?

"Bir kız hakkında mıydı?" Gözleri genişliyor ve sırıtıyor. "Sanırım."

"Kim o?"

"Pastırma ve yumurta, değil mi?" Ocağa doğru başımı sallayarak konuyu berbat aşk hayatımdan uzaklaştırıyorum.

Homurdanır ve yemek yapmaya geri döner.

Tavaya biraz daha domuz pastırması eklemesini izliyorum. Birkaç gün önce berbat bir aşçıydı, ama çabuk öğreniyor gibi görünüyor. Evde bütün yemekleri babası yapıyor olmalı. Ona nasıl bir baba olduğunu merak ediyorum. Benim babam da elinden geleni yapardı. Annem gittikten sonra en azından birkaç yıl sadece ikimiz vardık. Annem ona öz kardeşiyle ihanet ettikten sonra bir daha asla eskisi gibi olmadı. Gücünü kaybetti; tüm mücadelesi söndü. Hayatın içinde sürüklenen bir gölge gibiydi, asla düzeltemeyeceği bir şeyle sürekli dikkati dağılıyordu - o kadar dikkati dağılmıştı ki adamın ona çektiği bıçağı çok geç olana kadar görmedi.

"Yarın sabah Jersey'e gideceğim. Bakalım orada hangi ipuçlarını takip edebilirim. Belki o kiralık kasayı bulabilirim."

Kristin ocağı kapatıyor ve yemeği tabaklayıp mutfak adasına taşıyor. "Seninle gelmemi ister misin?"

"Hayır." Başımı salladım. "Burada daha güvende olursun."

Burnunu kırıstırıyor. "Burada yalnız olmaktan hoşlanmıyorum, Max."
"Biliyorum ama dün gece iyiydin, değil mi? Ve bu sadece bir gece olacak.
En fazla iki."

"I ..." Dudakları titriyor.

Elini tutup güven verici bir şekilde sıkıyorum. "Neden korktuğunu anlıyorum Kristin. Baban geri gelmedi ama ben o değilim. Yakında bazı cevaplarla döneceğim. Ama burada hızla bir yere varamıyorum ve baban dışarıda olduğu sürece ..."

"Biliyorum." Bana sertçe başını salladı. "Büyük kız pantolonumu giyip bunu halletmem gerekiyor."

"Güzel." Ona göz kırpiyorum ve pastırmalı yumurtamı yemeye başlıyorum. "Jakob hakkında herhangi bir ipucu buldun mu?"

"Hayır. Ama benim için onu araştıran bir adamım var."

"O kötü bir adam değil, Max," diyor iç çekerek ve kaşlarını çatıldığını fark ediyorum. "Hamile olduğumu bilmiyordu. Bildiği kadarıyla bir gün ortadan kaybolmuşum. Philly'deyken farklı isimler bile kullanıyorduk. Beni Kristin Campbell olarak tanıyordu."

"Ama size nerede yaşadığını hiç söylemedi. Onunla iletişim kurmanın bir yolu yok muydu? Hangi erkek sizinle oynamıyorsa bunu yapar?"

"Onunla iletişim kurmanın bir yolu vardı," diye ısrar ediyor, kaşları sıkıntıyla çatılmış. "Babam telefonumu fırlatana kadar numarası bende idi."

"Hmm," diye mırıldanıyorum, adama olan inancı konusunda ikna olmamıştım.

"Bak, tek söylediğim, eğer onu bulursan, ona psikopat bir ağabey gibi davranmak zorunda değilsin. Tamam mı? Bebeği öğrendiğinde bir pislik gibi davranabilir ama ben ona söyleyene kadar bunu bilemeyiz."

Ona bir kaşımı kaldırıyorum. "Psikopat ağabey mi?"

"Evet." Yumuşakça gülüyor. "Ama senin ağabeyim olman hoşuma gidiyor."

"Benim de hoşuma gidiyor abla," diye itiraf ediyorum.

Telefonum çaldığında elim bir adamın boğazına sarılmıştı. Yarın yola çıkmadan önce Vito Amca'nın eski dostlarından birkaçıyla konuşup tanıdıkları hakkında bilgi almaya geldim. İçlerinden biri ukalalık edip bana cehenneme gitmemi söyledi.

Zaten kavga havasındaydı, suratına yumruk attım ve şimdi de boğazını sıkıyorum.

Cebimden telefonumu çıkarıyorum ve kimin aradığını görünce gülümsüyorum. "Benim kızım az önce senin hayatını kurtardı, pislik herif," diyorum onu yere iterek. "Dur!" Kaçmaya başladığında onu uyarıyorum.

"Hey, bebeğim."

"Merhaba."

"İyi misin?"

"Seni

özledim."

"Ben de seni özledim, bebeğim."

Yerdeki bok parçası tekrar hareket etmeye başlıyor, ben de elinin üzerinde duruyorum, tüm ağırlığımla üzerine bastırıyorum ve parmaklarını eziyorum. Ulumaya başlıyor, ben de uyarı olarak parmağımı dudaklarıma götürüyorum. Ağzını kapatıyor.

"Seni ne zaman görebilirim?" diye soruyor ve sesindeki yalvarış beni bocalatıyor. Ya bu gece evine gidip zorla içeri girersem? Dante ve Lorenzo'nun ona ne kadar taptığımı ve onu korumak için güvenebilecekleri tek adamın ben olduğumu görmelerini sağlasam?

Kahretsin, yapamam. Henüz yapamam. Babasını bulmak için Kristin'e düzgün bir şans vermeliyim. "Birkaç gün, bebeğim. Sana söylemiştim."

"Kaç kişi azdır?" "İki.

Belki üç."

"Bu çok uzun." Sesini alçaltıyor ve neredeyse mırıldanıyor, "Sana ihtiyacım var."

Tanrım, benim de ona ihtiyacım var. "Benim de sana ihtiyacım var. Bu şeyi halleder halletmez senin için geleceğim."

"Güvende olacak mısın?"

"Her zaman, bebeğim. Çünkü ben her zaman sana geri döneceğim." "Seni özledim, Max."

Kahretsin, bu sözleri onun dudaklarından duymak kalbimi ve sikimi acıyla sızlatıyor. "Ben de seni özledim bebeğim. Biraz uyu, tamam mı? Yarın fırsat bulduğumda seni arayacağım."

Aramayı sonlandırıyorum ve dikkatimi tekrar yerdeki salağa veriyorum. Ayağımı elinden çekip, elini vücuduna doğru çekerken ve sessizce hıçkırırken ona bakıyorum. "Vito'dan ya da eski ortaklarından bir şey duyarsan, Max DiMarco'nun onu aradığını söyle. Anladın mı beni?"

Başını sallarken adamın yüzünden sümük akıyor.
Dönüp ondan uzaklaşıyorum. Vito'yu burada, Chicago'da aramanın bir faydası yok. Cevapları bulacağım yer New Jersey.

"Seninle havaalanına gelmemi istemediğine emin misin?" Çantamı omzuma atarken Kristin soruyor.

"Hayır. Ben dönene kadar hiçbir şekilde bu daireyi terk etmeyin."

Bir kaşını kaldırıyor. "Yanıyor olsa bile mi?"

"Daha fazla kötü yemek pişirmeye kalkışmadığınız sürece a l e v almaz, değil mi?"

Kaşlarını çatmış gibi yapıyor. "Hey, dün sana pastırma ve yumurta yaptım." "Evet, yaptın."

"En fazla iki gün mü kalacaksın?"

"Evet." Joey'den yüzlerce kilometre uzakta, New Jersey'de gereğinden fazla zaman geçirmeyi planlamıyorum. Aynı şehirde olsak bile ondan ayrı kalmak en büyük işkence. Onu taksiden aramak için aklıma bir not alıyorum. Sesini duymayalı çok uzun zaman olmuştu.

Kristin'e sarıldım. "İner inmez seni kontrol edeceğim." "Peki ya senden haber alamazsam?"

"Yapacaksın. İner inmez," diye söz veriyorum. "Gitmem gerek. Taksim dışarıda olacak."

"Dikkatli ol, Max. Babam çok tedbirli bir adamdı ama yine de onu yakaladılar."

"İyi olacağım," diye onu temin ediyorum.

Aşağı indiğimde taksi caddeye çıkmıştı. Tam arabanın kapısını açmak üzereydim ki bebek arabalı bir kadın bana çarpıyor ve elindeki poşeti ayaklarımın dibine düşürüyor. "Çok özür dilerim," diye bağırdı.

"Sorun değil." Dökülen eşyaları toplamasına yardım etmek için çömeliyorum ve o da yanıma eğiliyor. Tatlı tatlı gülümseyerek elimi tutuyor ve bir şey tenime batıyor. Kalın bir Rus aksanıyla "İyi geceler güzel çocuk," duyduğum son sözler oluyor.

ÇAPTER
YİRMİ BEŞ

OceanofPDF.com

JOEY

I bahçedeki bankta oturup bacaklarımı sallıyor ve tırnağımı çiğniyorum. Bunu düzeltmenin bir yolunu bulmalıyım. Ailemin parçalanmasından ve Max'in bir daha asla bizden biri olamamasından ben sorumlu olamam. Eğer ben

Hepimizin ödemesi gereken bedelin bu olduğunu bilseydim, belki de ona olan arzumla daha sıkı mücadele edebilirdim.

Banktan zıplayarak Anya ve Kat'i bulmak için eve giriyorum.

Kızlarımın bana yardım etmesine ihtiyacım var.

Kat ve Anya'yı yeğenimin çocuk odasında buldum. Kat, Gabriella'yı öğle uykusuna yatırırken Anya da sallanan sandalyeden onları izliyor. Anya ve Lorenzo geçen yıl İtalya'dan döndüklerinden beri bu kadar yakın olmalarını seviyorum.

"Hey, yardımına ihtiyacım var," diyorum sessizce, bebeği uyandırmamaya dikkat ederek, gerçi o çocuk bir kasırğa boyunca uyuyabilir.

"Maximo ile mi?" Anya hınzır bir sırtışla sorar.

"Tabii ki."

"Ne yapabiliriz?" Kat, biraz daha yüksek sesle konuşabilmemiz için ikimizi odadan çıkarırken şöyle diyor.

"Bu gece kocalarınızın dikkatini dağıtmanızı istiyorum, böylece gizlice çıkabilirim. Biriniz kapıyı açabildiği sürece bir Uber çağırabilirim ya da Max'in gelip beni sokaktan almasını sağlayabilirim."

"Ben varım," diyor Anya.

Ama Kat dudağını çiğniyor, yüzünde derin bir çatıklık var. Sonunda başını iki yana sallayarak "Hayır," diyor.

Şok içinde ona göz kırpyorum. Kat Moretti tam bir cehennem zebanisi. Dante Cosa Nostra'nın başı, ama o onu avucunun içine almış.

Lanet olası el. O benim bu evdeki en büyük müttefikim. Her zaman beni destekler. Ona en çok ihtiyacım olduğu anda bana yardım etmeyeceğine inanamıyorum.

"Kat?" Anya onu azarlar.

"Kızım için istediğim dünya bu değil. Gizlice dışarı çıkmak ve ne yaptığı hakkında yalan söylemek zorunda kalmak."

"Ama Kat..." Sızlanıyorum, surat asıyorum, baldızımın bu yeni uslu halini anlayamıyorum.

"Gizlice çıkmayacaksın, Joey. O lanet olası ön kapıdan çıkıp gideceksin." Hem benim hem de Anya'nın ellerini tutuyor ve ben de ona sırtıyorum. İşte benim tanıdığım ve sevdiğim Kat Moretti bu.

Dante ve Lorenzo her zamanki gibi çalışma odalarında ve eşleriyle birlikte içeri girdiğimde yüzlerindeki ortak şok ifadesi başımı döndürüyor. Bunu yapabiliriz.

"Bir sorun mu var, kedicik?" Dante kaşlarını çatarak sorusunu Kat'e yöneltiyor.

"Evet," diyor tatlı bir gülümsemeye.

Lorenzo kaşlarını çatır. "Passerotta?" diyor Anya'ya.

Anya soğukkanlılıkla, "İkinizle de konuşmamız gereken bir şey var," dedi.

Sonra kardeşlerimin gözleri benimkilere takılıyor ve bana dik dik bakıyorlar, şüphesiz baldızlarımla benimle birlikte benim köşemde savaşmak için burada olduklarının farkındalar. Çünkü bu sadece benim köşem değil, onların da köşesi. Yeğenimin ve bu aileye doğacak diğer kızların da köşesi.

"Otursan iyi olur," diyorum.

Kardeşlerim birbirlerine bakıyorlar ama sonra her biri büyük ahşap masanın arkasındaki yerlerini alıyorlar.

Dante derin bir iç çekerek, "Eğer mesele Maximo'ysa, hepiniz nefesinizi tutabilirsiniz," dedi. "Hiçbirinizin söyleyebileceği hiçbir şey onun yaptıklarını değiştiremez."

Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum ve masanın tam önüne gelene kadar birkaç adım atıyorum. Kat ve Anya iki yanımda duruyor, sessizler ama ihtiyacım olduğunda bana destek olmaya hazırlar. "Bu Max'le ilgili değil. Bu ailedeki kadınların ikinci sınıf vatandaş muamelesi görmesiyle ilgili."

İkisi de bu ifadeyle alay eder.

"Bunun komik olduğunu mu sanıyorsun?" Öfkem çoktan taşmaya başlamıştı.

"Sana ne zaman bir kraliçeden daha azı gibi davrandım ki?" Lorenzo Anya'ya sorar. Kolay hedefe gideceğine güven. O da onun itaatkârı.

ve normalde, özel hayatında çokça yapmasına rağmen, toplum içinde ona asla karşı gelmezdi. Ama bugün onu hafife aldı.

"Evet, bana bir kraliçe gibi davranıyorsun, aşkım." Ona sakarın bir gülümseme veriyor. "Ben senin kafesteki küçük kuşumum."

Lorenzo'nun yüzü kıpkırmızı oldu. "Seni bir kafeste tuttuğumu mu sanıyorsun?"

"Ben öyle *düşünmüyorum*, aşkım. Beni bir kafeste tutuyorsun çünkü istediğim hayat bu. Sana aşık olduğumda istediğim hayat. Ama her zaman biraz daha özgürlüğe ihtiyacım olursa, bunu bana vereceğini düşündüm."

Gözleri kısıldı. "Sana her şeyimi verirdim, bunu biliyorsun."

"Peki o zaman neden bana hiç özgürlük tanınmıyor?" Ellerimi masaya vurarak talep ediyorum.

"İstediğin gibi gelip gitme iznin var. Lorenzo ve benim sahip olduğumuz her türlü özgürlüğe sahibsin," diye tersliyor Dante beni.

"Gerçekten mi?" Şimdi alay etme sırası bende. "Birinin size kime aşık olabileceğinizi söylemesine imkan var mı?"

"Bu Max'le mi ilgili?" Dante alaycı bir kahkaha atar.

"Hayır, bu en iyi arkadaşını vermeye zorladığın saçma bir sözle ilgili, sırf ben çüksüz doğdum diye."

Lorenzo iç çekerek, "Bu seninle ilgili değil Joey," diyor.

"Hayır mı?" Kollarımı tekrar kavuşturuyorum. "Erkek olsaydım kiminle çıktığım umurunda olur muydu?"

Dante bana kaşlarını çatıyor ve ben de dikkatimi en büyük kardeşime yöneltiyorum. "Lorenzo, Dante'ye kiminle evlenip kiminle evlenemeyeceğini söylemeye cesaret edebilir miydin? çıkamaz mıydın?"

Burnunun kenarını çimdikliyor. "Bu Max'in bize yalan söylemesiyle ilgili, Joey. Bize bir söz verdi."

"Sana sadece o söz *yüzünden* yalan söyledi. Neden ona bunu yaptırdın? Neden?"

Lorenzo ellerini çenesinin altında birleştirerek, "Çünkü küçük kız kardeşimizi becermesi suları bulandırıyor," diyor.

"Lorenzo," diye onu azarlar Anya.

"Birlikte olmamıza neden bu kadar karşı olduğunu söyle bana. Ben bir yetişkinim. Toby ile aramız iyiydi ve o Max'in yarısı kadar bir adam."

İkisi de bana ters ters bakmaya devam ediyor.

"Eğer aramıza gireceksen, en azından nedenini söyle," diye talep ediyorum.

"Çünkü sen ondan daha iyisini hak ediyorsun," diye bağırır Dante. "O senin ihtiyacın olan türden bir adam değil, Joey."

"Neden? Kötü şeyler yaptığı için mi?" Meydan okuyorum.

"Yaptığı şeyler hakkında hiçbir fikrin yok, Guiseppina," diye homurdanıyor Lorenzo, sesi alçak ve tehditkâr, omurgam boyunca bir ürperti gönderecek kadar.

"Senin adına yaptığı şeyler. Ailemizin adına," diye bağırıyorum, öfke ve hayal kırıklığı damarlarımda dolaşüyor. "Kimi ya da neyi hak ettiğime neden sen karar veriyorsun? Max'i seviyorum. Onunla birlikte olmak istiyorum."

"Hayır." Lorenzo elini yüzünde gezdirirken Dante başını sallıyor. "Bunu gerçekten durduramayacağını biliyorsun, değil mi?" Kat, Lorenzo'nun yanından

kocasının ters bakışlarına maruz kalıyor. "Sanırım yapabileceğimi göreceksin, kedicik," diye yanıtlıyor.

"Kızımız için gerçekten böyle bir hayat mı istiyorsun?"

"Hayatının her günü korunduğu yerde mi?" diye karşılık veriyor.

"Ona kardeşleriyle aynı fırsatların verilmediği bir yerde mi?"

"Kardeşler? Siz ...?" Ona kaşlarını çatıyor. Dante daha fazla çocuk için yanıp tutuşuyor ve Kat'i sessiz bir odaya sürüklemekten beş dakika bile geçiremediğini düşünürsek, onun da benimle aynı şeyi düşündüğünü anlıyorum - Kat'in zaten hamile olabileceğini ve bunu duyurmak için bu özel anı seçtiğini.

"Yani bir gün bizim de oğlumuz olabilir," diyor yanakları pembeleşerek.

"Ama Gabriella'nın hayatı bu olacaksa, Dante, o zaman bu evi çocuklarla doldurmak istediğimden emin değilim."

Hadi Kat! Doğruca onun zayıf noktasına gitti. Yüzünde beliren ıstırap neredeyse onun için üzülmeme neden olacaktı. Ama sonra maskesi tekrar yerine oturuyor ve kaşlarının çatıldığını görünce sempatim kuruyor. "Bunu göreceğiz, kedicik."

"Kan bağı dışında her şeyiyle kardeşin olan bir adamı sırf aşık oldu diye nasıl bırakıp gidebilirsin?" Anya soruyor ve ben ona dönüyorum, sözleri üzerimden geçerken ağzım bir karış açık kalıyor.

"Maximo'nun Joey'e aşık olduğunu mu düşünüyorsun?" Lorenzo benim aklımdan geçen soruyu dile getirirken kaşlarını çatıyor.

"Onunla sadece bir gece geçirmek için her şeyi riske atan bir adamın öyle olmadığını mı düşünüyorsun?" diye soruyor ses tonunu yumuşatarak.

Ve tam orada, ilk umut ışığımı gördüm.

"Şu anda yalan söylediği için onu affedemeyeceğini biliyorum ama lütfen onu görmeme izin ver," diye yalvarıyorum. "Onunlayken güvende olduğumu biliyorsun. Kimsenin beni incitmesine asla izin vermez."

"Peki seni ondan kim koruyacak, Joey?" Dante sorar. Kat onu savunmak için atılır. "Max ona asla zarar vermez."

"Kasıtlı olarak değil," diye ekliyor Lorenzo.

"Ya da istemeden," diye ısrar ediyorum. "Onun nasıl bir adam olduğunu biliyorum. O asla ..."

Dante ve Lorenzo bana ters ters bakıyor. Kaybedecek bir savaş veriyorum. Onu benden daha iyi tanıdıklarını sanıyorlar. Pervasız ve dengesiz biri ama konu ben olunca öyle değil. Vites değiştiriyorum. "Peki ya bana zarar verirse? Kimin bana zarar verip vermeyeceğini ben seçerim. Beni. Sen değil. Kat gitmeye çalıştığında seni incitmedi mi Dante? Anya daha fazla tedavi olmayı reddettiğinde seni incitmedi mi?" Acılarından söz ettiğim için kendimi kötü hissediyorum ama Kat ve Anya hiç çekinmeden yanımda duruyorlar, varlıkları sakın ve güven verici. "Onlarla geçirdiğin zamanın bir saniyesine bile mal olsa bu acıyı onlara değişir miydin?"

Dante boynunu uzatır ve Lorenzo çenesini gıcırdatırken odadaki hava gerilimle yoğunlaşır. Ama sonunda, dünyanın en uzun sessizliğinden sonra, Dante konuşur. "Bir daha asla bu eve adımını atmayacak."

"Ama onu görebiliyorum?"

Lorenzo, "Yanınıza bir güvenlik görevlisi alacaksınız," diyor.

"Ya beni kapının dışından alırsa? O zaman korumaya ihtiyacım olmaz, değil mi?" Yani, Max benim silahlı güvenliğimdi, neden ikisine birden ihtiyacım olsun ki?

Dante gözlerini devirir. "Sakın zorlama, Guiseppina. Her zaman silahlı bir eskortun olacak. Yeterince açık konuştum mu?"

Gözlerimi geri çevirme dürtüsüne direniyorum. Max'i görebiliyorum. Şu anda önemli olan tek şey bu.

"Teşekkür ederim." Boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve kendimi masanın üzerinden fırlatıp ikisine de sarılmaktan alıkoyuyorum. "Söz veriyorum her şey yoluna girecek."

Lorenzo homurdanarak ayağa kalkar ve masanın etrafından dolaşarak Anya'ya doğru yürür. Rahatlatıcı bir kolla Anya'nın beline sarılır. "Yorgun görünüyorsun Passerotta. Sanırım biraz uzanman gerekiyor," dedi ve ses tonundaki değişiklik odadaki herkes tarafından fark edildi. Artık burada yetkili o değil. Anya yorgun görünüyor, ama artık hep öyle görünüyor. Gün geçtikçe daha da zayıflıyor ve hastalanıyor ve hayat dolu baldızımı bu halde görmek kalbimi kırıyor. Boğuluyorum.

bir hıçkırık. O iyi olacak. Lorenzo ona kötü bir şey olmasına asla izin vermez.

"Peki efendim," diyor sessizce ve onu ofisten çıkarken takip ediyor.

Kat saatini kontrol eder. "Gidip Gabriella'yı kontrol etsem iyi olacak. Birazdan uykusundan uyanır."

Dante başını sallar. "Joey bunu yapabilir."

"Max'i arayacağım."

Bana ters ters bakıyor. "Birden fazla iş yapabiliyorsun, değil mi?" "Gidebilirim," diye güvence veriyor Kat.

"Hiç sanmıyorum, kedicik. Sanırım konuşmamız gereken bir şey var, değil mi?" Dante soğukkanlılıkla konuşuyor ve baldızımın yüzü kıpkırmızı oluyor.

"Siz ikiniz bir oda tutmalısınız," diye homurdandım.

Dante gözlerini karısından ayırmadan, "Bir tane var ve içinde sen de varsın," diye karşılık verir.

"Tamam. Siz ikiniz ne yapacaksanız yapın, ben de çocuğunuza bakayım." Dramatik bir şekilde içimi çektim ama Kat'ın gözlerini yakaladım ve ayrılmadan önce gülümsedim.

Yeğenim beni görünce bacaklarını tekmeliyor. Max'i ararken onu kucağıma alıyorum ama telefonu doğrudan telesekretere düşüyor. Beni en kısa zamanda geri araması için mesaj bırakıyorum. Onu tekrar görebileceğim gerçeği kalbimin göğsümden fırlayacakmış gibi hissetmeme neden oluyor. O da beni görmek istiyor olmalı, değil mi? Geceyi onunla geçirdiğimde bana söylediği onca şey yalan değildi. İşlerin karışık olduğunu söylediğini biliyorum ama kardeşlerim yola gelecektir. Ne kadar inatçı olsalar da, ikimizi de çok seviyorlar.

Gabriella yanaklarımı birbirine bastırıyor ve kıkırdıyor. Tanrım, bu çocuğu seviyorum. "Selam benim küçük öpücüğüm."

Sallanan sandalyeye oturuyorum ve onun sevgisinin saflığının tadını çıkarıyorum. "Ben, annen ve Anya teyzen az önce ne yaptık biliyor musun bebeğim?" Diye soruyorum ve yemin ederim, ona ne söylediğimi tam olarak bilip bilmediğini merak etmeme neden olan küçük sevimli bir ses çıkarıyor. "Ataerkilliği yıktık, Gabs." Yumuşacık başına bir öpücük konduruyorum ve taze bebek kokusunu içime çekiyorum. "Söz veriyorum, benim çocukluğumda yaşadığım saçmalıklarla asla uğraşmak zorunda kalmayacaksın." Ona bir öpücük daha veriyorum ve o kıkırdıyor. "Bunu söylediğimi ona söyleme, ama baban iyi biri ve benimki gibi tam bir pislik değil. Eminim senin de bir sürü erkek ve kız kardeşin olacak.

senin köşende de savaşıcağız. Ama aynı zamanda annen, Anya ve ben de her adımda biz kızlar için savaşıcağız."

Geleceğimizi düşününce beklenmedik bir hıçkırık boğazımda düğümleniyor. Anya'nın şu anda ne kadar hasta olduğundan kaçış yok ve yeğenimin harika teyzesini asla tanıyamama ihtimali var.

OceanofPDF.com

Chapter
YİRMİ ALTI

OceanofPDF.com

MAX

T Gözlerimi kırıştıtararak uyandığımda tepedeki ışık beni kör ediyor. Omuzlarım yanıyor. Onları döndürüyorum ve bileklerimi ısırarak kalın metal kelepçelerin ağırlığını hissediyorum. *Hangi cehennemdeyim ben?*

"Ah, uyanıyor," diyor kalın Rus aksanlı bir adam.

Gözlerimi kısarak sert ışığı engellemeye ve önümdeki figüre odaklanmaya çalışıyorum ama tek seçebildiğim, geniş yapılı ve tıraşlı kafalı, orta boylu bir adamın dış hatları.

Küçümsüyor. "İyi uyudun mu, güzel çocuk?"

Gözlerimi kapatarak, envanterimi çıkarırken onu birkaç dakikalığına duymazdan geliyorum. Ayak bileklerim bir sandalyeye zincirlenmiş, kollarım arkadan bağlı. Dilimi ağzımda gezdirirken kan tadı alıyorum ama dişlerimden hiçbirisi eksik değil.

Yanağıma inen sert bir tokat gözlerimi yeniden açmamı sağlıyor. Kel adam yüzünü yüzüme yaklaştırıyor ve dişlerimi sıkıp nefesimi emiyorum. Buna pişman olacak.

"Patron buraya geldiğinde konuşabilmesini istiyor," diye homurdanıyor başka bir Rus sesi solumda, ama ben önümdeki adama odaklanmaya devam ediyorum. Onu hiç tanımıyorum ama aksanına bakılırsa bunun Puşkin ve Bratva'nın ele geçirilmesiyle bir ilgisi olmalı. Kuyruğunu bacaklarının arasına kısıtırıp şehirden kaçmış gibi görünüyordu ama yılanın karşılık vermesinin an meselesi olduğunu biliyordum. Gerçi neden Dmitri yerine bize saldırıyor, hiçbir fikrim yok.

"Hâlâ konuşabiliyor olacak," diyor kel adam alaycı bir ifadeyle. Arkama bakarak başını sallıyor ve hışırdayan plastiğin sesi, başıma bir torba geçirilip sıkıca çekilmeden hemen önce derin bir nefes almamı sağlıyor. Bu

Bu bir korkutma taktiğidir, kendim de birçok kez kullandım. Ama benim üzerimde işe yaramayacak. Ellerini çok erken ortaya çıkardılar. Bana canlı ihtiyaçları var.

Bu yüzden sayıyorum ve bekliyorum. Bu beni sakinleştiriyor, en azından sinir sistemim kontrolü ele alana kadar. Ciğerlerim yanmaya başlamadan önce doksan dokuza ulaşıyorum ve vücudum oksijen için savaşıırken istemsizce kıvrılıp bükülüyor. Sonra sersemlik gelir. Kör edici bir coşku kıvılcımı önce-

Torba başımdan yırtılıyor ve derin nefesler çekiyorum.

"Artık o kadar da sert değilsin, değil mi? Vyblyadok!" Boynumdaki zinciri kaptığı gibi çekip çıkarıyor, narin altın halkaları koparıyor ve Rusça mırıldanarak ayaklarımın dibine, yere fırlatıyor.

O benim kızımın kolyesiydi, seni lanet olası geri zekâlı. Öfke göğsümde bir delik açıyor. Şimdi bunun bedelini kesinlikle ödeyecek. Yaklaşmasını bekleyip dişlerimi göstererek ileri atılıyorum ve burnunu ısıriyorum. Dişlerimle etini ve kıkırdağını ezip geçerken kızgın bir keçi gibi çığlık atıyor, başımı geriye çekip burnunu yüzünden ayırmadan önce iyi kavradığımdan emin oluyorum. Geriye doğru sendeliyor, her yerinden kan fışkırıyor, deforme olmuş suratını örten ellerinden sızıyor. Rahatsız edici et parçasını yere tükürdüm.

İş arkadaşlarından biri yanına gidip onunla ilgilenirken karanlık bir kahkaha atıyor. "Seni köpeğe fazla yaklaşmaman konusunda uyarmıştım." Yardım çağırıyor ve birkaç saniye sonra kel adam odadan çıkarılıyor, beni esir alanlardan sadece ikisi kalıyor - arkamda çantalı olan ve önümde duran sakallı ve at kuyruklu dev adam.

"Neden burada olduğunuzu merak ediyor olmalısınız," diyor.

Daha önceki karşılaşmalarımı hatırlamak için beynimi zorlayarak ona ters bakıyorum. Zamanında pek çok Rus'la muhatap olmuşum ama bu adam hiç tanıdık gelmiyor.

"Güçlü, sessiz bir tip, ha?" Arkamdaki manyakça bir kahkaha atıyor ve çantayı tekrar başıma geçiriyor. Ben sandalyeye çökmeden önce bir doksan dokuz daha sayıyorum ve o da çantayı çıkarıyor.

"Neden burada olduğunu biliyor musun?" Atkuyruğu bir eliyle sakalını sıvazlayarak soruyor.

Sessiz kalarak boynumu çatlayana kadar geriıyorum.

Atkuyruğu iç çekerek başını sallar. "Patron geldiğinde konuşacağından eminim."

Puşkin ortaya çıktığında konuşacağım.

Arkamdaki adam kulağıma yaklaşıyor, nefesi sıcak ve ekşi. "Seni ele geçirdiğinde konuşmayı dileyeceksin."

Doğru olmayan bir şeyler var. Pushkin bilgi için işkence görmemi istemezdi. Bir mesaj göndermek için işkence görmemi isterdi.

"Ona ait olanı aldın, Maximo. Onun kızına dokundun. Onu lekeledin," diyor Atkuyruğu, düşüncelerimi doğrulayarak. Kesinlikle Puşkin değil, ama kim?

Hay sikeyim! Kristin bensiz yapayalnız. Güvende mi? "Nerede o?" Hırlayarak söylüyorum, ikisini de eğlendiriyorum.

Atkuyruğu kıkırdar. "Bir düğmeye mi bastın, Maximo?"

"Nerede lan o? Eğer ona zarar verdiysen-" Kelimeler boğazımda düğümleniyor, öfke damarlarımda dolaşıyor. Bunlar onun ve babasının kaçtığı adamlar olmalı. Suçluluk duygusu midemi kemiriyor. Onu koruyacağıma söz vermiştim. Onu uzaklara göndermeliydim. Chicago'dan ve benden çok uzaklara. Ama kapıma geldi, yalnız, çaresiz ve umutsuzdu ve bir parçam kapıyı kapatıp hayatımın o kısmını engellemeye devam etmek istese de, daha büyük bir parçam onu kurtarmak istedi. Annemize o kadar çok benziyordu ki, bir evlat olarak onu nasıl yüzüstü bıraktığımı düşündüm. Onu bu kadar itmemeliydim. Belki onu ve Vito'yu kabullenmeye çalışsaydım...

Çanta tekrar başımın üzerinden geçiyor ve ellerim yumruk oluyor, vücudumdaki tüm kaslar geriliyor. Bu sefer saymıyorum. Suçluluk, öfke ve korku içinde boğulmakla çok meşgulüm. Ve umutla. Küçük kız kardeşimin bu canavarlardan kurtulmasını umuyorum.

Ciğerlerim hava almak için çılgık atarken karanlık beynimin üzerine çöküyor ve zihnimde başka bir yüz beliriyor.

Joey. Cennet böyle bir yer olmalı, oraya girme şansım olduğundan değil.

Mücadele etmeye başladım, onu bir daha asla göremeyeceğim düşüncesiyle kısıtlamalarıma karşı savaştım. Onu asla tadamayacağım. Bu kader hayal edebileceğim tüm cehennemlerden daha kötü.

ChapTer
TWenTY-SeVen

OceanofPDF.com

JOEY

M Belki de telefonuma yeterince sert bakarsam, Max'ten gelen bir düzine cevapsız arama ve mesaj bildirimi aniden ortaya çıkacaktır. Ama tabii ki böyle bir şey olmuyor. Bu lanet şeyin çalıştığını biliyorum çünkü Mo

beni arayıp duruyor. Geçen gece Toby'nin evinden Max'le ayrıldıktan sonra neler olduğunu öğrenmek için yanıp tutuşuyor ve ona defalarca beni eve getirdiğini söylememe rağmen buna inanmış gibi görünmüyor.

İstediği kadar spekülasyon yapabilir. Max ve benim hakkımdaki gerçeği ona asla söylemeyeceğim. Belki asla değil. Ama henüz değil.

Max'in sesli mesajını bininci kez aldığımda içimden bir hüsrana iniltisi yükseliyor. Telefonunu tekrar açtığında çaresiz bir sapık gibi görüneceğim artık umurumda değil. Onun için endişeleniyorum. Böyle bir sözü asla bozmaz. Bana verdiği sözü.

Dante mutfığa girerken, "Ona böyle bakmaya devam edersen o şey alev alacak, evlat," diyor.

Kısa bir cevap bile veremeyecek kadar dikkatim dağılmıştı. "Max için endişeleniyorum."

Gözlerini devirerek iç geçirir.

"Ben ciddiym, Dante. Beni arayacağını söyledi."

Bu daha da büyük bir göz devirmeye neden oluyor, bu da öfkem için fitili ateşliyor. Aşk acısı çeken bir ergen gibi konuştuğumun farkındayım ama durum öyle değil. "Gözlerini devirmeyi kes," diye çıkışıyorum. "Sana bir şeylerin ters gittiğini söylüyorum. Dün sabahdan beri cep telefonuna ulaşamıyorum. Her seferinde sesli mesaja düşüyor. Ve önceki gecedan beri onunla konuşmadım."

Homurdanıyor. "Eğer biraz akli varsa, yoldan uzak duracaktır. Utanç içinde başını öne eğer."

"Bir dakikalığına pislik gibi davranmayı keser misin? Bu onun yapacağı bir şey değil ve bunu sen de biliyorsun."

Kendine bir fincan kahve koyar, kaşları çatıktır. "Muhtemelen bir yerlerde serinliyordur Joey. Ormandaki lanet kulübesinde falan. Eminim yakında seni arayacaktır."

"Ash ve Henry ile birlikte onun evine gidebilir miyim?"

"Kendini aptal yerine koyma, Guiseppina," diyor, sesi yorgun. "Belki de Max'in sana göre biri olmadığını ve uzak durarak sana iyilik yaptığını kabul edemez misin?"

Gözlerim yaşıyor. Kardeşim çoğu zaman zorba, aşırı korumacı bir pisliktir ama zalim olmak ona göre değildir.

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama silahlı muhafızlardan biri sözümü kesiyor. "Patron, kapıda biri var. Genç bir kız. Max için geldiğini söylüyor."

Vücudumdaki tüm tüyler diken diken oldu. "Genç bir kız mı?" "Evet."

Dante konuşmaya başladı ama ben onun sözünü kestim. "Ne kadar genç?"

Gözleri benden Dante'ye, sonra tekrar bana kayıyor. "On altı ile yirmi arasında herhangi bir yerde o l a b i l i r . Asla söyleyemem. Yine de hamile."

"Hamile mi?"

Dante muhafıza ters ters bakar. "O da kim ve ne istiyor?"

"Max'in kayıp olduğunu ve birinin onu kaçırdığını düşünüyor."

Kalp atışlarım birkaç vites birden hızlanıyor ve ellerim kalçalarımnda Dante'ye dönüyorum. "Sana ona ulaşamadığımı söylemiştim."

Dante kaşlarını çatarak muhafıza kızı çalışma odasına götürmesini söyler.

O sandalyesinde sessizce otururken ben Dante'nin çalışma odasında bir aşağı bir yukarı volta atıyorum. Nasıl bu kadar sakin olabiliyor? Max kayıp olabilir!

Önceki gardiyan genç kadına içeri kadar eşlik ediyor. Yaşı hakkındaki değerlendirmesi yerindeydi, ben de tam olarak kestiremiyorum. Ama kesinlikle hamile. *Hem de çok* hamile.

Gözleri kıpkırmızı ve çok ağladığı belli oluyor. Aceleyle odaya giriyor, ellerini çırparken gergin bir şekilde kıpırdanıyor. Onda sevimli bir şeyler var.

"Otursana," diyor Dante, kaba bir şekilde değil ve kadın oturuyor. "Kimsin sen?" diye sorar.

Ona göz kırpmıyor.

İç çekiyor. "Adın ne?"

"Kristin. Kristin Campbell."

"Max'in kayıp olduğunu mu söylediniz?" Daha fazla şaka yapmadan ona soruyorum.

"Evet," diye burnunu çekiyor.

"Neden böyle düşünüyorsun?" Dante sorar.

"Öyle olduğunu biliyorum." Gözleri yaşlarla doluyor ve yutkunuyor. "Dün New Jersey'e gitmesi gerekiyordu ama uçağa hiç binmedi. Söz vermesine rağmen bana hiç haber vermedi." Tekrar ağlamaya başlıyor, yağlı gözyaşları yüzünden aşağı yuvarlanıyor.

Bu arada kusacakmışım gibi hissediyorum. Max neden onu kontrol ediyordu? O da kim?

"Neden Jersey'e gidiyordu?" Dante soruyor ve en azından birimiz aklını koruduğu için rahatlıyorum. Bu onun süper gücü - dünya kaos içindeyken sakin kalabilmek. Derin bir nefes alarak onun enerjisini yönlendirmeye çalışıyorum.

Gözleri odanın içinde geziniyor. "O, uh, amcası Vito'yu arıyordu."

Dante kaşlarını çatıyor. "Amcası mı?"

"Kim? Ne?" Max'in bir amcası olduğunu hatırlamıyorum.

Dante beni görmezden gelerek başını sallıyor. "O yalancı pislikle neden ilgilenir ki?"

Kristin, Dante'nin ses tonundaki zehri görünce yüzünü buruştursa da öne doğru eğilir ve çenesini meydan okurcasına kaldırır. "Çünkü o kayboldu. Muhtemelen kaçırıldı da. Max bunu araştırıyordu."

"Uçağa binmediğini nereden biliyorsun?" Ona soruyorum, artık ayaklarım yere sağlam basıyor.

"Havayolu şirketini aradım."

Dante ona şüpheli bir bakış atar. "Havayolları bu tür bilgiler vermez."

"Eğer üç çocuklu sepatik bir anne bulursanız ve ona ağlayarak altı aylık hamile olduğunuzu, erkek arkadaşınızın ve bebeğinizin babasının ortadan kaybolduğunu söylerseniz bunu yaparlar."

Hayır. Bu doğru olamaz. Dizlerim ağırlığım altında bükülmekle tehdit ediyor.

Dante bana endişeli bir bakış fırlatıyor, sonra dikkatini genç kıza veriyor. "Peki ya o? Erkek arkadaşın mı? Bebeğinin babası mı?"

"Evet," diyor, sesi sert.

Bütün dünyam durdu. Kesinlikle hasta olacağım. Dudaklarımı birbirine kenetliyorum çünkü yapmazsam o kadar yüksek sesle feryat edeceğim ki ev yerle bir olacak. Ağzımı açarsam, çığlık atacağım ve bağıracağım. Ona yalancı diyeceğim ve bana doğruyu söylemesini isteyeceğim.

Bacaklarım titriyor. Nefes alamıyorum. Düşünemiyorum. Olamıyorum bile. Kristin'in düzeltmeye çalıştığı *durum bu* muydu? Ağzım doluyor. Beni becerdi ve onunla birlikteyken beni sevdiğini söyledi. Birlikte bir hayat mı planladılar? Beni kendine aşık ederken ve ona ait olduğuma söz verirken evlilik ve daha fazla bebek mi?

Dante sessizce adımı söylüyor ve yanındaki boş sandalyeye vuruyor. Gözleri benimkilere kilitleniyor ve arkamı kolladığını belli edercesine başını hafifçe sallıyor. Bana bir Moretti olduğumu ve işleri bu şekilde halletmediğimizi hatırlatıyor. Bu yabancıya kalbimi söküp milyonlarca küçük parçaya ayırdığını göstermeyeceğim.

İçimden dökülmek isteyen acıyı ve öfkeyi yutarak nefes alıyorum. Gözlerim yaşıyor ama onları kırıyorum. Maximo DiMarco yalancı, hilekâr bir yılan. Ondan nefret ediyorum. Umarım kaçırılmıştır. Umarım şu anda acı çekiyordur.

Dante kontrolü yeniden ele aldığıma emin olana kadar beni izliyor. Memnun bir baş hareketiyle dikkatini Kristin'e geri veriyor. "Sence amcasını kaçıranlar onu da mı kaçırdı?"

Ellerim iki yanımda yumruk oldu.

"Olabilir. Bilmiyorum. Sizin için çalıştığını biliyorum, belki de bununla bir ilgisi vardır?"

"New Jersey'de kiminle buluştuğu hakkında bir şey biliyor musun? Amcasını kimin kaçırdığı ve Max'in neden onu bulmaya çalıştığı hakkında bir şey? Amcasından nefret ettiğini biliyorsun, değil mi?"

"Ondan nefret ettiğini biliyorum ama aile ailedir," diye burnunu çekiyor. "Kiminle görüştüğünü ya da amcasının kimde olduğunu bilmiyorum."

"Siktir!" Dante yumruklarını masasına indirir.

Derin bir nefes alıyorum ve çarpan kalbimi görmezden gelmeye çalışıyorum. Ben Joey Moretti'yim. İşler istediğim gibi gitmiyor diye narin bir çiçek gibi solacak değilim. Şu anda önemli olan tek şey Max'i bulmak. Sonra, güvende olduğunda, kör bir kaşıkla sikini keseceğim ve o da siktirip gidebilir.

Çok çok uzaklarda bir yerde küçük kız arkadaşıyla sonsuza dek mutsuz yaşayacaktı. "Onu en son ne zaman gördün?" İçimi kaplayan öfke selini yalanlayan sakın sesimle soruyorum.

"Dün sabah havaalanına gitmek için ayrıldığında."

Dante sorgulamayı tekrar devralır. "Onun dairesinde miydin?" Kristin omuz silkiyor. "Orada yaşıyorum."

Onunla mı yaşıyor? O işe yaramaz, yalancı bok çuvalının geçen gece beni evine götürmemesine şaşmamalı. Tanrım, ne kadar aptalım.

Kendine hakim ol, Joey.

"Peki kaybolduğunu ne zaman fark ettiniz?" diye soruyor kardeşim.

"O günün ilerleyen saatlerinde, söz verdiği gibi beni aramadığında. Uçağın inip inmediğini kontrol ettim. Sonra havayolu şirketini onlarca kez aradım. Dün gece geç saatlerde nihayet uçağa binmediğini teyit edecek birini buldum. Başka nereye gideceğimi bilemedim ama sizin için çalıştığını biliyorum Bay Moretti, o yüzden buraya geldim."

"Max sadece *benim için çalışmıyor*," diyor Dante. "Bütün bunların bir parçası olmadığını nereden bileceğim? Bir kere bile hamile bir kız arkadaşından bahsetmedi. Hele onunla birlikte yaşayan birinden hiç."

Yanakları parlak pembeye döndü. "Çok özel bir insan olduğunu biliyorsun. Bebek beklenmedik bir şeydi." Yere bakarak bir elini yumruğunun üzerinde gezdiriyor. "Ama onunla birlikte yaşıyorum. Asansörün şifresi babasının doğum günü. Max bunun çok sıkıcı olduğunu düşündüğü için ışıkları açmak için bir kez alkışlamıyorsunuz. İki alkış, üç alkış gibi bir şey yapmak zorundasın. Gecenin bir yarısı çişin geldiğinde çok can sıkıcı oluyor." Davasına sempati duymamız gerekiyormuş gibi bize hafifçe gülümsüyor ama tek yapmak istediğim onun gözlerini oymak.

Kalkıp tuvaleti kullanmak için Max'in güçlü kollarından kendini kurtarışının görüntüsü zihnime saldırıyor. Paylaşmış olmaları gereken çeşitli mahrem anları düşünmemeye çalışıyorum, ancak görüntüler can sıkıcı küçük pop-up reklamlar gibi devam ediyor.

Dante kendini ayağa kaldırır. "Onu bulana kadar burada kalacaksın. Karım sizin için boş bir oda hazırlayacak."

Ona kaşlarını çatıyorum ama doğru şeyi yaptığını biliyorum.

"Teşekkür ederim," diyor, gözyaşları yine yanaklarından aşağı süzülüyor. "Yine de yardım etmek isterim. Yapabileceğim bir şey varsa tabii. Sadece onu geri istiyorum."

Aklımdan geçen yüzlerce şeyden herhangi birini söylememek için dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Sadece onu geri mi istiyor? Maximo

DiMarco yalancı, hilekar bir yılan. Ve onunla işim bittikten sonra, muhtemelen sahip olmaya değ er pek bir şey kalmayacak.

OceanofPDF.com

CHAPTER
YİRMİ SEKİZ

OceanofPDF.com

JOEY

KDante, Lorenzo ve benim Kristin'le birlikte oturduğumuz yemek odasına girdiğinde hiçbir şey söylemedi. Sadece yanıma oturdu, elime uzandı ve nazikçe sıkarak bana izin verdi.

orada olduğunu biliyor. Kardeşlerim bir saattir Kristin'i sorguya çekiyor, Max'in nereye ve neden gittiği hakkında bildiği her şeyi öğrenmek istiyorlar. Ne yazık ki, bize söylediklerinden fazlasını bilmiyormuş gibi görünüyor.

Bu süreyi onu sessizce gözlemleyerek geçirdim. Genç ve savunmasız, evet, ama onda sessiz bir güç var. Görüldüğü kadar saf değil. Belki de onu bu kadar masum gösteren kocaman geyik gözleri. Max onun gözlerine benimkilere baktığı gibi mi bakıyor? Ona sözler verip onları da bozdu mu?

Her birkaç dakikada bir, ne yaptığını hatırlıyorum ve üzerime yeni bir acı dalgası çöküyor. Kalbim fiziksel olarak acıyor - göğsümde derin, içgüdüsel bir ağrı. Sonra masanın karşısında oturan kıza bakıyorum. On sekiz yaşında, neredeyse on dokuz yaşında ve altı aylık bir erkek çocuğa hamile. Max onu da nasıl aldatabilirdi?

Dante haklıydı, Max DiMarco tanıdığımı sandığım adam değildi.

"Her şey yolunda mı, kedicik?" Dante karısına soruyor.

"Gabriella'yı gece için yatırmak üzereydim ve Sophia'nın akşam yemeği hazırladığını bilmenizi istedim. Misafirimizin bir şeyler yemesinin önemli olduğunu düşünüyorum."

"Ben iyiyim," diye kekeliyor Kristin. "Sadece Max'i bulmak istiyorum."

"Ve yapacağız," diye cevaplıyor Lorenzo. "Ama Kat haklı. Yemek yemelisiniz."

Kat'in elini kendi elimde sıkarak kendimi çelikleştiriyorum. "Nasıl olsa burada yiyeceğiz. Yemek yerken de konuşabiliriz."

Kristin bana öyle içten bir gülümsemeyle karşılık veriyor ki midem bulanıyor. Müttefiki olduğumu sanıyor ama ben bebeğinin babasını beceren kadını. Aldatan yılanın beni evine götürmemesine şaşmamalı. O öfke ve acı bir kez daha içimde kabarıyor ama yutkunuyorum.

Kat elimi bırakıyor ve ayağa kalkıyor. "Sophia'ya yemeği hazırlamasını söyleyeyim o zaman."

"Ben de seninle geleceğim. Yatmadan önce kızıma iyi geceler öpücüğü vermem gerekiyor," diyor Dante.

"Ben gidip Anya'ya bakacağım." Lorenzo, Kat ve Dante'nin peşinden yemek odasından çıkıyor ve Kristin'le beni yalnız bırakıyor. Ben de gitmek istiyorum. Ondan nefret ediyorum. Hayır, bu doğru değil. Ondan nefret *etmek istiyorum*. Max'ten nefret etmekten daha kolay olurdu çünkü o dışarıda bir yerlerde ve acı çekiyor olabilir. Ya da daha kötüsü. Onu bir daha göremezsem ne yapacağımı düşünemiyorum.

"Sence onu bulabilecek miyiz?" diye burnunu çekiyor.

"Evet," diyorum kendimden emin bir şekilde ama düşüncelerimin geri kalanını dile getirmiyorum - umarım onu çok geç olmadan buluruz. İnsanlar sebepsiz yere kaçırılmaz. Fidyeye ya da başka bir şey talep edilmedi, bu yüzden ortadan kaybolması muhtemelen intikam için. Ve dünyamızdaki insanların intikam almak istediklerinde ne tür zararlar verdiklerini biliyorum. Onun böyle bir kaderi paylaştığını düşünmek bile beni bayıltacakmış gibi hissettiriyor.

Kristin'e tekrar odaklanıyorum. Ona sormak istediğim o kadar çok şey var ki. Ne zamandır birlikteler? Nerede tanıştılar? Onu ormandaki kulübesine götürüyor mu?

"Onu seviyor musun?" Onun yerine ben sordum. "Max'i mi?"

Hayır, Ryan Reynolds, diye düşünüyorum, ama iğneleyici cevabı ısırarak geri alıyorum ve onun yerine başımı sallıyorum.

Bir an tereddüt etti ve içimdeki aşk körü aptal bir umut ışığı gördü, ama sonra gülümsedi ve "Evet. O iyi bir adam" dedi.

Bakalım Max buraya döndüğünde ve onun arkasından neler çevirdiğini öğrendiğinde hâlâ böyle düşünecek mi? Çünkü ona ben söylemesem bile kardeşlerimden biri söyleyecek.

Yemek sırasında yemeğimi karıştırıyorum, zar zor bir lokma yiyorum.

Midem dev bir endişe ve korku yumağı ve oraya koyduğum her şeyin geri çıkması muhtemel. Kafamda sürekli sorular uçuşuyor. Max dışarıda bir yerlerde, muhtemelen onu kaçırانların elinde acı çekerken burada oturup yemek yemek yanlış geliyor ama Dante ve Lorenzo'nun elindeki tüm adamlar onu arıyor. Şu anda yapılacak başka bir şey yok. Yemek boyunca, Kristin'e akıllarına gelen her soruyu sormanın yanı sıra telefonları yanıtlıyor ve yeni ipuçlarını takip ediyorlar.

Tabağıma bakarken ismimin sesi dikkatimi çekiyor. Kafamı kaldırdığımda Lorenzo'yu kaşlarını çatmış bana bakarken buluyorum. "Kolyen nerede?"

Parmak uçlarımı cildimin her zaman oturduğu yerde gezdiriyorum. Yanaklarım pembeleşiyor. "Kulübede bırakmıştım."

Kulübeden bahsetmem Kristin için bir şey ifade ediyorsa

o.

Koltuğunda öne doğru oturuyor, gözleri kocaman. "Hâlâ orada mı?"

Gözlerimi deviriyorum. "Şu anda Max'in bu kadar önemli olması Kayıp mı?"

"Evet," diyor hem o hem de Dante.

Kafam karıştı, omuz silkdim. "O zaman hayır. Max'te var."

Kristin hala tepki vermiyor. Sanırım Max'e benim eskiden güvendiğim gibi güveniyor. İkimiz de aptalız.

Dante sandalyesini masadan geriye itiyor ve Lorenzo da onu takip ediyor. Dante odadan çıkarken "Joey," diyor, ben de kolyemin neden bu kadar önemli olduğunu merak ederek onları takip ediyorum.

Koridora çıkar çıkmaz Dante kolumu tuttu. "Kolyen Max'te mi?"

"Evet. Onu giyeceğini ve benim için ona göz kulak olacağını söyledi."

Lorenzo duygularını pek belli etmez ama gözlerinin sevinçten parladığına yemin edebilirim. "Sence hâlâ takıyor mudur?"

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var," diyor Dante omzunun üzerinden, çalışma odalarına doğru ilerlerken.

"Lütfen biriniz bana neler olduğunu anlatabilir mi?" Peşlerinden giderken talep ediyorum.

Cevap veren Dante'ydi. "O kolye bir iz sürücü, Joey. İtalya'ya gittiğinde onu sana neden verdik sanıyorsun?"

"Takipçi mi? Beni mi takip ediyordun?"

"Telefonunuzu da takip ediyoruz." Lorenzo umursamazca omuz silkiyor. "Birbirimizin telefonlarını da takip ediyoruz."

"Evet, ama bu farklı." Nasıl farklı olduğunu bilmiyorum ama öyle. "Bana kolyenin anneme ait olduğunu söylemiştin."

"Başka türlü giyer miydin?" Dante karşılık verir.

"Bana yalan söylemeyi gerçekten bırakman gerektiğini biliyorsun," diye çıkışıyorum.

Dante tavana bakar ve iç çeker. "Eğer Max senin Aziz Christopher'ını takıyorsa, o zaman sinyalin izini sürüp onu bulabiliriz. Şu anda buna odaklanman gerekmiyor mu?"

"Sanırım," diye itiraf ediyorum kaşlarımı çatarak.

Lorenzo telefonundaki bir dosyadan numaraları okuyor, Dante de onları bilgisayarına yazıyor. İş bittiğinde sandalyesinde arkasına yaslanır ve ellerini ağzına götürür.

"Neler oluyor?"

"Yer belirleyicinin ilettime başlamasını bekleyeceğiz," diyor, sanki bunun ne anlama geldiğini anlamışım gibi.

"Ha?"

"Sürekli iletim yapmıyor çünkü cep telefonu gibi bu tür bir faaliyeti sürdürecek bir bataryası yok. Uzaktan etkinleştirildi ve şimdi sinyalin almak için bekliyoruz."

"Vay canına. Bu çok süslü bir şey. Farkında olmam gereken başka takip cihazlarım var mı?"

İkisi de başını sallar. "Emin misin?"

Lorenzo elini omzuma koydu. "Sana yalan söylemedik çünkü seni kandırmak istiyorduk Joey. Biz sadece seni korumak istedik."

"Biliyorum ama yalan söylemeyi bırakmalısın. Artık çocuk değilim."

"Artık buradasın, değil mi?" Dante diyor ki. "Kristin'le yemek odasında değil. Çocuk olmadığını biliyoruz Joey, ama sen bizim küçük kız kardeşimizsin ve hoşuna gitsin ya da gitmesin, seni korumak bizim görevimiz.

Tıpkı birbirimizi koruduğumuz gibi." "Aktif." Lorenzo ekranında beliren haritaya başını sallıyor.

Yanıp sönen mor bir nokta beni daha da yaklaştırdı.

"Nerede o?" Max'in çatı katında ya da kulübesinde olmadığını umarak ekrana bakıyorum.

"Cedar Rapids," diyor Dante kaşlarını çatarak.

"Ne oluyor lan?" Lorenzo kardeşimize bakar.

Dante dizüstü bilgisayarını kapatır. "Gidip oğlumuzu alalım."

İkisi hemen bir ordunun generalleri gibi taktik moduna geçerek el bombaları ve silahları tartışmaya başlarlar.

"Ben de gelmek istiyorum," diyorum savaş planlarını yarıda keserek. "Hayır," diye cevap veriyorlar hep bir ağızdan.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ve ikisine kaşlarımı çatıyorum. "Az önce bana çocukmuşum gibi davranmayı bırakacağınızı söylediniz."

Dante kollarımı tutuyor. "Bu iş ciddi Joey. Neyin içine girdiğimizi bilmiyoruz. Bu seni korumakla ilgili değil, bu en iyi askerlerimizle lanet olası bir savaşa girmekle ilgili. Seni seviyorum evlat ama bu durumda bizi yavaşlatacaksın."

Lorenzo ben bir şey söyleyemeden araya giriyor. "Yetişkin olmanın bir parçası da ne zaman kenara çekilip daha yetenekli birinin işi yapmasına izin vereceğini bilmektir Joey. Seni korumaktan endişe ediyorsak Max'i kurtarmaya odaklanamayız. Kız olduğun ya da kardeşimiz olduğun için değil, henüz böyle bir şeye hazır olmadığın için."

Henüz mi? Bu iyiye işaret. Ve o haklı. Onları yavaşlatabilirim ve tüm enerjilerinin Max'i buraya getirmeye odaklanmasına ihtiyacım var - sadece onu kendim öldürebilmek için bile olsa. "Tamam. Ben burada kalacağım."

"Kolay olmadığını biliyorum ama Kristin'le kal." Dante kasasını açar ve çeşitli silahlar çıkarmaya başlar. "Bir şeyler saklıyor."

"Sence?" Ben soruyorum.

"Evet." Kaşlarını çatıyor. "Sadece korkmuş olabilir ama anlattıklarında doğru olmayan bir şeyler var. Bu yüzden ona göz kulak ol, tamam mı?"

"Tabii ki."

Lorenzo kapıdan çıkarken omzumu sıktı. "Yarın ilk iş geri dönmeliyiz. Benim için Anya'ya da bakar mısın?"

"Her zaman."

ChapTer
iKi-NiNe

OceanofPDF.com

MAX

"W Patronun burada mı?" Atkuyruğu'na tükürdüm. "Çünkü kız arkadaş hakkında benimle konuşmak için bu kadar çaresizse, kesinlikle tatlı zamanını alıyor."

Atkuyruğu omuz silkiyor. "Geldiği zaman burada olacak."

"Lanet olası pislikler," diye mırıldanıyorum, yere bir ağız dolusu kan tükürüyorum. Plastik torba numarasını birkaç kez daha denediler ve beni kum torbası olarak kullandılar ama üstesinden gelemeyeceğim bir şey yapmadılar. Beklemek ve neler olup bittiğini bilmemek en kötü kısmı. Asıl işkence bu. Kimin için çalıştığını öğrenmek için ne kadar farklı yol denesem de Atkuyruğu pek bilgi vermiyor ve diğer adam da dilsiz olabilir. Sadece homurdanarak iletişim kurabiliyor gibi görünüyor.

Gözüme kan damlıyor ve gözümü kırpyorum. Bileklerimi bükerek demir kelepçeleri çıkarmaya çalışıyorum ama çok sıkılar. Ayak bileklerim de benzer prangalarla beton zemine gömülü zincirlere bağlı. Bu şerefsizlerin bir şey için bana canlı ihtiyacı olduğu belli. Eğer ikisini yeterince yaklaştırabilirsem-

Hiçbirimiz odayı sarsan sağır edici patlamaya hazırlıklı değiliz. Kulaklarım çınlıyor ve temizlemek için başımı sallıyorum. Odaklanmam gerekiyor. Patlamanın arkasında kimin olduğunu, müttefik mi yoksa başka bir düşman mı olduğunu bilmiyorum ama bu benim şansım. Patlamanın gücü Atkuyruğu'nun sendeleyerek ayağa kalkmasına neden oluyor. Etrafında dönüyor, kapıya bakıyor ve Rusça bağırıyor, bu sırada dilsiz olan silahını çekiyor ve girişe doğrultuyor. At kuyruğu ile atışımı yapıyorum. Zincirleri çok fazla gevşek bırakmışlar.

Ayak bileklerim, Atkuyruğu'nu dizinin arkasından tekmeleyebileceğim kadar. Kemiklerin mide bulandırıcı çıtırtısı kulaklarıma tatlı bir müzik gibi geliyor ve dev bir bok çuvalı gibi yere yığılıyor, küfrediyor ve benim için gelen dilsiz olana bir şeyler bağıyor.

Zinciri Atkuyruğu'nun boynuna doluyorum, ayak bileklerimi çaprazlayıp yüzü morarana kadar sıkıca çekiyorum. Bacaklarımı tırmalıyor, tırnaklarıyla zinciri çekiştiriyor ama hiçbir etkisi olmuyor. Dilsiz olan arkamdan gelip kolunu boynuma dolayarak arkadaşını serbest bırakmam için beni boğmaya çalışırken daha da sıkıyorum. Ama boğazım kanla kayganlaşmış durumda ve ağzımı başparmağının etli kısmına götüreceğim kadar kıvraniyorum. Etin, kıkırdağın ve kanın içinden ısıyorum, başımı kuduz bir köpek gibi sallıyorum ve bırakmayı reddediyorum.

Çılgık atıp küfrediyor ve silahı yere düşürüyor. Sanırım o kadar da dilsiz değilmiş. Kafamın yan tarafına vuruyor ama ben sadece daha sert ısıyorum. Atkuyruğu zayıflıyor, vücudu gevşiyor ve gözleri kafasından dışarı fırlıyor.

Dilsiz olanın serbest elindeki bıçakta ışık parıldıyor ve bıçağı karnıma saplamasını engellemek için yapabileceğim hiçbir şey yok. Yanan acıdan yıldızlar görüyorum ama bunu engelleyip özgürlüğümü kazanmaya odaklanıyorum. Muhtemelen bunun çılgık atmamı ve elini bırakmamı sağlayacağını düşündü, ama bu sadece tüm acıyı çenemle elini ezmeye yönlendirmemi sağladı.

Daha yüksek sesle bağırır ve kapı patlayarak açılır. Bir duman bulutu odayı dolduruyor ve içeri giren adamların yüzlerini gizliyor. Dilsiz orospu çocuğu beni tekrar bıçaklamak için elini geri çektiğinde At Kuyruğu'nun ölü ağırlığını serbest bırakıyorum. Kendimi başka bir darbeye hazırlarken, bir kurşun kulağımın dibinden vızıldayarak geçince irkiliyorum. Yere düşen bedeninin ağırlığı başparmağını ağzımdan çekip çıkarıyor ve ben de çenemi açarak kan ve et parçaları tükürüyorum.

"İyi atış, Loz," diyor tanıdık bir ses.

Oh, şükürler olsun. "Siz ikiniz lanet olasıca zamanınızı aldınız," diye mırıldandım.

"Geldiğimiz için şanslısın, göt herif," diyor Dante. Sanırım kız kardeşleriyle seks yaptığım için bana hâlâ kızgınlar.

Beni bileklerimdeki ve ayak bileklerimdeki prangalardan kurtarmak için çalışmaya başladılar ve adrenalin vücudumu hızla terk ederek başımı döndürdü, ancak yere doğru işaret etmeyi ve mırıldanmayı başardım, "Joey'nin kolyesi. Onu çıkardılar."

Dante onu alır ve cebine koyar.

Gözlerim titreyerek kapanıyor. "Hey, ikinize de bir şey sormam gerekiyor," diye mırıldanıyorum.

"O da ne?" Lorenzo soruyor.

"Kız kardeşinle çıkabilir

miyim?"

Cevaplarını duyamıyorum çünkü her şey kararıyor.

OceanofPDF.com

CHAPTER
OTUZ

OceanofPDF.com

MAX

"H "Kat Moretti'nin yumuşak sesi beynimdeki sisi delerken, ışık titreyen göz kapaklarımın arasından süzölüyor. Yatağın yanında durduğunu görmek için yan tarafa bakıyorum ve Moretti malikanesinde olduğumu fark ettim. Vücudumun her bir parçası donuk bir ağrıyla titriyor.

Karnıma bakıp bandajları ve ameliyat olduğumu gösteren işaretleri not ediyorum. "Beni tek başına mı iyileştirdin doktor?"

Kat bir hemşire ama biz ona sevgiyle doktor diyoruz çünkü adamlarımızı tanıdığım tüm doktorlar kadar iyi iyileştiriyor.

"Hayır. Şanslısın ki sana neşter ya da iğneyle yaklaşamadım," diyor gözlerini devirerek. "Bir cerrah çağırarak zorunda kaldık. Biraz iç kanaman vardı, bu yüzden emin olmak istedik..."

Daha rahat bir pozisyona geçerken "Anlaşıldı," diye inliyorum.

Kristin'i arayıp güvende olduğundan emin olmalıyım ama önce görmek istediğim başka biri var. "Joey nerede?"

"Joey?" Kat bana göz kırpmıyor ve yüzündeki ifade midemin düğümlemesine neden oluyor. Ya da belki de bana verdikleri ilaçların etkisiydi. "Endişelenmen gereken başka biri yok mu?"

Kaşlarımı çatıyorum, kafam karışıyor, ama sonra onun sesini duyuyorum. "Max?" Kristin odanın köşesinden usulca sesleniyor, yüzü solgun ve gözleri ağlamaktan kızarmış. Ellerini koruyucu bir şekilde yumruğunun üzerine koyuyor.

"Kristin? Çok şükür güvendesin. Ama... Bekle. Burada ne işin var?" Başım zonkluyor. Ne haltlar dönüyor burada?

"Eğer kız arkadaşın burada olmasaydı, kaybolduğundan haberimiz bile olmayacaktı." Kat'in sesinden küçümseme damlıyor ve başım daha sert çarpıyor. Neden kendimi alternatif bir evrende uyanmış gibi hissediyorum?

Dur bakalım. Az önce ne dedi o? "Kız arkadaşım mı?"

"Özür dilerim Max. Onlara güvenip güvenemeyeceğimi bilmiyordum," diyor Kristin. Burnumun kenarını sıkarak ciğerlerimi yakan derin bir nefes çekiyorum. Bu gerçekleşiyor olamaz. "Herkes kız arkadaşım olduğunu mu söyledin?" Kat'in sert bakışlarını görmezden gelerek soruyorum.

"Evet," diye cevap veriyor kız kardeşim, gözleri kocaman ve korku dolu. Sanırım bu n u n neden bu kadar önemli olduğunu bilemezdi, ama Joey'nin bir an için bile olsa inandığı düşüncesi... Boğazımın arkasını taze safra yakıyor.

"Siktir, Kristin!" Kendimi yukarı itiyorum ve bacaklarımı yatağın kenarından sallıyorum.

Kat koşarak yanıma geliyor ve beni tekrar aşağı itmeye çalışıyor. "Dinlenmelisin!"

"Joey ile konuşmam gerek," diye ısrar ederek tansiyon aletini kolumdan çekip çıkarıyorum. Yataktan yere atlarken, karnımı yakıp kavuran şiddetli acıyla inliyorum.

"Max. Daha yeni ameliyat oldun," diyor Kat iç geçirerek. "Nerede o?"

"Bilmiyorum."

"Özür dilerim Max," diye burnunu çekiyor Kristin.

"Üzülmeni gerektirecek bir şey yok, tatlım," diyor Kat ama ben ikisini de duymazdan geliyorum çünkü tek düşünebildiğim Joey ve şu anda benim hakkımda ne düşünüyor olabileceği. Ne kadar zamandır kendimde değilim? Kız arkadaşım kaç saat, kaç dakika, kaç saniye boyunca benim böyle bir şey yapabilecek bir pislik olduğumu düşündü?

Koridora doğru koşuyorum, adrenalin içimde dolaşıyor ve her adımda beni daha güçlü ve kararlı hale getiriyor. "Joey?" Çalışma odasına doğru ilerlerken bağıriyorum. "Joey!"

Çalışma odasından çıkarken önce Dante'yi görüyorum. "Lanet olası sesini alçalt," diye emretti.

"Joey'i görmem gerek. Nerede o?"

"Şu anda seninle konuşmak istemiyor."

"Umurumda bile değil. Nerede o, Dante?"

Lorenzo yanına yaklaşıyor, takım elbise ceketinin düğmelerini ilikliyor. Karşımda yan yana duruyorlar. Başımı bir o yana bir bu yana çeviriyorum.

Gerekirse ona ulaşmak için ikisinin arasından geçmeye hazırım.

"İlgilenmiyor, Max."

Kan kulaklarımda gümbürdüyor. "Joey," diye daha yüksek sesle bağıryorum. Buralarda bir yerde olduğunu biliyorum. Olmak zorunda.

Dante bana doğru bir adım attı. "Sana sesini alçalt dedim. Kızım uyuyor," diyor hırlayarak, dişlerini kavgaya hazırlanır gibi göstererek. Moretti'nin meşhur öfke duvarının bu tarafında duracağımı hiç düşünmemiştim ama kızımı görmeme izin vermezlerse hem onu hem de Lorenzo'yu alaşağı edeceğim. Ve eğer onları geçemezsem, denerken öleceğim.

Birbirimize ters ters bakıyoruz, hiçbirimiz biraz bile geri adım atmaya hazır değiliz. Her birimiz haklı olduğumuza inanıyoruz.

Yumuşak ayak seslerini duymadan önce bile onu hissediyorum ve başımı kaldırıp merdivenlerden aşağıya doğru sürüklendiğini gördüğümde adrenalini ve ıstırapla doluyorum. Kan çanağına dönmüş gözleri kaç saattir ağladığını merak etmeme neden oluyor. *Ben ne yaptım böyle?*

"Joey?" Adı bir yalvarış gibi çıkıyor.

"*Kız arkadaşınla* olman gerekmiyor mu?" Son kelimeyi dilinde zehir varmış gibi tükürüyor.

"O benim kız arkadaşım değil, yemin ederim."

En alttaki merdivene ulaşıyor ve kardeşlerinin yanına doğru ilerliyor. Moretti kardeşlerin üçü de bana düşmanmışım gibi bakıyor. Ama onların yanında durmasında bir şey tam olarak doğru görünüyor. Şimdiye kadar kardeşleriyle ne kadar çok ortak noktası olduğunu hiç fark etmemiştim. Eşit derecede zeki, güçlü ve yetenekli ve gerçek duygularını alaycı ve iğneleyici bir kisvenin ardına saklamaya çalışsa da, incindiğinde ... benim kızım Moretti cephaneliğinin tamamını getiriyor. "O sadece hamile bıraktığın zavallı bir kız mı?" diye çıkışıyor, gözleri öfkeyle dolup taşıyor.

Ateşli bir demir karnıma saplanırken gözlerimi kapatıyorum ama bu Joey'nin aşağılamasının yakıcı acısıyla kıyaslanamaz bile.

"Benim çocuğum da değil," diye inliyorum, elimi karnıma bastırıyorum. Bağırsaklarım yere dökülüyormuş gibi hissediyorum.

"Kahretsin, kanaması var," diyor Lorenzo ve koridoru geçip elini omzuma koyuyor. "Seni Kat'e geri götürelim."

Omuz silkiyorum. "Lanet olası sevgilimle konuşana kadar hiçbir yere gitmiyorum," diye bağıryorum, başım dönerken ve ayaklarımın üzerinde sallanırken bile.

Joey dişlerini göstererek öne çıkar. "Ben senin kızın değilim, seni yalancı, hilekâr pislik."

"Evet, öylesin."

Bana doğru yaklaşıyor ve kokusu duyularımı karıştırıyor. Ayaklarının dibinde dizlerimin üzerine çöküp onu öpeyim mi, yoksa baş dönmesine yenik düşüp bayılayım mı bilemiyorum. "Bunu bebeğini taşıyan kıza söyle, Maximo. Son altı saattir başucunda hıçkıra hıçkıra ağlayan kıza."

"O benim bebeğim değil," diye itiraz ediyorum.

Lorenzo ısrarla, "Kat'in yanına dönmelisin ki sana bir göz atabilsin," diyerek bir kolunu belime doluyor.

"Lanet kızım ile konuşmam gerek." Onu yine omuz silkmeye çalışıyorum ama bu sefer gücüm yok.

Gözlerini deviriyor. "Söyleyebileceğin hiçbir şey yok."

"Kristin benim küçük kardeşim, Joey. Doğuracağı çocuk benim *yeğenim*. Oğlum."

"Ne?" Joey kaşlarını çatır ve başını sallar. "Senin bir kız kardeşin bile yok."

"Biliyordum amına koyayım," diyor Dante.

Joey kardeşinin koluna bir tokat atar. "Madem biliyordun, neden bana söylemedin? Pislik herif."

Dante iç çeker. "Yani... Bilmiyordum..." Başını sallıyor. "Bu uzun bir hikaye."

"Bunu daha sonra yapamaz mıyız? Max mermerin her yerine kan sıçratıyor," diye sabırsızca çıkışıyor Lorenzo.

Karnımı saran kana bulanmış bandaja bakıyorum ve mide bulantısıyla savaşmak için gözlerimi kapatıyorum. "Karının dikiş atmakta iyi olduğunu sanıyordum, dostum?"

Dante'nin kıkırdaması, karısının bize doğru tepinmesiyle kesiliyor.

"Öyle, ama sana dikiş atmadım ve henüz yataktan çıkmaman gerekiyor, aptal!" Kat bağırıyor. "Onu yatağa geri götürün."

"Doktoru duydun," diyor Lorenzo beni döndürüp neredeyse koridorun sonuna kadar taşıırken.

Omzumun üzerinden bakıyorum, bilincimi kaybetmemek için mücadele ediyorum. "Jo-

"Buradayım Max," diyor ama ses tonunu okuyamıyorum. Bana inanıyor mu? Artık onun için bir önemi var mı? Her neyse, onun için önemli olduğundan emin olacağım. O hâlâ benim.

Derme çatma hastane odasında Kat ıslak bandajı karnımdan nazıkçe sıyrıyor. "Böyle kanaması mı gerekiyordu?" Joey yanımdan soruyor.

"Dikişlerini patlattı, hepsi bu. Görebildiğim kadarıyla o kadar da sağlam değillerdi." Kat başını kaldırıp Dante'ye bakıyor ve kaşlarını çatıyor. "Sanırım bulduğunuz cerrah en son ameliyat ettiğinde yasak vardı." Bana doğru çevirdiği bakış karşısında irkilmemeye çalışıyorum. "Ayrıca, büyük bir karın ameliyatından hemen sonra koridorlarda koşmaya başlarsan böyle şeyler olabilir."

"Büyük bir karın ameliyatı," diye homurdanıyor Lorenzo. "Sadece bir sıyrıktı." Kat yaramı temizlemek için işe koyuldu. Bir küfür savurup kıkırdıyorum. "Evet, zar zor."

"Ağrın için sana daha fazla bir şey verebilir miyim?" Kat teklif ediyor.

"Hayır. Artık uyuşturuğu yok." Başımı sallıyorum. "Düşüncelerimin açık olmasını istiyorum." "Nasıl istersen. Ama bu çok acıtacak."

Kat beni uzanmaya zorluyor, sonra hemen dikiş atıyor.

Ancak başım dönmeyi bıraktığında başımı kaldırıp odayı tarıyorum, ta ki gözlerim Joey'ninkilere kilitlenene kadar. Ona elimi uzatıyorum ve parmaklarını nazikçe benimkilere dolamadan önce sanki sonsuzluk geçiyormuş gibi geliyor. "Sen benim için tek kızsın, Joey Moretti." Yüksek sesle söylüyorum ki kimsenin aklında bu gerçeğe dair bir şüphe kalmasın.

"Max?" Dikkatim Kristin'in hâlâ köşede oturduğu yere gidiyor, yüzünde dehşete kapılmış bir ifade var, gözleri yaşlarla parlıyor. "Özür dilerim. Bilmiyordum."

Ona zayıf bir gülümseme veriyorum. "Biliyorum. Sorun değil. Ama bu odadaki herkese güvenebilirsin. Sana bunun sözünü veriyorum. Onlara gerçekte kim olduğunu söyle."

Kat'inki hariç odadaki tüm gözler onun üzerinde yoğunlaşırken Kristin derin bir nefes alır. "Ben Max'in küçük kız kardeşiyim." Kızıma bakıyor. "Çok üzgünüm Joey. Benim hakkımda ne düşünmüş olabileceğinizi hayal bile edemiyorum. Seni ve onu tanı mıyordum, tanı saydım..."

"Ama neden bize onun kız arkadaşı olduğunu söyledin?" Joey güzel yüzünü kaşlarını çatarak soruyor. "Neden bize sadece gerçeği söylemedin?"

Kristin sudan çıkmış balık gibi ağzını açıp kapatıyor ama ağzından tek kelime çıkmıyor.

"Babanın kim olduğu yüzünden mi?" Dante onun için teklif ediyor. Gözlerini kapatan kız kardeşim başını sallıyor.

"Anlamıyorum." Joey Dante, Kristin ve bana baktı. "Babası kim? Neden bana bir kız kardeşin olduğunu söylemedin? Neden hiçbirimizin ondan haberi yok, Max?"

Joey'nin elini sıktım. Çok fazla soru var ve henüz tüm cevaplara sahip değilim. "İki hafta öncesine kadar kendimi tanı mıyordum, ta ki Kristin

kapımda belirdi."

"Yani iki haftadır biliyordun. Neden bana söyleyemedin? Bu yüzden mi o gece dairene geri dönmedik?"

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama Kristin benden önce davranıyor. "Max'ten burada olduğumu kimseye söylememesini istedim," diyor ve ayağa kalkıp yatağa doğru yürüyor. "Babam bana bir Moretti'ye güvenemeyeceğimi söyledi, ben de Max'ten beni sır olarak saklaması için söz aldım."

Joey başını sallar. "Ama neden buradasın? Neden şimdi? Neden bize güvenemedin de Max'e güvendin? Onun bizden biri olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Çünkü o benim ağabeyim," diye fısıldıyor Kristin. "Babam başım belaya girdiğinde güvenebileceğim tek kişinin Max olduğunu söylerdi."

"O zaman Max'i biliyordun?" Lorenzo'nun gözleri ilgi ve şüpheyle kısıılır.

Başını sertçe sallıyor. "Hayır. İki ay öncesine kadar bilmiyordum. Hiçbir fikrim yoktu."

Dante burnunun kenarını çimdikliyor. "Ama senin baban Vito DiMarco, değil mi?"

Joey'nin kaşları derinleşir. "Vito DiMarco mu?" "Amcam," diye açıklıyorum.

"Amcan aynı zamanda kız kardeşinin babası mı?" Kaşları saç çizgisine kadar kalktı.

"Evet."

Lorenzo ellerini çırpıyor ve herkesin dikkatini çekiyor. "Biri en baştan başlayıp burada ne haltlar döndüğünü açıklayabilir mi?"

"Kristin? Tüm hikâyeyi biliyorsun ve Hemşire Ratched pek de nazik davranmıyor, biliyorsun değil mi?" Yüzümü buruşturarak, az önce iğneyi etime öncekinden daha büyük bir güçle batıran Kat'e bakıyorum.

"Kıçına tekmeyi basacağım DiMarco," diyor iyi huylu bir şekilde, başını eğip elindeki işe odaklanmaya devam ederek.

"Emin misin?" Kristin bana soruyor.

Ona güven verici bir şekilde başımı sallıyorum. "Bu insanlar benim ailem. Onlara anlatamayacağın hiçbir şey yok, yemin ederim."

"Tamam." Devam etmeden önce bir an dudağını çiğniyor. "Birkaç ay önce babam garip davranmaya başladı. Sanki her zaman paranoyakmış gibi, ama daha da ileri gitti, anlıyor musun? Evden çıkmama izin vermiyordu. Sürekli beni kontrol ediyordu."

"Görünüşe göre sana pek dikkat etmemiş." Dante başını eğiyor ve kadının yuvarlak karnına bakıyor.

Kristin irkilir ve koruyucu elini karnına götürür. "Şey, o, um. O farklı bir hikaye."

Kardeşlik içgüdülerim canlandı. Buraya yaptıklarının bir oda dolusu yabancı tarafından yargılanması için gelmedi. Dante'nin niyetinin bu olmadığını bilsem de - o bir pislik ama o tür bir pislik değil - onlara bir açıklama borçlu değil. Özellikle de bu şekilde, şu anda değil. O pislik hakkında yakında konuşmamız gerekecek, ama bebeğinin babasını nasıl bulup öldüreceğimizi tartışırken burada olmasına gerek yok.

Yedek elimle uzanıp bileğini nazikçe sıkıyorum. "Belki de şu anda seni hamile bırakan ahmağa odaklanmamalıyız?"

Kristin minnetle başını sallar ve devam eder. "Babam ekstra şüpheciydi ama sadece dikkatli olduğunu söyledi. Altı ay içinde iki kez taşındık. Sonunda canıma tak edip neler olup bittiğini öğrenmek istediğimde hâlâ kuşkuluydu ama sonunda bana Max'ten bahsetti. Annemiz Max'in babasına aşık olduğunda onunla nasıl evli olduğunu. Birlikte kaçmak için her şeyi nasıl riske attıklarını."

Lorenzo homurdanıyor, ben de ona uyarıcı bir bakış atıyorum. Bu açıkça Vito'nun kızına anlattığı olayların versiyonu ve o da buna inanıyor. Annemizin ve babasının o zamanlar yaptığı seçimlerin hiçbiri Kristin'e ait değil. Şu anda hepimiz ona babasının gerçekte ne kadar işe yaramaz biri olduğunu söylemeden de dünyada yeterince yalnız hissediyor.

"Devam et," diyorum, devam etmesi için onu teşvik ediyorum.

"Eğer ona bir şey olursa Max'i bulmam gerektiğini çünkü onunla güvende olacağımı söyledi. Bana iki mesaj verdi. Güvenebileceğim tek kişi Max'ti ve bir Moretti'ye asla güvenmemeliydim." Duraksıyor, bilginin aklına yerleşmesine izin veriyor.

Odadaki gerilim birkaç kademe artıyor ve sevgili yaşı amcamın bana vermesini söylediği mesajı paylaşmayacak kadar sezgisel olduğu için rahatlıyorum. Bu neredeyse kesinlikle Lorenzo ve Dante'yi derin uçlara gönderirdi.

"Sonra, yaklaşık üç hafta önce bir gece eve gelmedi. Aradım ve ondan haber alacağımı umarak bekledim ama iki gün sonra kötü bir şey olduğunu anladım. Ben de acil durum fonunu aldım ve Chicago'ya geldim."

"Kapına o zaman mı geldi?" Dante soruyor.

"Şey, benim apartmanım, ama evet. Onu görür görmez anladım ..." Onu ilk gördüğüm anı hatırlayarak sözümü kesiyorum. Ne kadar korkmuş ve solgun görünüyordu. Bana annemizi ne kadar çok hatırlatıyordu.

"Ve o zamandan beri gizlice senin evinde mi saklanıyor?" Joey'nin sözlerinden zehir damlıyor. Onu suçlayamam. Bana kızgın olmak için her türlü hakkı var.

"Vito'yu arıyorduk. Sana söyleyecektim..." İç çekerek başımı salladım. Daha önce onlardan hiç böyle bir şey saklamamıştım. "Ve şu anda kapınıza daha fazla drama getirmek istemedim ..."

"Ve bize söylememen için sana söz verdirdi, değil mi?" Joey sinirleniyor ve öfkesini kız kardeşime yöneltiyor. "Bir Moretti'ye asla güvenme, baban sana bunu mu öğretti?"

Kristin yere bakar, yanakları pembe pembe kızarır.

"Joey, yapma." Elini daha sıkı sıkıyorum. "O sadece bir çocuk. Korkmuştu. Sadece babasının ona ne söylediğini biliyor. Bu onun suçu değil."

Kızım bana kaşlarını çatıyor ama elini çekmiyor.

"Yani buraya geldiğinde bize Max'in kız arkadaşı olduğunu söyledin çünkü bize gerçekten onun kız kardeşi olduğunu söyleyecek kadar güvenmiyordun?" Lorenzo'nun ses tonunda kötü niyet ya da suçlama yok ama bakışlarının sıcaklığı altında yutkunurken Kristin'in boğazı daralıyor.

"Evet."

Ona yaklaşmasını işaret ediyorum ve kolumu beline doluyorum. "Sorun yok. Sadece neler olduğunu bilmeleri gerekiyor."

Dante boğazını temizler ve Kristin'e hitap eder. "Max tam gücüne kavuşana ve babana ne olduğunu öğrenene kadar burada kalabilirsin."

Gözleri şaşkınlıkla açılır. "Max döndüğüne göre burada kalamam."

"Kalabilirsin ve kalacaksın da," diyor Kat sert bir ses tonuyla. son dikeyşlerimi de attı. "Babanın bu aileye güvenmemek için nedenleri olabilir ama sen Max'in kız kardeşisin, o da bizim kardeşimiz. Bu evdeki hiç kimseden korkmana gerek yok."

Kristin Kat'e hafif bir gülümseme verir. Dante'nin karısı, kendine güveni ve nezaketiyle güvenilmeyecek gibi değildir.

Yine de kız kardeşim güven vermek için bana bakıyor. "Burada güvendesin, söz veriyorum. Ben de burada seninle olacağım. Tamam mı?"

"Tamam," diyor başını sallayarak ve gözyaşlarını geri kırarak.

"Seni Joey'nin odasının hemen aşağısındaki misafir odasına yerleştireceğiz. Peki Max, sen nerede kalacaksın?" Kat bana bir kaşını kaldırıyor ve gözlerindeki muzip parıltı beni bir sırtıştan alıkoyuyor. Alabileceğim her türlü yardıma ihtiyacım var ve onun yanımda olması umduğumdan da fazla.

Dante karısına ters ters bakarak alay eder. "Evin diğer tarafındaki misafir odasında olacak."

"Dante," diye homurdanıyor Joey.

Dante homurdanıyor. "O senin odanda kalmıyor."

Lorenzo elini küçük kardeşinin omzuna koyar ve sesini alçak tutar. "Belki de Joey'nin karar vermesine izin vermeliyiz?"

"Ne zamandan beri bu konuda onun tarafındasın?" Dante kaşlarını çatarak sorar.

Lorenzo iç çekerek, "Zamanımı yetişkin kız kardeşimize polislik yapmaktan daha iyi değerlendirdiğim için," diye cevap verdi. "Kabul etsek de etmesek de Joey artık yetişkin bir kadın. Bir yetişkin gibi davranabileceğini kanıtlamadı mı?"

"Teşekkür ederim Lorenzo," diyor Joey, en büyük ağabeyine içten bir gülümseme vererek. "İçinizden birinin bana inanması çok güzel."

Dante gözlerini devirir ve kolunu onun omzuna dolar. "Yetenekli olduğunu bildiğimi biliyorsun Joey. Elbette sana inanıyorum."

"O zaman Max'e inanmıyorsun? Öyle mi?"

Başını sallayarak ağır bir iç geçirdi. "O kadar basit değil."

"Sahip olmaya değer hiçbir şey öyle değildir," diye karşı çıkıyor.

Lanet olsun, keşke hepsi defolup gitseler de onunla yalnız konuşmama izin verseler. Onunla aynı odada yatmak gibi bir niyetim yok ama bu onunla bol bol vakit geçirmeyeceğim anlamına gelmiyor. Moretti kardeşler bu konuda bütün gece tartışmaya devam edebilirler. Yüksek sesle öksürüyorum ve dikkatlerini tekrar bana çeviriyorlar. "Kızım! bir dakika konuşabilir miyim?"

Lorenzo ve Dante birbirlerine bakıyorlar ama Kat herkesi odadan dışarı çıkarıyor ve itirazları üzerine dinlenmem gerektiğini söylüyor. Omzunun üzerinden bana bilmiş bir bakış atarak dikkatli olmamı söylüyor ve kapıyı arkasından kapatarak Joey ve beni yalnız bırakıyor.

Kız arkadaşım kalçasını yanımdaki yatağın kenarına dayamış, parmakları hâlâ benimkilerin arasında.

"Sana Kristin'den bahsetmediğim için üzgünüm, bebeğim. Neler olduğunu anlar anlamaz gidecektim. Ama hiç doğru zaman gibi gelmedi.

zaman."

"Bana söylediğinde ... ve ben düşündüm ki ..." Yanağından bir damla gözyaşı süzülüyor ve onu silip atıyor.

"Biliyorum, bebeğim." Ağır kollarımı kaldırarak ona sarılıyorum, onu kendime çekiyorum ve sıkıca tutuyorum. Uzun zamandır ona dokunmak için yanıp tutuşuyordum, bu anın hayal ürünü olmadığından hâlâ tam olarak emin değilim ama tanıdık kokusu ve göğsümü ıslatan sıcak gözyaşları bana bunun gerçek olduğunu söylüyor.

Göğsüme sokuluyor. "Seni kaybettiğimi sandım, Max..."

"Ben buradayım."

"Neredeyse ölüyordun" diye fısıldıyor, başını kaldırıp yanaklarından süzülen yaşlarla bana bakıyor.

"Senin için asla ölmem."

"Bir daha kendini kaçırmaya kalkışırsan ölmüş olmayı dilersin DiMarco," diyor kaşlarını çatmış gibi yaparak.

"Bunu bir daha düşünmeyeceğime söz veriyorum."

Ayağa kalktı, kara gözleri yüzüme kilitlendi. "Bana karşı dürüst olmamandan nefret ediyorum."

"Biliyorum."

"Eğer olsaydın ..." Bir damla gözyaşını daha siler.

Yüzünü ellerimin arasına aldım. Benim böyle bir şey yapabileceğimi düşünmüş olması bile içimi yakıyor. O kadar insan arasında beni bundan daha iyi tanımıyor mu? Ama şu anda onunla kavga edemem. Burada benimle olduğu için minnettar olmaktan başka bir şey hissedemiyorum. "Sana böyle ihanet edeceğimi düşünmenden nefret ediyorum Joey. Seni bu şekilde incitebileceğime inanmış olman, karnına saplanan bir bıçaktan daha kötü. Benden nefret ederek geçirdiğin her saniye için pişmanım."

"Senden hiç nefret etmedim,

Max." "Hayır mı?"

"Hayır. Yapamam."

"Düşündüğün zaman bile mi...?" Joey

başını sallar. "O zaman bile."

Parmak uçlarımı yanağında gezdiriyorum. Tanrım, onu yatağa götürmek ve hayatımın sonuna kadar orada onunla kalmak istiyorum. "İyi miyiz?"

"Sanırım," diye fısıldıyor.

Bu tam olarak umduğum gibi kesin bir *evet* değil ama şimdilik idare eder. "Dante ve Lorenzo ile konuşmam gerek."

"Yarın yap. Bugün dinlen. Üst katta senin için bir oda hazır." "Evin diğer tarafında olan mı?"

"Şey, bunu senin için yaptık. Sen ve Kristin için olması gerekiyordu, bu yüzden benden mümkün olduğunca uzakta olmasını istedim."

"Özür dilerim
bebeğim."

"Biliyorum."

Hâlâ beni, ikimizi de burada ağırlamaya istekli olması, bana bu kızın ne kadar inanılmaz olduğunu hatırlatıyor. "Burada kalmama izin verecek miydin? Ben ve Kristin?"

"Evet. Ama sanırım küçük kız kardeşinle aynı odayı paylaşmak istemezsin?" Hafifçe gülüyor ve bu ses kalbimin daha hızlı atmasına neden oluyor.

Parmak uçlarımı yanağında gezdiriyorum. Bir tanesini onunla paylaşmayı çok isterdim ama yapamayacağımı, belki de hiç yapamayacağımı ona nasıl söylerim? İncitmenin beni öldüreceği tek kişinin yanında kendime nasıl güvenebilirim?

Boynundaki deri pembeleşirken gözleri kararıyor. "Sanırım benim odamda kalabilirsin," diye fısıldıyor baştan çıkarıcı bir şekilde.

Boğazımda bir duygu yumağı düğümleniyor. Onunla birlikte odasında kalmaktan başka bir şey istemiyorum. Onun yumuşak, sıcak bedeninin yanında uyumak ve kollarımda onunla uyanmak. Lanet hayatımın geri kalanı boyunca her gece ve her sabah onu becermek.

"Kardeşlerinle konuşmam gerek bebeğim," diyorum oturmaya çabalayarak.

Geri adım atıyor, dudaklarını çiğnerken kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Kat sana dinlenmeni söyledi."

"Beni tekrar dikti. Ben iyiyim. Ayrıca, koridorda ayak sürüyerek yürüyeceğim ve sonra ofislerinde oturacağım. Ağır bir şey değil. Söz veriyorum."

"Lütfen şimdi bir şeye bulaşma, Max," diye yalvarıyor Joey. Elini tutup kendime çekiyorum ve bandajlı parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum. "Seni daha yeni geri aldım," diye fısıldıyor.

Dudaklarımı kulağına yaklaştırıyorum ve kollarımda titriyor. "Bebeğim, sana söz veriyorum hiçbir yere gitmiyorum, tamam mı? Ama kardeşlerinle konuşmam gerek. Bunu doğru yapmalıyım."

Gözlerimin içine bakıyor ve bu konuda benimle savaşmak istediğini bilsem de omuzları yenilgiyle düşüyor. "Peki. Seni çalışma odasında bekleyeceğim."

"Aferin kızıma." Bu sözler üzerine nefesinin kesilmesini ve sikimin zonklamasını kaçırmıyorum. Bağlanıp işkence görürken onun düşünceleri aklımı başımdan aldı ve onu tekrar hissetmek için yanıp tutuşuyorum. Onu tatmak için. Her bir santimini kendime mal etmek için. Ama önce işleri yoluna

koymalıyım.

Dante ve Lorenzo'nun çalışma odasına vardığımda kapının önünde her zamanki gibi bir nöbetçi var. Beni dışarıda tutması için emir alıp almadığını merak ediyorum, ama başıyla selam verip kapıyı açıyor, bu da Moretti kardeşlerin beni sırf kendileri öldürebilmek için hayatta tutmadıkları anlamına geliyor.

"Max," diyor Dante başını sallayarak.

"Oturun." Lorenzo karşılarındaki sandalyeyi gösteriyor ama ben şimdilik ayakta kalıyorum.

"Seni kimin ve neden kaçırmış olabileceğini düşünüyorduk-" diye başladı Dante ama sözünü kestim.

"Bu konuya girmeden önce ikinize de bir şey sormam gerekiyor."

Bana bakıyorlar ve birdenbire masanın bu tarafında olmanın nasıl bir his olduğunu fark ediyorum - mecazi anlamda.

"Kız kardeşinle çıkmak için iznini istiyorum," diyorum ellerimi kanlı eşofmanımın ceplerine sokarak.

Dante'nin gözleri kısılr. "Peki ya hayır dersek?"

Omuz silktim. "Sanırım bu sonucu değiştirmiyor. Onunla her halükarda çıkacağım ama bunu senin rızanla yapmayı tercih ederim."

"Yemin ettin, Max. Joey yasak bölgedeydi."

"Bu çok uzun zaman önceydi. Birbirimize aptalca sözler veren çocuklardık. Önce sana söylemem gerektiğini anlıyorum ama her şey çok hızlı gelişti. Karşı koymaya çalıştım ama yapamadım. Yine de bunu doğru yapmak istiyorum. Siz ikiniz benim ailemsiniz," diyorum, son kelimedede boğuluyorum.

"Terk etmeye hazır olduğun bir aile mi? Çünkü Joey'e bulaşırsan neler olacağını biliyordun." Dante ses tonunun soğuk ve mesafeli olduğunu söylüyor.

"İkinizden de asla benimle Anya ya da Kat arasında bir seçim yapmanızı istemem. Asla. Ama beni seçim yapmaya zorlarsanız, onu seçerim. Her seferinde." Bir adım öne çıkıp avuçlarımı masanın üzerine koyuyorum. "Onu incitebileceğimden endişelendiğini biliyorum-" Boğazıma takılan kelimeleri yutmak için duruyorum. "Ama asla yapmam. Onunlayken asla içki içmeyeceğim. Yatağında kalacaksa asla bir aspirin bile almam. Bilmiyorum-"

Lorenzo elini kaldırdı. "Kız kardeşimizle çıkmanla ilgili sorunumuzun Delgado denen kızla bir ilgisi olduğunu düşünüyor olamazsın, değil mi?"

Ona göz kırpmıyorum.

"Bu on iki yıl önceydi, compagno," diye ekliyor Dante.

"Onu ben öldürdüm," diye hatırlatıyorum onlara. "Ve hâlâ hiçbir şey hatırlamıyorum."

"Sarhoştun ve uyuşturucu almıştın. Düzgün düşünemiyordun," diyor Lorenzo, kaşları çatık bir şekilde.

"Yine de yaptım. Eğer Joey'i böyle incitirsem-" Masalarının önündeki sandalyelerden birine çöküyorum ve bir elimi yüzümde gezdiriyorum.

Dante koltuğunda öne doğru eğilir. "Kız kardeşimizle çıkmanı istemiyoruz çünkü bu karışıklık yaratır, Max. Eğer sen ve o ..." Başını sallıyor. Joey'yle aramız düzelmezse, bu hepimizi savunulamaz bir duruma sokar. "Bunun o kızla olanlarla hiçbir ilgisi yok."

"Ama öyle olmalı! Ondan uzak durmamı istemelisin çünkü neler yapabileceğimi biliyorsun. Yaptığım şeyleri. Onlar yüzünden ondan uzak durmak istiyorum." Başımı ellerimin arasına aldım. "Ama yapamam."

Dante boğazını temizler. "Yani kız kardeşimizle çıkıyorsunuz ama geceyi hiç birlikte geçirmiyorsunuz? Bu nasıl oluyor Max? O bunu asla kabul etmez."

"Uykuya dalmadığım sürece-"

"Şimdi de uyumayı mı bırakacaksın?" Dante tersler.

"Hayır," diye bağıyorum. Cevapları bilmiyorum. Tek bildiğim onsuz yaşayamayacağım. Ve ona zarar veremem. "Bir yolunu bulacağım. Belki biraz terapi falan alabilirim?"

Lorenzo homurdanıyor. "Terapi mi?"

"Evet. Terapi," diye tekrarlıyorum. "Ne olduğunu anlamak için. Çünkü eğer sadece hatırlayabilseydim..." Başımı sallıyorum.

"Kendine işkence etmeyi bırakmalısın Max," diyor Dante iç çekerek. "İkiniz de çok sarhoştunuz, ne yaptığınızı bilmiyordunuz. O da senin gibi sapıkça şeylerle ilgileniyordu ve iş çok ileri gitti çünkü ikiniz de bunu durduramayacak kadar kafayı bulmuştunuz. Hepsi bu."

Ona bakıyorum. Keşke benim için de açıklaması bu kadar kolay olsaydı ama o gece ne olduğunu hatırlayamamak uyanık olduğum her anıma musallat oluyor. Pek çok insan öldürdüm - ceset sayım Moretti kardeşlerin toplamından daha fazla - ama hepsini hatırlıyorum. Her seferinde gözlerindeki ışığın sönüşünü izledim.

Onun dışında.

Onun canını aldım ve bunu yaptığımı hatırlamıyorum bile. Nasıl olur da dünyadaki en değerli insanın yanında uyuyabilirim ve

Bir sabah uyandığında onun cansız yüzünü yanındaki yastıkta bulacağından endişelenmiyor muyum?

Lorenzo iç tartışmamı kesti. "Ona söylemelisin." "Neyi söylemeliyim?"

"Söyle ona. Bilmeyi hak ediyor," diye cevaplıyor Lorenzo omuz silkerek. "Daha önce böyle düşünmemiştin," diye hatırlatıyorum ona.

"Seni hâlâ bu kadar yiyip bitirdiğini fark etmemiştim."

"Peki ya bu beni yiyip bitirmeseydi? Seks yaparken masum bir kızı öldürdüğüm gerçeğini unutabilseydim, sorun olmaz mıydı? O zaman ona söylemek zorunda kalmayacak mıydım?" Tersledim.

"Joey'nin hayatı hakkında -seni seçerse nasıl bir hayatı olacağı hakkında- kararlar veriyorsan, sana daha fazla aşık olmadan önce bunu bilmeyi hak ediyor."

Dante ciddiyetle başını sallayarak kardeşinin tarafını tutar. "O haklı, Max." "Ya benden nefret ediyorsa?"

"Yapmayacak," diye karşılık veriyor Lorenzo.

"O gerçeği hak ediyor, compagno. Hepsini," diyor Dante.

"Eğer yapmazsan bu gece onun odasında uyumayacağın gerçeğini başka nasıl açıklayacaksın?" Lorenzo soruyor.

"Ona yorgun olduğumu söyleyeceğim, ya da..."

Dante başını sallar. "Onun kalbini kıracaksın. Eğer kız kardeşimizle çıkmayı teklif edeceksen, Max, o zaman ona gerçeği söyleyeceksin."

Sandalyeme çöktüm. Haklı olduklarını biliyorum, ama ya bu bana her şeye mal olursa? Ya bana ona mal olursa?

Kapının yumuşak bir şekilde çalınması hepimizin dikkatini çekiyor. "İçeri gel," diye bağılıyor Dante.

Tüm dünyam odaya giriyor ve yüzündeki yumuşak gülümseme, bu konuşmayı yapmak zorunda kalmamak için dilimi kesip ağzımdan çıkarmak istememe neden oluyor. "Geç oluyor ve Kat Max'in dinlenmesi gerektiğini söylüyor. Olan biten her şeyi yarın konuşabiliriz, değil mi?"

Dante ve Lorenzo aynı fikirde olduklarını dile getirirler.

"Güzel. Odamda kalabilirsin," diyor bana, gözleri bir daha asla göremeyeceğimden endişelendiğim bir mutlulukla parlıyor. Kahretsin, bana hâlâ böyle baktığı bir gün daha geçiremez miyim?

Lorenzo boğazını temizliyor. "Size odayı verelim mi?"

"Hayır, kal." Nasıl olsa her şeyi biliyorlar. En azından buradalarsa, yüzündeki dehşet ifadesini gördüğümde geri çekilmeyeceğim. Başka seçeneğim yok.

ama ona tüm çirkin gerçeği söylemek için.

"Bir sorun mu var?" Joey yanımda durduğu yerden soruyor. "Otursana," diye yanıtlıyor Dante.

"Neden? Ne oldu?" diye soruyor, sesine öfkeli bir ton karışıyor. "Max ve beni tutamazsın-"

"Mesele o değil Joey," diye araya giriyorum, o kardeşlerini azarlamaya başlamadan önce. "Otur."

"Beni korkutuyorsun, Max." Sesi titriyor.

Elini tutuyorum, parmaklarımı onun kilere doluyorum ve onu yanımdaki sandalyeye çekiyorum. "Sana yaptığım bir şeyi anlatmalıyım."

"Ne yaptın?" "Birini öldürdüm, Joey."

Sandalyesinde geriye doğru çökerek gülmeye başlıyor ve ben de ona bakakalıyorum.

"Max.

Seni pislik."

"Bu ciddi, Joey. Herhangi biri değil. Bir kız."

Gülüşü aniden kesildi. "Bir kız mı? Ne kızı?"

"Adı Fiona'ydı. Bir ... arkadaşımızdı." "Fiona mı?"

Kaşlarını çattı.

"On iki yıl önceydi Joey," diye ekliyor Lorenzo.

"Ama neden? O ne yaptı?" Joey parmakları hâlâ benimkilere dolanmış halde soruyor.

"O hiçbir şey yapmadı," diyorum sessizce. "Ne olduğunu bile hatırlamıyorum. Uyandığımda yatakta yanımda ölü yatıyordu."

Yüzü solgunlaşıyor, burnu korku ve tiksintiyle kıvrılırken kalbim göğüs kafesimden fırlamakla tehdit ediyor. "Hayır." Başını sertçe sallıyor. "Fiona, değil mi? Şu aptal at kuyruklu kız?"

"Evet. Fiona Delgado."

"Hayır," diyor yine, hâlâ başını sallıyor.

"Joey, biliyorum-"

"Hayır, Max. Onu sen öldürmedin."

"Yaptım, Joey. Uyandığımda ölmüştü. Boynunda benim el izlerim vardı."

"Hayır!" diye bağırıyor şimdi, kardeşlerine bakarken elini benimkinden çekiyor. "Onlar Max'in el izleri değildi." Eli ağzına doğru uçuyor ve vücudunu titreme sarıyor.

Öne doğru eğilip elimi sırtına koyuyorum. "Joey, bebeğim?"

"Bunlar *onun* el izleriydi," diye fısıldıyor, önce kardeşlerine, sonra bana bakarken gözleri büyüyor. "Sal'in."

Lorenzo ve Dante öne eğildi. Ona bakıyoruz. "Neden bahsediyorsun sen?" Dante usulca soruyor.

"O kızı öldürdü. Mezuniyet partinizin olduğu gece. Onu gördüm."

"Hayır," diye kekeleyerek başımı salladım.

"O yaptı. Onu gördüm. Onu ve başka bir adamı cesetten kurtulmak hakkında konuşurken gördüm."

"Fiona olduğuna emin misin? Daha on yaşındaydın Joey," diyor Dante.

"Ne gördüğümü biliyorum, Dante!" Joey çığlık atıyor. "Babam bütün gece partiden uzak durursam bana yirmi dolar vereceğine söz verdi, ben de sen ve arkadaşların yürüyemeyecek kadar sarhoş olduğunuzda borcumu ödemeye gittim. Ama ofisine gittiğimde yanında bir adam vardı ve Fiona yerde yatıyordu. Saç örgülerinden tanıdım. O olduğunu biliyordum çünkü ondan her zaman nefret etmişim ve Max'le konuşurken bana defolup gitmemi söylerdi. Ama sonra öldü ..."

Öne doğru eğilip başımı ellerimin arasına alıyorum. Bugün en az üçüncü kez kusacakmışım gibi hissediyorum. Bu inanılmaz bir şey. On iki uzun yıl boyunca, o sabahın anısıyla kendime işkence ettim. Fiona Delgado'nun görüntüsüyle, yanımda çıplak ve ölü. O zamandan beri neredeyse her gün ne olduğunu bir araya getirmek için beynimi zorladım çünkü tek bir saniyesini bile hatırlamıyorum. Bunu hep konyak ve kokainin etkisiyle kendimden geçmeme bağlıyorum. Ve o zamandan beri ikisine de dokunmadım. Ama tabii ki hatırlamıyorum. Çünkü ona dokunmadım.

"Bundan emin misin, Joey?" Lorenzo soruyor.

"Az önce sana emin olduğumu söyledim."

"Babamın tam olarak ne dediğini duydun?" Dante söylüyor.

"Diğer adam onunla ne yapacaklarını soruyordu ve babam onun için mükemmel bir planı olduğunu söyledi. Ona para düşkününü küçük fahişe dedi, o zaman bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum ama sesinin ne kadar kızgın olduğunu hatırlıyorum. Tüylerim diken diken olmuştu."

"Sonra ne olacak?"

"Sonra beni gördü ve bana çok tatlı davrandı - bazen böyle olabiliyor, anlıyor musun? Ofisteki aptal kızın ailemize zarar vermeye çalıştığını ve bunun icabına bakacağını söyledi. Bana yirmi dolarımı verdi ve yatağıma dönmemi söyledi."

"Neden bize hiç söylemedin, Joey?" Dante sorar.

"Bunun ne anlama geldiğini gerçekten bilmiyordum ve bu gördüğüm ilk ceset de değildi. Kimseye söylememem için bana söz verdirdi ve sonra... şey, yaptığı en kötü şey değildi."

Ben kuru kusuyorum ve Joey sırtımı ovuyor.

Neredeyse onu düşünmediğim ve ne yaptığımı hatırlamaya çalışmadığım bir gün bile geçmedi. Özellikle de Joey'den beri. O kıza ne yaptığımı bilmek için çaresizce yanıp tutuştum, böylece aynı hatayı bir daha asla tekrarlamayacağımdan emin olabilirdim.

"Ama o benim yatağımdaydı." Ayağa kalktım, başım dönüyordu. "Orada benimleydi."

"O zaman onu oraya o koymuş olmalı çünkü sizi temin ederim ki ben ofisinden çıktığımda o ölmüştü."

"Hayır." Ellerimi saçlarımda gezdirerek başımı sallıyorum. "Hayır. Yapmazdı- Düşünmeme izin verirdi-"

"Yapardı, Max," diyor Lorenzo, soğukkanlı bir şekilde.

"Ama." Ona gözlerimi kırıştıtarak cevap arıyorum. Sal'e çok benziyor. Bunu daha önce fark ettiğimi hiç sanmıyorum. "Biliyor muydun?"

Kaşlarını çatıyor. "Hayır," diye ısrar ediyor.

Tabii ki etmedi. Babasından nefret ederdi. Onu asla böyle korumazdı.

"Üzgünüm, Max. Eğer sana komplo kurduğunu bilseydim... bunu sana uzun zaman önce söylerdim." Joey'nin acı dolu sesi kalbimin onun için acımasına neden oluyor.

Elini sıktım. "Senin suçun değil bebeğim." Öfke ve rahatlama damarlarımda dolaşırken kelimeleri gıcırdatarak söylüyorum.

"Bu durumda doğru olmayan bir şeyler olduğunu hep biliyordum. O sabah onu yatakta bulma şeklin." Lorenzo derin düşüncelere dalmış gibi görünüyor.

Ona göz kırpıyorum. "Yaptın mı?"

"Sana bunu defalarca söyledim Maximo. Ama sen asla dinlemezsin."

"Yapamam..." Başımı salladım. Olaydan hemen sonra ve

O zamandan beri konuştuğumuz birçok durumda, Fiona'nın yatağımda olmasına neden olan olayları sorguladı, ama ben sadece hafızamı tazelemeye ya da kendimi daha iyi hissetmemi sağlamaya çalıştığımı düşündüm.

Dante bana bakıyor. "Bu mantıklı, Max. Fiona asla senin tipin değildi. Aylardır seninle takılıyordu ve sen ne kadar sarhoş olursan ol, onun koluna bile dokunmadın."

"Evet, ama o gece çok sarhoştum..." Başım o kadar hızlı dönüyor ki sanırım bayılacağım. Sal bana o gece içtiğimi hatırladığım son kadeh konyağı verdi.

"Onu sen öldürmedin, Max," diyor Joey. Sandalyesinde eğilerek kollarını boynuma doluyor ve omzuma yumuşak bir öpücük konduruyor. "Seni öldürdüğüne inandırdığı için üzgünüm."

"O zaman nasıl oldu da benim yatağıma düştü?"

Kimse cevap vermiyor - sanırım cevap çok açık olduğu için.

Başımı ellerimin arasına alıp en iyi arkadaşlarıma bakmak arasında gidip gelirken Joey bu bok fırtınasının ortasında uçup gitme tehlikesiyle karşı karşıyaymışım gibi bana tutunuyor. "Bunu neden yapsın ki?" Konuşacak kelimeleri bulduğumda soruyorum. Salvatore Moretti'ye sadakatten başka bir şey yapmadım. Benden şüphelenmek için hiçbir nedeni yoktu - eğer olan buysa, beni cinayetle suçlamak için.

"Çünkü o hasta ruhlu, sapkın bir puştı," diye tükürdü Dante. "Ama biz bunu zaten biliyorduk."

"Çok üzgünüm Max," diyor Joey tekrar. "Eğer bir şeyden bahsetseydim. Bunu hayatının yarısı boyunca taşımandan nefret ediyorum." "Özür dilemeni gerektirecek bir şey yok," diye onu temin ediyorum.

Lorenzo burun kemiğini sıkıyor. "Geç oldu ve Anya'yı kontrol etmem gerekiyor. Hayatımızın geri kalanını babamızın ne kadar boktan biri olduğunu tartışarak geçirebiliriz ama artık hiçbir şey onun yaptıklarını değiştirmeyecek."

"Katılıyorum. Bence hepimiz biraz uyumalıyız," diye öneriyor Dante. Çenesini bana doğru salladı. "Seni kimin kaçırdığına dair sabaha kadar bekleyemeyecek bir bilgi var mı?"

"Hayır. Bekleyebilir." Uyku şu anda cennet gibi geliyor. Belki uyandığımda, son on iki yılımı yapmadığım bir şeyi hatırlamaya çalışarak kendimi delirtmekle geçirmiş olmayacağım. "Ama yatmadan önce Kristin'i kontrol etmeliyim."

"Buraya gelmeden önce onu kontrol ettim," diyor Joey. "Uyuyor. Bence onu rahatsız etmemelisin. Sen yokken neredeyse hiç uyumadı."

Lorenzo kız kardeşine endişeli bir bakış atarak, "Hiçbirimiz yapmadık," diye ekliyor.

Lanet olsun, kendime acımayı bırakıp kızıma daha iyi bakmalıyım. Onu öldürme riski altında olmadığının ortaya çıkmasına odaklanmalıyım.

Çünkü tüm bu olanlar ne kadar berbat olsa da, bu gece -hatta *her* gece- onunla yatağa girebilmem, babasının bana yaşattığı her şey için yeterli bir telafi olmalı.

"Yatağa gidelim mi?" Kelimeleri söyleyiş şekli tamamen masum olsa da, sikim hala canlanmak için seğiriyor.

Ona bakıyorum. Bütün dünyayı anlamlı kılıyor. "Evet." Sanırım geleceğim tam burada dururken geçmişin o kadar da önemi yok.

OceanofPDF.com

CHapTer
ÜÇ-BİR

OceanofPDF.com

MAX

I Joey'nin banyosunda hızlı bir duş aldıktan sonra onun yatağına girdim ve onun da duş almasını bekledim. Yorgun olmalıyım çünkü birlikte duş alma düşüncesi aklımın ucundan bile geçmedi.

Başımı onun yumuşak yastığına yaslıyorum ve onun tatlı parfümü beni yıkıyor. üzerimde. Çarşafı tenimde yumuşacık ve bu örtülerin dün gece onu nasıl sarıp sarmalamış olabileceğini düşünüyorum - her bir parçasına dokunarak. Sikim zonklıyor, vücudumun geri kalanının uykuya ihtiyacı olduğu umurumda bile değil.

Joey banyodan çıkıp bana doğru geliyor. Yatağa tırmanmak için yorganı geri çekiyor ama bu resimde çok yanlış bir şeyler var. "Giysilerini çıkar bebeğim."

Vücudunun büyük bir kısmını örtmeyen ama yine de fazlasıyla kapatan minik şortuna ve atletine bakıyor. Yüzünde sinsi bir sırıtişla bana bakarken "Bunlar pek bir şey değil ve dinlenmen gerekiyor" diyor.

"Sen çıplakken de dinlenebilirim. Şimdi çıkar şu lanet elbiseleri."

"Çok patronluk taslıyorsun." Gözlerini deviriyor ama sonra benim iyi kızım tişörtünü kafasının üzerinden çıkarıp yere atıyor. Tek kaşını bana doğru kaldırdı. "Şortu da mı?"

"Kesinlikle şortlar da öyle."

"Tamam." Yavaşça bacaklarından aşağı yuvarlıyor ve ben de bana yaptığı gösterinin tadını çıkarıyorum.

Görkemli bir şekilde çıplak, yorganın altından kayıyor ve omzumun kıvrımına sokulabilmesi için kolumu kaldırıyorum. Sıcak, yumuşak bedenini benimkine bastırırken sert meme uçları tenime sürtünüyor ve sikim seğiriyor

cevap olarak. Ama gözlerim uykudan ağırlaşmış ve karnım o kadar ağrıyor ki, şu anda konuşmaktan başka bir şey yapabileceğimi sanmıyorum. Elimi sırtında gezdiriyorum ve bana karşı titriyor.

"Fiona'nın başına gelenleri öğrenmenin bir şok olduğunu biliyorum. Bunun hakkında konuşmak ister misin?" diye soruyor usulca.

Joey'nin babasının gerçekte ne yaptığını başından beri biliyor olması ve beni yıllarca sürececek bir işkenceden kurtarabilecek olması beni biraz rahatsız etmiyormuş gibi davranamam. Onu suçladığımdan değil - babasının yaptığı uzun bir dizi korkunç şeyden sadece biriydi. On yaşındaki kızından böyle bir sırrı saklamasını istemesi çok boktan bir durum. Daha da berbat bir durum çünkü kızın bu konuda biriyle konuşma ihtiyacı hissetmesini gerektirecek kadar sıra dışı bir olay değildi. Onu travmatize etmediği için minnettar olmalıydım ama bu, böyle boktan bir çocukluk geçirdiği için minnettar olmak anlamına gelirdi. "Özellikle değil. Ya sen?"

"Hayır. Bu yüzden mi geceyi benimle geçirmeni istediğimde konuyu değiştirdin? Beni incitebileceğinden mi endişelendin?"

"Evet." Elimi dalgın dalgın sırtında gezdiriyorum, kaçırdığım fırsatları düşünürken kayboluyorum.

"Bu yüzden mi seninle kulübede kaldığımda bütün gece beni becerdin?" diyor kıkırdayarak ve ben de gülümsemeden edemiyorum.

"Hayır." Alnından öpüyorum. "Bütün gece seni becerdim çünkü kendimi seni becermekten alıkoyamadım bebeğim. Ama sen birkaç saatliğine uykuya daldığında, uyanık kalmaya özen gösterdim."

"Peki daha önce hiç kimseyle geceyi geçirmedin mi?"

"Hayır."

"Özür dilerim," diye fısıldıyor.

Çenesini kavriyorum, başını eğerek güzel koyu gözlerine bakabiliyorum. "Senden önce geceyi biriyle geçirmeyi hiç bu kadar önemsememiştim."

"Hiç mi?" diye bana göz kırpmıyor.

Bunun doğru olduğunu dürüstçe söyleyebilirim. Demek istediğim, geceyi kadınlarla her şeyden çok rahatlık için geçirirdim, ama herhangi birine yakın olma arzusuyla değil. "Sana kadar değil. Eğer babanın yaptığı şey için bir kez daha özür dilersen, seni dizime yatırır ve kışına şaplak atarım."

Nefesi boğazında düğümleniyor. "Yapamazsın."

"Dene beni, bebeğim."

"Bazen çok otoriter bir pislik oluyorsun," diye fısıldıyor, daha yakına sokularak.

Uyku beni bastırmakla tehdit ederken memnuniyetle iç çekiyorum. "İyi misin? Sana zarar vermiyorum, değil mi?"

"Ben iyiyim," diye onu temin ediyorum. "Ama o bacağını üzerime örttüğünde daha iyi olacağım."

"Max," diye beni uyarıyor. "Uyuman gerek."

"Uyuyacağım," diyorum esnememi bastırarak. "Ama o tatlı amcığı üzerimde hissetmek istiyorum. Bana sarıldığın için ıslandığında, bunu hissetmek istiyorum."

"Sadece senin yanında yatarak ıslanacağımı mı sanıyorsun?" diye nefes alıyor, sıcak nefesi morarmış tenimin üzerinde tozlanıyor. "Kendinden oldukça eminsin."

Başının üstüne bir öpücük bırakıyorum. "Yapacağını biliyorum bebeğim. Şu anda parmaklarımı içine soksam, benim için çoktan ıslanmış olacağını biliyorum. Öyle değil mi?"

Mırıldanıyor. "Bu konuda götlük yapmana gerek yok."

Saçlarını yüzünden geriye doğru tarıyorum ve çenesini kavriyorum, başını eğerek tekrar bana bakmasını sağlıyorum. "Götlük yapmıyorum çünkü ikimiz de bunun doğru olduğunu biliyoruz. Sadece bunun tek yönlü bir şey olmadığını bil. Sen yanımdayken bütün gece sertleşeceğim."

"Bu rahatsız edici olmaz mı?" diye fısıldıyor ve sesi doğrudan sikime gidiyor.

Başparmağımın ucuyla yanağını okşuyorum. "Rahatsızlıkla başa çıkabilirim. Ayrıca, hayatımın büyük bir bölümünü senin çıplak bedenine bana yaslanmış halde geçireceğim, bu yüzden buna alışmam gerektiğini düşünüyorum, değil mi?"

Bana göz kırparken kirpikleri titriyor.

"Yani..." Kalçasına dokunuyorum. "Bacak.

Üzerime. Şimdi."

"Evet, efendim," diye baştan çıkarıcı bir şekilde fısıldıyor, lanet bir seks kedisi gibi ve onu sırt üstü çevirip bu lanet yatağa çivilemeden önce gözlerimi kapatıp derin bir nefes almam gerekiyor. İyi bir gece uykusuna ihtiyacım var. Sonra, sabah, onu pazar gününe kadar altı şekilde sikeceğim.

Onu daha yakına çekiyorum ve istediğim gibi bacağını üzerime sarkıtıp çıplak amını kalçama bastırıyor. Sonra yanağını tekrar göğsüme yaslıyor. "Hadi biraz uyuyalım, bebeğim."

"Hmm," diye mırıldanıyor.

Sıcak gözyaşlarını tenimde hissettiğimde dalıp gidiyorum. Parmak uçlarımla yanaklarını okşuyorum. "Bu hissetmek istediğim türden bir ıslaklık değil bebeğim. Neyin var?"

"Sana korkunç isimler taktım, Max. Hatta bir an için keşke..." diye düşündüm. Hıçkırıklara boğuluyor.

"Lütfen bunu kendine yapma, Joey. Bu insan doğası. Canın yanıyordu."

"Ama sonra seni orada tek başına düşündüğümde - birinin sana sahip olduğunu ve seni incittiğini..." Daha sert hıçkırıyor, sanki günlerdir içini tutuyormuş da ancak şimdi dökebiliyormuş gibi.

"Joey." Kelimeyi gıcırdatarak söylüyorum çünkü onun kendine böyle işkence ettiğini görmek beni öldürüyor.

"Kristin bize kaybolduğunu söylediğinde kalbimin paramparça olacağını sandım ama sonra kız arkadaşın olduğunu ve bebeğini doğurduğunu söylediğinde canım çok acıdı. Öleceğimi sandım."

Ona daha sıkı sarıldım. Ona gereksiz yere acı çektirdiğim için nefret ediyorum. Bir süreliğine bile olsa ondan başka birini istediğimi düşünmüş olması beni dayanamayacağım kadar incitiyor. "Özür dilerim bebeğim."

"Ama sonra seni kaybettiğimi düşündüğümde..." Duraklıyor ve derin bir nefes alıyor. "Eğer sen iyi olursan hayatımın her günü bu seviyede acı çekeceğime yemin ettim."

"Şu an buradayım ve hiçbir yere gitmiyorum. Tamam mı?" Başını salladığında saçları yanağını okşuyor.

"Biraz uyu, yarın konuşuruz," diye mırıldanıyorum, gözlerimi açık tutmak için verdiğim savaşı kaybediyorum.

"Tamam. İyi geceler,
Max." "İyi geceler,
bebeğim."

SICAK HUZUR İÇİME DOLUYOR, göz kapaklarımın titreyerek açılmasına neden oluyor. Yorganı geriye çekmiş ama yanımda yatmıyor. Aşağı baktığımda güzel dudaklarının sikimin etrafına sarıldığını görüyorum ve bu gördüğüm en ateşli şey değilse ne olayım.

"Günaydın bebeğim," diye inliyorum, sesim uykudan kalınlaşmıştı.

"Günaydın," diye mırıldanıyor, ağzındaki sikim yüzünden kelime boğuklaşıyor.

Parmaklarımı saçlarının arasından geçiriyorum. "Kahretsin bebeğim, bu şimdiye kadar yaşadığım en iyi uyandırma çağrısı."

Beni boğazının arkasına kadar alırken burnundan nefes alıyor, emerken dilini şaftımın üzerinde döndürüyor.

Beni ne kadar süredir çalıştırdığını merak ediyorum çünkü yükümü patlatmaya hazırım. Doruk noktamı biraz daha ertelemek için gözlerimi kapatıyorum, ama azgın küçük sürtüğüm taşaklarımla oynamaya başlıyor, hafifçe sıkıyor ve omurgamdan aşağıya doğru ısı yayılmasına neden oluyor.

"Joey," diye inliyorum, kalçalarımı ağzına doğru sallıyorum ve öğürmeye başlayana kadar başını aşağı itiyorum, ama o durmuyor.

Ona tekrar bakıyorum. Gözleri yaşlarla parlıyor. "Çok fazla gelirse geri çekilmeyi ya da sıkmayı hatırlıyor musun?"

Kabul ettiğini mırıldanıyor ve daha sert emerken yanakları çukurlaşıyor.

"Sikimi emerken çok iyi görünüyorsun. Seksi küçük kıcın hava da sikilmek için yalvarıyor."

Boğuk bir ses çıkarıyor ama devam ediyor. Saçlarını daha sıkı kavrayıp köklerinden çekiyorum. "O götü sikeceğimi biliyorsun bebeğim. Bakire kıcını, ateşli amını ve küçük güzel ağzını aldığım gibi alacağım."

İnliyor ve ses aletimin ucundan tüm vücudumu titretene kadar titreşiyor.

"Tanrım! Siktir!" Boğazından aşağı boşalırken onu yerinde tutarak inliyorum. Boğulur gibi tatlı sesler çıkarıyor ama elleri rahat. Sıkma ya da vurma yok. "Sikimi alış şekline bakılırsa ne kadar iyi bir kızsın." Onu tutuşumu bırakıyorum ve başını kaldırarak sikimin ağzından kaymasına izin veriyor.

"Teşekkür ederim efendim," diye mırıldanıyor ve dudaklarım bir gülümsemeye dönüşüyor. Lanet olsun, bu kızı sahip olduğum her şeyle seviyorum.

"Gel yüzüme otur. Seni tatma zamanım geldi."

"Ne?" Sırıttıyor.

"Yüzüme otur. Yarağımı emmenin benim küçük yaramaz sürtüğümü ne kadar ıslattığını görmek istiyorum."

Yanakları pespembe kızarıyor ve çıplak amcığı göğsüme sürtünerek yukarı doğru hareket ediyor ve uyarılmışlığının izini bırakıyor.

"Oh, sırlıslıksın, Joey."

"Biliyorum."

"Buraya gel," diye sabırsızlıkla homurdanıyorum, kalçalarını kavriyorum ve yüzüme binene kadar onu yukarı çekiyorum. "Bırak da o amcığı yiyeyim."

"Oturmamı mı istiyorsun? Tamamen aşağıya mı?"

"Sonuna kadar. Sanki benim yüzüm senin koltuğunmuş gibi."

Parmaklarım kalçalarına giriyor. "Ama seni ezeceğim. Ya nefes alamazsan?"

İç çekiyorum ve nefesim kalçalarının üzerinde tozlanırken titriyor. "Gayet iyi nefes alıyorum. Şimdi otur. Otur. Otur. Otur. Otur." Amcığı yüzüme dayanana kadar kalçalarını aşağı çekiyorum ve duyularım onun kokusu ve tadıyla doluyor. Dilimi çıkarıp klitorisinin üzerinde gezdiriyorum.

"Siktir, Max," diye adımı tıslıyor.

"Mmm," diye mırıldanıyorum takdirle onun lezzetli meyve sularını kucaklarken. O sarhoş edici. Hissettiğim, tattığım, kokladığım, duyduğum ve gördüğüm her şey o. Döllerini çeneme damlıyor ve sikimi bir anda yeniden sertleştiriyor. Bıçak yaramın hala ne kadar acıdığı umurumda değil, bu tatlı amcığı yemeyi bitirir bitirmez eğilip sikilecek.

Ona ziyafet çekerken bir parmağımı sıcak kanalının içinde gezdiriyorum ve yumuşak iniltileri vücudunu dalgalandırıyor. Yüzüme sürerken zıplayan güzel göğüslerine bakıyorum. Onu sınırda görmek beni daha çok çalıştırıyor, dar amını parmaklarken onu emiyor ve yalıyorum. Onun döllerıyla duş almak istiyorum.

"Max, çok yaklaştım," diye nefes alıyor.

Parmağımı içinden çekiyorum ve aklımda başka bir şey olduğunun farkında olmadan hayal kırıklığıyla sızlanıyor. Parmağımı kıcının dikişi boyunca kaydırıp daracık küçük deliğinin etrafında dolaştırdığımda tüm vücudu geriliyor.

"Max," diye iniliyor.

Parmağımın ucunu içine sokuyorum. İçgüdüsel olarak öne doğru kayıyor, ama onu yerinde tutuyorum, bakire kıcındaki bir şeyin hissine alışmasına izin veriyorum. Dişlerimi şişmiş klitorisinin üzerinde gezdiriyorum ve titreyerek sırtını eğiyor ve parmağımı daha derine itmeme izin veriyor. O kadar yumuşak ve sıcak ki, onu buraya alma düşüncesiyle sikim zonkluyor.

Kalçalarını tekrar sallarken yüksek sesle "Lanet olsun," diye iniliyor. Boştaki elimi boğazına sarıp hafifçe sıkıyorum, bunun onu biraz daha sessiz tutacağını umuyorum çünkü kardeşlerinin onun boşaldığını duymasını gerçekten istemiyorum. Sonra onun tatlı amını yiyor ve nefes nefese ismini haykırarak yüzüme boşalana kadar mükemmel kıcını parmaklıyorum.

Titremesi durur durmaz onu yüzümden kaldırıyorum ve göğsümde yatana kadar vücudumdan aşağı çekiyorum. "Yüzün benimle kaplı," diyor,

Kıkırdama.

"Biliyorum. Tam da istediğim gibi." Dudaklarımı yaladım. "Bu her sabah için mükemmel bir başlangıçtı."

"İşimiz bitmiş gibi söylüyorsun, bebeğim."

"Bitirmedik mi?"

Başımı salladım. "Yakınından bile geçmiyor."

OceanofPDF.com

CHAPTER
OTUZ İKİ

OceanofPDF.com

JOEY

"O w," Max kıcıma sert bir tokat atarken inliyorum, ama acıya rağmen kalçalarımı geri itiyorum, daha fazlası için çaresizim. Yatağında dört ayak üzerindeyim, beni becermesini bekliyorum, ama o benimle alay etmeye devam ediyor.

Parmakları beni uçurumun kenarına getiriyor ve sonra tekrar aşağı indiriyor. Boş amım daha fazlası için ağrıyor.

"Benim için böyle muhtaç küçük bir sürtük." Kıcımın yanağını avucunun içine alıyor, diğer eli sırtımda gezinirken kabaca sıkıyor.

"Beni becerecek misin, Max? Yoksa beni tekrar uyutacak mısın?" Alay etmesine sinirlenerek tersliyorum.

Üzerime eğilip dudaklarını kulağıma bastırırken göğsünden derin bir hırıltı yükseliyor. "Ah, bebeğim, sırf kardeşlerinin evindeyiz diye yaramazlık yaptığın için seni cezalandırmayacağımı sanma."

İki parmağını içime sokuyor ve zevk içimde yuvarlanırken sırtımı kamburlaştırıyorum. "Özür dilerim," diye inliyorum. Lanet olası adam beni tam olarak istediği yere getirdi. "Ama sana ihtiyacım var, Max."

"Bana nerede ihtiyacın var?" Parmaklarını daha derine sokuyor. "İçimde."

"Ben senin içindeyim." Vurgulamak için G noktama bastırıyor.

"Daha fazlasına ihtiyacım var."

"Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle, Joey. Yalvar bana, bebeğim."

"Sikine ihtiyacım var. Lütfen?" Çaresiz, titreyen ve muhtaç bir halde ona yalvarıyorum. "Seni içimde hissetmeyi özledim. Bunu bir daha asla elde edemeyeceğimi sanıyordum."

"Kahretsin bebeğim, özür dilerim," diyor ve sonra vücudunun sıcaklığı kayboluyor. Parmakları içimden kayıyor ve ben başımı yastığa bırakıyorum.

Hayal kırıklığı. Ama sonra elleri kalçalarımın ve sikinin ucu girişime doğru itiyor. "Seni bu kadar beklettiğim için özür dilerim."

İçime derinlemesine giriyor ve ben yastığa doğru çığlık atıyorum, kocaman aletin içimi doldurmasının verdiği rahatlama ve zevkle dolup taşıyorum. Çok ıslağım ve onun için hazırım ve deliciliği G noktama, tam parmaklarının olduğu yere sürtünene kadar içeriye tamamen batabiliyor. Beni o kadar hızlı orgazma ulaştırırken bacaklarım şiddetle titriyor ki başım dönüyor.

"Oh, kahretsin, Max," diye inliyorum.

"İşte bu," diye homurdanıyor beni içinden sikerken. "Benim yaramaz küçük sürtüğüm."

Ellerini belime doluyor, kendi doruk noktasını kovalarken daha sert ve daha hızlı sürüyor. "Beni çok sert boşaltıyorsun, Joey." Parmakları etimi zedeliyor ve kalçaları hâlâ sert. "Vay anasını," diye homurdanıyor, siki içimde seğirip nabız gibi atıyor ve beni döllerile dolduruyor.

Max benden ayrılıyor ve gözleri kapalı yatağa düşüyor. Dün büyük bir karın ameliyatı geçirmiş bir adamın hâlâ bu kadar dayanıklı olduğuna inanamıyorum. Nefes nefese kalıyor ve ben onu endişeyle izliyorum. Gözlerini açıyor ve beni yanına çekerek dev kollarını etrafıma sarıyor.

"İyi misin?" Fısıldıyorum.

"Bebeğim, ben iyiden çok daha iyiyim," diye nefesini tutup alnıma bir öpücük konduruyor. "Sen mi?"

"Mükemmel." Ona sarılırken gülümsüyorum.

Derin bir nefes çekerken göğsü yükseliyor. "Sana söylemem gereken bir şey var, Joey." Sesi düzgün ve sakin ama sözleri beni korkutuyor.

Kendimi yukarı itiyorum ve dirseğime yaslanıyorum. "Ne oldu?"

Parmak uçlarını yanaklarımda gezdiriyor, gözlerini kısarak yüzümü inceliyor. "Benim olduğunu söylerken şaka yapmıyordum Joey. Konuşan orgazm ya da başka bir şey değildi."

Nefesim boğazımda düğümleniyor. "Senin mi?"

"Sadece benim. Güzel vücudunun her parçası. Kalbinin. Lanet ruhun. Yaşayacağın her orgazm. Alacağın her nefes. Benim."

"Ben sadece senin oldum, Max."

"Benim küçük veledim," diyor hınzır bir sırıtışla.

Dudağımı çiğniyorum ve o da başımın arkasını avuçlayarak yüzümü kendisine yaklaştırıyor.

"Dudağını çiğnemeyi bırak ve beni öp bebeğim."

İstedğini yapıyorum, dudaklarımı usulca onunkilerin üzerine bastırıyorum ve dilimi ağzının içine sokuyorum, ta ki tenimin altında sıcaklık patlayana kadar. Geri çekiliyor, beni nefessiz bırakıyor ve daha fazlasını istiyor - onun lanet olası süper gücü. "Seni seviyorum, Joey."

Gözyaşlarımı kırıştırıyorum. Hayatım boyunca Max DiMarco'nun bana şu anda olduğu gibi bakmasını ve bu sözleri söylemesini bekledim. Monique bana parmağında yüzüğü olmadığı sürece bir erkeğe onu sevdiğimi asla söylemememi tembihlemişti. Bunun onlara çok fazla güç verdiğini söylemişti ama bu adam beni çoktan kısıpaca aldı ve bunu biliyor. "Ben de seni seviyorum."

Çenemi avucunun içine alıyor, başımı biraz farklı bir açıya eğiyor ve beni tekrar öpüyor. Bu sefer kontrolü tamamen eline alıyor, her yerimi sahiplendiği gibi ağzımı da sahipleniyor - ateş ve hakimiyetle.

OceanofPDF.com

CHAPTER
OTUZ ÜÇ

OceanofPDF.com

MAX

"T Seni kaçıran bu pisliklerin kim olduğunu ve ne istediklerini anlat bize." Lorenzo masanın karşısından bana bakarken yüzünü buruşturarak soruyor.

Onun ve Dante'nin gözleri cevap beklerken benimkilere dikiliyor. Masalarının karşı tarafında oturuyorum, ama artık aynı tarafta olmadığımız için değil. Joey elime uzanıp ince parmaklarını elime doladığında bu gerçeği daha da iyi anlıyorum.

Onlara Kristin ve Vito Amca hakkında bildiğim her şeyi anlattım. New Jersey'e planladığım seyahati, amcamın elinde olduğu söylenen ses kaydını ve Monty'nin videonun babalarıyla bir ilgisi olduğuna dair şüphesini. Son olarak, bebek arabalı kadını tarif ettim ve kimliğini tespit edebilmemiz için binamın dışındaki güvenlik görüntülerini kontrol etmelerini söyledim.

"Bana bir şey sapladıktan sonra beni sokaktan alanların öldürdüğünüz Rus serseriler olduğundan şüpheleniyorum ama yine de kontrol etmeliyiz."

"Peki gördüğün o üç adam, onları hiç tanıdın mı?" Başımı sallıyorum. "Hayır. Ya siz?"

Dante kaşlarını çatarak, "Hayır," der.

"Senden ne istediler?" Lorenzo soruyor.

"Birisi için çalışıyorlardı. Patronlarının benimle konuşmak istediğini açıkça belirttiler. Ama patronlarını görmedim ve nerede olduğunu da bilmiyorum çünkü orada bulunduğum süre boyunca yüzünü göstermedi - tam olarak ne kadar sürdü?"

"Söyleyebildiğimiz kadarıyla yaklaşık otuz altı saat," diye yanıtlıyor Dante.

Lorenzo öne doğru eğildi. "Patronlarının neden seninle konuşmak istediğini söylediler mi?"

"Pek sayılmaz. Ama aksanlarını duyduğumda, bunun ele geçirmeyle bir ilgisi olduğunu düşündüm. Ama sonra onun olanı nasıl aldığımı ve kızına nasıl dokunduğumu anlatmaya başladılar ve her şey anlam kazanmaya başladı."

"Onun kızına mı dokundun?" Joey kaşlarını çatarak, "Onun kızına dokundun," diyor.

"Kristin'in bebeğinin babası Rus Bratva, en azından bana söylediğine göre öyle olduğunu düşünüyorum. Ben de onu araştırıyordum ama Vito'dan daha az öncelikliydi. Belki de her şeyin anahtarı odur? Belki de Vito bu yüzden kayıptır? Kızını elinden aldıkları için intikam mı?"

"Ama Kristin'in Chicago'da seninle birlikte olduğunu bilen var mıydı?" Joey soruyor. "Yani, biz bilmiyorduk."

Kristin olayından duyduğu acıyı hatırlatarak elini sıkıyorum. "Sanırım biri onu arıyorsa... apartmanıma girerken görmüş olabilirler. Birkaç kez yolun aşağısındaki şarküteriye gitti." Kıkırdıyorum. "Görünüşe göre Philly'de bulabileceğin en iyi cheesesteak'leri yapıyorlar."

"Tüm bunların kız kardeşinle ilgili olduğunu mu düşünüyorsun? Onunla birlikte olduğunuzu düşünüyorlar-" Lorenzo sorusunu bitirmedi ama bitirmesine de gerek yoktu.

"Şey, o ve Vito dışında kimse bir kız kardeşim olduğunu bilmiyordu. Kendisi de iki ay önce öğrendi, yani Jakob'a söylemiş olamaz."

"Jakob?" Dante sorar.

"Bebeğin babası o, değil mi?" Joey öyle diyor. "Evet."

"Hmm." Dante elini sakalının üzerinde gezdirir, kaşları çatıktır.

"Vito amcan mı? Kız kardeşinin babası mı? Bu da ne demek oluyor? Senin bir amcan olduğunu bile hatırlamıyorum," diyor Joey.

Lorenzo bana kaşlarını kaldırarak bakıyor, çünkü hiçbirimiz Vito amcamı sevmiyoruz ve ben bunun nedenini konuşmak bir yana düşünmek bile istemiyorum. Ama Joey'den sır saklamak istemiyorum. Artık istemiyorum.

"O ve annemin bir ilişkisi vardı. Her şey ben on iki yaşındayken ortaya çıktı ama görünüşe göre bir süredir devam ediyormuş."

Joey elini ağzına kapatır. "Oh, Max. Bu korkunç."

En kötüsü bu bile değil. "Evet. Babam öğrendiğinde Vito'yu öldürmek istedi. Vito onun küçük kardeşiydi, birbirlerini kollamaları gerekiyordu ama yıllardır karısını arkasından beceriyordu. Babam Vito'nun kafasına silah dayamıştı ama b u n u yapamadı. Vito

hep onun gölgesinde yaşıadı. Babam Sal'in en iyi arkadaşı ve sağ koluydu ve Vito hiçbir zaman yakın çevreye giremedi, bu da babama kızmasına neden oldu. Her neyse, annem ondan sonra ayrıldı. O ve Vito Jersey'de yeni bir hayat kurdular."

"Seni de yanında götürmeye çalıştı mı?"

"Hayır. Fikrimi bile sormadı. Sadece iyi bir çocuk olmamı söyledi ve ben Lucky Charms'ımı yerken kapıdan çıkıp gitti."

"Oh, Tanrım, Max."

"Zaten gitmezdim." Bu doğru mu? O benim annemdi ve o zamana kadar iyi bir anneydi. Ama bu uzun zaman önceydi. O duyguları o kadar derine gömdüm ki, bir daha asla ortaya çıkmayacaklar.

"Ama seni öylece bırakıp gitmek," diye devam ediyor. "Bu çok zor olmalı."

"Babam için daha zor oldu. O gittikten sonra asla eskisi gibi olmadı. Karısını ve kardeşini aynı anda kaybetti. Daha çok içmeye başladı. Her zaman dikkati dağınıktı. Kendini kaybetti ve birkaç yıl sonra öldürüldü." Dilimi dişlerimin üzerinde gezdiriyorum ve Joey'nin gözlerindeki endişe ve acımayla başa çıkamayarak başka tarafa bakıyorum.

"Babamız için rutin bir para toplama işindeyken öldürüldüğünü biliyor musun?" Lorenzo hikayeyi devralır.

Joey başını sallar.

"Sadece bıçaklı bir serseriydi, ama babam geldiğini görmedi," diye ekliyorum.

"Vito o zamana kadar çoktan gitmiş olsa da babamız cinayetden onu sorumlu tuttu." Lorenzo başını sallıyor. "Ve istese bile Chicago'ya asla dönemeyeceğinden emin oldu."

"Ve Max bizimle yaşamaya mı geldi?" "Evet," diye onaylıyor Dante.

Alçak sesle ıslık çalıyor. "Neden kimsenin en sevdiği kişi olmadığını anlayabiliyorum. Annen ve Vito sana Kristin'den hiç bahsetmedi mi? Ya da ona senden? Bu çok boktan."

"Evet, ama artık her şey bitti," diyorum konuyu değiştirmek için çaresizce.

Lorenzo ve Dante bana bilmiş bilmiş bakıyorlar ve Joey benim berbat aile dinamiklerim hakkında başka bir soru sormaya gittiğinde, Dante kaşlarını çatıyor ve sandalyesine geri oturup sessiz kalıyor.

"Bu Jakob denen adamı bulmak seni kimin kaçırdığını bulmanın anahtarı mı?" Lorenzo bana sordu.

"Ve Vito Amca'yı bulmaya," diye ekliyorum.

"Yani şu anda tehdit bize değil de Kristin'e yönelik gibi görünüyor?"

Dante ekliyor. Omuz silkiyorum. "Öyle görünüyor."

"Max bizden biri," diye tersliyor Joey.

Dante iç geçirir. "Biliyorum evlat." Risk değerlendirmesi ve ailesinin güvenliğini sağlamak yaptığı işin ve çalışma şeklinin büyük bir parçası. Bununla bir şey kastetmediğini biliyorum ama o bilmiyor. "Kristin'le şüpheli ilişkisi nedeniyle alındıysa, bu aileye doğrudan bir tehdit olmadığı anlamına gelir. Ama bu, olaya karışan her bir pisliği öldürmeyeceğimiz anlamına gelmiyor."

"Oh, tamam." Yatıştırılmış, sandalyesinde rahatlıyor.

"Jakob'un Rus Bratva olduğundan şüphelendiğim için Dmitri'ye benim için küçük bir araştırma yaptırđım." Cebimden telefonumu çıkardım ve bir mesaj yazmaya başladım. "Bakalım henüz bir şey bulabilmiş mi?"

Dante saatini kontrol eder. "Zaten birazdan burada olur. Tüm bu Rus bağlantısını göz önünde bulundurarak onu bu işe dahil etmenin en iyisi olacağını düşündüm, ancak şu anda bildiklerimizi göz önünde bulundurarak onu bu işin dışında tutmayı tercih ederseniz..."

"Hayır, bakalım ne söyleyecek." Dmitri'ye güveniyorum ve aile geçmişimi öğrenmesi konusunda hiçbir endişem yok.

Lorenzo öne doğru eğildi. "Bu durum çözülene kadar bence sen ve Kristin burada, malikanede kalmalısınız. Burası bir kale ve ikiniz de burada daha güvendesiniz."

"Benim çatı katım da bir kale."

"Dışarıda kaçırıldığın bir kale, Max." Çok sinir bozucu ama Dante'nin haklı olduğu bir nokta var. "Orada çok yalnızsın. En azından burada korumalarımız var. Zırhlı arabalar."

"Savunmaya geçiyorsun çünkü kendini savunmasız hissediyorsun. Ama sen ailedensin ve biz ailemize göz kulak oluruz."

"Bana psikanaliz yapma, Loz," diye bağıriyorum. Ailem hakkında konuşmak beni her zaman geriyor ama onun haklı olması bundan hoşlanmam gerektiği anlamına gelmiyor.

"Size karşı aktif bir tehdit olduğu sürece kız kardeşimiz burada kalacak," diyor sert bir şekilde.

"Lütfen burada kal Max. Hep birlikte olursak kendimi daha güvende hissedeceğim," diye yalvarıyor Joey.

Bunu nasıl reddedebilirim ki? Ayrıca, gerçek bu. Emrimizdeki Moretti ordusuyla burada daha güvendeziz.

"Tabii ki kalacağız bebeğim. Özür dilerim, biraz gerginim, hepsi bu."
Elimi ağzına götürüyor ve dudaklarını parmak eklemlerimin üzerinde gezdiriyor. "İstersen gevşemene yardımcı olabilirim," diye fısıldıyor.

"Guisseppina!" Lorenzo tersledi.

"Film izleyebiliriz demek istemiştin Lorenzo." Mükemmel burnunu tiksintiyle kırıstırdı. "Aklının sürekli çukurda olması benim suçum değil."

"Ah, p a r d o n , " diye mırıldanıyor, yüzünde bir şaşkınlık i f a d e s i y l e benden ona bakıyor.

Dante sırtıma için kendini zor tutuyor çünkü o da benim gibi küçük sinsi cadalozumun neden bahsettiğini çok iyi biliyor.

"Senin için mükemmel bir renk tonu buldum. Kiraz Bombası," diyor Joey heyecanla, geniş oje koleksiyonunun bulunduğu kutuyu karıştırırken.

"Kulağa eğlenceli geliyor." Kristin içten bir gülümseme takınıyor, çıplak ayaklarını kanepeye uzatırken sanırım onu hiç görmediğim kadar mutlu görünüyor. "Eskiden olduğu gibi ayak parmaklarıma ulaşamamak tam bir baş belası."

"İkimizin de iyi bir kafa dağıtmaya ve öğleden sonra şımartılmaya ihtiyacı var, değil mi? Buzdolabında yüz maskelerim var ve Sophia da o muhteşem makademya ve beyaz çikolatalı kurabiyelerinden pişiriyor. Anya da uykusundan uyanır uyanmaz bize katılacak. Mükemmel bir rahatlatıcı kız öğleden sonrası olacak."

"Çok teşekkür ederim, Joey. Ugh! Çabucak işemem lazım. Hemen döneceğim." Kristin koşarak odadan çıktı ve beni Joey'le yalnız bıraktı.

"Bunu onun için yaptığın için teşekkür ederim." Çenesini kavrayarak başını yukarı kaldırıyorum, böylece eğilip ona yumuşak bir öpücük verebiliyorum.

"Burada gerçekten de dikkat dağıtıcı bir şeye ihtiyacımız var, özellikle de eve hapsolmuşken."

"Onunla tanıştığımdan beri böyle gülümsediğini görmemiştin."

Omuz silkiyor. "Ne diyebilirim ki? Ben lanet olası bir güneş ışığıyım."

"Sen güneşin ta kendisisin, bebeğim." Onu tekrar öptüm. "Gidip Dmitri ve kardeşlerinle konuşacağım. Burada olmaktansa orada olmayı tercih edeceğini biliyorum, bu yüzden tekrar teşekkür ederim. Küçük kız kardeşime bu kadar iyi baktığın için minnettarım."

Tatlı tatlı gülümsüyor. "Bunu telafi edeceğinden eminim."

Tabii ki yapacağım.

"Bazı eşyalarımı almam gerekiyor, bu yüzden toplantımızdan sonra çatı katına gideceğim." Endişeyle alnını buruşturup kaşlarını çattı. "Akşam yemeğinden çok önce dönerim ve dikkatli olacağım. Lorenzo da benimle geliyor. Güvenlik kayıtlarını kontrol edeceğiz, orada işe yarar bir şey var mı diye bakacağız. Ayrıca Dante, Dmitri ve ailesini bu akşam yemeğe davet etmemizi önerdi, bu yüzden Kristin'in eşyalarını almam gerekiyor. Burada hiç kıyafeti yok ve kendini rahat hissetmesini istiyorum." Kaşlarını çatarak duraksıyorum. "Aslında benim evimde de pek bir şeyi yok. İnternette bir şeyler sipariş etmesine yardımcı olabilir misin?"

"İnternette alışveriş yapabilir miyim? Beni hiç tanıyor musun, Max DiMarco?"

Ona sırtıyorum. Bu kadını o kadar çok seviyorum ki. "Teşekkür ederim."

"Kat'ın de sakladığı güzel hamile kıyafetleri var. İhtiyacı olursa bu gece için ona güzel bir şeyler bulabileceğimize eminim."

"Seni seviyorum, Joey."

"Bunu duymaktan asla bıkmayacağım."

CHAPTER
OTUZ DÖRT

OceanofPDF.com

JOEY

M Ax'ın gözleri yatak odamda bana doğru yürürken zevk ve yaramazlıkla dans ediyor.

"Neyin peşindesin DiMarco?"

"Senin için bir hediyem var, bebeğim."

Ellerimi çırpıp sahte bir çılgılık atıyorum, kirpiklerimi kırıştırıyorum ve çok hoşlandığı şımarık velet rolüne bürünüyorum. "Hediyele bayılırım. Bunu daha önce dışarıdayken mi aldın?"

"Ben yaptım." Sıkılı yumruğunu uzatıyor ve bir kaşını kaldırıyor. "Ve buna bayılacaksın. Söz veriyorum."

"Ne oldu?"

Elini çevirir ve avuç içi yukarı bakacak şekilde açar, ucunda bir mücevher olan küçük yuvarlak metal küreyi ortaya çıkarır. "Max, bu bir ..."

"Kesinlikle öyle."

"Neden bana bir popo tıkacı getirdin ve bunu nereden aldın?" Fısıldıyorum.

Bir kolunu belime dolayıp bedenimi kendine doğru çekerken yüz ifadesi kararıyor. Aleti sertleşmişti ve beni uzunluğunun üzerinde sürükleyerek titrememe neden oluyordu. "Buraya bisikletle geldim ve senin üzerinde kullanmaktan zevk alacağım her türlü şeyi satan bir mağazaya hızlıca uğradım bebeğim. Bunu da sana aldım çünkü bu gece bakire kışını sikeceğim ve seni çok sevdiğim için bütün akşam bunu giymene izin vereceğim, böylece sikime hazır olacaksın."

Elindeki tıkaca bakıyorum. Yaklaşık büyük bir oje şişesi büyüklüğünde ve kışıma yakın bir yerde olduğu düşüncesi yanaklarımın sıkılmasına neden oluyor, ama Max'e kıyasla çok küçük. "Bunun yardımcı olacağını sanmıyorum, Max. I

Yani sen o tıkaçtan çok daha büyüksün. O şeyi içime nasıl sokacağın hakkında hiçbir fikrim yok, bu yüzden sığacağını hiç sanmıyorum."

Dudaklarını kulağıma bastırıyor ve ön kollarımda tüylerim diken diken oluyor. "Sığacağım bebeğim. Bu gece kıcını becereceğim ve becerdiğimde lanet olası adımı haykıracaksın."

Boğazıma düğümlenen endişeyi yutuyorum. Ne kadar gergin olduğumu görmesini istemiyorum. "Yemek boyunca bunu giymemi mi istiyorsun?"

Tüm ailemle, Chicago Bratva'nın yeni başkanı ve eşi Dmitri ve Ivanka ile küçük kardeşi ve ikinci komutanı Kyzen ile akşam yemeği yiyeceğiz. Bütün akşamı bir popo tıkacı takarak geçirmek istediğimden emin değilim. Ya rahatsız ederse? Ya da ya hava sıcaksa ve ben masada titriyorsam?

"Bu senin için daha sonra işleri kolaylaştıracak, bebeğim. Ama... eğer meydan okumaya hazır değilsen?" diyor omuz silkerek.

Lanet olsun! İyi oynadın, DiMarco. "Tabii ki öyleyim."

Hıznırca sırtırken gözleri parıldıyor. "Aç ağzını."

Dediğini yapıyorum ve tıkacı dudaklarımın arasına sokuyor. "Bunu güzelce ıslatmak isteyeceksin, Joey."

Dudaklarımı etrafına kapatıyorum ve yumuşakça emiyorum, olabildiğince çok tükürükle kaplıyorum. Yeterince emdiğime kanaat getirdiğinde, ben bırakana kadar ucunu hafifçe çekiştiriyor ve ağzımdan çıkarıyor, bir dizi tükürük de onunla birlikte gidiyor. "Sik beni, çok ateşlisin," diyor. Dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor.

Dudaklarımı yalayarak temizliyorum ve onun karanlık gözlerine bakarken memnun bir gülümsemeyi bastırıyorum.

"Arkanı dön ve yatağın üzerine eğil."

Titrek bir nefes alarak dediğini yapıyorum, avuçlarımı yatağın üzerine düz bir şekilde koyuyorum. Güçlü elleri kalçalarımı okşuyor ve eteğimi yukarı itiyor. Ne bulmak üzere olduğunu düşünürken kıkırdamayı bastırmak için dudağımı ısırıyorum. Elleri kıcımın çıplak derisini sıyırdığında, içinden gürültülü bir hırıltı yükseliyor. "Külotun nerede Joey?"

"Bugün canım hiç giymek istemedi."

"Hayır mı?" Eteğimi yukarı itiyor ve kıcıma sertçe vuruyor. "Ne kadar yaramaz bir sürtük."

Sırtımdaki sıcaklık, omurgamda yuvarlanan bir zevk yaratıyor. "Değilim."

"Hmm," diye mırıldanıyor, avuç içleri kırımın yanaklarını açıyor. "Biraz daha kayganlaştırıcıya ihtiyacımız olabilir, bebeğim." Sonra dizlerinin üzerine çöküyor ve bir sonraki hissettiğim şey yumuşak, ıslak dilinin tenime değmesi oluyor.

"Max," diye nefes alıyorum, içimde bir sıcaklık birikiyor.

Dili karanlık deliğimin üzerinde ve içinde kayarken karşılık olarak sadece homurdanıyor. Emerken ve yalarken sakalları tenimi gıdıklıyor. *Vay anasını!* Yapmasını beklediğim şey kesinlikle bu değildi, ama çok iyi hissettiriyor.

Kırımını ona doğru geri itiyorum ve o da gülüyor, iç uyluğuma şakacı bir çimdik atıyor. "Benim de muhtaç küçük sürtüğüm."

Ağzını kaybettiğim için inliyorum.

Tıkacın ucunu deliğime doğru itiyor ve ben de içgüdüsel olarak öne doğru eğiliyorum. "Sorun yok bebeğim. Yavaş yavaş yapacağız," diyerek metal tıkacı daha derine sokarken beni yatıştırıyor.

Beni daha önce hiç yaşamadığım bir şekilde gererken inliyorum. Dudaklarını kırımın yanaklarında gezdiriyor. "Şşş. Neredeyse girdi."

"Siktir!" O daha derine iterken ve tıkacın en geniş kısmı içeri kayarken inliyorum.

"İşte benim iyi kızım," diye yatıştırıyor ve erimiş sıcaklık içimi kavuruyor. Bu iki kelime için tam bir fahişeyim. Onun onayını arzuluyorum ve o da bunu biliyor. Bir elini yine kırımda gezdiriyor. "Nasıl hissediyorsun?"

"Biraz garip. Sanki onu içimden itmek istiyorum çünkü oraya ait değil," diye itiraf ediyorum, tıkacı göremesem de arkama bakıyorum. Kendimi gergin hissediyorum ama rahatsız değilim. Ayrıca evin içinde kırımda bir tıkaçla dolaşacağımı bildiğim için kendimi yaramaz hissediyorum.

"İçinde tut. Yakında alıacaksın ve bu geceden önce seni biraz esnetmem gerekiyor. Ayrıca, kırımdaki o mücevherle çok güzel görünüyorsun." Belimden tutarak beni ayağa kaldırıyor, eteğimi yerine sabitlerken sırtımı göğsüne bastırıyor. "Onun yerine sikim içindeyken çok seksi görüneceksin."

"Nasıl sığacağından hâlâ emin değilim."

Çenemi tutuyor ve gözlerinin içine bakana kadar başımı geriye yatırıyor. "Söz veriyorum, gece bitene kadar sikim için bana yalvaracaksın."

"Yapacağım, ha?"

"Hmm." Gözleri parıldıyor ve kaşlarını çatmama neden oluyor. Bir şeylerin peşinde.

İlk başta yavaşça başlıyor, kırımdaki vızıltı vücudumda dalgalanan zevk şok dalgaları gönderiyor. "Max, ne yaptın sen?" Sızlanıyorum

Titreşimler yoğunlaştıkça bacaklarım titriyor. "Mermimi o tıkaçla oraya mı soktun?"

"Hayır, bebeğim." Karanlık bir kahkaha atıyor ve beni dik tutmak için kolunu belime doluyor. Sonra cebinden küçük bir uzaktan kumanda çıkartıyor. Bir düğmeye basıyor ve titreşimler tekrar artıyor, artık o kadar gl ki onları amımın derinliklerinde de hissediyorum.

"Sen bir canavarsın."

"Seni mutlu etmek için her şeyi yapabilecek bir canavar, Joey. Bunu asla unutma."

Vücudum elektrikli bir beklentiyle karıncalanıyor. "Bir şey var mı?"

"Ne olursa," diye homurdanıyor, elini kalçamın üzerinden geçirip kalçalarımın arasına sokarken boynumun sütunu boyunca yumuşak öpücükler yerleştiriyor. İşaret parmağını klitorisimin üzerine bastırıp sıkıca ovuyor. "Sana bakmaya cüret eden her erkeği öldürürüm. Seni güvende tutmak için tüm dünyayı yakarım bebeğim. Senin için lrm. Ama şimdilik seninle ilgilenmeme ne dersin?"

"Mmm, evet lütfen."

OceanofPDF.com

CHAPTER
OTUZ BEŞ

OceanofPDF.com

MAX

W Joey'i akşam yemeği sırasında Kyzen Varkov'un yanına oturtmanın iyi bir fikir olduğunu düşünen her kimse, belli ki bana işkence etmek istemiş çünkü bütün akşam onunla konuşuyor ve beni neredeyse görmezden geliyor. O

Tam olarak flört sayılmaz. Kadın bunu yapacak kadar zalim değil, adam da buna izin verecek kadar aptal değil ama kadın adama tüm dikkatini veriyor ve ben bundan hiç hoşlanmıyorum.

Ne yapmaya çalıştığını biliyorum. Küçük oyuncağını açmamı istiyor ama kızarmasını ve kıvranmasını izlemek ne kadar eğlenceli olsa da bu masadaki hiç kimseyi, özellikle de Kyzen'i, oyuncağı taktığı konusunda uyarmak gibi bir niyetim yok. Onu her an kullanabileceğimi ve onun da bunu bildiğini bilmek beni yeterince tatmin ediyor.

"Sence de öyle değil mi Max?" diye baştan çıkarıcı bir şekilde mırıldanıyor, gözleri şimdi bana sabitlenmiş.

"Neyi düşüneyim bebeğim?"

"Bu yemeklerin eskiden çok havasız ve sıkıcı olduğunu düşünmüyor musunuz? Ama şimdi çok daha heyecanlılar, değil mi?"

Öne doğru eğildim, dirseklerim masanın üzerinde. "Nasıl heyecan verici?"

"Sadece daha eğlenceli, anlıyor musun?" diyor, masanın karşısından bakışlarımı tutarken gözleri muziplikle kararıyor. "Kyzen'e babam etraftayken bu akşamların tamamen işle ilgili olduğunu ve kadınların konuşmasına bile izin verilmediğini söylüyordum."

"Bu doğru."

"Ama şimdi, tüm gerçek güç biz kadınların elinde. Öyle değil mi?" Hafifçe kıkırdıyor ve şarabından bir yudum alıyor.

Benim küçük cadalozum çıtayı yükseltti. Ve benimle alay ettiğine pişman olacak. Joey Moretti beni taşaklarımdan yakalamış olabilir ama bunun kontrolü elinde tuttuğu anlamına geldiğini sanıyorsa fena halde yanılıyor.

"Sen öyle diyorsan, bebeğim."

Kyzen gülüyor ve başını sallıyor. Anladığım kadarıyla beni sinirlendirmeye çalışıyor ve bunu başarıyor.

Sandalyesini geriye iterek peçetesiyle ağzını siliyor. "İzninizle tuvalete gideceğim," diyor kibarca, tıpkı yetiştirildiği mafya prensesi gibi.

Ben de sandalyemi geriye itiyorum ve ağabeylerinin bakışlarını üzerime çekiyorum. "Hızlı bir arama yapmam gerekiyor."

Dante ve Lorenzo başlarını sallıyorlar, her ne kadar hepimiz masadan kalkma nedenimin bu olmadığını bilsek de. Onu odadan çıkarken takip ediyorum. Merdivenlere yöneldi, ama bileğinden tutup onu koridora çektim, köşeyi dönünce yemek odasından çıkabilecek herhangi birinin görüş alanından çıktı.

Gözlerindeki kehribar rengi benekler eğlenceyle parıldıyor. Tam bir velet, beni hayvan gibi davranmaya zorluyor. "Nereye gittiğini sanıyorsun?"

Dudaklarını birbirine doluyor. "Um, banyoya."

Başımı sallıyorum ve kemerimi çözüyorum, onun için çaresizliğin ötesinde. Eğer önümüzdeki on saniye içinde onun içine girmezsem, bastırılmış cinsel gerilimden patlayacağım. Ellerime bakıyor, ben bir adım öne çıkıp onu duvara doğru sürerken gözleri şaşkınlıkla büyüyor.

"Max, ne yapıyorsun?"

"Tüm gücün sende olduğunu mu sanıyorsun bebeğim?"

"Gerçek güç, evet," diyor hınzır bir sırıtışla ve haksız da sayılmaz. Bir erkeği dizlerinin üzerine çöktürebilir ve sadece bir tat vaadi için yalvarabilir.

"Bütün gece benimle dalga geçip sonuçlarına katlanmayacağını mı sanıyorsun?" "Ama biz k o r i d o r d a y ız," diye fısıldıyor, gözleri yemek odasına doğru kayıyor. "Aşırı korumacı çılgın kardeşlerim sadece birkaç santim ötemde.

alçıpan ve sıvayı kaldırın."

"O zaman sanırım çok sessiz olman gerekecek Joey." Onu kendi etrafında döndürerek duvara yaslıyorum. "Çünkü kardeşlerinin evinde olmanın seni benden koruyacağını sanıyorsan, çok yanılıyorsun."

"Ama çok uzun sürerse nerede olduğumuzu merak edecekler."

"Merak etme." Eteğinin altına uzanıyorum ve parmaklarımla fişinin kenarını kavıyorum. "Senin için o kadar sertleştirdim ki, dar kıkırda sadece birkaç dakika dayanabilirim."

Nefes alışının şiddetiyle tüm vücudu titriyor. Bunu koridorda yapmamı kesinlikle beklemiyordu. "M-Max. Yapamayız. Burada olmaz," diye inliyor ama onu duymazdan geliyorum, fişi cebime atıyorum ve eteğini yukarı çekiyorum, böylece o mükemmel şeftaliye erişebiliyorum.

Ayağımla ayak bileklerine vururken, "Bacaklarını daha geniş aç," diye emrediyorum.

"Max." Sesi bir oktav yükseliyor. "Buraya biri gelebilir." "Onları onlardan önce duyacağım." Eğer bu olursa, yaklaşık beş

Bunu çok daha masum gösterecek saniyeler. Bununla çalışabilirim diye düşündüm. Yapamazsam da çok zor. Şu anda onun içinde olmalıyım. Bütün gece beni delirtip şimdi frene basamaz.

Yumuşak dudakları avucuma yaslanana kadar elimi ağzının üzerine koyuyorum. "Seni becerirken ne kadar sessiz olabileceğini bana göstermek ister misin bebeğim?"

"Mmmf."

"Ellerini duvara koy."

Söyleneni yapıyor.

"Çok fazla gelirse kapatmayı hatırlıyor musun?"

Başını sallıyor.

"Aferin kızıma." Daha önce cebime koyduğuma memnun olduğum kayganlaştırıcıyı çıkardım ve aletimin üzerine bol miktarda fişkırtarak şaftımı kapladım. Bu ilk seferi onun için kolaylaştırmak niyetindeydim ama daha iyi bilmeliydim. Kız arkadaşım ile ilgili hiçbir şey kolay değildir ve ben de tam olarak böyle olmasını seviyorum. Nasıl sevdiğimi. Boştaki elimle sikimin tabanını kavrayıp ucunu göt deliğine bastırıyorum.

Vücudunu duvara yaslayarak öne doğru eğiliyor, ama benim vücudum onu takip ediyor ve ona gidecek yer bırakmıyor.

Burnumu boğazının sütunu boyunca gezdiriyorum. "Çok lezzetli kokuyorsun." Sikimin ucunu içine doğru itiyorum ve o da burnundan bir nefes çekerek avucuma doğru inliyor. Sıkı kıkırda biraz daha batarken, sikim onu doldurma ihtiyacıyla nabız gibi atıyor. Ona sahip olmak için. "Sakin ol Joey, yoksa canın gereğinden fazla yanacak. Beni kaldırabilirsin, söz veriyorum, ama rahatlamaman gerek. Bana güvenmen gerek."

Tekrar başını sallıyor ve çıkardığı ses avuçlarım tarafından boğuluyor. Gözlerini kapatarak, ben daha derine indikçe vücudunun uysallaşmasına izin veriyor. Hâlâ duvara dayalı duran ellerine bakıyorum.

Nefesim kesiliyor, sikim onun daracık kıcının içinde zonkluyor. O beni sıkarken uzun süre dayanamayacağım. "Çok iyi hissediyorsun bebeğim. Beni çok iyi alıyorsun."

İnliyor ve gözleri sulanıyor, ama ben onu daha fazla sikimle beslerken ellerini sabit tutuyor.

Taşaklarımı onun daracık kıcına gömmemek için kendimi zor tutuyorum ama bu ilk seferde canını yakmadan içine kadar girebilmem mümkün değil. Bazen o kadar inatçı ki, bırakmadan önce onu ikiye bölmeme izin vereceğinden endişeleniyorum.

Burnundan derin derin nefes almaya devam ediyor, titreyen bedeni duvarla benim aramda sıkışmış durumda. Dili dudaklarını ıslatmak için dışarı fırlıyor ve avucumu sıyırarak inlememe neden oluyor. "İlk götten sikişinden zevk alıyor musun?"

"Mmhmm."

Burnumu ensesinde gezdirerek özünü içime çekiyorum. "Belki biraz fazla, ha? Bunun bir ceza olması gerekiyordu."

Kalçalarımı sallayıp her ileri hareketimde daha derine batarken gözleri fal taşı gibi açılıyor. Konuşma ve kahkaha sesleri duvardan geçiyor ve ben daha sert itiyorum. Elime karşı haykırıyor ve beni kıkırdatıyor.

"Dikkatli olsan iyi olur, bebeğim. Seni götten sikerken yarım düzine insanın içeri girmesini istemezsin, değil mi?"

Nedense bu kızımı daha da azdırıyor. Geri itiyor, kendini bana sürüyor.

"Siktir, Joey." Damarlarımda endorfin salgılanıyor ve bağırışımı bastırmak için boynunu ısıyorum. Kendimi kaybetmeye çok yaklaşmıştım.

Boştaki elimi kalçalarının arasına uzatıp şişmiş klitorisini ovuyorum. Bacakları titriyor, boğuk çığlıkları giderek daha ısrarlı hale geliyor. Bir parmağımı amının derinliklerine sokuyorum, kollarımın arasında yığılıp kalırken, vücudu göğsüme doğru sarkarken ve dizleri bükülürken zaferle gülümsüyorum.

"Sırılsıklam olmuşsun," diye inliyorum kulağına. "Yemek boyunca bu kadar ıslak mıydın?"

Sarsılarak başını sallıyor.

"Joey, beni öldüreceksin."

Daha derine itiyorum ve kıcı ve amı etrafımda nabız gibi atarken taşaklarım sıkışıyor. Avucumun topuğunu klitorisine sürüyorum, iki parmağımı amına sokuyorum, miyavlamasına neden olan noktayı arıyorum. Onu bulduğumda, tüm vücudu kollarımın arasında gerilene kadar ileri geri ovuyorum. Boncuk boncuk ter

alnına biber sürüyorum, nefesi sert ve düzensiz. Birkaç saniyeliğine burnunu sıkıp nefesini de çalmayı düşünüyorum ama şu anda buna dayanabileceğini sanmıyorum. "Oh, çok yakınsın bebeğim, değil mi? Kıçın sikimle doluyken üzerime boşalmaya çok yakınsın?"

Beni uçurumun kenarına getiren boğuk bir inilti çıkarıyor. Mükemmel kıçını döllerimle doldurduktan sonra elimi kalçalarının arasından kaydırıyorum ve onu uçurumun kenarında sallanırken bırakıyorum. Sonra elimi ağzından çekiyorum ve nefes nefese kalıyor.

Omzuna yumuşak bir öpücük konduruyorum. "Çok iyiydin, bebeğim."

"Ama Max..." diye inliyor, az önce ona neredeyse yaşattığım orgazm için muhtaç ve çaresiz.

"Ne var, Joey?"

"Sana ihtiyacım var."

Fişi cebimden çıkardım ve elimi onun mükemmel kıçının üzerinde gezdirdim. "Bana sahip oldun."

"Bitirmedim," diye fısıldıyor.

Tıkacın ucunu göt deliğine doğru itiyorum, içinden damlamaya başlayan döllerimi topluyorum ve tıkacı tekrar içine sokmayı kolaylaştırmak için kullanıyorum. "Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Ne zaman boşalmak üzere olduğunu anlayacak kadar vücudunu tanımadığımı mı sanıyorsun?"

"Peki neden durdun?" Gözlerini kırıştırıyor ve yanağından aşağı koca bir damla yaş süzülüyor.

Tıkacı sonuna kadar içine itiyorum ve o da yüksek sesle inliyor. Acı çektiğini biliyorum ama diğer seçenek, gecenin geri kalanını döllerim akarak geçirmesi. Ve bunun olmasına izin vermekten kesinlikle çekinmesem de, bu onu ailesinin önünde utandıracaktır.

"Şşş." Elbisesini yerine yerleştirdim ve yemek masasına geri dönebilmesi için yanaklarındaki gözyaşlarını sildim.

"Max!" Bana ters ters bakarak elinden geldiğince tavır almaya çalışıyor, bir yandan da yorgun bedeni onu biraz olsun rahatlatacak herhangi bir parçam için çaresizce daha da yaklaşıyor.

Pantolonumu bağlarken dudaklarımı kulağının üzerinde gezdiriyorum. "Bunun sana istediğini vermekle ilgili olduğunu mu düşünüyorsun? Yoksa bütün gece benimle alay ettiğin için bir ceza mıydı?"

Vücudu kaskatı kesiliyor, gözleri öfkeyle parlıyor.

"Vücudunu kimin kontrol ettiğini asla unutma, bebeğim. Kıçını. Amını. Senin ağzın. Senin zevkin. Acın. Hepsi bana ait."

Elbisesinin kumaşını tatlı yanaklarının üzerinde yumuşatıyorum ve sert bir tokat atıyorum, ama irkilmiyor - bana bir tepki veremeyecek kadar kızgın. "Şimdi insanlar nerede olduğumuzu merak etmeye başlamadan önce o seksi kışını içeri sok."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Hala işemem gerekiyor."

Sırıtarak dirseğini tuttum. Sanki tuvalete gitmesine ve başladığım işi bitirmesine izin verecekmişim gibi. İfademi düzeltiyorum ve her zamankinden daha fazla ateş ve şımarıklıkla dolu koyu kahverengi gözlerine soğuk bir şekilde bakıyorum. "Dur bakalım."

OceanofPDF.com

CHAPTER

OTUZ ALTI

OceanofPDF.com

JOEY

TO yemek salonunda iki saat daha oturduk, yedik, içtik ve sohbet ettik. Tüm bu süre boyunca yüzüme sahte bir gülümseme yerleştirdim ve beni etkilediğini görmesine izin vermedim. Ama tüm bu süre boyunca, mesanem

Kıçım acı ve zevkin rahatsız edici bir kombinasyonuyla zonklarken patlamakla tehdit ediyordu. Kim olduğunu sanıyor bu herif, beni kendi koridorunda beceriyor ve öylece bırakıyor? Manipülatif ahmak.

Üst kattaki yatak odama çıkar çıkmaz hemen banyoya koşuyorum. Tuvalete oturup rahatlayarak yüksek sesle iç geçiriyorum. Yatak odasının kapısının kapandığını duyuyorum ve birkaç saniye sonra Max banyonun kapısını tekmeleyerek açıyor ve kollarını göğsünde kavuşturmuş bir şekilde kapı aralığında duruyor.

"Sakıncası var mı?" Şak diye söyledim.

Sırıttırıyor. "Hiç de değil, bebeğim."

Başka tarafa bakıyorum, işemeyi bitiriyorum, sonra sifonu çekip ellerimi yıkıyorum.

"Bütün gece boyunca tuvaleti kullanamayacağını hiç söylemedim Joey," diyor kahkahasını bastırarak.

Başım dönüyor ve ona ters ters bakıyorum. "Ne?"

"Sadece sen daha önce sınırdaysan. Bütün gece tutmanı beklemiyordum."

Bu sefer durdurmaya çalışma zahmetine girmiyor. İçimi öfkeyle dolduran bir kahkaha atıyor.

"Sen. Bir. Pisliksin!"

Banyoya giriyor, kapıyı arkasından kapatıyor ve aramızdaki boşluğu tek adımda geçiyor. "Sana söyleneni gerçekten yapacağın hakkında hiçbir fikrim yoktu." Arkamda ilerlerken sesi bir oktav düşüyor. "Bu senin yapacağın bir şey değil." Ellerini kalçalarımın iki yanındaki makyaj masasının üzerine koyuyor ve kollarıyla beni içine hapsediyor.

Aynada ona kaşlarını çatıyorum. Neden ona böyle itaat ettim ki? Elbisemi kaldırıyor ve bir eliyle kırımını okşuyor.

"Dur," diye tıslıyorum.

Yansımaıa bakarken elini tekrar makyaj masasının üzerine koyuyor. Çenesini başımın üstüne yaslayarak, sessizliğı doldurmak için konuşmak zorunda hissedene kadar bana bakıyor. "Kırım biraz ağrıyor."

"Biliyorum."

Yutkunuyorum. Tabii ki biliyor.

Elbisemin altına uzanarak parmak uçlarını belimin üzerinde gezdiriyor. "Fişi çıkaracağım, tamam mı?"

Başımınla onaylıyorum. Ona cehenneme gitmesini söylemek istiyorum, ama parmakları kırımın dikişinden aşağı inerken çok iyi hissettiriyor. Neden ona bu kadar kızgınım? Daha önce onun isteklerini yerine getirmek benim seçimimdi, değil mi?

"Nefes al bebeğim," diyor yatıştırıcı bir şekilde, parmakları metal tabanı kavrarken tıkaçı yavaşça kırımından çıkarıyor.

Yarı acı yarı zevkle inliyorum. Max dönüyor ve oyuncağı lavaboya atıyor. Artık gittiğı için hem boş hem de rahatlamış hissediyorum.

"Çok iyiydin," diye fısıldıyor kulağıma.

Neden onun övgüleri her zaman dizlerimin bağının çözülmesine neden oluyor? Sözlerine verdiğim tepkiyi görme zevkini ona tattırmak istemediğimden, yansımasına ters ters bakıyorum.

Başını tekrar eğip ağzını kulağıma dayıyor. "Bu gece iki şekilde bitebilir bebeğim."

"Peki bu nasıl oluyor?"

"Velet gibi davranmayı bırakırsan seni yatağı götürür ve beceririm ya da bana öyle bakmaya devam edersen seni bu kibirin üzerine yatırır ve kırımına şaplak atarım."

İçimde bir parça var, ruhumun içindeki gizemli bir parça, bir meydan okumadan geri adım atmayı reddediyor. Muhtemelen bir gün beni öldürtecek. Dudaklarım alaycı bir gülümsemeye dönüştü. "Ya da üçüncü bir seçenek var."

Tek kaşını kaldırıyor. "Neymiş o?"

"Sen beni rahat bırak, ben de uyuyayım."

Minik bir geri adım atan Max burnunun kenarını sıkıyor ve başını sallıyor. Lanet olsun. İşleri kendim için ne kadar kötüleştirdim? Beni nasıl cezalandıracağını merak ederken hastalıklı bir heyecan tenimi karıncalandırıyor

Bu sefer. Ama başını kaldırdığında, kibirli pislik aynada bana sırtıyor.

"Bu kadar komik olan ne?" Şak diye söyledim.

"Ah, bebeğim," diyor o kadar alçak ve tehditkâr bir sesle ki, başımın tepesinden ayak parmaklarımın ucuna kadar bir ürperti yayılıyor. "Bu kışa şaplak atmaktan çok keyif alacağım."

Kemerini çözmeye başlarken aynadan onu izliyorum ve midem bulanıyor. Max kocaman ve güçlü biri ve kemeriyle kışıma şaplak atacak. Ben ne yaptım böyle? Sonunda onu fazla mı zorladım? "Özür dilerim," diye fısıldıyorum, başımı sallayarak ve irkilerek. "İyi olacağım."

"Çok geç."

Kaçmaya çalışıyorum ama beni makyaj masasına sabitliyor. "M-Max." Takım elbise pantolonunun kumaşına sürtünen derinin sesiyle derin bir nefes çekiyorum.

Bir elini saçlarımda gezdiriyor ve sırtım göğsüne değene kadar beni kendine doğru çekiyor. "Nefes al," diyor usulca.

Kalbim göğsümde küt küt atarken derin bir nefes daha çekiyorum.

"Bana güveniyor musun?"

"Evet." Kelime içgüdüsel olarak ağzımdan çıkıyor. "O zaman rahatla."

Rahatlamak mı? Beni domaltıp kemerle tokatlamak üzereyken mi? Ama Max beni aşağı itip makyaj masasına doğru eğdiğinde hiç direnmedim. Elbisemi kışımın üzerinden yukarı doğru kaydırıyor, kocaman ellerini sıcak tenimde gezdiriyor ve beni inletiyor. Vücudumdaki elleri beni ıslak ve muhtaç hale getirmekte asla başarısız olmuyor.

"Bu kışa bayılıyorum Joey," diye inliyor. "Onu sikmek benim için bir onurdu." Kalçalarımın arasında ıslak bir sıcaklık birikiyor.

Bir parmağını amıma daldırıyor ve kızgınlığıma rağmen yüksek sesle inliyorum. "Ve sen çok ıslaksın, bebeğim. Yani. Lanet olsun. Islak." O noktılıyor

Her kelimeyi parmağının bir itişiyile söylüyor ve dizlerim bükülmekle tehdit ediyor. Kışımı ilk kez tokatladığında hala beni nazıkçe parmaklıyor ve bana acı vermek yerine, içimde yuvarlanan kemik titreyen bir ecstasy dalgası gönderiyor.

"Kahretsin," diye sızlanıyorum, dudağımı çiğniyorum çünkü zaten sınıra çok yakınım ve durmasını istemiyorum.

Beni tekrar tokatlıyor ve avuç içi kış yanağımın etli kısmına çarpıyor, arkasında karıncalanan bir sıcaklık bırakıyor. Şaplak atmaya ve parmaklamaya devam ediyor

ta ki görüşüm bulanıklaşana ve kendimden geçip unutulmaya hazır olana kadar.

Sonra durdu.

İçimden bir hüsrân çığlığı yükseliyor.

"Biliyorum bebeğim. Yakında," diyor, sesi yumuşak ve yatıştırıcı.

Kemerini kaldırıyor, ama arkama dönüp ne yaptığını görecektir enerjim yok, bu yüzden derinin sesi havada çatırdadığında, kendimi yakıcı darbeye hazırlayacak zamanım yok.

Beklenmedik derecede yoğun zevk onun adını haykırmama neden oluyor. Acının bu kadar iyi hissettirebileceğini, zonklayan zavallı amımı onun için daha da aç hale getirebileceğini hiç düşünmemiştim.

"Öyle mi?" diye homurdanıyor beni tekrar tokatlarken.

"Sana ihtiyacım var," diye miyavlıyorum, beni tekrar tekrar tokatlarken tezgahın üzerinde kıvranıyorum. Her seferinde kığım biraz daha zonkluyor ve amım daha da ıslanıyor.

"Bana ihtiyacın var mı?" Şaplak!

"Evet," diye haykırıyorum zevk ve sıcaklık tenimi yakarken. İçimdeki gerilim patlayacakmışım gibi hissedene kadar artarken gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlanıyor. "Lütfen, Max."

"Lanet olsun, seni becermem lazım," diye soluyarak kemerini yere atıyor.

Kıyafetlerini çıkarırken aynada onu izliyorum. Uzaklaştığında ağlamak istiyorum. Sıcak suyu açıyor ve sonra bana geri geliyor. Beni kucağına alıp duşa taşıyor.

Sıcak su vücudumun üzerinden akıyor ve nefessiz bir beklentiyle onun sikini yıkayışını izliyorum. İş bitmez bitmez beni kış yanaklarımdan tutup kaldırıyor, duvara yaslıyor ve ben daha nefes alamadan içime giriyor.

Sonunda onu içimde hissetmenin verdiği tatlı rahatlamayla inliyorum. Kollarımı ve bacaklarımı onun etrafına sararak sıkıca tutunuyorum ve bana ihtiyacım olan her şeyi vermesine izin veriyorum.

"Seni yakaladım bebeğim," diye homurdanıyor ve tekrar içime giriyor. Piercingi G noktama sürtünüyor ve kalçalarını yuvarlayarak ucunu üzerinde ileri geri sürüklüyor. Dişlerimi alt dudağıma gömüyorum, hayatımı değiştiren orgazm üzerime çöküyor. Beni tekrar durdurursa ölebilirim.

"Bırakabilirsin, Joey. Bu sefer gelebilirsin."

Ve onun izniyle orgazm, uzayı yırtan bir kara delik gibi bedenimi delip geçiyor. "Siktir!" Tırnaklarımı onunkilere geçirerek çığlık atıyorum.

Geri. Gözlerim geri yuvarlanıyor ve Max beni unutulana kadar becerme görevinde acımasızca beni becermeye devam ediyor.

"Aferin kızıma," diye kulağıma hırlıyor. "Aferin kızıma." "Max, daha fazla dayanamıyorum," diye inliyorum.

"Yapabilirsin, bebeğim. Bana bir tane daha ver," diye homurdanıyor daha sert ve daha derin iterken. Tenim yanıyor. Amım ve kığım zonkluyor. Ama başka bir orgazm şimdiden karnımın derinliklerinde kıvrılıyor - milyonlarca küçük yıldız patlaması gibi patlamaya hazır sıkı bir yay gibi kıvrılıyor.

Kalçalarım titriyor ve o muhteşem piercingi G noktama tekrar sürüttüğünde, doruk noktamın gücünden neredeyse kendimden geçiyorum.

"Kahretsin bebeğim, beni sıırıslıklam ettin."

Başım omzuna düşüyor ve son bir kez içime girip beni döllerile doldururken beni sıkıca tutuyor.

Max beni kurulayıp yatağa taşırken sersemlemiş hissediyorum, beni nazıkçe ön tarafıma yatırıyor, bu iyi bir şey çünkü kığım yanıyormuş gibi hissediyorum.

"Kımıldama," diye emretti. Sonra şifonyerime doğru yürüdü ve eşyalarımı karıştırmaya başladı.

"Ne yapıyorsun?" Onu görmek için boynumu bükerek mırıldanıyorum. "Burada biraz aloe vera olduğunu gördüm."

"Ha?"

"Anladım." Bana göz kırptıyor ve yatağa doğru geri yürüyor. Yanıma uzanıp eliyle kığımın okşuyor.

Kibarlığına rağmen irkildim.

"Ağrın mı var?"

Ne düşünüyorsun, dahi? Ama bunu söylemiyorum çünkü bu gece daha fazla cezaya dayanamam ve şımarıklık yapamayacak kadar yorgunum. Bu yüzden uykulu bir şekilde başımı sallıyorum.

"Aynı gece içinde ilk kez kığıni sikip kemerle şaplak attın bebeğim. Bu büyük bir başarı."

"Peki bu kimin suçu?" Homurdanıyorum. Kendime ancak bu kadar laf sokabilirim.

Yumuşak bir şekilde kıkırdıyor. "Sen söyle. Yemek boyunca hiçbir sonuç olmadan benimle dalga geçebileceğini kim düşündü?"

"Ben," diye hayıflandım.

Yakınıma eğiliyor, ağzını kulağıma dayıyor. "Şunu bil Joey, beni zorlayabileceğin pek çok şey var ama bu ateşli küçük vücut onlardan biri değil.

Onlar. Beni bununla kızdırırsan, sikilirsin. Nerede olduğumuz ya da etrafta kimin olduğu umurumda değil."

Sözleri tüm vücuduma bir ürperti yayıyor. Az önce söylediği şey beni tahrik etmemeliydi, öyleyse neden bana tekrar dokunduğu anda eriyip bir su birikintisine dönüşmeye hazırım?

"Şaplak benim hatam değildi ama" diye itiraz ediyorum. Eline biraz aloe vera fişkırtıyor. "Hayır mı?"

"Hayır." Surat astım. Lanet olsun. Bu adama şımarıklık yapmak için asla çok yorgun değilim.

Elini tekrar kıkımın üzerinde gezdiriyor, bu sefer soğutma jeliyle kaplanmış ve tüm evin beni duyduğundan emin olduğum kadar yüksek sesle inliyorum. "Bu çok iyi hissettiriyor," diye inliyorum.

"Yaramazlık yaptığı için kemerimle kim tokatlandı, Joey?" diye soruyor karanlık bir kıkırdamayla, ağrıyan kıkımı yatıştırmaya devam ederken.

"Ben." Memnuniyetle iç geçiriyorum, başımı yana çevirip onu izlerken gülümsüyorum.

Gözlerimi yakalıyor ve gülümsüyor.

"Küçük veledini seviyorsun, değil mi?" Alt dudağımı dişlerimin arasında yakalayarak soruyorum.

"Bu lanet dünyadaki her şeyden daha fazla." Eğildi ve dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurdu. Kıkıma jel sürmeyi bitirdiğinde, her iki yanağıma da tatlı birer öpücük konduruyor.

"Umarım kıkımı yaralamamışsındır, Max. Gelecek hafta Monique'in doğum günü partisi var."

"Peki bunun için neden kığın sergilenecek?" diye soruyor, sesinde beni ürperten tehlikeli bir ton var.

"Çünkü bu bir havuz partisi. Bikini giyeceğim."

Şişeyi komodinin üzerine koyuyor, uzanıyor ve beni üstüne çekiyor. Sanki benim kişisel vücut yastığımmış gibi ona sarılıyorum.

"Kıçında yara izi bırakmadım, ama bir grup azgın dangalağın yanında küçük bir bikini giymeni bensiz tekrar gözden geçireceğiz."

"Sadece kızlar. Ama sanırım onlar da azgın dangalaklar olabiliyor." Kıs kıs gülüyorum.

Başımın tepesini öpüyor ve kollarını bana doluyor. "Sanırım." "Bikini giyiyorum Max," diyorum, esneyip yanağıma sokularak sert göğsüne karşı.

"Hmm. Göreceğiz, bebeğim."

OceanofPDF.com

CHAPTER
OTUZ YEDİ

OceanofPDF.com

MAX

"T Burası güzel bir yer," diyorum Dmitri Varkov'un yeni kafesine, onunla buluşmak için sözleştiğimiz arka ofise doğru giderken etrafa bakarken.

Dante etkilenmiş bir şekilde başını sallar. "Evet, sanırım kahve dükkânı işine girmemiz gerekiyor. Biliyorsun, bu tür yerlerdeki kar marjı çok yüksek."

"Ciddi misin lan sen? Yeterince işimiz yok mu? kahve dükkanlarını da mı ekleyelim?"

"Joey'nin liderlik edebileceği bir şey düşünüyordum. Onun kumarhanelere karışması yerine bunu tercih edeceğini düşündüm."

Haklı. Kumarhane anlaşmaları kanlı olabiliyor ve kızımın tüm bunların ortasında olmasını istemiyorum. Ama fazla seçeneğim olduğunu sanmıyorum. "Eğer kız kardeşine işletmesi için bir kahve dükkânı zinciri verirsen, o da kendi kumarhanesini satın alır, D."

Gözlerini deviriyor. "O da yapardı."

"Peki ya Kat? O her zaman kendisini meşgul edecek bir şeyler arar ve bir iş yürütebilecek kadar da akıllıdır."

"Karımın elleri çok yakında çok daha dolu olacak," diyor gözlerinde hınzır bir parıltıyla.

"O zavallı kadını yine hamile bıraktın, değil mi?"

"Zavallı kadın?" Adam homurdanıyor. "İsteyebileceği ya da ihtiyaç duyabileceği her şeye sahip ve hamile olmayı seviyor."

"Beyler?" Kyzen bizi selamlamak için dükkânın arkasından çıkarken konuşmamızı bölerek şöyle diyor. "Dmitri sizi bekliyor."

"Önden buyur baba," diyorum sırtarak.

Dante bir kahkaha atar ve başını sallar. "Bana öyle deme, seni lanet psikopat."

"Eminim Kat'in sana böyle seslenmesi hoşuna gidiyordur," diye mırıldanıyorum ofise girerken.

Kyzen'in her birimize oturmamızı teklif etmesiyle ağzıma bir yumruk yemekten kurtuldum. Dante oturuyor ama ben ayakta kalıyorum çünkü onun arkasını kollamak benim görevim. Bu adamlar dostumuz olsa da, bir şeylerin ne zaman ve nasıl olacağını asla bilemeyiz.

"Yeni evini beğendim," diyor Dante.

"Evet." Dmitri küçük bir gülümseme veriyor ve omuz silkiyor. "Onlar karımın fikriydi. Fiyat artışı astronomik."

"Sana söylemiştim," diyor Dante ağzının kenarından ve ben gözlerimi devirmek için içimdeki dürtüyle savaştık zorunda kalıyorum.

Benim küçük tükürük ateşimin bir kahve dükkanları zincirini yönetmekten mutlu olmasına imkan yok, bu yüzden cevap verme zahmetine girmiyorum. Onun yerine Dmitri'ye "Vito hakkında bir şey öğrendin mi?" diye soruyorum.

"Evet. Bu yüzden seni buraya çağırdım. İlk başta bir şey düşünmemiştim." Telefonunun ekranına birkaç kez dokunur ve Dante'ye uzatır.

Omzunun üzerinden morarmış ve şişmiş bir yüzün görüntüsüne bakıyorum. Adam yarı ölü gibi görünüyor ama Vito Amca olduğu konusunda hiç şüphe yok.

"Nerede o?" Ben soruyorum.

Dmitri telefonunu geri alır. "Bu o mu? Amcan mı?"

"Evet, bu o."

"Emin değildim. Adamlarımdan bazıları onu Michigan'daki depoda buldu."

"Puşkin'in seks ticareti için kullandığı mı?" Dante soruyor.

"Evet. Puşkin'in operasyonu ortaya çıkar çıkmaz kapatıldı. Orada bazı bağlantılarım var ve kimse gidip bir şey bulmasın diye tüm binayı sağlık departmanına kapattırdık. Ve bildiğimiz kadarıyla Puşkin'in adamlarından hiçbiri de oraya geri dönmedi. Ama Puşkin'i arama çalışmaları sona erdiğinde, her ihtimale karşı birkaç adamımı oraya bakmaya gönderdim. Bu adamı bir hücrede zincirlenmiş halde buldular."

"Öldü mü?" Ben soruyorum.

"Neredeyse, ama tam olarak değil. İlk başta noktaları birleştiremedim. Yanlış kişiyi kızdıran bir adam olduğunu düşündük ama bana fotoğrafı gönderdiklerinde bir benzerlik olduğunu fark ettim."

Başımı salladım. "Orada hiçbir şey ve başka kimse yok muydu?"

"Hayır. Adamlarım eksiksizdi. O yalnızdı. Ölüme terk edilmişti." "Peki şimdi nerede?" Dante soruyor.

"Adamlarımla birlikte. Temel tıbbi bakımı yapıldı ve biraz sıvı verildi. Onu hastaneye bırakmadan önce benim sözümü beklemelerini söyledim. Onun yerine size getirilmesini mi istiyorsunuz?"

Dante, "Onu eve getirsinler," der.

"Elbette." Dmitri kardeşine Rusça bir şeyler söylüyor ve Kyzen başını sallayıp odadan çıkıyor.

Dmitri'ye yardımı için teşekkür ediyorum ama beni başından savıyor. "İkinize de yardımcı olmak için elimden gelen her şeyi yaparım, bunu biliyorsunuz."

"Puşkin'le ilgili ipuçlarının soğuduğunu mu söylemiştin?" Dante soruyor.

Dmitri'nin yüzüne bir gölge düşer. "Evet," diye homurdanıyor. "Kaypak herifin teki. Ama onu ve oğullarını aramak için elimde her türlü kaynak var. Onu bulacağız."

Ayağa kalkan Dante iç geçirir. "O her zaman bir yıldı. Beni haberdar edin."

CHAPTER
OTUZ SEKİZ

OceanofPDF.com

JOEY

"Hey." Max bileğimden tutup beni çalışma odasına çekiyor ve kapıyı arkamızdan kapatıyor.

"Hey sen." Gülümsedim. "Dante ile dışarıda olduğunu sanıyordum."

"Öyleydim," diyor burun kemiğini sıkarak. "Her şey yolunda mı?"

Yutkunurken adam elması sallanıyor. "Vito'yu bulduk." "Oh?

Bu iyi, değil mi?"

Max kaşlarını çatıyor, gerginliği dalga dalga yayılıyor. "Oh, Tanrım. Ölmedi, değil mi?" *Zavallı*

Kristin.

"Hayır. Yaşıyor ama bildiğimiz kadarıyla durumu kötü. Dmitri'nin adamları onu şimdi buraya getiriyor."

"Neden onu hastaneye götürmüyorlar?"

"Dante cerrahı aradı ve yolda. Kat de yardım edecek. Onu kimin ve neden kaçırdığını öğrenene kadar Vito'nun hastaneye gitmesini riske atamayız."

"Onu nerede buldun?"

"Michigan'daki o depoda. Çok kötü dövülmüştü. Bir kafese kilitlendi ve ölüme terk edildi."

Oradan kaçırılan tüm zavallı insanlar için duyduğum üzüntüden gözyaşlarımı tutamıyorum. Kat ve ben durumu araştırdık, depodan ayrıldıktan sonra onlara ne olduğuna dair bir iz bulmaya çalıştık, ancak hiçbir kayıt tutulmamıştı ve takip edecek hiçbir ipucu yoktu. Başımı sallayarak Max'e yeniden odaklandım. "Neden sadece onu öldürmedin ki?"

"Belki ondan daha fazlasını istediler? Belki de öldüğünü düşündüler? Kim bilir? Her neyse, Kristin konusunda yardımına ihtiyacım olacak. O bizimle aynı dünyada büyümedi. Muhtemelen bu onun hayatında gördüğü ilk dayak yiyen kişi olacak."

"Ve bu onun babası."

"Aynen öyle. Onunla kalabilir misin? Onu ilk gördüğünde nelerle karşılaşacağına hazırlamama yardım eder misin?"

"Tabii ki. Ama nerede olacaksın?"

"Vito'yu kontrol ederken Kat ve doktorla birlikte olacağım, belki bir şey söyler diye. Dante ve benim ondan alacağımız cevaplara ihtiyacımız olacak. Eğer o depoda bulunduyorsa, belki de onunla Puşkin arasında bir bağlantı vardır?"

"Geçmişte seni gerçekten incittiğini biliyorum," diyorum usulca.

"Onu öldürmeyeceğim bebeğim." İç çekiyor. "Bunu yapacak olsaydım onu bulmak için bu kadar zahmete girer miydin sanıyorsun?"

Kollarımı beline dolayarak yanağımı göğsüne yaslıyorum. Soğukkanlı ve sakin dış görünüşüne rağmen Max'in kalbi küt küt atıyor. "Yapmayacağını biliyorum ama yaptığı şeyin seni ne kadar etkilediğini de biliyorum."

"Sana olmadığını söyledim. Hepsi geçmişte kaldı."

Başımı kaldırıp onun koyu kahverengi gözlerine bakıyorum. "Bana yalan söyleme, Max DiMarco. Acı hissetmek normaldir."

"Benim dünyamda değil, bebeğim."

"Evet, sizin dünyanızda. *Bizim dünyamızda*. Aslında, çoğu kişiden daha fazla acı hissetmiyor muyuz?"

Saçlarımı yüzümden geriye doğru tarıyor. "Sen yanımda olduğun sürece hiçbir şey bana zarar veremez."

Keşke bu doğru olsaydı. "Vito ne zaman burada olur?"

"Birkaç saat içinde. Benimle Kristin'i bulmaya gelmek ister misin? Ona babasını bulduğumuzu söyleyebilirim."

Kristin'i Kat ve Gabriella ile mutfak masasında otururken buluyoruz. Max'in kız kardeşi buraya geldiğinden beri geçen dört gün içinde herkesle arkadaş olmayı başarmış. Tatlı ve komik biri ve henüz on sekiz yaşında olmasına rağmen Max'in düşündüğü gibi saf bir çocuk olmadığı açık. Bence babasının bıraktığı gibi geri gelmeyeceği gerçeğine tamamen hazırlıklı. Hatta bence babasının hayatta olduğunu duymak bile onu çok rahatlatacak.

"Hey. Döndün mü?" diyor Max'e.

Oturuyor ve sandalyesini ona doğru çeviriyor. "Evet. Seninle konuşmam gereken bir şey var."

Kat ayağa kalkar ve ellerini kızına uzatır. "Ben sizi yalnız bırakayım. Daha sonrası için bazı şeyleri hazırlamam gerekiyor." Dante ona Vito'nun durumunu çoktan anlatmış olmalı.

Yeğenime gülümsüyorum. "Eğer meşgulsen Gabs'e daha sonra bakabilirim."

"Teşekkürler tatlım. Sensiz ne yapardım bilmiyorum." Mutfaktan çıkarken Gabriella'nın tombul küçük elini bize doğru sallıyor.

"Babamla ilgili haberlerin mi var?" Kristin soruyor. Gördün mü, en ufak bir saflık yok.

"Evet, onu bulduk."

"Ne?" Eli ağzına gider ve gözlerinden yaşlar süzülür. "Yaşıyor mu?"

"Evet," diyor Max başını ciddi bir şekilde sallayarak. "Ama o iyi değil, Kristin." Kaşlarını çatıyor. "İyi değil mi?"

"Sadece yüzünü gördüm ama çok kötü dövülmüş. Gerçekten kötü." "Ama yaşıyor mu?"

"Evet."

Kollarını kardeşinin boynuna doluyor. "Onu bulacağını biliyordum. Nerede o? Onu ne zaman görebilirim?"

"Buraya doğru geliyor. Ama belki de Kat ve doktor onu iyileştirene kadar onu görmek için beklemelisin."

"Üç haftadan fazladır kayıp, Max. Bahamalar'a tatile gitmiş gibi eve dönmesini beklemiyordum. Ona işkence etmiş olacaklarını biliyorum." Yüzünden bir damla gözyaşı akar.

Max gözyaşlarını siler ve bir koluyla ona sarılır. "Onu buraya getiren adamlarla konuştum. Bilinci gidip geliyor, bu yüzden buraya geldiğinde o n u birkaç dakika görebilirsiniz, ama sonra doktor tarafından görülmesi gerekecek.

Belki ameliyat bile olabilir. Yarına kadar onunla konuşma şansınız olmayabilir. Ama Joey o doktorla birlikteyken sizinle kalacak."

Max bana bakıyor, yüzü suçluluk duygusuyla kazanmış. Kızıyla konuşmasına izin vermeden önce Vito'yu sorgulayacaklar ama bunun yapılması gerekiyor. Onu kimin ya da neden kaçırdığına dair hiçbir fikrimiz yok ve ailemiz için devam eden bir tehlike olup olmadığını hemen öğrenmeleri gerekiyor. Bu evdeki insanların güvenliği bizim temel önceliğimizdir ve her zaman da öyle olacaktır. Kristin'in babasının ona bizim hakkımızda söylediklerini de unutamıyorum. Nasıl güvenilmez olduğumuzu. Düşman olduğumuzu.

Kristin bu olayda masum olabilir ama babasının masum olduğundan şüpheliyim. Max'e nazik bir gülümseme vererek doğru şeyi yaptığını söylüyorum.

Babası tekerlekli sandalyeyle eve getirilirken Kristin'in elini tutuyorum. Başu uyur gibi omzuna yaslanmış ve yüzü kurumuş kan, kesik ve çürüklerle dolu. Üzerindeki kocaman paltoyu ona Dmitri'nin adamlarından biri vermiş olmalı çünkü paltosu temiz.

"Baba!" Kristin ileri atılıyor.

Vito'nun başu yana kayıyor ve gözleri titreyerek açılıyor. "K-K ..." diye mırıldanıyor ama kızın adını söyleyemiyor.

"İyi olacaksın baba. Max seninle ilgilenecek. Söz veriyorum. Güvendesin," diye hıçkırıyor.

"B-buh," diye mırıldanıyor ve gözleri tekrar kapanıyor.

Kristin onun elini tutar ve yumuşak bir şekilde sıkar. "Seninle ilgilenecekler baba. Uyandığında burada olacağım. Söz veriyorum."

"Onu kontrol etmemiz gerekiyor," diyor Kat, tekerlekli sandalyeli adamı evin arka tarafında bulunan ve tüm tıbbi malzemelerini sakladığı odaya götürürken. Bu oda aynı zamanda, olması gerekenden daha sık gerçekleşen bir durum olduğunda, geçici bir ameliyathane olarak da kullanılıyor.

CHAPTER
ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

OceanofPDF.com

MAX

Klastik eldivenlerini çıkarıp çöpe atıyor. Cerrah yarım saat sonra ayrıldı çünkü yapabileceği bir şey yoktu. Kat Moretti mükemmel bir hemşire ve en düzgün dikişleri dikeyor.

Hiç görmedim. Vito Amca odanın ortasındaki yatakta yastıklarla desteklenmiş bir şekilde yatıyor. Gözleri kapalı ama üç saat öncesine göre çok daha iyi görünüyor.

"O nasıl?" Dante ona sorar.

"Uyuyor ama bilinci kapalı değil. Hayati tehlikesi yok. Tüm yaralar yüzeysel ve zamanla iyileşecek. İki ayak parmağı ve serçe parmağı hariç tabii ki, onlar da kayıp. Ayrıca birkaç arka dişi de çekilmiş. Kayıp parmakları koterize edildi, bu yüzden enfeksiyon yok, ama yine de ona biraz antibiyotik verdik. Çoğunlukla dehidrasyon ve yorgunluktan muzdaripti. Ona bol miktarda sıvı ve biraz ağrı kesici verdik. Şimdi sadece dinlenmesi gerekiyor."

Dante karısını kollarının arasına alır ve ona yumuşak bir öpücük verir. "Sen bir meleksin, vita mia."

"Hmm." Ona şüpheyle bakıyor. "Dinlenmesine izin vermeyeceksin, değil mi?"

"Konuşabiliyor mu?"

diye sorar. "Evet."

"O zaman, hayır. Henüz dinlenemez."

"Kristin'e onun iyi olduğunu ama henüz onu göremeyeceğini söyleyebilir misin?" Kat'ın kız kardeşimi paniğe sevk etmeyecek ne söyleyebileceğini bilmiyorum ama ona güveniyorum.

Gözlerini deviriyor. "Bir şeyler uydururum."

"Teşekkür ederim," diyor Dante ve onu kucağından bırakıyor.

Odadan çıkmadan önce "Seni seviyorum," diye fısıldar. O gider gitmez Lorenzo içeri girer ve kapıyı arkasından kapatır.

Amcamı uyandırıyorum ve bize bakıyor, sakalını kaşıyor, gözleri Lorenzo ve Dante arasında gidip geliyor. Onların onu istemediği kadar o da burada olmak istemiyor.

"Ruslar seni neden aldı? Kristin'i hamile bırakan o pislikle bir ilgisi var mıydı?" Odadaki yoğun gerilimi görmezden gelerek soruyorum. Tüm bunların neresinde olduğuma dair bazı cevapları ne kadar çabuk alırsam, Vito da kızını da alıp o kadar çabuk gidebilir. Kristin'e değer vermeye başladım ama babası bir yılan ve Kristin onun bir aziz olduğuna inanıyor. Ayrıca, buradan uzakta çok daha güvende olacak.

Vito homurdanıyor ve göz ucuyla Lorenzo'nun ellerini yumruk yaptığını görüyorum. "Zamanımı bu pislikten bilgi almaya çalışarak geçirmekten çok daha iyi işlerim var. Eğer konuşmayacaksa, kafasına sıkın ve günümüze devam edelim."

"Lorenzo," diyor Dante sessizce, kardeşinden yayılan hissedilir öfkeyi yatıştırmaya çalışarak. Yine de onu suçlayamam. Bu odada geçirdiği her dakika karısıyla geçiremediği bir dakika daha demek.

"Konuş Vito," diye çıkışıyorum.

"Bu ikisine bir şey söyleyeceğimi mi sanıyorsun Maximo? Onlara güvenemeyeceğini biliyorsun, değil mi? Tıpkı babaları gibiler, biliyorsun değil mi? Aşağılık pislikler." Vito yere tükürür ve Lorenzo öne atılıp elinin tersiyle yüzüne vurarak Vito'nun kafasının geriye doğru savrulmasına neden olur. Ağzından kan akıyor ve tekrar tükürüyor.

Lorenzo'ya kaşlarımı çatıyorum. "Bırak bunu ben halledeyim, tamam mı?"

Bana dik dik bakıyor, burun delikleri alevleniyor, ama bana hafifçe başını sallıyor ve kardeşinin yanında durmak için geri adım atıyor.

Göz göze gelene kadar amcamın önünde çömeliyorum. "Bu adamlar benim ailem, Vito. Onlara bir daha böyle saygısızlık edersen kafana bir kurşun sıkarım. Bana burada ne haltlar döndüğünü söyle, ben de kızını alıp gitmene izin vereyim. Bizi bir daha asla görmek zorunda kalmazsın."

Vito doğruyu söyleyip söylemediğimi anlamaya çalışıyormuş gibi gözlerini bana diyor. "Puşkin ve hasta çetesinin beni neden kaçırdığını biliyorlar." Kardeşlere doğru başını sallıyor.

Dante ona ters ters bakar. "Ne oluyor lan?"

Elimi kaldırdım ve bunu halledeceğimi söyledim. "Sen neden bahsediyorsun? Seni kaçıran Puşkin miydi?"

"Evet ve nedenini de biliyorlar," diye ısrar ediyor Vito. Dante ve Lorenzo omuz silkiyor.

"Bilmiyorlar, o yüzden sen söyle."

"Babalarının ne yaptığından haberleri yok muydu? O hasta herife ne yaptığımı bilmiyorlar mı? Buna inandığımı mı sanıyorsun?"

Cevaplanmamış soruların ağırlığıyla başım zonklamaya başlıyor. "Soru sormayı bırak ve bana neler döndüğünü anlat Vito, yoksa yemin ederim seni burada bitiririm. Kızın üzülse bile umurumda değil."

Dudaklarını ağzına götürüyor ve burnundan bir nefes çekiyor. "Benim için geldiler çünkü Sal ölmüştü. Bunun oldukça açık olduğunu düşünmüştüm."

Kaşlarım çatıldı. "Bu neden belli oluyor? Sen ve Sal birbirinizden nefret ederdiniz." Dudaklarını yalayarak Dante ve Lorenzo'ya bir kez daha bakıyor.

"Onları görmezden gelin ve soruma cevap verin," diyorum.

"Her şeyi biliyordum. Onun ve Rusların içinde olduğu her şeyi. Bu yüzden Sal seni bana ve annene karşı kıskırttı. Çünkü onu ifşa etmekle tehdit ettim. O gider gitmez, o hasta Rus piçleri peşime düştü."

"Beni ikinize de düşman etmedi. İkiniz de babama ihanet ettiniz ve işler zorlaştığında annem beni terk etti," diye hatırlatıyorum ona.

Dante elini koluma koyup sıkıyor ve bana şu anda başka önceliklerimiz olduğunu hatırlatıyor. "Kaçakçılıktan haberin var mıydı?"

"Hepsi." Vito alay ediyor. "Babana anlatmaya çalıştım ama beni dinlemedi bile. Sal onun beynini yıkamış. Lanet olası Moretti imparatorluğu! Kadın ve çocuk satışı üzerine kurulmuş. Hasta herifler."

"Bizim gözetimimizde değil," diye tersledi Lorenzo. "Bu hiçbir zaman bizim işimiz olmadı, Vito."

Vito başını sallıyor.

"Bu doğru," diye onu temin ediyorum ama gözleri şüphe ve öfkeyle bulutlanmaya devam ediyor. "Ama Sal'in ölümü neden senin için gelmelerine neden olsun ki? Madem biliyordun, neden Sal seni kendisi öldürmedi?"

"Oh, o istedi. Anneni ve Kristin'i de tehdit etti ama ona karşı bir şeyim vardı, değil mi?"

"Kaçakçılık mı?" Ben soruyorum.

"Hayır. O kızı öldürdüğünü gördüm. Cep telefonuma da kaydettim," diyor Vito bir an gülümseyerek.

"Elinizdeki video kaydı mı? Sal birini mi öldürüyordu? Bir kızı mı?"

"Delgado kızı. Onu öldürdü. Herkesin onun takıldığı uyuşturucu satıcısıyla birlikte ortadan kaybolduğunu düşündüğünü biliyorum ama onu o öldürdü."

Bu isim karnıma bir yumruk gibi indi. Boğazım yanıyor ve topuklarımın üzerinde geriye doğru sallanıyorum. O da mı biliyordu?

"Bunu biliyor muydun?" Dante soruyor. "Evet, onu gördüm."

"Ama nasıl?" Başım dönerek soruyorum.

Dante omzumu sıkıyor ve kontrolü ele almak için araya giriyor. "Tam olarak ne gördün, Vito?"

"Ne olduğunu bilmediğine inanmamı mı bekliyorsun? O kıza ne yaptığını?" Vito alaycı bir ifadeyle. "Siz de tıpkı onun gibisiniz."

"Hayır, bilmiyoruz. Şimdi bana ne gördüğünü söyle," diyor Dante, sesi alçak ve tehditkâr.

"Ofisindeydi. Delgado kızı -"

Ben araya girdim. "Adı Fiona'ydı." Adı on iki uzun yıl boyunca beynime kazındı.

"Fiona." Vito başını sallar. "Onun ofisindeydi. Onu boğdu."

Şimdi Lorenzo da dahil oldu. "Ve sen bunu gördün mü? Onu öldürdüğünü gördün mü?" "Evet."

"Gördüğünün bu olduğuna emin misin?" diye sordum.

Vito kaşlarını çattı. "Evet. Onu öldürdü, Maximo. Onu gördüm. Her şeyi videoya çektim. O kız ölmüştü. Onu boğdu."

"Ve sonra onu benim yatağıma koydu. Onu öldürdüğümü düşünmeme izin verdi."

Lorenzo kocaman ellerini omuzlarıma koyuyor. "Bunu biliyorduk, Max. Birini cinayetle suçlamaktan çok daha kötü şeyler yapabileceğini de biliyorsun."

"O sapık pislik onu öldürdü. Ve görünüşe göre değerli Moretti's'in seni, sadık kalman için bunu yaptığını inandırmış," diye bağıyor Vito, ellerini yumruk yapmış. "Ve seni gerçek aileden uzak tutmak için."

"Ne oluyor lan?" Dante bağıır. "Babamızın ne yaptığından haberimiz yoktu. Biz Max'in ailesiyiz. İhtiyacı olan tek aile biziz."

"On yıldan uzun bir süre boyunca onu masum bir kızı öldürdüğüne inandıran aynı aile mi? Olay olduğunda orada olmayabilirsin ama

Kendi oğullarının Sal'in ne yaptığını bilmediğine inanmamı mı bekliyorsun? Siz Morettiler hepiniz aynısınız."

Dante ileri atılarak Vito'yu boğazından yakalıyor. Kan kulaklarımda uğulduyor, bu yüzden Lorenzo "Yeter!" diye o kadar yüksek sesle bağırana kadar iki adam arasında başlayan hararetli tartışmayı fark etmiyorum.

Dante Vito'nun boğazını sıkmayı bırakıyor ve hepimiz Lorenzo'ya bakıyoruz. "Salvatore Moretti bizi doğurmuş olabilir ama *biz* ona hiç benzemiyoruz. Maximo benim kanımdan ve canımdan biri olduğu kadar kardeşimdir ve eğer bir daha evimize gelip ailemin adına saygısızlık edersen Vito, seni olduğun yerde vururum. Anladın mı beni?"

Vito'nun burun delikleri Lorenzo'ya bakarken alevlenir ama birkaç saniye sonra yenilgiyle başını sallar.

"Ne oldu? Az önce onu öldürmesini mi izledin?" diye sordum. "Orada ne yapıyordun ki?"

"Seni görmeye geldim, Max. Eski bir dostum kapıdaydı ve beni içeri aldı. Bir çeşit parti vardı ve sanırım güvenlik gevşekti çünkü doğruca eve girdim. Seni bulamayınca Sal ile yüzleşmeye karar verdim. Ofisindeydi. Kapı açıktı ve kızla tartışıyorlardı. Sessiz kalması için para vermezse onu ifşa etmekle tehdit ediyordu. Ben de geri çekildim ve her şeyi kaydettim. Depoları gördüğünden bahsetti. Onun ve Santangelo'ların ne yaptığını bildiğini söyledi. Adam ona güldü ve sonra elleri boğazındaydı-"

Midem bulanıyor. "Ve sen orada öylece durup kaydettin? Onu öldürmesini izlerken ona yardım etmek için hiçbir şey yapmadın mı?"

"Silahsızdım. Onu durdurmaya çalışsaydım, sence ikimizi de bağışlar mıydı?"

Genç bir kızın öldürülmesini izleyip bunu durdurmak için hiçbir şey yapmadığı halde kendini iyi adam olarak göstermeye çalışan lanet olası bir korkak. "Ve sonra ne bıraktın? Yoksa ona şantaj mı yaptın?"

Vito boynunu uzatır. "Mücadele etmeyi bırakır bırakmaz Sal onu orada bıraktı ve ofisinden çıktı. Gözden kayboldum ama o gider gitmez nabzını kontrol etmek için koştum ve-"

"Üzerinde ona şantaj yapmak için kullanabileceğiniz başka bir kanıt olup olmadığını kontrol ettiniz mi?" Dante suçluyor.

"Hayır," diye ısrar ediyor Vito. "Ne yaptıysam kendimi ve kızımı korumak için yaptım. Onun kirli parasından bir kuruş bile istemedim."

"Sonra ne oldu, Vito?" Ben sordum.

"O geri gelmeden oradan çıktım. Elimde büyük bir şey olduğunu biliyordum. Beni ve Kristin'i korumak için kullanabileceğimi biliyordum. Evet, ona şantaj yaptım. Bana ya da kızıma bir şey olursa kaydın basına gideceğini söyledim. Jersey'de kendimizi hiç güvende hissetmedik. Her zaman bizi izlediğini belli ediyordu. Babanın ölümü için beni suçladı."

"Jersey'de ne kadar kötü olduğun umurumda değil, Vito."

Yutkunurken adam elması sallanıyor. "Seni görmeye geldim, Max. Sana kız kardeşinden bahsetmek için. Sana depolardan ve kaçakçılıktan bahsedersem Salvatore'un gerçekte ne olduğunu anlarsın diye düşündüm. Sonra o kızı öldürdüğünü gördüğümde... Sana bunu da anlatacaktım ama sen Morettileri seçtin. Ama yemin ederim o kızın cesedine ne yaptığından haberim yoktu Maximo! Sana komplo kurduğunu bilseydim, sana söylemenin bir yolunu bulurdum. Ondan birkaç gün sonra buluşacaktık ve o zaman sana bildiğim her şeyi anlatacaktım. Ama sen Sal'i seçtin. Her zaman Sal'i seçtin, tıpkı babanın yaptığı gibi."

Dişlerimi öyle sıkıyorum ki çenem ağrıyor. Yaptığı onca şeyden sonra seçimlerim için kendimi kötü hissettirmeye çalışan pislik herif. "Morettileri seçtim çünkü onlar benim ailem Vito ve hep öyle kalacaklar."

CHAPTER
KIRK

OceanofPDF.com

M Pencereden dışarı bakıp Dante'nin Joey'e su hortumuyla su fışkırtmasını izlerken çenem ağrıyor. Kahkahalarla ciyaklıyor ve bu ses beni gülümsetmeli, ama beynim başka şeylerle dolu-sırlar, yalanlar ve tutulmayan sözler.

Sağlam bir el omzuma dayanıyor ve sıkıca kavlıyor. "Benim için her zaman bir oğul gibi olduğunu biliyorsun Maximo."

"Hmm," diye mırıldanıyorum, dışarıdaki manzaraya bakmaya devam ederken gözlerim kısılıyor.

İstediği yanıt alamadığında, doğrudan zayıf noktama yöneliyor. "Babana sana göz kulak olacağıma söz verdim."

"Ve öyle, Sal," diye onu temin ediyorum. Babam öldürüldükten sonra, on dört yaşımıdayken beni yanına almıştı. O ve Sal çok iyi arkadaşlardı. Babam onun sağ koluydu. Babam ölmeden önce bile bu evde büyüdüm sayılır. Kendi evim dışında kendimi güvende hissettiğim ve istediğim tek yerdi. Sal bu rahatlığı ya da yakınlığı sağlamadı. Şiddetli bir öfkesi ve bir mil uzunluğunda zalim bir çizgisi var, ama spot ışığını size parlatmak istediğinde, sizi lanet dünyanın kralı gibi hissettirebilir. Hayır, beni her zaman buraya ait hissettiren onun çocukları ve çalışanlarıydı.

"Amcanla görüşmek zorunda olmadığını biliyorsun."

Boğazımdaki kalın düğümü yutuyorum. Vito Amca'yı sekiz yıldır görmemiştim, annemle kaçtığından beri. Annem birkaç ay önce öldü ve acaba birkaç gün önce beni arayıp onunla buluşmamı istemesinin nedeni bu muydu? Ondan nefret ediyorum. Ama geriye kalan tek biyolojik ailem o.

"En azından söyleyeceklerini duyabilirim diye düşündüm."

Sal homurdanıyor. "Söyleyeceği hiçbir şey dinlemeye değmeyecek. Bunu garanti ederim. O her zaman işe yaramaz bir bok çuvalıydı. Anneni çaldı, babanı da kendisi öldürmüş olabilir. Çünkü o bu yüzden öldü Maximo ve bunu unutamazsın. Ve şimdi buraya gelip ne arıyor? Bağışlanmak için mi? Artık hiçbir şeyi ve kimsesi kalmadığı için yeniden amcan mı olmak istiyor?"

"Ne istediğini bilmiyorum, Sal."

Bir elini sakalına sürterek kaşlarını çatıyor. "Onunla görüşmenin iyi bir şey getirmeyeceğini garanti edebilirim. *Biz* senin aileniz, Maximo. Sana her zaman göz kulak olduk. İhtiyacın olduğunda seni koruduk. Her zaman arkanı kolladık ve her zaman da kollayacağız."

Bana dikkatle bakıyor ve gözleri seğiriyor. Ne olduğunu biliyor mu? Hayır. Bilemez. Ne Dante ne de Lorenzo ona geçen gece olanlardan bahsetmiştir. Ama belki bir şey görmüştür. Burası onun evi ve Salvatore Moretti her şeyi görür.

"Biliyorum Sal," diyorum, içim çalkalanırken ve kusacakmışım gibi hissederken bile ses tonumu eşit ve sakin tutmaya çalışarak.

"Eğer Vito ile buluşmayı seçersen, onun benim düşmanım olduğunu unutma." Uzun bir süre duraklar. "Ve düşmanımın herhangi bir dostu, Maximo ..." Cümleyi bitirmiyor. Buna gerek yok. Tehdit üstü kapalı.

Bunca yıl sonra amcamla buluşarak ne kazanmayı umuyorum? Sahte özürlerini ve mazeretlerini duymak için mi? Bana annemin ne kadar acı çektiğini söylemesini ve böylece acısını onu seven başka biriyle paylaşabilmesini mi?

Saatimi kontrol ettim, kendimi parçalanmış hissediyordum. Eğer toplantıya yetişeceksem, hemen gitmem gerekiyor.

"Lorenzo Ruslarla konuşacak. Tersanede bazı sorunlara neden oluyorlar. Eminim yardımınıza ihtiyacı olabilir."

İçimi çekiyorum ve başımla onaylıyorum. "Elbette, Sal."

ChapTer
İLK-BİR

OceanofPDF.com

MAX

I ellerim başımın arkasında tavana bakıyor, beynim cevapsız sorularla yüzüyor. Ruslar ve küçük kız kardeşimle ilgili bu bulmacanın pek çok parçası varmış gibi görünüyor, ama ben parçaları birleştiremiyorum. hepsini birlikte.

Dün gece Vito ile tekrar konuştum, sadece ikimiz, ama Kat ona daha fazla ilaç verdiğinde ondan pek bir şey anlamadım. Onu bir misafir odasına taşıdık ve Kristin'in onunla kalmasına izin verdim. O Kristin'in babası ve onun hakkında ne düşünürsem düşüneyim, ona iyi bir baba olmuş gibi görünüyor. Yine de ben çocukken yaptığı hataları asla affetmeyeceğim. Benim için geri gelmesinin bir anlamı olup olmadığını merak edebilirim, ama daha iyisini biliyorum. Yedi yıl çok geç kaldı. Kız kardeşimi benden on sekiz yıl boyunca sakladı ve bunu asla unutabileceğimi sanmıyorum. Bu adamın benim için yaptığı tek şey, Joey'nin Fiona Delgado ile ilgili anlattıklarını doğrulamak ve Salvatore Moretti'nin onun cinayetini üzerime yıktığına dair tüm şüpheleri ortadan kaldırmak oldu.

Joey banyodan havluya sarınmış bir şekilde çıkıyor. Benim mükemmel dikkat dağıtıcım. Doğrulup, şifonyerine doğru yürümesini izliyorum.

"Bugün ne yapmayı planlıyorsun, bebeğim?"

"Planlarımın ne olduğunu biliyorsun, Max. Bütün hafta bunlardan bahsettim."

"Bir partiden bahsettiğinizi biliyorum ama gidebileceğiniz konusunda anlaştığımızı sanmıyorum."

"Neyse ki benim için iznine ihtiyacım yok. Mo benim en iyi arkadaşım. Ondan hoşlanmaman benim suçum değil ve ben onun partisine gidiyorum, Max," Joey siyah bir mayoyu tiksintiyle omzunun üzerinden atarken ofluyor

Daha uygun olduğunu düşündüğü bir şey bulmak için şifonyerinin çekmeceğini karıştırmaya devam etmeden önce.

Arkasından yürüyorum, belini kavıyorum ve kendimi onun mükemmel kışına bastırıyorum.

"En iyi arkadaşın olduğumu sanıyordum?"

Dik duruyor, saçının bir tutamını gözlerinden uzaklaştırıyor ve elinde mavi bir şey tutuyor. Kollarımda dönerek bana alaycı bir gülümseme veriyor. "Öylesin, sert çocuk. Sadece en iyi kız arkadaşlarımdan biri olduğunu kastetmiştim. Bak, ondan hoşlanmadığımı biliyorum..."

"Hayır, birazcık bile değil," diye kabul ediyorum.

"Ben onun partisine gidiyorum, Max. Eğer bu kadar rahatsız oluyorsan sen de benimle gelebilirsin."

Elinden bikiniyi alıp inceliyorum. En azından o ipli olanlardan değil ve kışını ve göğüslerini kapatacak. "Keşke yapabilseydim bebeğim, çünkü bunun içinde çok seksi görüneceksin, ama Vito ile biraz daha konuşmam gerekiyor. Beni kimin ve neden kaçırdığını hâlâ bilmiyoruz. Ve bugün bu partiye gitmeni istemememin tek nedeni de bu. Monique'ten hoşlanmadığım için değil, tüm öğleden sonrayı bu seksi küçük numarayla geçireceğin için de değil."

"Pek seksi değil. İstersen sana çok daha seksi bir tane gösterebilirim." Bana kirpiklerini kırıştırıyor ve dişlerini dolgun alt dudağına geçiriyor, bende de aynısını yapma isteği uyandırıyor.

Ona sırtıyorum. "Kesinlikle sonra."

"Yine de güvende olacağım, Max. Sen, Vito ve Ruslarla ilgili tüm bu olay Kristin'in bebeğinin babasıyla ilgili, değil mi? Dante ve Lorenzo bile gidebileceğimi kabul etti."

"Ama artık ne yapacağına ve nereye gideceğine erkek kardeşlerin karar veremeyecek bebeğim," diye hatırlatıyorum dudaklarımı boğazının tatlı kokulu teninde gezdirirken. "Ben karar veriyorum."

Vücudundan geçen ürpertiye kaçırmıyorum. Benim şımarık küçük veledim asla kabul etmese de hükmedilmeyi seviyor. İtiraz etmiyor ama muhtemelen onu evde bırakmamdan korktuğu için.

Bunun yerine tamamen farklı ve çok daha etkili bir taktik dener. "Henry ve Ash benimle olacak. Birkaç saatliğine gideceğim ve sonra buraya döneceğim." Ellerini göğsümde ve karın kaslarımda gezdiriyor. "Ve sana o kadar minnettar olacağım ki ne istersen yapacağım."

Elimi saçlarına atıyorum ve nefesi kesilene kadar başını geriye çekiyorum. "Ne olursa olsun istediğim her şeyi yapacaksın, Joey. Çünkü sen benim muhtaç küçük sürtüğüksün."

Yanakları pembeleşti. "Lütfen, Max?"

Neden bunun kötü bir fikir olduğunu hissediyorum? Kardeşleri güvenli olduğunu düşünüyor.

Silahlı korumaları olacak. Şu anki tehdit Kristin'e yönelik.

"Beni sonsuza kadar kilit altında tutamazsın. Ben yetişkin bir kadını, değil mi?" diye fısıldıyor.

Alnımı onunkine bastırıyorum. Bu konuda haklı. Kızım neredeyse tüm hayatı boyunca korundu ve kilit altında tutuldu ve bunun ona verdiği zararı gördüm. Bundan çok daha fazlasını hak ediyor, özellikle de benden. Nefes almasına izin vermezsem, ondan yetenekli olduğunu bildiğim her şeyi olmasını nasıl bekleyebilirim? Eğer itaatkâr, uyumlu ve her isteğime boyun eğen bir kadın isteseydim, Joey Moretti benim için uygun kadın olmazdı.

"Peki, tamam. Ama dört saat kal, sonra kışını kaldırıp buraya dön. Sarhoş olma çünkü bu seni daha az uyanık yapar. Henry ve Ash'in sana söylediği her şeyi yap. Anladın mı beni?"

Kollarını boynuma, bacaklarını belime doluyor ve yüzümün her tarafına öpücükler konduruyor. "Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim!"

Onu yatağa taşıyorum ve bizi yatağa yatırıyorum. Vito'nun daha fazla soru soracak kadar uyanması için en az bir saatim daha var. "Bana ne kadar minnettar olduğunu göstermek ister misin bebeğim?"

Kaşlarını kaldırıyor. "Aklında ne var?"

Havlusunu çekip açıyorum ve ipeksi tenini öpüyorum, öpücüklerimi göğüslerinin üzerine serpiştiriyorum ve vücudundan aşağıya, karnının üzerinden amına doğru ilerliyorum. Uyarılmışlığının kokusunu şimdiden alabiliyorum ve bu beni sertleştiriyor. "Öncelikle, yüzümün her yerine boşalabilirsin." Öpücük. "Sonra da sikime." Öpücük. "Ve sonra ..." Dilimi klitorisinin üzerinde gezdiriyorum.

"Ya sonra?" diye inliyor.

"O zaman sikimi yalayacaksın, böylece amının ne kadar lezzetli olduğunu tadabileceksin."

"Evet, lütfen," diyor kalçalarını yüzüme sürtünene kadar yukarı iterken.

"İşte benim küçük yaramaz sürtüğüm."

"İYİ OLACAK, COMPAGNO," diyor Dante alaycı bir gülümsemeye, ben saatimi bu saat içinde yüzüncü kez kontrol ederken.

"Evet, o buraya dönene kadar rahatlamayacağım."

Yumuşakça gülüyor. "Sana gerçekten bir numara yapmış."

"Onu seviyorum, D. Her lanet günün her saniyesinde onu düşünüyorum. Elimde değil."

Ne demek istediğimi çok iyi anlıyormuş gibi başını sallıyor. "Dün gece Vito'dan başka bir şey öğrenebildin mi?" diye soruyor ve elindeki işe geri dönüyor.

"Hayır. Kat ona biraz daha ilaç verdiğinde hiçbir anlam ifade etmiyordu. Öğle yemeğinde kontrol ettiğimde Kristin hâlâ uyuduğunu söyledi. Biraz daha uyumasına izin vereyim, akli başına geldiğinde konuşuruz diye düşündüm. Uyanır uyanmaz onu görmek istediğimizi bilmesini istedim."

Bir eliyle sakalını sıvazlıyor. "Bu sabah Dmitri ile konuştum. Puşkin'le ilgili bir ipucunu takip ediyor, Miami'de olabileceğini düşünüyor."

"Miami mi?"

Dante başını sallar. "Ölen eski karısının adına orada bazı mülkler var. Şimdiye kadar bunu gizli tutmayı başardı."

"Peki ya oğulları?"

"Henüz onlardan bir iz yok. Söylentilere göre Viktor ve Ivan, Dmitri'ye karşı destek toplamak için anavatana geri dönmüşler."

"Siktir, ihtiyacımız olan tek şey bu."

"Dmitri pek başarılı olacaklarını düşünmüyor. Pushkin'lerin şu anda çok fazla müttefiki kalmadı ve sahip oldukları destek de azalıyor. New York şubesi bile Dmitri'ye destek sözü verdi ve her zaman dengeleri değiştirecek olanlar onlar olacaktı. Vlad Mikhailov'un Bratva'dan aldığı destek ve bizim Chicago'daki desteğimizle Dmitri hazır."

"İyi. Seleflerine göre onunla çalışmak çok daha kolay." Boynumu kırıyorum ve omzuma vuran acının sarsıntısıyla irkiliyorum.

"İyi misin?" Dante sorar.

Kapının çalınması cevap vermeme engelledi.

"İçeri gel," diye sesleniyor Dante ve amcam, Kat'ın bir yerlerden bulmuş olması gereken bir bastonla ayaklarını sürüyerek odaya giriyor.

"Beni mi görmek istedin?" diye soruyor, gözleri küçük alanda geziniyor. Dün öğrendiklerimize rağmen aramızda hâlâ çok fazla güvensizlik ve şüphe var.

"Evet. Otursana." Dante karşısındaki boş sandalyeyi gösteriyor ve ben masanın kenarına t nerken Vito oturuyor.

"Her Şeyin nereye uyduğunu bulmaya çalışıyoruz ve yardımınıza ihtiyacımız var," diyor Dante ve Vito anlayışla başını sallıyor.

"Ka ırılmanızın Kristin ve bebeğinin babasıyla bir ilgisi olmadığına emin misiniz?" diye sordum.

Vito kaşlarını çatıyor ve başını sallıyor. "Hayır. Sana söyledim, Puşkin yaptı. Yıllardır  lmemi istiyordu. Kaçakçılık operasyonu hakkında çok fazla Şey biliyordum ama Sal hayatta olduğu sürece g vendeydim."

Dante öne doğru eğilir. "Fiona'yı öldürdüğüne dair elindeki kayıt yüzünden mi?"

"Evet. Eğer bana bir Şey olursa, bu doğrudan basına giderdi. Bu yüzden Sal, Puşkin'i benden uzak tuttu ama o  ld r l r öldürülmez Puşkin benden hesap sordu.  lmeme bile ihtiyacı yoktu, sadece bunu yapabileceğini bana hatırlatmak istedi."

"Doğru," diye mırıldanıyorum, bir elimi sakalımın üzerinde gezdirerek. Hâlâ bir Şeyleri atladığımızı hissediyorum. Beni kimin ve neden kaçırdığını açıklamıyor.

"Bunun Kristin'in çıktığı adamlarla ne ilgisi olabilir ki? Hamile olduğunu bile bilmiyordu. Bilemezdi. Biz ayrıldığımızda bilmiyordu."

" ğrendikten sonra neden onu bulmasına yardım etmedin? Bana onun Rus olduğunu söyledi. O-"

"O Bratva'ydı, evet. Bana onun hakkında pek bir Şey söylemedi ama ben biraz araştırdım. Bağlantısı var ama ne kadar olduğunu bilmiyorum. Soyadını bile öğrenemedim. Hayalet gibiydi."

"New Jersey'den ayrılma sebebin o muydu?"

"Hayır. En azından tam olarak değil. Ayrıldık      izlendiğimizi hissetmeye başladım. Buna sezgi diyebilirsiniz ama işimi şansa bırakamazdım. Ve kızımın erkek arkadaşının Rus mafyasının bir parçası olmasının tesadüf olmadığından emin olamıyordum."

"Senin ka ırılmanın onunla bir ilgisi olmadığından neden bu kadar eminsin?" "     ondan bir kez bile bahsetmediler. Pushkin'in adamları bana işkence etti. Seks kaçakçılığı  etesi hakkında ne bildiğimi ve sanırım patronlarını ömür boyu hapse attıracak kadar bilgim olup olmadığını öğrenmek istediler. Ve sonra onlara bildiğim her Şeyi anlattığımda, beni  l me terk ettiler. Eğer bir Şey varsa Kristin'le bir ilgisi olsaydı, onu sorarlardı."

Dante aynı fikirde olduğunu dile getiriyor ve ben de o Rus pislikleri beni zincirlediğinde söylenen her şeyi hatırlamak için beynimi zorluyorum.

"Neden bunun kızımın bir ilgisi olduğunu düşünüyorsun?" Vito gözlerini kısarak sorar.

"Max?" Dante söylüyor.

"Piçler beni de kaçırdı. Rus aksanlarını duyduğumda, Dmitri'yi ele geçirmesi için desteklediğimiz için misilleme olduğunu düşündüm ama sonra patronlarının beni nasıl öldüreceğini anlatmaya başladılar çünkü onun kızına dokundum."

"Kristin?" Vito kaşlarını çatarak soruyor.

"Öyle sanmıştım. Yani kimse onun kız kardeşim olduğunu bilmiyordu. Onu takip eden biri olsaydı ve dairemnden çıktığını görseydi, hemen bir sonuca varabilirlerdi."

"Eğer erkek arkadaşysa ve mesele onu geri almaksa, neden onu da götürmediniz?" Vito soruyor.

"Biliyorum. O kısım bana da mantıklı gelmemiştir ama o sırada kızın ellerinde olup olmadığını bilmiyordum. Dante ve Lorenzo beni dışarı çıkardıktan ve onun burada olduğunu öğrendikten sonra, ona burada asla ulaşamayacaklarını biliyordum."

Vito koltuğunda kıpırdanıyor, yüzünü buruşturuyor. "Ölü kızla ilgili olabilir mi? Fiona?"

"İntikam için beklemek için çok uzun bir süre." Dante başını sallar. "Ve babası da ondan birkaç ay sonra öldü. Kim intikamını alır ki?"

Beynimde lanet bir ampul patladı. "Kız. Kristin ya da Fiona hakkında konuşmuyorlardı..."

Dante kaşlarını çatır. "O zaman kim?"

"Joey, D. Joey hakkında konuşuyorlardı." Kalbim o kadar hızlı atmaya başlıyor ki her an göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyorum. Cebimden telefonumu çıkarıp takip uygulamasını açıyorum.

"Joey?"

"Baban onu Viktor'a söz verdi."

Yüzünde dehşet belirir. "Ama bu dört yıl önceydi, Max. Aramızı düzelttik. Başka biriyle evlendi."

Vito şaşkınlıkla ikimize bakarken ben ona ters ters bakıyorum, bunu daha önce fark etmediğimiz için ikimize de kızıyorum. "Ve karısı iki yıl sonra gizemli bir şekilde ortadan kayboldu çünkü onu hiç istemedi. İtalyan mafya prensesini istedi. Sence dört yıl geçmiş olması umurunda mı?"

önce?" Tersledim. "Ellerimin onun kızının üzerinde olduğunu söylediler. Kristin'i kastettiklerini düşündük ama Joey'den bahsediyorlardı. Kız o."

Dehşet içinde bana bakıyor. "Lanet olsun! Nerede bu kız?"

Ekrana bakıyorum ve rahatlamış bir şekilde gözlerimi kapatıyorum.

"Monique'in evinde, olması gereken yerde."

"Bekle." Dante başını sallar. "Joey ile aranızdaki ilişkiyi kimse bilmiyordu. Arkadaşlarına bile söylemedi."

"Belki biri bizi görmüştür?"

"Nereden?"

Burnumun kenarını çimdikliyorum. Hiçbir yere. Ona karşı çok dikkatliydim. Onu kulübün dışında becerdiğim gece bile, kimsenin ulaşamayacağı تنها bir yerde olduğumuzdan emin oldum. "Bilmiyorum. Belki birine söylemiştir?"

"Öyle bir şey yapmadığını söyledi ama şimdi her şey ortadayken neden böyle bir şey söylesin ki?"

"Bilmiyorum, D." Takip uygulamasındaki mavi noktayı izlemeye devam ediyorum. Onu aramalıyım, sonra da eve getirmeliyim. İçgüdülerim bana tehlikede olanın o olduğunu söylüyor. Ve o lanet partiye bensiz gitmesine izin verdim. Hay sikeyim!

"Yanında kim var?" Dante sorar.

"Ash ona göz kulak oluyor, Henry de dışarıda. Küçük bir parti. Monique ve liseden birkaç kız." Zihnim hızla çalışıyor ama her şeyi yeterince hızlı kavrayamıyorum. "Toby!"

"Sadece kızların olduğunu sanıyordum."

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Toby ikimizi biliyordu."

"Biliyor muydu? Nasıl biliyordu?"

"O gece onunla buluşmaya gitti. Onun için geldim. Onu ağlarken gördüğümde çok öfkeliydim. Anlamış olmalı."

"Toby?" Dante tekrarlar.

"Bizi birlikte gören başka kimse olduğunu sanmıyorum, D. O şekilde değil. Kolumu ona dolamıştım. Belki de belliydi...?"

Dante masasının çekmecesinden silahını alarak, "O zaman gidip o küçük pisliği ziyaret edelim," der.

"Joey'e doğruca buraya gelmesini söyleyeceğim." Numarasını getirip cep telefonunu arıyorum. Joey'nin telefonunun sesli mesaja geçmeden önce birkaç kez çalmasını dinlerken Vito'nun yardım edip edemeyeceğini sorduğunu belli belirsiz fark ediyorum. Mesaj bırakma zahmetine girmeden telefonu kapatıyorum ve Ash'in numarasını çeviriyorum. Bir kenara itiyorum

İçimdeki şiddetli öfke ve panik dalgasını bastırıp kendime onun bir havuz partisinde olduğunu hatırlatıyorum. Telefonu muhtemelen çantasındadır.

Ash üçüncü zil sesinde telefonu açar.

"Evet?" "Joey'i görüyor musun?"

"Elbette. Havuzda dev bir pembe flamingonun üzerinde yüzüyor." "Ve sen onunla mısın? Onu gerçekten görebiliyor musun?"

"Evet. Şu anda ona bakıyorum patron. Ondan yaklaşık 20 metre uzakta duruyorum."

İçimi bir rahatlama kaplıyor ve herhangi bir sıkıntı belirtisi var mı diye dikkatle beni izleyen Dante'ye başımı sallıyorum.

"Her şey yolunda mı?" Ash soruyor.

"Onu hemen eve getirmeni istiyorum." "Tamam.

Ona ne söyleyeyim?"

Şakaklarımı ovuyorum. Tanıdığım en korkunç adamlardan biri ama sanırım o bile Joey'e yapmak istemediği bir şeyi yapmasını söyledikten sonra onunla uğraşma düşüncesinden hoşlanmıyor. Ve onu oradan çıkarmak zorunda kalmasını istemiyorum - çünkü o zaman ona dokunduğu her parmağı kırmak zorunda kalacağım. "Onu benim için giydir."

"Elbette, patron."

Telefonu ona vermesini bekliyorum. Sesini duyunca yüzümde kocaman bir gülümseme beliriyor. "Beni özlüyor musun?"

"Her zaman, bebeğim."

Kıkırdıyor. "Çok tatlısın." Belli ki içki içmiş, bu da işi daha da zorlaştıracak.

"Beni dinlemenin istiyorum bebeğim. Ash ile eve gelmelisin. Hemen şimdi."

"Ama Max..." diye

sızlanıyor. "Şimdi, Joey."

Sesimin tonu dikkatini çekmiş olmalı. "Ne oldu? Anya mı?" diyor, sesi korkmuş gibi çıkıyor.

"Hayır. Herkes iyi, söz veriyorum. Ama eve geri gelmen gerekiyor."

"Ama daha yeni margarita yaptık."

"Joey, eğer hemen buraya gelmezsen Ash seni mayonla arabaya kadar taşımak zorunda kalacak. Ve bunu yaparsa, sana elini sürdüğü için onu öldürmek zorunda kalacağımı biliyorsun. O yüzden hemen giyin ve eve git."

"Beni korkutuyorsun."

Bir nefes çekiyorum. "Sonra açıklarım. Sadece giyin ve doğruca Ash'le eve git, tamam mı?"

"Neden gelip beni almıyorsun? Neredesin?" Sesindeki paniği duyuyorum.

"Joey, Tanrı aşkına, bir kez olsun sana söyleneni yap," diye çıkışıyorum. Şu anda onun sorularına ayıracak vaktim yok.

"Peki." İç çekti. "Yakında evde olacağım."

"Ash'i geri tak."

Ash tekrar telefona dönmeden önce kızımın dramatik bir iç çekiş daha geldi. "Onu oradan çıkarıp olabildiğince çabuk eve götürün. Ve bunu sessizce yap. Gözlerini ondan bir saniye bile ayırma."

"Tamam, ama-"

"Ama ne?"

Havlıyorum.

"Havuzdan yeni çıktı. Bikinisini giymiş, patron."

Lanet olsun! Onun değişmesini izlemesini istemiyorum. "O değişirken odanın dışında bekle. Mola vermek yok. Yol için margarita yok. Sana zorluk çıkarırsa, onu al ve kışını oradan çıkar. Anladın mı beni?"

"Evet, patron."

"Güzel. Eve döndüğünde beni ara."

Tekrar kafamı kaldırdığımda Vito odadan çıkmış, Dante ise hâlâ bana bakıyor. "Partiden ayrıldığın için söyleniyor mu?" diye soruyor.

"Bunu atlatacaktır," diyorum omuz silkerek. İsterse tüm hayatını bana kızgın geçirebilir. Güvende olduğu sürece umurumda değil.

ÇAPTER
KIRK İKİ

OceanofPDF.com

JOEY

I telefonu Ash'e geri verdim. "Neler olduğunu biliyor musun?"
Başını sallıyor. "Sadece seni hemen eve götürmem gerektiğini söyledim." "Oh, gitmiyorsun, Joey." Monique bir kolunu bana doladı. dudaklarını dramatik bir şekilde büktü.

"Üzgünüm, mecburum," diyorum gözlerimi devirerek, en iyi arkadaşımın doğum günü partisinden Max'in emretmesi dışında hiçbir açıklama yapılmadan çağrılmaktan rahatsız olmuş bir şekilde.

"Bir sorun mu var?" Monique soruyor, gözleri şimdi meraklan kocaman.

"Hiçbir fikrim yok." Omuz silktilim. "Ama gitmem gerek."

"Ah, Joeeeeey," diye sızlanıyor Monique, koluma yapışarak. Düşündüğümde çok daha fazla margarita içmiş olmalı çünkü hiç bu kadar yapışkan olmamıştı.

"Oh, dur. Burada bir düzine arkadaşın var, gittiğimi bile anlamayacaksın."

Ash eve doğru başını sallayarak, "Gitmemiz gerek," diyor.

"Ben gidip üstümü değiştireyim. Seninle ön tarafta buluşuruz."

Ash başını sallar. "Gözlerimi senden bir saniye bile ayırmama izin yok."

Kaşlarımı çattım. "Ne?"

"Islak mayonnu değiştirdiğin zamanlar hariç tabii." "Maximo kardeşlerimden daha kötü," diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

"Gelip sana yardım edeyim," diyor Monique. "İçkilerimizi alayım yeter." "Ben iyiyim, Mo. Partinin tadını çıkar ve seni yarın ararım."

Kızmış gibi yaparak ağzını açıyor. "Eğer dünyadaki en iyi arkadaşım doğum günü partimden erken ayrılıyorsa, en azından

onunla son bir içki içeyim."

"Yol için margarita yok." Ash başını sallar. "Gitmemiz gerek. Şimdi."

"O üstünü değiştirirken biz de içebiliriz Ash. Sen geç, ben seni takip edeceğim." Havuz kenarındaki pop-up bara doğru ilerliyor.

Ash sırtarak, "Eğer hızlı hareket edersek, o bir içki daha hazırlayıp bizi bulmaya vakit bulamadan buradan çıkabiliriz," diyor ve yanındaki dolaptan bana bir havlu uzatıyor.

"Kaba olma," diyorum dirseğimle kolunu dürterek.

Eve doğru ilerlerken gülüyor. "Arkadaşın olduğunu biliyorum ama kabul etmelisin ki biraz dolgun."

"O sadece canlı, hepsi bu. Hayatı dolu dolu yaşıyor."

Bana bir kaşını kaldırdı. "Uh-huh. Elbette."

Saçlarımı havluyla kuruturken biri küçük duş odasının kapısını çalıyor. "İçeri gel."

Monique iki elinde birer margarita ve yüzünde bir sırıtışla kapıdan içeri girer. Ash kapıyı açık tutarken diğer eliyle gözlerini kapatıyor. "Gelip seni oradan çıkarmam için iki dakikan var Joey."

Gözlerimi deviriyorum. "Bir dakika içinde çıkacağım." Başını sallayarak kapıyı kapattı.

"Son bir doğum günü içkisi?" Monique tuzlu bir bardak tutarak "Son bir doğum günü içkisi" diyor.

"Gitmem gerek," diye hatırlatıyorum ona, elbisemi başımın üzerine çekerek.

"Bugün benim lanet olası doğum günüm." Etkili olması için ayağını yere vuruyor.

Margaritayı ondan alarak iç çektim. "Otuz saniyede ne kadar içebileceğimi gör."

"Bahse girerim benimkini senden çok daha hızlı indirebilirim, Moretti." Gözlerimi kısarak kaşlarımı çatıyorum. "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

"Biliyorum."

"Huh." Bardağı dudaklarıma götürüyorum, başımı geriye atıyorum ve kokteylin tamamını bir yudumda içiyorum. Ona baktığımda bana sırıtıyordu, içkisine hâlâ dokunmamıştı.

"Beni yenmeye bile çalışmayacak mısın?" Diye soruyorum ama kelimelerim sanki suyun altından geliyor gibi. Şimdi Monique ayaklarının üzerinde sallanıyor. Yoksa o ben miyim?

"Ne?" Bacaklarım büküldü ve yere düştüm. Bardak elimden yuvarlanıyor. Camın kırılma sesi uzaktan gelirken

kafası mermere çarpıyor.

"Bir meydan okumaya asla karşı koyamazsın, değil mi Joey?"

Gözlerim irkilerek kapanıyor, ama küçük bir dolaptan bir silah aldığını görecektense kadar uzun süre açmayı başarıyorum. *Hayır! Hayır!* Ash için bağırırmaya çalışıyorum ama ağzım açılmıyor.

Her şey karardı ama hala duyabiliyorum.

Kapı açıldı. "Her şey yolunda mı?" Tanrıya şükür! Ash burada.

Boğuk bir silah sesini mide bulandırıcı bir gümbürtü izliyor.

Hareket etmeye çalışıyorum, kalkıp koşmak için vücuduma bağırıyorum ama felç oluyorum. Kalbim küt küt atıyor. Ash nerede? Monique ne halt ediyor?

Bilincim gidip gelirken, üstümde süzülen konuşma parçacıklarına anlam veremiyorum.

"Hey, bebeğim, benim... hızlı hareket et... onu eve götür... bilmiyorum... o öldü... dışarıda bir tane daha var... olabildiğince çabuk."

Sonra hiçbir şey.

CHapTer
İLK ÜÇ

OceanofPDF.com

MAX

Michael Fiore bana ve Dante'ye kapıyı açtığında yüzünde bir şok maskesi vardı. Belki de istediğimizi elde etmek için hayatlarımızı mahvetmeye istekli olduğumuzu gösteren şey sert ifadelerimizdir. Ya öyle ya da

Geçmemize izin vermezse kapıdaki görevliyi vurmakla tehdit ettim.

"Toby nerede?" Talep ediyorum.

"T-Toby? O burada. Neden?" Michael kekeliyor.

Takım elbisemin kemerinden silahımı çıkardım ve Michael'ın şakağına dayadım. "Seni şimdi vurabilirim ve içeri girip onu alabilirim. Ya da onu buraya çağırabilirsin." Soğuk metali alnının kenarındaki o küçük girintiye bastırıyorum ve dudağı titremeye başlıyor.

"D-Dante?"

"Yardım için ona bakma, seni bok parçası. Onu buradan çıkarmak için beş saniye var yoksa beynin bu verandayı süsleyecek." "Ara onu, Michael.

Yapacağını biliyorsun. Toby buradaysa, her şey yolunda demektir. İkinizin de buradan canlı çıkma şansı var."

Michael gözlerini Dante'ye odaklıyor. On yıldır çalıştığı, güvendiği bir adam.

"Toby. Buraya gel oğlum," diye bağılıyor evin içinde.

Silahı şakağından çıkarıp bir adım geri çekiliyorum ve beklerken ayaklarımın üzerinde zıplıyorum.

Beş saniye geçti. "Nerede lan o?" Şak diye söyledim.

"Yukarıdan geliyor. Bir dakika içinde burada olacak," diye beni temin ediyor Michael, yüzü evinin duvarları kadar beyaz.

Bir dakika sonra Toby kapıya geliyor, gülümsüyor ve saçları ıslak. Konuşmak için ağzını açıyor ama tek bir kelime bile söylemesine izin vermiyorum. Saçlarından tutarak onu dizlerinin üzerine çökmeye zorladım.

Babası öne atılıyor ve başka koşullar altında olsa çocuğunu koruma içgüdüsüne hayran kalırdım.

"Yapma!" Dante tersler. Michael donakalır, olduğu yere çakılır. "Baba? Maximo?" Toby yalvarır. "Nedir bu? Ne?"

Soğuk çelik namluyu gözlerinin arasına bastırıyorum.

"Dante? Lütfen?" Michael yalvarır.

"Eğer çocuk yanlış bir şey yapmadıysa ve bize bilmemiz gerekenleri söylerse, korkacak bir şeyi yok demektir." Dante ayağa kalkıyor, beni kayıtsızca izliyor.

"Ne?" Toby tekrar sorar.

"Joey ve benden kime bahsettin?" "Sen ve Joey mi?"

Silahlı alnına dayayıp başını geriye itiyorum. "Beni oyalama, seni küçük pislik. Ya soruya cevap verirsin ya da kafanda bir delik açarım. Tek seçeneğin bunlar."

"Ne demek istediğini anlamıyorum, Maximo. Kimseye bir şey söylemedim."

"O gece onu almak için buraya geldim, bundan kimseye bahsettin mi?"

"Hayır."

"Bundan emin misin?"

Gözlerini sıkıca kapatıyor.

"Toby?" Talep ediyorum.

"Düşünüyorum," diye ağlıyor. "Yüzümde bir silah varken bunu yapmak biraz zor."

Dante kıkırdar. "Görüyorsun ya, bunun işimize yarayacağını düşünmüştüm, değil mi Max?"

"Tabii ki."

Toby'nin şakağından aşağı bir ter damlası yuvarlanıyor.

"Ya yaptın ya da yapmadın Toby. Bu lanet olası roket bilimi değil. Şimdi sana bir cevap bulman için on saniye daha veriyorum, yoksa baban senin bağırsaklarını takım elbisesine giyer."

Çocuk başını sallıyor, gözleri hâlâ sımsıkı kapalı ve ağzı kenetli.

Kafamdan ona kadar saymaya başladım. Dörde geldiğimde konuşuyor. "Monique," diye tükürüyor ve ben kolumu bırakıp ona ters ters bakıyorum.

"Ona ne söyledin? Ona Joey ile birlikte olduğumuzu söyledin mi?"

"Hayır!" Hararetle başını sallar. "Öyle olduğunu bilmiyordum. Ona olanları anlattım, hepsi bu. Onu bisikletinle aldığını."

Dante boğazını temizliyor. "Kulübeden eve dönerken Monique arabadan Joey'i aradı. Bizim eve geleceğini söyledi ama Joey ona evde olmadığını söylemiş. Joey'nin seninle ayrıldığını ve eve gelmediğini biliyordu."

"Monique." Bu isim dilimi akü asidi gibi yakıyor ve Dante'ye endişe dolu bir bakış atıyorum. "D. Joey onun evinde."

Derin bir nefes alarak saatini kontrol eder. "Şimdiye kadar eve varmış olmalıydı."

Kenara çekilip, Dante Toby'nin kalkmasına yardım edip işleri yoluna koyarken onun numarasını çeviriyorum. Telefonu doğrudan sesli mesaja düşüyor ve kalp atış hızım birkaç vites yükseliyor. Sonra Ash'i arıyorum ve onun telefonu çalıyor ve şimdi kanım vücudumda o kadar hızlı dolaşıyor ki ayaklarımın üzerinde sallanıyorum. Nefes alamıyorum. Ash'in telefonu telesekretere düştüğünde, başımdaki çarpıntıdan ve vücudumu saran adrenalinden dolayı doğru düzgün göremiyorum.

"Joey ve Ash cevap vermedi, D."

"Henry'yi ara."

Henry'nin numarasını çeviriyorum ve telesekreter devreye girene kadar çalıyor da çalıyor. Dante hayatın anlamını biliyormuşum gibi bana bakıyor. Başımı sallıyorum ve yüzündeki acı, içimi kusma isteği uyandırıyor. Lanet olsun. Topu düşürdük.

"Hadi gidelim," diye emrediyor ve ikimiz arabasına koşuyoruz, Michael ve Toby'yi kapılarının önünde bırakıyoruz.

Dante motoru çalıştırıp Monique'in evine doğru giderken lastikler patinaj yapıyor, çakıllar saçılıyor. "O lanet partiye gitmesine asla izin vermemeliydim, D."

"Numaralarını tekrar deneyin," diye bağılıyor.

Her birini tekrar arıyorum ve aldığım yanıt aynı oluyor. Kırmızı ışıktaki yavaşladığında ona "Daha hızlı sür," diye çıkışıyorum.

"Senin kadar korkmadığımı mı sanıyorsun Max? Olabildiğince hızlı sürüyorum," diye bağılıyor bana.

"O benim bütün dünyam, D. Eğer ona bir şey olursa - eğer Vito ve Kristin'e fazla odaklandığım için ona bir şey olmasına izin verirsem-" Cümlemini bitiremiyorum.

"Onu yakalayacağız," diye ısrar ediyor. "Monique'le konuşacağız ve o da bize Joey'nin kokteyl içip sarhoş olduğunu ve

havuza. Her şey yoluna girecek."

Henry ve Ash'in beni aramayı asla kaçırmayacaklarını bilmeme rağmen, onun sözlerine tutunuyor, kendimi kızımın tamamen güvende olduğuna ve onu olabilecek en kötü şekilde hayal kırıklığına uğratmadığıma ikna etmeye çalışıyorum.

"İşte Henry'nin arabası." Dante, Monique'in garaj yolundaki siyah sedanı başıyla işaret eder. "Belki de hepsi içeridedir?"

Ama yaklaştıkça Henry'nin direksiyonun üzerine yığılmış halini görüyorum ve kalbim neredeyse göğüs kafesimden fırlayacak gibi oluyor. Ciğerlerim hava alamaz hale geliyor ve midem öyle bir düğümleniyor ki tüm iç organlarımı kusacağımı sanıyorum. Dante arabayı gıcırdayarak durdurmadan önce kapım açıldı. Mümkün olduğunca çabuk dışarı fırlayarak Henry'nin arabasına doğru koşuyorum. Sürücü tarafındaki cam açıldı ve Henry'nin kafasını geriye çekmeden önce bile kan kokusu alıyordum. Kan sıçraması şahdamarının kesilmesiyle uyumlu, avucumu alnına koyduğumda ve açık yara bana sırtıttığında bu doğrulandı.

Henry Jones iyi bir adam ve deneyimli bir askerdi. Bu bir amatörün işi değildi. Doğrulurken derin nefesler alıyorum. Kendimi tutmalıyım. Dağılırsam Joey'e bir faydam olmaz. "O öldü, D."

"Siktir! Henry." Dante beni dürtüyor ve Henry'nin gözlerini kapatmak için öne doğru eğiliyor.

Dante başını sallayarak beni evin ön kapısına kadar takip ediyor. Kapıyı çalma zahmetine girmeden silahımı çekip kilide ateş ediyorum. Bizi sessizlik karşılıyor.

"Joey?" Bağırıyorum.

Beklendiği gibi, cevap yok. Çünkü burada değil. Olsaydı bilirdim. Evin içinden arka verandaya doğru ilerliyoruz ve havuzu dev bir şişme sandalye ve yüzen pembe bir flamingo dışında boş buluyoruz. Kızım daha bir saat önce orada oturuyordu. Kalbim ikiye bölündü. Kendi gözlerime inanmasam, birinin ellerini göğsümün içine sokup onu parçaladığından emin olurdum. Bu gerçek olamaz. O gitmiş olamaz. Çünkü onsuz nefes alamıyorum. Göğsümde derin, içgüdüsel bir sızı var ve nefes almamı engelliyor. Kıçımın üstüne düşüp bir daha kalkmadan önce kapının çerçevesine tutunuyorum. Masaların üzerinde yarısı boş kokteyller duruyor ve sanki herkes aceleyle ayrılmış gibi şezlongların üzerine havlular serilmiş. Şişme flamingoya tekrar bakıyorum ve kalbim neredeyse duracak gibi oluyor. Keşke o ana geri dönebilseydim, Ash'in bana

Tüm dünyam paramparça olmadan önce o güvendediydi. Eğer geri dönebilseydim, onu güvende tutabilirdim.

"Max?" Dante bana sesleniyor ve ben de arkamı dönüyorum. "Buradayım." Ortadan kayboldu ve mırıldandığını duydum. Onu Ash'in cesedinin üzerine çömelmiş buluyorum. Göğsünün ortasında bir kurşun deliği var ve Dante iki parmağını boğazına koyup nabız kontrolü yapıyor.

Gözlerini kocaman açıp ellerini Ash'in göğsüne vuruyor. "911'i arayın!"

"Yaşıyor mu?" Soru retorik, bu yüzden cevap beklemiyorum. Ash, Joey'i bulmamıza yardımcı olabilecek bir şey biliyor olabilir, bu da ona hemen tıbbi yardım almamız gerektiği anlamına geliyor.

Ambulansı aradıktan sonra Dante'den görevi devralıyorum, o Lorenzo'yu arayıp olanları anlatırken Ash'in yarasına baskı uyguluyorum. "Dayan dostum. Yardım geliyor."

Dante konuşmasını bitirip yanıma çömeliyor ve Ash'in kurşun yarasından akan kanı durdurmaya çalışıyor. "Lorenzo yolda. Takviye kuvvetleri koordine ediyor. Ayırabileceğimiz tüm adamları ve Dmitri'yi de. Biz Ash'le birlikte hastaneye giderken o da burayı didik didik edecek ve bize burada neler olduğunu anlatacak bir şeyler bulacak."

Biz onu beklerken burayı darmadağın edebilirim. Dolabın üzerindeki mavi kumaş parçasını fark edince ayağa kalkıp odayı geçiyorum. Joey'nin ıslak mayosu. Onu alıyorum ve güzel kokusunu duymayı umarak burnuma götürüyorum ama tek kokladığım havuz suyu. Yine de elimde tutuyorum çünkü kısa bir süre önce onun tenindeydi ve bu beni ona daha yakın hissettiriyor.

Dante, "Onu bulacağız, Max," diye beni temin ediyor.

"Hmm," diye mırıldanıyorum yanımdaki kokteyl bardağını elime alırken. Dolu. İçindekileri kokluyorum ve margarita olduğunu doğruluyorum. Odaya göz gezdirirken küçük bir faraş ve fırça görüyorum. İçindekileri incelediğimde cam kırıkları görüyorum. Bir parça alıp burnuma tutuyorum. Daha fazla margarita.

"Uyuşturulmuştu,"

diyorum. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Bana Monique'in yeni bir sürahi yaptığını söyledi. Dolu bir tane var ve bu bardakta da margarita vardı. Tahminimce Joey onunkini içti, Monique içmedi ve bayıldığında bardağı yere düşürdü. Sonra Ash geldi ve Monique onu vurdu."

"Muhtemelen," diye onaylıyor Dante, gözleri odayı tararken. "Joey'nin çantası gitmiş mi?"

"Öyle görünüyor. Muhtemelen bir yere atmışlardır."

"Onun Aziz Christopher'ı mı?" diye soruyor.

"Kırıldı, hatırladın mı? Beni götürdüklerinde. Komodininin üzerinde."

"Siktir!" diye bağırdı. "Sana söz veriyorum onu bulacağız."

"Biliyorum compagno, çünkü bunu yapana kadar bu lanet ülkeyi ve içindeki herkesi paramparça edeceğim."

OceanofPDF.com

ÇAPTER
KIRK DÖRT

OceanofPDF.com

JOEY

Owl! Çok içmememin bir sebebi var. Akşamdan kalmalar cehennemdir. İçerken çok eğlencelidir, ama gerçekten yaşadığınızda o kadar da eğlenceli değildir.

Gözlerimi açtığımda başım zonkluyordu. Lanet margaritalar.

Odamda olmamam dışında. Yatağımda değilim. Bu örtüler benimkiler gibi yumuşak değil. Çıplak baldırlarıma karşı sert ve kaşıntıverici.

Vay anasını! Hangi cehennemdeyim ben? Max nerede? Ash nerede?

Safra boğazımı yakıyor. Baş ağrımın margaritayla bir ilgisi yok. Kafamı çarptım. Ama Ash oradaydı. Bana eve gitmemiz gerektiğini söyledi.

Ne oldu böyle? *Düşün, Joey!*

Mayomu değiştiriyordum. Monique bana bir kokteyl verdi.

Monique! O kaltak bana ilaç verdi. Sonra da Ash'i vurdu. Gırtlığımdan safra fışkırıyor.

Şu anki durumumu inceliyorum. Elbisem kirlenmiş ama hâlâ içindeyim, iç çamaşırım da öyle. Düşüğümde dizlerim sıyrılmıştı. Bileklerim ve ayak bileklerim fermuarlı bağlarla birbirine bağlı. Onlara karşı bükülüyorum, ama plastik sadece sıkıyor, cildimi sıkıştırıyor.

"Hey! Hangi cehennemdeyim ben?" Bağırıyorum, ama sesim bir vıraklamadan biraz daha fazlası, boğazım çiğ ve kuru. "Hey!" Tekrar deniyorum ve bu sefer sesim kapıdan içeri birinin girmesini sağlayacak kadar yüksek çıkıyor.

"Günaydın prenses," diyor Monique, sakarca bir gülümsemeyle. *Orospu!*

"Ne oluyor Mo?" Çılgılık atıyorum. "Bu bir tür şaka mı?"

"Şaka mı?" Başını arkaya atıyor ve olduğu çok belli olan bir psikopat gibi gülüyor. "Tam olarak neyi komik buluyorsun, Jo? Gerçi seni görünce

"Hindi gibi kafeslenmiş olmak biraz komik."

Midem bulanıyor. Aklını kaçırmış. "Ne oluyor Mo? En iyi arkadaşım olman gerekiyordu!"

"*En iyi arkadaşın mı?*" Son iki kelimeyi alaycı bir tonda mırıldanıyor. "Senin arkadaşın olmanın ne kadar sinir bozucu olduğunu biliyor musun Joey? Sırf *Joey Moretti* olduğun için istediğin her şeyi elde etmeni izlemek." Gözlerini deviriyor ve işaret parmağını boğazına sokuyor.

Ona göz kırpiyorum. Bu da nereden çıktı şimdi? "Ama ... sen ve ben ... biz ..."

"Benden hiç hoşlanmadın. Sen sadece kendini iyi hissetmek için benim arkadaşım oldun ve bunu ikimiz de biliyoruz."

"Bu doğru değil. Tüm hayatımızı yeniden yazıyorsun."

Yatağa doğru yürüdü ve üzerime eğildi. "Sen şımarık küçük bir sürtüksün, Joey. Parmaklarını şıklatıyorsun ve ne istersen alıyorsun."

"Her şeye sahipsin, Mo. İsteddiğin her erkeğe. Para." Bunlar onun için önemli olan tek şey. "Sende olmayıp bende olan başka ne var?"

"Para mı?" Homurdanıyor. "Hiçbir şeyim yok, Joey. Annem hepsini yaktı. Son kuruşuna kadar."

"Bilmiyordum." Kaşlarımı çattım.

Küçümsüyor. "Tabii ki yapmadın. Çünkü kendi küçük mükemmel Joey dünyanda dolaşıp duruyorsun."

"Sen aklını mı kaçırdın?" Çılgılık atıyorum. "Benim dünyam mükemmel olmaktan çok uzak." Annem ben üç yaşındayken öldü. Babam manyağın tekiydi. Üç uzun yıl boyunca İtalya'ya gönderildim -hâlâ anlayamadığım nedenlerle- ve o tüm bunları biliyor.

Kollarını göğsünde kavuşturuyor ve sanki içine yeni girdiği bir şeymişim gibi bana bakıyor.

"Mo? Lütfen?" Ona yalvarıyorum. Elbette mantıklı düşünmek zorunda. "Bunu neden yapıyorsun?"

Hülyalı bir şekilde iç geçiriyor. "Viktor için." "Viktor mu?"

"Hmm. O benim buradan çıkış biletim."

Sadece bir Viktor tanıyorum, ama bu o olamaz, değil mi? "Bana Viktor Pushkin'in Gizemli Adam olmadığını söyle?"

Tek tepkisi kendini beğenmiş bir gülümseme. Bu hastalıklı bir anlam ifade ediyor. Erkeği haftalarca ortadan kayboluyordu ve son zamanlarda tamamen gözden kaybolmuş gibi görünüyordu. "Ama neden? Viktor Puşkin benden ne istiyor?"

Parmağını buklelerimin arasından geçiriyor ve ben de başımı onun ulaşamayacağı bir yere çekerek gülmesine neden oluyorum. "Zavallı küçük saf Joey. Kimse sana neler olup bittiğini anlatmıyor, değil mi? Max'i becermek bile sana açılmasını sağlamadı."

Midem yine bulanıyor. "Sen neden bahsediyorsun?"

O cevap veremedi kapı açılır ve yüzünde dövme olan, kafası tıraşlı, iri yapılı bir adam odaya girer.

"Hey, bebeğim," diye ciyaklıyor onu gördüğünde. Bu Viktor olmalı.

Gülümsemiyor. Gözlerinde ona karşı en ufak bir sevgi kırıntısı bile yok. Kolunu kaldırıyor ve ancak o zaman elindeki silahı görüyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve geri çekiliyorum. *Yüce Tanrım, beni öldürecek.*

Kulakları sağır eden bir silah sesi duyuldu ve üzerime sıcak bir yapışkanlık sıçradı. Gözlerimi açıp derin bir nefes alıyorum ve ağzıma bir şey damlıyor. Kan. Benim kanım mı?

Etrafıma yeniden odaklandığımda Viktor'un tam karşımda durduğunu görüyorum. Monique yerde, kafatasının arkasında kocaman bir delikle yüzüstü yatıyor.

Öne eğildim ve yere kustum.

"Sonunda karşılaştık Guiseppina," diyor Viktor kalın bir Rus aksanıyla. Sırıttırıyor, cesetten ya da ayaklarının dibindeki kusmuk birikintisinden en ufak bir rahatsızlık duymuyor.

"Sen bir psikopatsın."

"Belki." Sırıttısı tam bir gülümsemeye dönüşüyor. "Ama ben de senin kocanım. En azından gelecek hafta bu zamanlar olacağım."

ÇAPTER
KIRK BEŞ

OceanofPDF.com

MAX

"Buna katlanamıyorum D," diye çıkışıyorum, koridorda bir aşağı bir yukarı volta atıyorum. "Dışarıda bir şeyler yapıyor olmamız lazım, oturup beklememiz değil."

"Ne yapıyorsun, Max? Lorenzo'nun Monique'in evini darmadağın eden bir ekibi var. Dmitri ordusunun yarısıyla şehri tarıyor. Tüm teknik adamlarım Monique'in arabasını bulmak için tüm trafik kameralarını araştırıyor. Ama en iyi ipucumuz şu lanet odada göğsünü diktiriyor." Ameliyathaneye doğru başını sallıyor. "Olmamız gereken yer burası. Ama dışarıda birilerinin kafasını yarmak seni daha iyi hissettirecekse, git öyle yap."

Haklı olduğu için ondan nefret ederek ona ters ters bakıyorum. "Altı saat oldu ve hiçbir şey yok." Ellerimi saçlarımın arasında gezdiriyorum. Mantıklı ya da rasyonel düşünme yeteneğim kayboldu. Öfke ve dehşete kapılmış durumdayım. Kızım dışarıda bir yerde ve şu anda ona zarar veriyor olabilirler. Onlar-

Önlük giymiş bir kadın bekleme odasına girdi. "Bay Moretti?"

Lütfen, lanet olsun, Ash başarmış olsun.

Dante öne çıkar. "Evet."

"Arkadaşınız ameliyattan çıktı ve durumu stabil. İyileşme sürecinde."

O şanslı herifin hayatını kurtaran tanrı ya da şeytana şükürler olsun.

"Onunla ne zaman konuşabiliriz, Doktor?"

Kaşlarını çatıyor. "Büyük bir ameliyat geçirdi. Dinlenmeye ihtiyacı var."

"Bunu anlıyorum ama onunla konuşmam gerekiyor. Sanırım içinde bulunduğumuz özel durum hakkında bilgilendirildiniz?"

Yüzünü buruşturuyor. "Yaptım."

Morettiler bu hastanenin sağduyusu ve işbirliğinin bedelini her yıl milyonlarca dolar bağış yaparak ödüyorlar. Bu hemşire, itaat etmeyi reddettiği takdirde üç eyaletin tamamında başka bir hastanede çalışma ihtimalinin düşük olduğunu biliyor.

Kaşlarını kaldırıyor. "Peki onunla ne zaman konuşabilirim?"

"Odasında bekleyebilir ve uyandığında onunla konuşabilirsin," diyor isteksizce.

"Hangi odada?" Ben soruyorum. "Beni takip edin."

Ash bir düzine makineye bağlı, ancak bugün erken saatlerde vurulan ve neredeyse ölmek üzere olan bir adam için oldukça iyi görünüyor.

"Lütfen onu uyandırmayın. Uyandırırsanız hiçbir şey anlamayacaktır. Anestezinin etkisi geçtikten sonra yaklaşık yarım saat içinde kendine gelmeye başlayacaktır."

Dante hemşireye teşekkür ediyor ve hemşire hastane yatağında hareketsiz yatan Ash'e bakmak üzere bizi yalnız bırakıyor.

Uzun sessizliği bozarak öksürüyorum. "Şimdi ne olacak?"

Dante yatağın başucundaki sandalyelerden birine oturur. "Uyanana kadar bekleyeceğiz."

Derin bir iç çekerek yanına oturuyorum ve Ash'e bakıyorum, uyanmasını ve Joey'i bulmamız için bize anahtarı vermesini istiyorum.

"Monique neden ona ilaç versin ki?"

"Para," diye cevaplıyor tereddüt etmeden. "Annesinin, babasının onlara bıraktığı her şeyi yakıp kül ettiğini biliyor musun?"

"Ben de öyle düşünmüştüm."

"Yine de biliyordum. Bunu görmeliydim, Max. Bu kocaman bir kırmızı bayrak olmalıydı. Onun gibi insanları tanırım. Para için her şeyi yaparlar."

"Yani, ne yaptı? Joey'i Viktor Pushkin'e mi teslim etti?"

Neden?" "Çünkü Monique onun kız arkadaşı," diye mırıldanıyor Ash.

Yerimden fırladım. Onu öpebilirdim. "Ash, seni çivi gibi sert orospu çocuğu!"

Başını sallayarak yüzünü buruşturuyor. "Başka ne duydun?"

"Pek bir şey yok. Girip çıkıyordum... nerede saklanıyorsa... onu oraya götürmüşler."

"Eğer onun kız arkadaşıysa, Joey'i kaçırmamasına neden yardım etti?" Dante kaşlarını çatarak sorar.

Ash öksürerek, "İntikam," diye cevap verdi.

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Beni götüren adamlar, patronlarının kız arkadaşına dokunduğum için bana çok kızdığını söylediler. Kızın ona ait olduğunu ima ettiler. Joey'i aldı çünkü kendisine vaat edilen İtalyan Mafya prensesini istiyor. Onun karısı olmasını istiyor."

Dante hırlayarak, "Sapık herif," diyor.

"Bu iyi haber D. Demek ki Monique'ten vazgeçilebilir ama Joey'den vazgeçilemez."

"Kız kardeşimi tanıyorsun, değil mi? Asla bir meydan okumadan geri adım atmaz. Bir kavgadan asla kaçmaz. Ne haltlar döndüğünü öğrenir öğrenmez ağzını açacaktır. Onu öldürecek."

"Hayır, yapmaz. O bundan daha akıllıdır," diye onu temin ediyorum. "Umarım öyledir."

Ash'in yüzünü ellerimin arasına alıp alnından öperek tiksintiyle inlemesine neden oluyorum.

Her şey, son ve en önemli parçasını bulduğum bir yapboz gibi yerli yerine oturuyor. "Seni seviyorum ama Racine'e gitmeliyiz."

"Neden Racine'e gidiyoruz?" Dante soruyor.

"Çünkü onun evinin nerede olduğunu biliyorum."

"Ne? Nerede?"

"Racine'de Elena's Erotic Arena adında bir seks kulübünün üstünde." "Bunu nereden biliyorsun?"

"Arabada açıklarım. Şimdi gidip kızımı alabilir miyiz lütfen?" Ash'e döner. "Biraz dinlen dostum ve teşekkürler."

"Benim için zevkti. Onu hayal kırıklığına uğrattığım için üzgün olduğumu söyle," diye fısıldıyor gözleri kapanırken.

"Yapmadın Ash," diyorum ama beni duyduğundan şüpheliyim.

Dante mümkün olduğunca hızlı bir şekilde Racine'e giderken Lorenzo'yu arayıp onu bilgilendiriyorum. İşim bittiğinde Dante'ye bir kutu nane şekerinin bizi kız kardeşine nasıl götüreceğini anlattım.

CHAPTER
KIRK ALTI

OceanofPDF.com

JOEY

V iktor parmak uçlarını neredeyse saygıyla yüzümde gezdiriyor. Dokunuşu karşısında irkilmemek için kendimi zor tutuyorum.

"Baban seni bana uzun zaman önce söz verdi, Guiseppina."

Babam şimdi ne yapacak? "Anlamıyorum," diyorum, geri çekilerek. Kendimi olabildiğince küçük ve zayıf göstermek.

"Kardeşlerin seni bu yüzden gönderdi. Seni benden uzak tutabileceklerini düşündüler."

"Beni bu yüzden mi İtalya'ya gönderdiler?" "Evet."

Ona göz kırpyorum. O pisliklerin bana hiç söylemediğine inanamıyorum. Max'in bana söylemediğine inanamıyorum. Bana aptal bir çocukmuşum gibi davranmalarından bıktım. "Bunu bana hiç söylemediler."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Ama sen her zaman benim olmalıydın. Seni sahiplenmek için uzun süre bekledim."

Midem bulanıyor ve boğazımı yakan safrayı yutuyorum. Beni nasıl sahiplenmeye niyetleniyor? Yüzüm korkumu ve tiksintimi gösteriyor olmalı çünkü gülüyor. Ses acımasız ve ensemdeki tüyleri diken diken ediyor.

"Merak etme. Evlenene kadar seni almayacağım. Sen tekrar sağlam olana kadar sana dokunmayacağım. Artık o hayvan tarafından lekelenmeyeceksin, Maximo."

Vücudumdaki her hücre ona öfke duymam, bu kısıtlamaları kırmam ve onu çıplak ellerimle öldürmem için çılglık atıyor. Ama mantık bana yüzünü tırmalamaktan öteye gidemeyeceğimi hatırlatıyor. O benden çok daha güçlü, bu yüzden buradan çıkmak için zekamı kullanmam gerekecek.

"Yine mi bozulmamış?"

"Bir operasyon var." Omuz silkiyor. "Kızlık zarını değiştirmek için. Yarın Rusya'ya gidiyoruz ve varır varmaz ameliyat olacaksın."

"Rusya'ya mı gidiyorsun?" Sakin görünmeye çalışıyorum ama kalbim o kadar hızlı atıyor ki duyabildiğinden eminim.

"Hmm. Burada kalmak çok tehlikeli."

"Burası neresi?" diye sordum.

"Nerede olduğun konusunda endişelenmene gerek yok, sadece nereye gittiğin önemli. Sadece çılgınlıklarını kimsenin duymayacağını bil."

"Neden çılgınlık atayım ki?" Omuz silkerek söylüyorum. "Sadece bir hapisaneyi diğeriyle takas ediyorum, değil mi? Kardeşlerim hiçbir yere gitmeme izin vermedi. Tanrı aşkına, beni İtalya'ya gönderdiler. Beni arkalarında gördükleri için mutlu olacaklar ve bu duygu karşılıklı."

Yatağa uzanıyorum, zihnim kaçış senaryolarıyla dolup taşıyor. "Ya Maximo?"

"O sadece biraz eğlenceliydi. Ciddi bir şey değildi. Sıkıldığım için vakit geçirebileceğim biriydi." Bu sözleri söylerken içim yanıyor ve Viktor'u yatıştırmak yerine kızdırıyor gibiler.

Yüzümü tutuyor ve yanaklarımı sertçe sıkıyor. "Bir sürtükle evlenmek istemiyorum. Sen bir sürtük müsün?"

"Hayır, hayır! Bir tek Maximo'ydu. Sadece birkaç kez oldu, yemin ederim. Ben sürtük değilim."

Homurdanıyor ve Monique'in cansız bedenini tekmeliyor. "O bir sürtüktü. Sıkımi emmek ve tüm kirli deliklerini bana sunmak için sabırsızlanıyordu."

Sesindeki zehirden titriyorum. Aletini emmeyi teklif edip ısırarak koparma fikrim suya düştü.

"Seni elde etmeme yardım etmenin, zaten benim hakkım olan şeyi elde etmeme yardım etmenin..." Yerde volta atarken çılgınca gülüyor.

Şey mi? Bu lanet odadan çıkıp ondan uzaklaşmalıyım. "O zaman onun küçük pis bir fahişe olduğunu unutup onun yerine. Sen olduğun zaman, Guiseppina. İstedğim tek kişi sensin."

Yatakta yan dönüyorum, dirseklerimin üzerinde yükselirken ayaklarım kenardan sarkıyor. "Sana ait olduğumu bilmiyordum Viktor. Eğer bilseydim..." Sözlerimi yarıda bırakıp kirpiklerimi kırıştırdım.

Başını sallayarak, bana inanmıyormuş gibi homurdanıyor.

"Hiçbir zaman gerçekten uyum sağlayamadım. Birine ait olmak güzel olabilir diye düşünüyorum." Ses tonumu yumuşak ve tatlı tutuyorum ve bunu yutması için dua ediyorum. "Rusya'da mı yaşayacağız?"

"Evet."

"Baldızım Rusya'da görülecek çok güzel yerler olduğunu söylüyor," diyorum iç çekerek. "Beni Moskova'ya götüreceksin?"

Yaklaşıyor ama yeterince yakın değil. "Belki. Eğer iyi olursan." "İyi olacağım." Ona toplayabildiğim en içten gülümsemeyi veriyorum.

"Hayatımı güçlü bir adama nasıl iyi bir eş olunacağını öğrenerek geçirdim." Dışlerimin arasından yalan söylüyorum ve onun bunu yutup yutmadığını bilmiyorum. Ama sonra bana doğru bir adım daha atıyor.

Ona gülümsüyorum, yaklaştıkça dizlerimi karnıma doğru çekiyorum, sanki bana yaklaşması için yer açıyormuşum gibi. Bir elini çıplak bacağımın üzerinde gezdiriyor ve kusma isteğimi bastırıyorum. Eğilip beni öpüyor. Tadı sigara ve votka kokuyor ve ağzına kusmak istiyorum. Dilini içeri ittiğinde, o kadar iğrenç derecede büyük ve yapışkan geliyor ki gözlerim yaşıyor. Ama odaklanmalıyım.

Toni fındık için git dedi, değil mi?

Vücudumdaki tüm güçle, iki topuğumu da kasıklarına doğru yönelttim. Bunu beklemiyordu. Çoğu erkeğin yaptığı gibi beni küçümsüyordu. Sadece iki büküm olmakla kalmadı, mide bulandırıcı bir feryatla dizlerinin üzerine düştü.

Yataktan atlıyorum ve hayatımda hiç hareket etmediğim kadar hızlı bir şekilde odanın içinde zıplıyorum. Eğer bir silah bulabilirsem, bir şansım olacak. Kapıyı açıp koridora atlıyorum, normal görünümlü bir dairede olduğumu görünce tamamen şok oluyorum. Kapının kolunu tuttum ve İsa'nın tatlı annesi, üzerinde bir tuş takımı kilidi var. Tabii ki vardı. Beni orada esir tutuyordu.

Yüksek sesle Rusça küfrediyor ve odanın içinde dolaşıyor. Vay anasını. Kulaklarıma kan hücum ediyor. Kapıyı arkamdan kapatmak için çabalarken parmaklarım titriyor. Kapıyı çekip kapattıktan bir saniye sonra tırnaklarının kapıyı tırmaladığını duyuyorum.

Derin, kemiklerimi titreten nefesler çekiyorum. Çıktım. Şimdi tek yapmam gereken şu lanet fermuarları çekip buradan çıkmak. Viktor kapıya vuruyor ve irkilmeme neden oluyor. "Bunu kıracağım Guiseppina ve sana küçük sürtük arkadaşından çok daha fazla acı çektireceğim." Viktor iri bir adam ve eğer şanslıysam o tahta parçasını bir-iki dakika içinde kırabileceğini düşünüyorum. Hızlı hareket etmeliyim.

"Siktir git!" Bağıriyorum, koridorda zıplayarak mutfağa ve bulabildiğim en büyük bıçağa bakıyorum.

Mutfağı bulana kadar iki kapı deniyorum. Viktor'un yatak odasının kapısından içeri girmeye çalışırken çıkardığı ses kalbimin bir Ferrari'den daha hızlı çarpmasına neden oluyor. Zar zor nefes alıyorum. Adrenalin vücudumda fırtınalar koparıyor. Vücudumun her parçası korkudan titrerken bile her şey daha keskin ve net hissediyor.

O kapıdan girdiğinde... Eğer beni Rusya'ya götürürse...

"Guisseppina. Senin için geliyorum" diye şarkı söyleyerek kapıya vurmaya devam ediyor. Psikopat!

Buradan çıkmam gerek. Hemen. Mutfağa dalarak, bıçakları bulana kadar çılgınca çekmeceleri ve dolapları arıyorum. Kalın siyah saplı bıçağı kaptığım gibi, uzun ve keskin bıçağı gördüğümde rahatlamaktan neredeyse bayılacaktım. Ellerimdeki ve ayaklarımdaki fermuarları hızla kesiyorum, sonra elimde bıçak, şaşırtıcı derecede sıradan ve geniş dairenin ön kapısına doğru koşuyorum.

Mutfaktaki pencereden diğer binaları gördüm. Bir kasabada olmalıyız, bu da Viktor'un çığlıklarımı kimsenin duyamayacağı konusunda yalan söylediği anlamına geliyor. Etrafta insanlar var. Eğer dışarıya, açık alana çıkabilirsem-

"Seni lanet olası fahişe!" diye kükrüyor, kelimelerinden zehir damlıyor. Zehri yatak odasının kapısından sızıp etrafımı sarıyor ama bu sadece daha hızlı hareket etmemi sağlıyor.

Ön kapıda en az yarım düzine sürgü var ve ilkini kavramak için mücadele ediyorum ama terli ellerim hemen kayıyor. Elbisemin üzerinde çabucak kuruluyorum ve ikinci denemede tutmayı başarıyorum. Başım dönüyor, kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki Viktor'un gümbürtülerini ve küfürlerini zar zor duyabiliyorum. Belki de ilaçlar hâlâ vücudumdadır? Belki yine bayılacağım?

Hay sikeyim. Hayır.

Kazanmasına izin vermeyeceğim. *Daha hızlı çalış, Joey!*

Viktor'un kapıyı kırmaya çalışırken çıkardığı çarpma sesleri giderek artıyor, kendi kalp atışlarımla sesinden daha yüksek çıkıyor. Lanet olsun! Parmaklarım titriyor ve sürgülerin üzerinde kayıyor. Sonra koridorun aşağısından gelen tahta kırılma seslerini duyuyorum ve kalbim uzun bir süre atmaya bırakıyor. Başımı sallayarak, bıçağı bacaklarımla arasında tutarak kalan cıvatalarla uğraşıyorum, Viktor'un beni yakalamasına saniyeler kaldığından eminim.

Tam sonuncuyu çevirirken Viktor kapıya çarpıyor. Ağır ayak sesleri koridoru inletiyor. Arkama bakamıyorum. Eğer onu görürsem, paramparça olabilirim. Bacaklarımın arasından bıçağı alıp kapıyı açıyorum ve kaçmaya çalışıyorum.

Merdivenleri hızla inerken bacaklarım titriyor, neredeyse yolumu kaybedecektim ama dehşet bana güç veriyor ve kaçışımı hızlandırıyor. Ayak sesleri tam arkamda gürlüyor ve çığlık atıp bıçağı düşürüyorum, çaresizce merdiven boşluğunun dibine düşmesini izliyorum. Aşağıdaki katı tarıyorum ama loş ışıktaki onu bulamıyorum. Ben buradan çıkamadan o beni yakalayacak. Beni o odaya geri götürecektir. O-

"Buradan çıkış yok, seni lanet olası fahişe," diye bağıyor ve sesi artık çok yakın, ayak sesleri daha da yakın. Bayat nefesinin kokusunu alabiliyorum ve bu beni kasıp kavuruyor. Gözyaşları yüzümden aşağı akıyor.

Hayır. Lütfen hayır. Neredeyse geldim.

Son birkaç merdiveni çıkarken tökezleyip dış kapıya düşüyorum. Bunun üzerinde de sürgüler var. Sadece iki tane ama yine de çok fazla. İlkini el yordamıyla buluyorum, kalbim hızla çarpıyor ve kulaklarıma kan hücum ediyor.

Nefesi boynumda. Parmakları saçlarımda. Titrek bir nefes çekiyorum. Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırıyor. Vücudu benimkine çarpıyor, beni onunla kapı arasına sıkıştırıyor ve ciğerlerimdeki tüm havayı boşaltıyor. Nefes almaya çalışıyorum.

"Yakaladım seni, küçük fahişe," diye fısıldıyor sertçe, ağzını kulağıma bastırarak. Tükürük dudaklarından boynuma damlıyor ve tenimin altında milyonlarca minik karınca koşuşturuyormuş gibi etim sürünüyor.

"Hayır!" Biri geçiyordur diye dua ederek çığlık atıyorum. Biri, herhangi biri beni duyabilirdi. Tekrar çığlık atmak için ağzımı açtığımda, kocaman etli eli ağzımı kapatıyor ve iğrenç kokusuyla boğuluyorum. Çaresizlikten başımı geriye atıp çenesine vuruyorum. Rusça küfürler mırıldanıyor ve saçımdan tutup başımı geriye çekiyor.

"Bunun bedelini ödeyeceksin, seni küçük orospu," diyor alaycı bir ifadeyle, bedenimi kapıya doğru iterken. Sert sikini kıcıma bastırarak üzerimde öğütüyor ve inliyor. Ağzıma dolan safra boğazımı yakıyor ve geri yutmak zorunda kalıyorum.

Gözlerim yaşardı.

"Sen saf olana kadar bekleyeceğimi söylediğimi biliyorsun değil mi?" Ekşi nefesi yüzümü yıkıyor ve gözlerimi kapatıyorum. Düşünmem gerekiyor. "Fikrimi değiştirdim. O hayvan Maximo'nun seni kirletmesine izin verdin. Sanırım ben de senin bütün pis, kirli deliklerini sikeceğim. Sonra seni tekrar saflaştıracağım."

Küfürlerini, sataşmalarını engellemeye çalışıyorum. Buradan *çıkacağım*. Ondan daha zekiym. Bıçak! Buralarda bir yerde.

Eline karşı mırıldanıyorum, kıcıımı geri itiyorum ve sikine karşı dönüyorum. Bir ağız dolusu kusmuğu daha yutarak cesaretimi topluyorum. Bunu yapabilirim. Yapmak zorundayım.

"Başından beri istediğin bu muydu? Sert mi seviyorsun, küçük fahişe?" diyor alaycı bir ifadeyle ve boynumdan kulağıma doğru bir yol yalıyor. Tüm vücudum titriyor ve sanırım zevk aldığımı düşünüyor çünkü yüksek sesle inliyor.

"Mmhmm," diye mırıldanıyorum, ona karşı öğütmeye devam ediyorum.

"Bakalım ne kadar sert davranabileceksin, çünkü siz orospuların karşılık vermesini seviyorum." Beni yere fırlatarak karanlık bir kahkaha attı.

Ona bakıyorum, yüzümde sahte bir gülümsemeyle kemerini çözmesini izlerken ellerimi açıp karanlıkta silahımı arıyorum.

Açık kalçalarımın bakıyor, ellerimin ne yaptığından çok külotuma odaklanmış. "Sen gerçekten küçük, pis bir fahişesin, Guiseppina."

Parmak uçlarım soğuk fayans zeminde gezinirken "Olmadığımı hiç söylemedim," diye mırıldanıyorum ve Viktor aletini pantolonundan çıkardığı sırada yüzüme gerçek bir gülümseme yayılıyor.

Bana bakıyor. "Oh, bunu mu istiyorsun?"

"Evet." Dudaklarımı yalıyorum ve o dizlerinin üzerine çöküyor. Onun gibi erkekler her zaman aynı zayıflığa sahip olacak - benim gibi kadınları küçümsemek.

Üzerime eğilip bacaklarımı ayırıyor ve bir elini kalçalarımın arasına sokuyor. "Umarım ısırır ve tırmalarsın, küçük fahişe."

"Eminim öyledir." Vahşi bir sırtışıla bıçağı sol koltuk altının hemen altına, böğrüne saplıyorum. Yüzü acıyla buruştu. Kükreyerek yan yatıyor ve altından sıyrılmama izin veriyor. Hâlâ hareketsizken kapıya doğru atılıyorum.

Sürgüleri geri çekerken ellerim artık titremiyor. Bu hasta herif kim olduğunu sanıyor da beni Rusya'ya götürüp gelini yapabileceğini düşünüyor? Ben Joey Moretti'yim.

Kapıyı sarsarak açtığımda geniş bir otoparka düşüyorum. Parlak güneş ışığı doğrudan gözlerime vuruyor, yüzümü parıltıdan korumama neden oluyor ve doğrudan geniş bir göğse çarpıyorum.

ChapTer

FIRMA-SeVen

OceanofPDF.com

MAX

S sanki gökten inmiş bir hediye gibi bana doğru koşuyor. Onu kendime çekip kollarımı sıkıca sarıyorum. "Bebeğim, seni yakaladım." Dudaklarımı dudaklarına bastırarak rahatlama dolu bir nefes alıyorum.

yüzünü göğsüme gömüyor.

"M-Max," diye soluk soluğa bağılıyor, kalbi göğsüme çarpıyor. Dante açık kapıya doğru adım atıyor, silahını çekmiş.

"Merdivenlerin dibinde," diyor Joey. "Yaralı ve silahlı olduğunu sanmıyorum. Ama dikkatli olun."

Açık kapıdan bakıp silahını pantolonunun kemerine geri koyan ağabeyinin yüzünde bir gülümseme beliriyor. "Bunu sen mi yaptın evlat?" diye soruyor gururla.

"Elbette," diye burnunu çekiyor.

Güneş ışığı Viktor Pushkin'i aydınlatır, dizlerinin üzerine çöker ve böğrüne bir mutfak bıçağı saplanır. Bıçağı çıkarmak üzeredir ama Dante onu durdurur, ayağa kaldırır ve kollarını arkasına bağlar. Viktor o bıçağı şimdi çıkarırsa, muhtemelen eve dönerken kan kaybından ölecektir. Bu hak ettiğinden çok daha merhametli bir ölüm olur. Dante onu otoparka doğru iter ve Viktor güneşin parlak ışığına gözlerini kırpiştirarak Rusça küfürler savurur.

Joey derin bir nefes alıyor ve kollarımdan kurtuluyor. Ben onu geri çekmeden kendini Viktor'un üzerine atıyor ve tırnaklarını yüzüne geçiriyor. "Seni şeytani, iğrenç pislik!"

Dante kollarını sıkıca arkasında tutarak ona tutunur. "Bırak onu da kışını tekmeleyeyim," diye öfkeleniyor. "Bırak gitsin amına koyayım." Kardeşi başını sallar. "Sakin ol, evlat."

Öfkesini ona yöneltir. "Sakin olmamı söyleme bana. Bırak gitsin, ben de onu öldüreyim Dante."

Dante bana bir bakış fırlatıyor ve ben de araya girip kollarımı ona doluyorum. Öfke vücuduna yayılıyor ve hâlâ ona ulaşmaya çalışarak tekme atıyor.

Ona daha sıkı sarılıyorum. "Onu sonra öldürebilirsin, Joey."

Hırlıyor, kollarımdan kurtulmak için mücadele ediyor.

Ağzımı kulağına bastırıyorum. "Yavaşça. Acı çekerek. Ama şu anda buradan çıkmamız gerekiyor."

Hemen çırpınmayı bırakıyor, sözümle yatışıyor.

Dante, Viktor'un ellerini sabitlerken güler. "Evet, onu sonra öldürebilirsin evlat." Hızlı etki eden yatıştırıcıyla ıslatılmış bir bezi mahkûmun ağzına sokar. Birkaç saniye içinde Viktor yere yığılır.

Ancak bayıldığında onu bırakıyorum ve benden uzaklaşmasına izin veriyorum. Onu buradan taşımak, bir daha kimsenin Mafya prensesine bakamayacağı uzak bir kaleye götürmek istiyorum. İç çekerek başımı sallıyorum. Bu asla olmayacak. O Joey Moretti, tanıdığım en inatçı kadın.

Dante ve ben Viktor'u bagaja taşıdık ve tam arabaya binmek üzereydik ki Joey elleri kalçalarında konuştu. "Hepinizin bu ailedeki kadınlara biraz saygı göstermeye başlamanızın zamanı geldi."

Dante elini arabanın kapısına koymuş, kapıyı açık tutuyor ve ruh halindeki ani değişimi görüyorum. "Arabaya bin."

"Bana küçük planından bahsetseydin, hazırlıklı olabilirdim. Belki de ..."

"Bin şu lanet arabaya, Joey."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Sırf kız olduğum için bana aptalmışım gibi davrandığını itiraf edene kadar olmaz. Haklı olduğumu biliyorsun. Eğer bana Puşkin ile babamız arasındaki aptal anlaşmadan bahsetseydin, tüm bunlar önlenebilirdi."

Gerginlik otoparkta bir depremin artçı sarsıntısı gibi dalgalanıyor. Joey kollarını kavuşturmuş Dante'ye bakmaya devam ediyor. Eli kapının kolunda kalıyor.

Ona ters ters bakıyorum. *Sadece arabaya bin, D.*

Kapatmıyor. Kapıyı yumuşak, kasıtlı bir tıkırtıyla kapatıyor ve yüzünü ona dönüyor. "On sekiz yaşındaydın."

"Bilmeyi hak ediyordum. Bunu benden saklamaya hakkınız yoktu." "Yapmamız gerekeni yaptık," diye ısrar ediyor.

"Hayır, senin için kolay olanı yaptın. Kendi lanet hayatım hakkında bir fikre sahip olabileceğim gerçeğiyle yüzleşmekten kaçınmak için her şeyi yaptın."

"Sen sadece bir çocuktun," diyor, şakağındaki damar zonkluyor.

"Ben çocuk değildim! Ve bana danışmadan hayatımla ilgili kararlar almaya hakkınız yoktu."

Alay ediyor. "Sanki Lorenzo ya da benim söyleyeceğim herhangi bir şeyi dinleyecekmişsin gibi?"

"Bana başka seçenek bırakmadın," diye haykırıyor.

"Sana güvenebileceğini kanıtlaman için pek çok şans verdik Joey ve sen her birini yüzümüze geri fırlattın."

"Saçmalık!"

"Huysuz ağabeylerin istediğin her şeyi yapmana izin vermediği için sürekli mızızlanıp surat asıyordun. Ama sen bir partiye gizlice gittikten sonra Max kaç kere seni eve götürmek zorunda kaldı? Sen votka ve otları kafayı bulduktan sonra ben kaç kere seni temizlemek zorunda kaldım?"

Ellerini yumruk yapıp iki yanında sıkıyor ve ayaklarının üzerinde sallanıyor. "Bunları yapmak zorundaydım çünkü siz ikiniz beni bu lanet olası evden asla çıkarmayacaktınız."

"Çünkü öz babamız seni bir Rus psikopatla evlendirmek istedi, Joey," diye bağıyor ona.

"Ve bana söylemeliydin," diye daha yüksek sesle bağıyor ve bir elimi yüzümde gezdiriyorum. Bu tartışma uzun zamandır sürüyordu ama keşke başka bir yerde yapsalardı. "Bana danışmalıydın."

"Sana danışmadım Joey, sen ..." "Ben neydim?"

Çenesi titriyor. Başını sallıyor. "Arabaya bin."

"Neydim ben, Dante?" diye soruyor. "En azından bunu yüzüme söyleyecek kadar erkek ol."

Sakın söyleme, D.

"Sen şımarık küçük bir sürtüktün!" diye tersledi.

O adımlar geri olarak Yine de o Tokatlandı onu içinde ve Yüzü. Yıkılmış bir halde elini yüzünde gezdiriyor ve iç geçiriyor.

"Beni bu yüzden mi gönderdin? Beni korumak için değil, hayatını kolaylaştırmak için mi?" Sesindeki acı göğsümü ağrıtıyor.

"Hayır, Joey. Seni korumak için gönderdik," diye ısrar ediyor.

"Bana yalan söyleme. Artık yalan yok. Bıktım onlardan," diye bağıyor.

Tek yapabildiğim geride durmak ve yıllardır içinde biriktirdiği öfkeyi dışarı çıkarmasına izin vermek. İçinde o kadar çok bastırılmış öfke var ki, bir ara dışarı çıkması gerekiyor. İçindeki her şeyi boşaltmaya çalıştım ama belli ki bir kısmını kaçırmışım.

Dante öne çıkar. "Gerçek bu, Guiseppina."

"Hayır, bu saçmalık! Beni gönderdiniz çünkü bu sizin için daha kolaydı. İtiraf et, Dante. Beni başından atmak istedin."

"Bunu neden isteyeyim, Joey? Sen benim küçük kız kardeşimsin." "Az önce şımarık küçük bir sürtük olduğumu söyledin."

"Öyleydin, ama bu..."

Kızım onun sözünü bitirmesine izin vermiyor. Onun yerine kolunu geri çekip çenesine yumruk atıyor. Adam ona bakarken sendeleyerek geri çekiliyor.

Bir elini çenesine götürüp ona dik dik bakıyor ve kadın onu tekrar dövmek için vites yükseltmezse ne olayım.

Görünüşe göre devreye girme zamanı geldi. Ona asla vurmazdı ama yine yumruk atarsa kendini savunabilirdi ve eğer ona dokunursa, o zaman ikimiz yumruk yumruğa gelirdik. Onu tutuyorum ve o da bana saldırıyor ama bu sefer benden kaçamıyor. Onu arabanın diğer tarafına taşıyorum, yere bıraktığımda kollarımı bir kafes gibi etrafına kilitliyorum.

Gözleri bana hançer gibi saplanıyor.

"Hepinizden nefret ediyorum." "Biliyorum bebeğim. Şimdi bin şu lanet arabaya."

CHAPTER
KIRK SEKİZ

OceanofPDF.com

MAX

A Hepimiz güvenli bir şekilde arabaya bindiğimizde Lorenzo'yu aradım. "Evet?" diye havladı. "Onu yakaladık, Loz. O iyi. Eve dönüyoruz." Rahatlamanın derin iç çekişini duyuyorum. "Şükürler olsun. O iyi mi?" "Evet." "Ya Viktor?" "Bagajda. Sakinleştirici verildi." "Onun için bir oda hazırlatacağımdan emin olabilirsiniz." "Evet, öyle yap. Kat'ın de ona biraz dikiş atması gerekebilir." O pisliğin biz onu öldüremeden ölmesini istemeyiz. "Ona haber veririm. Onu hemen eve götürün." Telefon görüşmesini sonlandırıyor ve ben de koltuğuma yaslanıp birkaç saniyede bir Joey'e bakarak iyi olduğundan emin oluyorum. Konuştuğunda birkaç dakikadır yoldaydık. Sanırım vücudundan sızan adrenalin ona düşünmek için biraz alan açıyor. Benimle birlikte arka koltuğa oturuyor, benden olabildiğince uzakta. Ona dokunmak için yanıp tutuşmama rağmen, ona ihtiyacı olan boşluğu veriyorum. "Ash...?" "O iyi. Birkaç gün hastanede kalacak ama iyileşecek." "Oh, bu iyi," diyor iç çekerek ve koltuğa yaslanıyor. "Henry başaramadı bebeğim." Bana bakıyor, gözleri yaşlarla doluyor. "Henry mi? Hayır." Başını sallıyor. "Özür dilerim."

Sessizce hıçkırıyor ve ben pencereden dışarı bakıyorum çünkü beden diliyle attığı çığlıklar *bana dokunmuyor* ve şu anda onunla kavgaya girmiyorum ve kesinlikle kardeşinin arabasının arkasında değilim.

"Ona ne oldu?" "Viktor
boğazını kesti."

Gözyaşlarını yanaklarından siler ve Viktor'un yatıştırılmış halde yattığı sandığa bakar. "Lanet olsun," diye mırıldanıyor.

JOEY eve dönüş yolculuğunun geri kalanında HİÇ KONUŞMUYOR ve malikaneye varır varmaz arabadan atlayıp Lorenzo'yla birlikte garaj yolunda bizim dönüşümüzü bekleyen Kat ve Anya'nın yanına koşuyor.

"Joey!" Kat kollarını ona dolayarak sıkıca sarılıyor. Kızım ona sarılıyor, yengesine doğru sarkıyor ve sonunda kırılğanlığını gösteriyor. Anya da ona sarılır ve üç kadın araba yolunda kucaklaşarak dururlar. Gözyaşları dökülüyor ama söze gerek kalmıyor.

Birbirlerinden ayrıldıklarında Lorenzo kız kardeşini çekerek uzaklaştırır ve başını öper. "İyi misin?"

"Evet." Başını sallıyor.

"Bırak da bu bok çuvalıyla ben ilgileneyim." Dante ve ben onu bagajdan çıkarırken Viktor'a başıyla selam veriyor.

"Hayır. İstiyorum," diye ısrar ediyor Joey. "İhtiyacım var, Lorenzo."

Anlayışla başını sallar. "Elbette, ama geç oldu. Herkes yorgun ve o hiçbir yere gitmiyor."

"Kat bıçak yarasına dikiş atabilir. Sonra onu bu gece bodrumda zincirli bırakırız ve yarın icabına bakarız," diye ekliyor Dante.

Joey tartışmak için ağzını açar ama ayaklarının üzerinde sallanır. Kat bir koluyla onu sarar. "Kardeşlerin haklı. Şu anda dinlenmen gerekiyor, sonra ne yapacağına yarın karar verirsin."

Joey en büyük kardeşine bakar. "Bensiz hiçbir şey yapmayacaksın, değil mi?"

"Hayır. Yemin ederim."

Bana bakıyor. Benden nefret ettiğini söylediğinden beri benimle neredeyse tek kelime konuşmadı.

"Bırakın yalnız ve üşümüş bir şekilde uyansın ve birinin onun için ne zaman geleceğini ve nasıl öleceğini merak etsin," diye öneriyorum.

"Tamam," diye kabul ediyor sonunda.

OceanofPDF.com

ChapTer

FIRTY-NIne

OceanofPDF.com

JOEY

M Kalbim hızla çarpıyor ve yatak odama girerken midemde duygu karmaşası yaşıyorum. Max arkamdan geliyor ve kapıyı kapatıyor. Kilidin klik sesi nefesimin boğazımda düğümlenmesine neden oluyor.

I ondan nefret ettiğimi söyledim. Dante'ye yumruk attım. Ve tek yaptıkları beni kurtarmaya gelmekti.

Odadaki gerginlik tadına varılabilecek kadar yoğun. Yaklaştıkça yakınlığını hissederek tenim kıllanıyor. Arkamdan yaklaşıyor, sıcak nefesi boynumu gıcıklıyor ve bir ürperti tüm bedenimi sarıyor.

"Demek benden nefret ediyorsun, bebeğim?" diyor, sesi alçak ve tehlike dolu, dizlerimi titretiyor. Max dudaklarını kulağımın kabuğuna bastırıyor ve tüylerim kendiliğinden diken diken oluyor. "Yoksa bunu geri almak mı istiyorsun?"

Tabii ki ondan nefret etmiyorum. Ama hala çok kızgınım. Herkese kızgınım. Ona ve kardeşlerime. Monique'e. Ama en çok da beni karısı olmaya zorlayabileceğini düşünen Rus fil pisliğine karşı öfkeliyim. Onun şeyi.

Arkamı döndüğümde, üzerimde yükselen Max'e bakıyorum. "Bana gerçeği söyleyecek kadar güvenmemenden nefret ediyorum. Sanki gerçeklerle yüzleşmek zorunda kalırsam paramparça olacak bir aptalmışım gibi."

Gözleri gözlerime alev alev bakıyor ve beni saran sıcaklık vücudumda dalgalanan titremeleri durdurmak için hiçbir şey yapmıyor. Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırırken parmak uçları tenimi sıyrıyor ve beni ürpertiyor. "Bir daha asla gerçeği senden saklamayacağım."

Gözlerim yaşardı. Söylemesini beklediğim son şey buydu. "Söz veriyor musun?"

"Söz veriyorum."

Başını eğip dudaklarını boynumda gezdiriyor. "Seni çok seviyorum, Joey."

Gözlerimi kapatıyorum, onunla geçirdiğim anın tadını çıkarmaya çalışıyorum çünkü bir daha asla sahip olamayacağımdan endişelendiğimde hayal ettiğim tek şey buydu. Ama tek düşünebildiğim Viktor. Üzerimdeki elleri. Kokusu. Öpüşü. Onun iğrenç küçük siki. Boş midemden safra fışkırıyor ve geriye doğru savruluyorum, ama Max ellerini kalçalarımın altına koyup beni sabit tutuyor.

"Çok pisim. Yapmam gerek ..." Kirli kıyafetlerime ve sıyrılmış dizlerime bakıyorum.

"Tabii ki. Sana bir banyo hazırlayayım." Başımın tepesine yumuşak bir öpücük bırakıp arkasını dönüyor ve banyoya girerek gözden kayboluyor.

Yatağın kenarına oturup borulardan akan suyun şırıltısını dinliyor ve Mo'yu düşünüyorum. Hiçbir şey ifade etmediği bir adam için bana nasıl ihanet edebilirdi?

Düşüncelerim ona kayıyor -bodrumumuzda tek başına- ve beni kaçırdığı için ona ödeteceğim tüm yollara. Henry'yi öldürdüğü ve Ash'i incittiği için. Ailemi endişelendirdiği için. Max'in bana kırılmışım gibi bakmasına neden olduğu için.

"Küvet hazır." Max'in derin sesi odayı keserek beni düşüncelerimden kopardı.

Dalgın bir şekilde başımı sallayarak ayağa kalkıyorum ve kıyafetlerimi çıkarıyorum. Onları yatak odamın zemininde bir yığın halinde bırakıyorum. Max küvetten geri çekiliyor ve çıplak bedenime dokunmaya bile çalışmıyor. Küvetin içine girerken gözyaşlarıma engel oluyorum. Su sıcak, köpüklü ve rahatlatıcı, ama tek yapmak istediğim bir topun içine kıvrılıp hüngür hüngür ağlamak. Neden bu kadar berbat hissediyorum?

Ancak arkama yaslandığımda Max'in soyunduğunu fark ediyorum. Sıkı kaslarını ve güzel mürekkebinin ortaya çıkaran kıyafetlerini çıkarmasını izliyorum ve onun muhteşem çıplak formunun görüntüsünden zevk alıyorum.

Onu izlediğimi fark edince kaşlarını çatıyor. "İstersen duş alabilirim?"

"Tercih eder miydiniz?"

Gözlerini kısarak, hiç vakit kaybetmeden yanlardan akan buharlı suya giriyor ve arkama geçiyor. Kocaman kollarını belime dolayarak beni kendine çekiyor. "Benden nefret etme yorumunu bırakıyorum Joey, ama zorlama," diye homurdanıyor ve sesi sırtıma doğru gürliyor.

Ona yaslanıyorum ve başımı sert göğsüne yaslıyorum. "Dante'nin ağzına yumruk attım."

"Bunu hak etti."

Bu beni güldürdü ama yine de kardeşime bir özür borçluyum.

Max bir bezi bacaklarımın üzerinde gezdirerek sıyrılan dizlerimi nazıkçe temizliyor. "Canını yaktı mı bebeğim?"

"Hayır."

"Sana dokundu mu?"

Olsaydı fark eder miydi? Bu beni farklı görmeni sağlar mıydı, Max?

Yine de bu düşünceleri dile getirmiyorum. "Beni öptü."

Tüm vücudu gerilir. "Nerede?"

"Ağzında."

Max çenemi kavırıyor, başımı geriye yatırıyor ve dudaklarını dudaklarımın üzerine kapatıyor, dilini ağzımın içine kaydırıyor ve beni o kadar derinden öpüyor ki kalçalarımın arasında ıslaklık birikiyor. Geri çekiliyor, kara gözleri alev alev yanıyor. "Sana başka nerenden dokundu bebeğim?"

"Başka hiçbir yerde, Max. Endişelenmene gerek yok."

Çıkardığı gürültülü sesin hayatımda daha önce duyduğum hiçbir şeye benzemediğine yemin edebilirim. Beni kaldırıyor, kalçalarına sarılana kadar etrafımda döndürüyor. "Kendim için endişelendiğimi mi sanıyorsun?" Bakışlarından kaçıyorum ama çenemi tekrar kavırıyor ve beni ona bakmaya zorluyor. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Demek istediğim... sen hala tek kişisin."

"Seni incitirse kalbim kırılır bebeğim. Ama bu yüzden değil. Bir saniye bile bunun için değil."

Kara gözlerindeki şefkatli bakışı okuyunca ona inanıyorum. "Sana başka bir yerde dokundu mu?" diye tekrar soruyor.

"Hayır. Ben kaçarken denedi ama ondan önce... Sağlam olmadığımı söyledi. Kızlık zarımı değiştirmeden önce beni ameliyat ettirecekti."

"Hasta sikik," diye mırıldanıyor.

Viktor'u unutmak isteyerek kollarımı Max'in boynuna doluyorum. "Senden nefret etmiyorum, Max."

"Bilmiyorsun, ha?"

"İstemediğimi biliyorsun."

"Yine de bunu söylediğin için kışını kırmızının güzel bir tonuna çevirmeliyim." "Muhtemelen." Dudağımı çiğniyorum. "Peki neden yapmıyorsun?"

"İstediğim zaman seni cezalandırmak için bir sürü şey bulabilirim, bebeğim. Bu gece sadece seninle ilgilenmek istiyorum."

Ona sırtıyıyorum. "Benimle ilgilenmek mi istiyorsun?"

Dudaklarını köprücük kemiğimin üzerinde gezdiriyor. "Ne istersen. Neye ihtiyacın varsa."

"Bana kırılmamışım gibi dokunmanı istiyorum. Max."

Bana göz kırpmıyor. "Senin bozuk olduğunu düşündüğümü mü sanıyorsun?"

Boğazıma hücum eden duygu yumağını yutuyorum. "Bana farklı bakıyorsun."

"Çünkü seni neredeyse kaybediyordum Joey. Sana odaklanmam gerekirken başka yerlere bakmaya çok odaklanmıştım. Önemli olan tek şey sensin. Eğer sana bir şey olsaydı, bunun sorumlusu ben olurum. Eğer sana zarar verseydi..."

"Bu onun suçu olur."

"Sana farklı bakıyorsam, bugün seni bana geri getiren tanrıya ya da şeytana dua ettiğim içindir. Belki de seni hayal kırıklığına uğrattığımı ve seni hak etmediğimi fark etmenden korktuğum için sana farklı bakıyorumdur."

"Beni hayal kırıklığına uğratmadın, Max. Asla yapamazdın."

"Bir daha asla yapmayacağım." Beni daha yakına çekiyor ve amım onun sert sikini dürtüyor. "Ama burada kontrolden vazgeçtiğimi düşünme Joey. Hâlâ neye ihtiyacın olduğunu biliyorum. Hâlâ kafanın içinde neler döndüğünü tam olarak biliyorum."

"Peki bu ne?" Dikkatini dağıtmaya çalışarak kendimi onun sikine sürerken soruyorum.

"Korkuyorsun çünkü Puşkin seni etkiledi. Bu seni savunmasız hissettiriyor ve bundan nefret ediyorsun. Monique tarafından ihanete uğramış hissediyorsun ve hiçbirimiz onun ne yaptığını görmediğimiz halde ona bu şekilde güvendiğin için kendini saf hissediyorsun. Yaptıklarına rağmen öldüğü için üzülüyorsun ve bu da kafanı karıştırıyor. Mantıken senin hatan olmadığını bildiğin halde Henry ve Ash için kendini suçluyorsun. Hâlâ öfke dolusun ve bugün kardeşine söylediklerinde kendini haklı görüyorsun ama aynı zamanda bunları söylediğin için kendini suçlu da hissediyorsun."

"Vay canına! Ne güzel özetlemişsin," diye çıkışıyorum, hissettiklerimi benden daha iyi dile getirebildiği için sinirleniyorum.

"Daha bitirmedim."

"Hayır mı?" Çenemi yukarı kaldırarak devam etmesi için cesaretlendiriyorum.

"İtiraf etmesen de sen de bana hâlâ kızgınsın. Ama aynı zamanda kendini hissetmek istemediğin şeylerden uzaklaştırmak için seksi kullanıp kullanamayacağını da merak ediyorsun."

Ona sürtünmeyi bıraktım. Göt herif. "Sence?"

Kalçalarımı tutuyor, beni sert aletinın üzerine sürüklüyor. Göbeğim ihtiyaçla kasılıyor. "Biliyorum bebeğim. Ve biliyorsun, dikkat dağıtmak benim de işime yarayabilir."

Öfke ve suçlulukla kazınmış yakışıklı yüzüne bakarken dudağımı ısıyorum. Belki de ikimizin de ihtiyacı olan şey tam olarak budur.

"Zor birkaç gün geçirdiğini biliyorum, ama umarım bunun sana yumuşak davrandığım anlamına gelmediğini biliyorsundur. Çünkü sen benimsin, Joey. Sana sahibim ve her zaman sahip olacağım. Bunu asla unutma."

"Göster bana."

Parmakları kalçalarımın yumuşak etine girerken gözleri kısılıyor. Sonra kalçalarını kaydırarak beni aynı anda yukarı kaldırıyor. Aleti girişimi dürtüyor ve başka bir uyarıda bulunmadan beni aşağı çekip içime giriyor. Ayak parmaklarım kıvrılıyor, zevk şok dalgaları vücudumda dalgalanıyor. Bu adam ihtiyacım olduğunda tam olarak neye ihtiyacım olduğunu biliyor. Ama kontrolü ele almaktan aciz olduğumu düşünüyorsa yanılıyor.

CHAPTER
ELLI

OceanofPDF.com

MAX

S Parmak uçlarım ön kollarımda geziniyor ve uykumda kayıyorum, rüya ile uyanıklık arasındaki boşlukta sıkışıp kalıyorum. Her şeyin mümkün olduğu yerde.

Kelepçelerin bileklerime takılma sesi beni gerçekliğe geri döndürüyor. Gözlerimi açtığımda Joey'nin bana sarıldığını, uzun koyu buklelerinin omuzlarına döküldüğünü ve yüzünde hınzır bir sırıtış olduğunu görünce rahatlayarak iç geçiriyorum. "Günaydın," diye baştan çıkarıcı bir şekilde mırıldanıyor.

Kollarımı başımın üstünden çekmeye çalışıyorum ve kelepçeler metal karyola çerçevesine çarpıyor. Küçük velet beni lanet yatağa kelepçeledi. "Ne yapıyorsun bebeğim?"

"Burada kontrolün sadece sende olduğunu mu sanıyorsun, Max?" "Şu kelepçeleri çıkar da kontrolün kimde olduğunu görelim."

"Oh, Maximo." Tırnaklarını göğsümde gezdirirken sıcak, ıslak amını sert sikimin üzerinde yuvarlıyor. "Verebilirsin, sert çocuk, ama alamazsın. Öyle mi?"

"Teklif ettiğin her şeyi kabul edebilirim."

"Bundan emin misin?"

"Yüzde yüz." Gözlerim onun nefis vücudunda geziniyor. Dizlerindeki birkaç sıyrık dışında düne dair hiçbir iz yok ama psikolojik yaralar onu herhangi bir fiziksel yaradan çok daha derinden etkileyecek. O hasta herif onu kaçırdı ve bağladı. Onu Rusya'ya götürecek ve kendisiyle evlenmeye zorlayacaktı. Onu bıçakladı ve tek başına kaçtı. Bunun için onunla gurur duyuyorum. Ama ya kalkıp tekrar onun peşinden gelseydi? Ya oraya gittiğimizde orada olmasaydık-

Gözlerimi kapatıyorum ve derin nefesler almaya odaklanıyorum. Puşkin bodrumda ve yakında onunla zaman geçireceğim. Ama önce, kızımın çözmesi gereken bazı kontrol sorunları olduğu açık.

"Bana güveniyor musun, Max?" diye nefes alıyor, muhtemelen derin nefeslerimi ve yüzümdeki çatık kaşları beni kelepçelemesinden duyduğu huzursuzlukla karıştırıyor.

Gözlerimi açtım. "Evet."

Gözlerini vücudumda gezdiriyor ve dudaklarını yalayarak zevkle mırıldanıyor. Üzerimde hareket ederken amı çoktan ıslanmıştı ve benim için bu kadar ateşli olmasına bayılıyorum. Parmak uçları karnımı sıyrıyor ve geriye doğru kayıyor, işaret parmağının pedini aletimin tepesinde gezdiriyor ve parlayan precum damlalarını topluyor. Aynı parmağı ağzına götürüyor, emerek temizlerken gözleri kararıyor ve kirpikleri titriyor. "Tadın çok güzel bebeğim," diyor yumuşak bir kahkahayla.

"Dudaklarını etrafıma sararsan tadım daha da güzel olur," diye inliyorum, kalçalarımı yukarı doğru sallıyorum, piercinglerimi klitorisinin üzerine sürüyorum ve onu inletiyorum. "Hoşuna gitti mi?"

Gözleri benimkilere dönüyor ve dudağını ısıyor. "Senin kadar değil," diyor. "Ve seni amım için yalvartacağım."

Lanet olsun, bu kadın beni öldürecek. "Sence?"

"Biliyorum, sert çocuk." Kalçalarını sallıyor, shaftımı kaygan sıcaklığıyla kaplıyor ve hassas amını üzerime sürüyor. Kalçalarımı kaydırıp içine girmeye çalışıyorum ama kıkırdayarak geri çekiliyor.

"Sikimi al bebeğim," diye emrediyorum. Tenimde ıslak sıcaklığını hissedene kadar kalçalarını tekrar aşağı indiriyor. Sikim onun içinde olmak için umutsuz bir ihtiyaçla zonkluyor. "Amcığın ya da ağzın, içinde olduğum sürece umurumda değil." Gülüyor ve daha da geriye çekiliyor, başını eğiyor ve yumuşak, ıslak dilini shaftımın uzunluğu boyunca gezdiriyor, tepedekine odaklanmadan önce ucunu piercinglerimin her birinin üzerinde gezdiriyor.

Yumuşakça yalıyor, halteri tenimin en uç noktasına kadar çekip sıcak sarsıntılar gönderiyor,

İçimde yakıcı bir zevk.

"Kahretsin Joey," diye homurdanıyorum, kelepçeleri çekiyorum ve karyolayı sallıyorum.

Yüzünde hınzır bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Senin sahibin kim, Max?"

"Öyle bebeğim," diye inliyorum. "Bırak da sikimi içine sokayım." "Yalvarana kadar olmaz, sert çocuk."

"Lütfen?" Kalçalarımı yukarı doğru iterek içine girmeye çalışıyorum.

Tekrar doğruluyor ve güzel amını tam boyumun üzerine yerleştiriyor. "Bu bana hiç de yalvarmak gibi gelmedi."

"Joey," diye emrediyorum. "Sikimin üstüne otur. Hemen şimdi, bebeğim."

"Yalvar bana, Max," diye inliyor, başını geriye eğmiş, kendini bana sürüyor. "Çünkü ben de böyle kolayca boşalabilirim."

Siktir et, o da yapabilirdi. "Ama sikim dar amını gererken ne kadar iyi olurdu?"

Dudağını ısıyor, teni kızarıyor. O da en az benim onun için umutsuz olduğum kadar umutsuz, ama benden uzak durmaya devam ediyor. "Söyle bana, Max. O kocaman siki içime sokmak ne kadar iyi hissettirirdi? Sırılsıklam ıslak amım seni sımsıkı sarana kadar beni doldurmak?"

Ellerimi ondan uzak tutma çabasıyla göğsüm kabarıyor. Onun içinde olmaya bir sonraki nefesimden daha çok ihtiyacım var. "Lütfen, Joey." Şimdi yalvarıyorum. "Lütfen bana bin, bebeğim."

"Bunu mu istiyorsun?" Sikim girişine baskı yapana kadar kendini manevra ettiriyor.

"İstediğimi biliyorsun." Kalçalarımı yukarı kaldırıyorum ama o benim için hazır. Geri çekilirken, şımarık küçük veledim gibi hınzırca gülüyor.

Ama şimdi onun için çıldırıyorum ve bunu daha fazla sürdüremem. "Eğer sikimin üstüne oturmazsan bu lanet yatağı ikiye böleceğim, Joey."

Daralmış gözleri tehdidimi gerçekleştirip gerçekleştiremeyeceğimi sorguluyor, ama şüphesiz öyle olduğumu biliyor. Bakışlarını tutuyor ve aşağı kayıyor, her santimimi, her bir deliğimi taşaklarıma kadar içine alıyor. Üzerime yıkanan rahatlama neredeyse bayılmama neden oluyor. Amcığı beni sıkıca kavıyor, vücudumdaki her sinirden zevk fişkırıyor. Kalçalarım ve taşaklarım yanıyor, kendimi tutmaya ve bunun tadını çıkarmaya çalışsam bile onun içine girme ihtiyacıyla yanıyorum.

"Vay anasını Max," diye inliyor uyarılmışlığı sikimi yalayıp geçerken. "Biliyorum bebeğim. Çok iyi hissediyorsun."

Kalçalarını ileri geri sallıyor, G noktasını tekrar tekrar uyarmak için sikimi kullanıyor. İkimiz de sınıra çok yaklaştık. Göz kapakları titriyor, ağzı açık, çenesi gevşek bir şekilde doruk noktasını kovalıyor. Ve boşaldığında, aç amcığıyla sikimi sağlıyor, onun adını haykırarak içimi boşaltırken benden her damla spermi ve zevki çekiyor.

Nefesini tutmaya çalışırken bana bakıyor, yanakları serbest bırakıldığı için kızarmış ve göğüsleri her ağır nefeste titriyor.

"Buraya gel," diyorum ve o uysal, orgazm sonrası haliyle, onu öpeceğimi düşünerek öne doğru eğiliyor. Hızla başımı kaldırarak, o uzaklaşmadan bir meme ucunu ağızma alıyorum.

"Oh, Max," diye inliyor ıslak bir patlamayla bırakıp başımı yastığa yasladığımda.

"Bitirdin mi?" Ona bir kaşımı kaldırıyorum.

"Evet," diye pantolonunu indirdi, elleri göğsümdeydi. "Şu anahtarları bulayım."

Sırtarak kelepçelerin kilidini kolaylıkla açıyorum.

Gözleri açıldı. "Ne? Nasıl?"

Sorusunu tamamlayamadan onu sırtüstü çeviriyorum ve kalçalarının arasına yerleşiyorum. Hava emerken göğüsleri göğsümde sallanıyor.

"Kontrolü biraz bırakmamı istersen, tek yapman gereken sormak. Tamam mı?"

Bana göz kırpmıyor, gözleri yaşlarla ıslanmış. "Tamam."

"Çünkü sen de bana sahipsin Joey. Her bir parçam. Ben hep seninim ve hep senin olacağım bebeğim."

"Siktir, Max," diye nefes alıyor.

"Ama" -ona ters ters bakıyorum- "eğer bir daha beni uykumda kelepçelersen, seni buna çok pişman ederim."

Hiçbir şey söylemeden dudağını çiğniyor.

"Bunun bir meydan okuma olduğunu mu düşünüyorsun, bebeğim?"
Zaten sert olan sikimi amına bastırıyorum.

"Belki."

Sırtını kavislendirene kadar taşaklarımı onun dar, ıslak amının derinliklerine gömüyorum. Başını geriye atarak boynuna erişmeme izin veriyor ve kulağına ulaşana kadar dişlerimi boğazının tatlı sütununda gezdiriyorum. "Sadece dene beni."

CHAPTER
FIFTY-OnE

OceanofPDF.com

JOEY

M Dante'nin çalışma odasına girdiğimizde Ax'ın eli sırtımda duruyor ve onu Lorenzo'yla derin bir sohbete dalmış halde buluyoruz.

Lorenzo memnuniyetle başını sallayarak "Ç o k sert biri," diyor. Ash hakkında konuştuklarını düşündürüyor.

"Ash iyi mi?" diye sordum.

"Birkaç hafta sahalardan uzak kalacak ama evet, iyileşecek," diye onaylıyor en büyük ağabeyim.

"Uzun bir tatil ve biraz güneş ışığının düzeltemeyeceği bir şey değil," diye ekliyor Dante. "Ama sen nasılsın, evlat?" Kollarını iki yana açarak beni kucaklamaya davet ediyor.

Onu kucaklıyorum. "Böyle iyiyim, teşekkürler." Onayını mırıldanıyor.

"Yüzüne yumruk attığım için özür dilerim," diye fısıldıyorum.

"Olma." Geri adım atarak iki parmağını dudağındaki kesiğin üzerinde gezdiriyor ve bana göz kırpmıyor. "Bunu hak ettim. Ve söylediklerim için özür dilerim."

Omuz silktim. "Sanırım doğruydum." O zamanlar kaltağın tekiydim ama umarım hem o hem de Lorenzo ne kadar değiştiğimi görüyordur.

"Hayır," diyor başını sallayarak. "Sen asla bir sürtük olmadın, Joey. Sadece bir kurtulan."

Lorenzo bir kolunu omuzlarıma doluyor ve yanağıma kısa bir öpücük konduruyor. "D, sağ kroşenin gurur duyulacak bir şey olduğunu söylüyor."

Dante gülüyor. "Toni'den aldığım dersler işe yarıyor." "Hey, ona nasıl sağ kroşe atılacağını ben öğrettim," diye araya giriyor Max.

"Kesinlikle öyle." Ona gülümsedim. "Bu bir numaralı dersti."

Dante, "Ona öğreterek çok iyi bir iş çıkardın, compagno," diye cevap veriyor ve yüzüm gururla pembeleşiyor.

"O lanet olası bir güç merkezi," diyor Max kesin bir ifadeyle ve yanaklarım daha da alevleniyor.

"O zaman Viktor'la benim ilgilenmeme izin verecek misiniz?" Dikkatlerini başka yöne çekerek soruyorum.

"Yalnız değil," diyor Max ve kardeşlerim de başlarıyla onaylıyorlar.

"Belki sen ve Max onunla başa çıkabilirsiniz, eğer istediğiniz buysa. Ama yapmak zorunda değilsiniz. Bunu bizim halletmemize izin verirsen kimse senin hakkında daha azını düşünmez. Hepimizin elinde zaten yeterince kan var. Sizin de ellerinizi kirletmenize gerek yok," diye ekliyor Lorenzo.

"Bunu yapmam gerek, Loz. Ve biraz kandan ya da yapılması gerekeni yapmaktan korkmuyorum. Şansım olsa onu o evde öldürürdüm."

En büyük ağabeyim başını hafifçe sallayarak beni onaylıyor. "Tabii ki yapardın, çünkü sen özünde bir Moretti'sin, Joey."

Onların desteğini almak bana kendimi yenilmez hissettiriyor. Sanki sonunda beni korunmaya ihtiyacı olan küçük bir kızdan ziyade bir kadın ve bu ailenin gerçek bir üyesi olarak görüyorlar.

Viktor'un tutulduğu odanın dışında dururken Max bana iyi olup olmadığımı soruyor.

Bodrumdan ve oradaki rutubet, çürüme ve ölüm kokusundan her zaman nefret etmişimdir. Ama sanırım düşündüğümünden daha fazla değiştim çünkü şu anda tek düşünebildiğim o odaya girmek ve Viktor Pushkin'e bana yaptığı her şeyi ödetmek. Aileme, Henry ve Ash'e, hatta Monique'e yaptığı her şeyi.

Başımı sallıyorum ve dudaklarımı yalıyorum, bir yılanın avını hissetmesi gibi havadaki kanın tadını alıyorum. Bir daha asla kimsenin avı olmayacağım. Ben Joey Moretti'yim, kükreyişimi duyun. Max sürgüyü geri çekerken adrenalin içimde fırtınalar koparıyor. İçeri uzanarak, biz içeri adım atmadan önce ışığı yakıyor. Odanın ortasındaki tavandan sarkan tek bir ampul, yere zincirlenmiş Rus dışında boş olan soğuk beton hücreyi aydınlatıyor.

Viktor kendini dizlerinin üzerine itiyor, inliyor ve saatler boyunca zifiri karanlıktan başka bir şey görmeyen gözleri parlak ışığa alışırken gözlerini kırıştırıyor.

Odaya girdiğimizi duyunca Rusça küfretmeye başladı, nefret ve kin dolu sözler sarf etti.

"Bir bayanın önünde böyle konuşulur mu?" Max öyle diyor.

"O bir hanımefendi değil," diyor Viktor hırlayarak ve ayaklarına tükürüyor. "Pis fahişe."

Gözlerimi deviriyorum. Evet, ben o kadar pis bir fahişeyim ki beni kendisi için istiyor. Ama Max onun bu çıkışını takdir etmiyor ve Viktor'un karnına bir tekme atarak iki büklüm olmasına neden oluyor. Yüksek sesle inliyor, alnı birkaç saniyeliğine soğuk beton zemine değiyor ve homurdanarak kendini yukarı itiyor. Max'e dik dik bakar, gözleri yuvalarından fırlayacak gibi olur ve boynundaki tüm damarlar gerilir.

"Ona bir daha böyle dersin o lanet dilini keserim. Ve bunu şu anda yapmamamın tek nedeni, kızım seni oyarken merhamet dilediğini duymak istemem," diyor Max memnun bir sırıtışla. Sonra cebinden çıkardığı av bıçağını bana uzatıyor. "Tamamen senin bebeğim."

Bıçağı ondan alırken elim titriyor ama parmak uçları parmaklarıma değiyor ve dokunuşu beni rahatlatıyor. Göz kırıyor. *Bunu sen halledersin*, diyor.

Elim bıçağın sapına dolanıyor ve Viktor'a yaklaşırken kalbim çılınca çarpıyor. "Hey, pislik."

Başını kaldırıyor, zincirlerini çekiştiriyor ve ağzından köpükler saçıyor. "Aptal küçük kız." Taze kanla lekelenmiş dişlerini göstererek yüksek sesle gülüyor.

"Belki öyleyim, ama bodrumumda zincirlenmiş olan sensin, sık kafalı."

"Zincirlenmiş!" diye bağırarak onları geriyor. "Cesaret edemezsin meydan okumaya"

Eğer zincirli olmasaydım. Zavallı." Tekrar tükürüyor ve ayakkabımın üzerine kanlı bir tükürük damlası düşüyor. Max'in içindeki gerilimi buradan bile hissedebiliyorum ama o geri çekilip benim halletmeme izin veriyor ve bu yüzden onu daha da çok seviyorum.

Yavaşça etrafında dönüyorum, zaten yaralı olan yerlerini arıyorum, böylece onları kendi avantajıma kullanabilirim. "Belki de bu konuda haklısın," diye itiraf ediyorum. "Gerçi dün seni dövdüm, değil mi?" Yüzü öfkeden mosmor kesildi. "Ama sanırım bu zemine zincirlenmemiş olsaydın senin gibi iri bir adama karşı hiç şansım olmazdı." Sol kolunun altında ona verdiğim bıçak yarasını zaten biliyorum ve baldızımın düzgün dikişlerini tanıyorum. Böbreklerinin üzerindeki büyük morlukları fark ettim. Sol kolundaki derin kesik

Omzunda ve sol kulağında yırtık var. Kardeşlerim onu buraya atmadan ve ilgilenmem için bana bırakmadan önce ona gerçekten nazik davrandılar.

Tekrar onun önünde durana kadar dönüp duruyorum. "Ama sen benim yerime zincirlisin." Gülümseyerek sol kulağını kesiyorum ve ayaklarının dibine atıyorum. Çığlık atmıyor ya da bağırıyor. Bunun yerine dudaklarını birbirine kenetliyor, ağır ağır nefes alıyor ve içindeki tüm acıyı tutmaya çalışıyor.

"Ve beni bağlı tutman gerektiğini hatırlıyor gibiyim. Zavallı küçük kızım ben," diyorum omuz silkerek.

"Orospu," diye tükürür sonunda. "Bana söz vermiştin."

Max arkamdan yüksek sesle homurdanıyor ama ben Viktor'a odaklanmaya devam ediyorum. "Ama ben hiçbir zaman babamın olmadım ki," diye hatırlatıyorum ona, sol meme ucunun ortasını kesip göğsünden aşağı taze kan akmasına neden olarak.

Ağlıyor ama sesi beni etkilemiyor. Etkileyeceğini düşünmüştüm ama titrememe bile neden olmadı. Monique'i ve onu nasıl manipüle ettiğini düşünüyorum. Bu pislik beni kaçırdığında ailemin ve Max'in ne kadar korkmuş olması gerektiğini. Ash hastanede. Ve asla kendi intikamını alamayacak olan Henry'yi. Hepsi içimde küçük bir öfke volkanı gibi kabarıyor. Bıçağı koltuk altındaki yeni dikilmiş yaraya saplıyorum ve bu sefer çığlık atıyor. "Bu Ash içindi, seni pislik."

Bana doğru hamle yaptı ama zincirleri onu geri çekti. Max beni bu konuda uyarmıştı, adrenalin ve hayatta kalma içgüdüsünün nasıl devreye girdiği ve insana beklenmedik bir enerji patlaması yaşatabileceği konusunda. Pislik bunu hak etmişti. Sonra Henry'nin yüzünü hayal ediyorum. Huysuz ama şekerden daha tatlı. Sırf beni koruduğu için öldürülen Henry.

"Ve bu da"- bıçağı Viktor'un göğsüne saplıyorum- "Henry için, seni sapkın hasta herif."

Öfke, acı ve yenilgiyle kükrüyor ve ben birkaç adım geri atarak Max'e çarpıyorum. Kollarını bana doluyor ve titrediğimi fark ediyorum.

"Çok iyi gidiyorsun bebeğim," diyor kulağıma karşı. "Ama bu adam fiziksel acıya dayanmak için eğitildi. Onu incitmek için çok daha iyi bir yöntemim var. Buna hazır olduğumu düşünüyor musun?"

Yerdeki canavara bakıyorum. "Evet."

ÇAPTER
ELLİ İKİ

OceanofPDF.com

MAX

"M "Kız gerçekten bir şey, ha?" Başını tekrar kaldırdığında Viktor'a soruyorum, gözleri kısılmış. Göğsündeki yaralardan ve kafasında eskiden kulağının olduğu yerdeki yaradan kan akıyor.

Yere kan tükürüyor. "O bana söz verilmişti." İtiraf etmeliyim ki adamın taşakları kaya büyüklüğünde ve acıyla işkence ettiğim çoğu erkekten daha iyi başa çıkabiliyor. "Bu onu benim yapar."

Saçlarından tutup başını geriye yatırıyorum. "Senin mi? Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

"Benim!" diye bağıyor, elimden kurtulmaya çalışırken vücudu titriyor ve onu bağlayan zincirlere karşı sarsılıyor.

"Hayır, Viktor." Kızıma doğru yürüyüp onu kalçalarından tuttum ve kendime doğru çektim. "O benim. Tamamen benim." Joey'nin bıçağı Viktor'un üzerinde kullanışını izlemekten sikim zaten yarı sertleşmişti ama kızın vücudunun bana sürtündüğünü hissedince demir bir çubuk gibi sertleşti. "Her santimini. Öyle değil mi bebeğim?"

"Evet, hepsi senin Max," diyor tatlı bir sesle ve esirimize hınzırca bir sırıtış fırlatıyor.

Elimi elbisesinin altına sokup külotunun içine soktuğumda Rusça küfrediyor ve gözleri ateşle kararıyor. "Her." Elim iç çamaşırının içine doğru zorluyorum. "Lanet olsun." Klitorisini parmaklarımın arasına sıkıştırıyorum ve yüksek sesle inliyor. "Biraz ondan."

"Oh, kahretsin, Max," diye tıslıyor, kendini parmaklarıma sürtüyor.

Onu duvara yaslayıp dizlerimin üzerine çöküyorum, elbisesini yukarı çekiyorum ve külotunu çıkarıp cebime koyuyorum. Sırtımın Viktor'un onu görmesini engellediğinden memnun, kalçalarını daha geniş açtım ve

dudaklarımı onun mumlu tümseğinin üzerinde gezdiriyorum. O kadar güzel kokuyor ki. Benim için çok hazır. Benim için her zaman hazır. Viktor yine Rusça küfrediyor ve adımları zehir gibi tükürüyor.

İki parmağımı kıvrımlarının arasına sokuyorum, onu benim için damlarken bulduğumda gülümsüyorum. Başparmaklarımın uçlarını kullanarak ıslak dudaklarını ayırıyorum ve hassas etinin şişmiş tomurcuğunu ortaya çıkarıyorum. Kokusu küçük penceresiz odada yoğun bir şekilde hissediliyor ve Viktor'un onun kokusunu alıp alamayacağını merak ediyorum. Kesinlikle almasını umuyorum. Ölmeden önce tam olarak ne kaçırdığını bilmesini istiyorum.

Viktor kendini kurtarmak için çabalarken zincirleri takırdıyor ama benim tüm dikkatim kızımın üzerinde. "Hey, Viktor, ben *benim* olanı yerken sen de izlemek üzeresin."

"Sana ihtiyacım var, Max," diye inliyor Joey.

Parmaklarını saçlarımın arasından geçiriyor, ağzımı istediği yere getirene kadar yüzümü yaklaştırıyor. Benim yaramaz küçük sürtüğüm.

"Biliyorum, bebeğim." Dilimle klitorisine fiske vuruyorum ve bacakları titriyor. "Viktor'a kızımın benim için ne kadar sert boşalabileceğini gösterelim mi?"

"Siktir, evet." O güzel amcığını ağzıma sürtüyor ama ben ona bu şekilde doyamıyorum. Onu daha geniş açmalıyım.

"Bana tutun bebeğim, seni kaldıracam, tamam mı?"

"Uh-huh," diye pantolonunu indiriyor.

Kalçalarını kavıyorum ve sırtı duvara dayalı bir şekilde omuzlarıma oturana kadar onu kaldırıyorum.

Çok daha iyi. Onun tatlı, şişmiş etini emiyorum ve döllerini dudaklarımı ve dilimi kaplıyor, sikimin zonklamasına neden oluyor. "Tadın inanılmaz, bebeğim."

"Bu konuda çok iyisin, Max," diye inliyor. "Çok iyi."

Tenine karşı mırıldanıyorum, onun tatlı amını yerken tadının ve kokusunun duyularımı doldurmasına izin veriyorum. Bunu her gün her dakika yapabilirim ve ona asla doyamam.

"Kutsal fu-oh!" diye haykırıyor, dilimin üzerine boşalıyor. Saçlarımdan çekiştiriyor ve yüzümde dönerek son orgazmını da yaşıyor. Ama bu yeterli değil. Onun için çaresizim. Onu yere indirip ayağa kalkıyorum ve sikimi eşofman altımdan çıkarıyorum.

Viktor küfürler savuruyor ama ben onu duymazdan geliyorum. Bu birkaç dakika önce onunla ilgili olabilirdi -asla sahip olamayacağı şeyi ona göstermek ve bana ait olana dokunmaya cüret ettiği için ona bir ders vermekle ilgili- ama şimdi sadece onunla ve onun içinde olma ihtiyacıyla ilgili.

"Becer beni, Max," diye yalvarıyor.

Bacaklarını belime doluyorum ve her bir santimini ona vererek içine gömülüyorum. Nefesi kesiliyor ve etrafımda sıkılıp beni daha derine çekerken gözleri dalgalanarak kapanıyor.

"Seni becerirken bana bak bebeğim," diye homurdanıyorum. Gözleri gözlerime kilitleniyor ve ona gülümsüyorum. Mükemmel bir kız. "İşte benim iyi kızım."

"Evet, Max," diye inliyor, tırnaklarını sırtımda gezdiriyor. "Ben senin iyi kızınım."

"Bu kalın sikime kime ait olduğunu söyle, bebeğim," diye homurdanıyorum ona çarparken, her itişte onu duvara çiviliyorum.

"Seninim, Max DiMarco. Ben seninim," diye nefes nefese kalçalarımı yuvarlayıp sikimin ucunu ve piercingimi G noktasının üzerine sürüyorum.

"Kahrolası haklısın," diye inliyorum, sıcaklık kalçalarımı ve bağırsaklarımı kavuruyor, daha sert sürerken ve içine boşalırken taşaklarımda kıvrılıyor - sıcak, ağır ve her şeyi tüketen, sahip olduğum her damlayı amına döküyorum.

"Evet Max," diye kalçalarını sallıyor, ben benimkini ona sürttükçe o da kendi orgazmını kovalıyor. Yüzümü boynuna gömüyorum, dişlerimi tenine batırıyorum ve sikimi daha derine iterek kendini boşaltmasına izin veriyorum. Birkaç saniye sonra boşaldığında, amcığı beni asla bırakmayacakmış gibi sikimin etrafına kenetleniyor.

Nefesimi tutarken bacaklarını etrafımda tutuyorum, yüzüm boynunun kıvrımına gömülü ve sikim amının derinliklerinde. Kalbim onunkine karşı çılgınca atıyor ve o parmaklarını saçlarımda gezdiriyor. Ondan ayrılmak istemiyorum. Onu bu şekilde buradan çıkarıp günün ve gecenin geri kalanında sikmeye devam etmeyi tercih ederdim ama önce Viktor'un ölmesi gerekiyor. Sürekli homurdanan ve küfreden sesi kulaklarıma çarpan kan tarafından neredeyse bastırılıyor.

Normal nefes alabildiğimde, aletimi ondan çekiyorum ve onunla birlikte gelen cum acele onu kızdırıyor. Parmaklarımla birazını yakalıyorum ve parmaklarımı dudaklarına götürmeden önce tekrar içine itiyorum. "Aç."

O sulu pembe dudaklarını ayırıyor ve ben de dölle ıslanmış parmaklarımı ağzına sokuyorum. Her damlayı temizlerken dili tenimin üzerinde dönüyor. Parmaklarımı çektiğimde yerine dilimi koyuyorum ve onu sertçe öperken ikimizin de tadına bakıyorum. Geri çekildiğimde nefes nefese kalmıştı ve koyu renk gözleri ateşle doluydu. Başka tarafa bakıp kendime bir ilişkimiz olduğunu hatırlatmam gerekiyor.

Yapılacak iş. Sikimi pantolonumun içine sokuyorum ve Viktor çıplak amını görmesin diye elbisesini aşağı çekiyorum. Bu sadece benim için.

Yerden bıçağı aldım. "Onunla işin bitti mi, bebeğim? İhtiyacın olan her şeyi aldın mı?"

Ona bakıyor, burnu tiksintiyle kırıışmış ve bir eli kalçasında. Olmak için doğduğu mafya prensesinin her santimi gibi görünüyor. Hayır, prenses saçmalığını siktir et. O bir kraliçe, benim kraliçem.

"Evet. Benim için ona iyi bak, olur mu bebeğim? Sonra buradan çıkabiliriz."

"Benim için zevk." Göz kırpıyorum. Bunu birkaç saat daha uzatabilirim, hatta günlerce. Eski ben yapardı. Ama eski benim zamanımı harcayacak daha iyi bir şeyim yoktu. Ona doğru yürüyorum, saçlarından bir avuç tutuyorum ve başını tekrar geriye çekiyorum.

"Domuz!" Bana tükürüyor.

"Güle güle Viktor." Boynunu kulaktan kulağa kesiyorum ve kanında boğulabilmesi için başını geriye atmasına izin veriyorum. Kız arkadaşımın bu pisliğin onu bir daha rahatsız etmeyeceğinden şüphesi kalmasın diye bıçağımın ucunu gırtlakındaki yaraya sokuyorum ve dilini boynundaki delikten bir kravat gibi dışarı çıkana kadar çekiyorum.

Ona baktığımda, vücudundan hayat çekilirken seğirmesini izliyor, dudakları memnun bir gülümsemeyle gerilmiş. Güzel yüzünde en ufak bir tedirginlik ya da rahatsızlık belirtisi bile yok. İşte benim kızım.

CHAPTER
ELLİ ÜÇ

OceanofPDF.com

JOEY

I Yemek masasının etrafında toplanan yüzlere bakarken gülümsüyorum. Kristin ve babası hâlâ buradalar ve Vito neredeyse tamamen iyileşmiş durumda. Anya, Lorenzo'ya yakın oturuyor ve onun da koruyucu bir kolu var.

sandalyesinin arkasında ama omzunda değil. Sanırım şimdi bunun ağırlığı altında ezilebilir. Dante ve Kat yakın oturuyor, sürekli birbirlerine dokunuyorlar. Birlikte çok tatlılar. Bir de benim Max'im var. Yanımda oturuyor ve eli sahiplenici bir şekilde kalçamda duruyor.

Herkes Gabriella'nın birkaç gün sonraki vaftiz töreni için planlarını konuşurken Max bana yaklaşıyor, dudakları kulağıma yapışıyor ve sıcak nefesi kollarımda tüylerimi diken diken ediyor. "Bu gece ne kadar güzel görüldüğünü söylemeyi unuttum, bebeğim."

Övgüsü karşısında yanaklarım pembeleşti. Bu gece misafirimiz olduğunu fark etmemiştim, bu yüzden yırtık bir kot pantolon ve atlet giymiştim. Saçlarım dağınık bir şekilde tepemde toplanmış ve en ufak bir makyajım yok ama Max ne olursa olsun kendimi güzel hissetmemi sağlıyor. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum.

Eli dizime yerleşene kadar kalçamdan aşağı kayıyor, ki bu odadayken olması çok daha güvenli bir yer, ama yine de suratımı asıyorum, bu da onun usulca gülmesine neden oluyor. "Ellerim daha sonra tam istediğin yerde olacak bebeğim. Söz veriyorum," diye fısıldıyor.

"Bunu sana söyleyeceğim DiMarco."

Yanağıma yumuşak bir öpücük konduruyor ve hiç vakit kaybetmeden sohbe yeniden başlıyor.

Dmitri ve Kyzen de bu gece buradalar ve kan bağı olmamalarına rağmen, son birkaç haftadır o kadar sık geldiler ki, neredeyse

mobilyaların bir parçası. İki ailemiz, kardeşlerimin hepimiz için iyi olacağından emin görüldüğü sağlam bir ittifak kurdu.

Yemek bittikten sonra Dante aniden sohbeti iş konusuna döndürür. "Puşkin'in icabına bakıldı mı?" diye sorar Dmitri'ye.

Dmitri ciddi bir şekilde başını sallar. "Onunla kendin ilgilenmek istediğini biliyorum ama o bizi bekliyordu. Kyzen'i öldürecek ve ben de ateş etmek zorunda kaldım."

Dante anlayışla başını sallar. Lorenzo olsaydı o da aynısını yapardı.

"Ancak babanızın öldürülmesinin intikamını almak için öldürüldüğünü ve size duyduğumuz saygının bir göstergesi olarak onu ortadan kaldırdığımızı açıkça belirttik."

"Bu ideal değil. Onunla kendim ilgilenmeyi tercih ederdim ama bununla çalışabiliriz," diye yanıtıyor Lorenzo.

Kyzen öne doğru eğilir. "Ayrıca Ivan dün gece Rusya'da öldürüldü. Kuzenim kafasına bir kurşun sıktı. Fotoğraflarını gördüm. O öldü."

"O halde liderliğinize karşı başka bir meydan okuma yok mu?"

Max sorar. Dmitri ve Kyzen başlarını sallarlar.

"Güzel. Artık Pushkins yok." Dante gülümsüyor ve hepimizin katıldığı bir kadehle viskisini kaldırıyor.

Konuşmayı değiştiren Lorenzo, Max'in amcasıyla yüzleşmek için döner. "Sen ve Kristin için planın nedir şimdi?"

"Jersey'e geri dönebileceğimizi düşündük. Artık Pushkin'lerden gelen bir tehdit olmadığına göre, eski hayatlarımıza geri dönmememiz için bir neden göremiyorum." Heyecanla başını sallayan kızına bakıyor. Eski hayatına dönmeye ve bu arada bebeğinin babasını bulmaya çok hevesli olduğunu anlıyorum. "Yarından sonra yola çıkacağız, o zamana kadar bizi misafir etmeniz bir sakıncası var mı?"

"Elbette. Max'in tüm ailelerine kapımız açık," diyor Lorenzo. "Bizim için yaptığınız her şey için teşekkür ederiz." Kristin'in gözleri parlıyor dökülmemiş gözyaşlarıyla. "Bunun anlamı çok büyük. Tanışma şeklimizin korkunç olduğunu biliyorum ama yine de tanıştığımıza memnunum."

"Ben de," diye kabul ediyorum ve o da bana gülümsüyor.

"Özellikle de sen, Max. Seni bulana kadar bir ağabeye ihtiyacım olduğunu bilmiyordum."

Max gülüyor. "O kadar da kötü değilsin, kardeşim."

Vito masaya bakıyor ve Kristin kolunu ona doluyor. "S o r u n yok baba. Yaptığın şeyi neden yaptığını anlıyorum."

"Artık köprünün altından çok sular aktı, değil mi?" Max ekliyor.

Vito başını kaldırıp yeğenine bakar. "Sen benden daha zarif bir adamsın Maximo," diyor bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülürken. "Ailen senin şu anki halinle gurur duyardı."

Max'in kalçamdaki tutuşu sıkılaşıyor ama yüzünde belli belirsiz bir gülümseme var. Gariplik dayanılmaz hale gelmeden önce Dante çalışma odasında bir şeyler içmeyi öneriyor. Ayağa kalkıyorum ama Max elimi tutup beni geri çekiyor ve yerimde kalmam gerektiğini söylüyor, ben de masada kalıyorum ve herkesin odadan çıkışını izliyorum. Dante gitmeden önce dönüp Max'e ve bana bakıyor. Max ile paylaştığı bakış onu yatıştırmış olmalı çünkü odadan çıkıp kapıyı arkasından kapatıyor.

"Buraya gel bebeğim," diyor Max yalnız kaldığımızda ve beni kucağına alıp üzerine oturtuyor.

"Birisi buraya geri gelebilir."

"Yapmayacaklar," diye beni temin ediyor. "Ayrıca biz yanlış bir şey yapmıyoruz."

Dudağımı ısıyorum ama kollarımı boynuna doluyorum. Aleti şimdiden sertleşmeye başlamıştı. "Hmm. Henüz değil."

Benimkilere bakarken gözleri kısılıyor. "Şimdi olmaz, Joey."

Reddedilince beklenmedik bir şekilde kabaran acıyı yutuyorum, ama ben kızgınlığımı dile getiremeden parmak uçlarını yanağımda gezdiriyor. "Sadece seni kontrol etmek istedim," diyor usulca.

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Beni kontrol etmek mi? Neden?" "Çünkü bugün bir adam öldürdük."

Gözlerimi deviriyorum. Yine cinsiyetçi saçmalıklar! Kucağından inmek üzereydim ama kollarını belime dolayarak beni yerimde tuttu. "Sırf ben bir g-"

"Hayır," diyor bıkkın bir iç çekişle. "Çünkü seni seviyorum Joey. İlk kez bir can aldıklarında kardeşlerini kontrol etmediğimi mi sanıyorsun?"

"Yaptın mı?"

"Tabii ki yaptım. Dante ilk kez birini öldürdüğünde ayakkabılarıma kusmuştu."

Ona göz kırpmıyorum. "Öyle mi yaptı?"

"Evet. Onları atmak zorunda kaldım ve herif on altı yıl geçmesine rağmen hala yerine yenisini koymadı."

Bu hesabı kafamda yapıyorum. Dante ilk adam öldürdüğünde sadece on beş yaşında mıydı? Maalesef bu beni şaşırtmadı. Ama sonrasında kusmuş olması kesinlikle şaşırttı. İş söz konusu olduğunda buz gibidir, ama sanırım her zaman böyle değildi.

"Özür dilerim, Max. Sanırım savunmaya geçmek benim varsayılan tepkim."

"Hmm," diye mırıldanıyor alnını benimkine bastırırken. "Güzel kışının hatırına, yakında başka bir tane bulmanı öneririm bebeğim, yoksa oturduğunda zamanının çoğunu yüzünü buruşturarak geçireceksin."

Max'in sürekli şaplak atma düşüncesi karşısında dudaklarımdan kaçan yumuşak iniltiye engel olamıyorum ve bu onu güldürüyor. "Ama bu ses hoşuna gidiyor, değil mi?" Derin, kadifemsi sesi içimi eritiyor.

"Evet," diye itiraf ediyorum, kalçalarımı ona doğru sallıyorum ve kotumun dikişiyle onun sert aletinin neden olduğu lezzetli sürtünmenin tadını çıkarıyorum.

Burnunu çene çizgimde gezdiriyor ve göğsünden hayvani bir inilti yükseliyor. "Seninle ne yapacağım ben Joey?"

Parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum, koyu renk gözlerine bakabilmek için başını geriye doğru çekiyorum. "Şaplak atmak mı? Becermek mi? Beni bu yemek masasına yatır ve çılgık atana kadar amımı ye? Yani olasılıklar sonsuz."

O kara gözler şimdi alev alev yanıyor ve şu anda tüm bu seçenekleri değerlendirdiğini söyleyebilirim. Ama adam benim hoşuma gitmeyecek kadar kendini kontrol ediyor. "Bana nasıl olduğunu anlat, bebeğim?"

"Ben iyiyim, Max. Söz veriyorum," diye onu temin ediyorum. Daha önce bir adam öldürmemiş olabilirim ve teknik olarak bugün de öldürmedim -ama bu beni onun ölümünden daha az sorumlu yapmıyor- ama ben bir Moretti olarak doğdum ve büyüdüm ve bu hayat kardeşlerimin olduğu kadar benim de kanımda var. Max'in olduğu kadar.

Saçlarımı yüzümden geriye doğru tarıyor. "Emin misin? Çünkü emin olmaman sorun değil. İhtiyacın olan her şey için buradayım."

"Biliyorum ama ben iyiyim. Sen iyi misin?" Bana kaşlarını çatı.

Ona bir kaşımı kaldırıyorum. "Benim de senin için endişelenmeye hakkım var, değil mi?"

"Elbette öylesin." Dudaklarının kenarlarında bir gülümseme beliriyor.

"Peki, iyi misin? Kendini daha iyi hissetmen için bir şey yapmamı ister misin?" Fısıldıyorum.

"Ah, çok şey var bebeğim," diyor inleyerek. Ayağa kalkarak beni ayağa kaldırıyor. "Ama şimdi değil." Sonra bana yumuşak bir öpücük veriyor.

Alnına. "Kardeşlerin bizi kontrol etmek için buraya gelmeden önce diğerlerine katılmalıyız."

"Tam bir baş belasısın." Odadan çıkarken kıkırdıyorum ve kıcıma sert bir şaplak yiyorum. Tanrım, şu anda dünyadaki en mutlu kız benim.

OceanofPDF.com

ÇAPTER
ELLİ DÖRT

OceanofPDF.com

MAX

"M Balta? Bir dakikan var mı?" Dante ve Lorenzo'nun çalışma odasından çıkarken Dmitri bana sessizce soruyor.
"Elbette." Diğerleri gözden kaybolurken ben de onunla birlikte kenara çekildim.

Koridorda.

"Kız kardeşinin erkek arkadaşının kim olduğunu öğrendim." "Öyle mi?"

"New York'taki Mikhailov'ları duydun mu?"

Başımı sallıyorum. Vlad Mikhailov, Alexie Ivanov'un ikinci adamıydı. Patronu İrlandalılar tarafından öldürüldü ve Alexie'nin kızı Jessica'nın hâlâ hayatta olduğu ve dizginleri ele alması gerektiği söylentilerine rağmen Vlad onun yerine geçti. Kendisine saygı duyuluyor ve Bratva'nın New York şubesini selefinden çok daha iyi yönetiyor. Oğulları onun güvenilir infazcılarıdır ve gaddar ve acımasız adamlar olarak ünleri onlardan önce gelir.

"Jakob, Vlad'ın oğlu." "Oğlu mu?"

"Evet ve görünüşe göre İtalyan prensesi gittiğinden beri onun hasretini çekiyormuş. Bunca zamandır onu bulmaya çalışıyormuş ama Vito'nun Chicago'yla bağlantısını bilmediği için bu yöne bakmamış."

"Vay canına. Görünüşe göre Bratva ile ittifakımız güçlenmeye devam ediyor, ha?"

"Öyle görünüyor," diyor gülümseyerek. "Ve Jakob'un düşmanları onu bir ..." Doğru kelimeyi bulmak için çenesini ovuşturuyor.

"Hayvan mı?" Ben teklif ediyorum.

Kıkırdayarak başını sallıyor. "Ama kaynaklarım bana akranları arasında saygı gördüğünü söylüyor. Hem o hem de kardeşleri İrlandalılarla bir ittifak bile kurmayı başarmışlar ve bunun kolay olmayacağını biliyoruz."

"Babalarının eski patronunu görevden alan ve onun göreve gelmesine izin veren İrlandalıları" diye hatırlatıyorum.

"Evet, ama onlar aynı zamanda Bratva'nın gerçek varisi Jessica Ivanov'la evlenen adamlar, gerçi o artık Jessie Ryan adını kullanıyor. Onun kimliğini gizli tutmak için ellerinden geleni yapıyorlar ve Mikhailov'larla tüm bağlarını koparmak için her türlü nedene sahipler, ama yapmadılar."

"Hepsi onunla evli mi?"

Başını sallıyor. "Karmaşık bir düzenek."

"Öyle görünüyor."

"Hiç değilse Ryanlar'ın bir dostunun olması iyi bir müttefik Maximo. New York'un yarısı onların."

"New York'ta bağlantı kurmak için kız kardeşimi kullanmamı mı öneriyorsun?" "Hayır." Gülüyor. "Jakob Mikhailov'un sağlam bir adam olduğunu söylüyorum, ve kız kardeşinizin bir parçası olabileceği çok daha kötü aileler olabileceğini söyledi."

"Not edildi. Ve teşekkürler, Dmitri." "Rica ederim, dostum."

Tavana bakarken Joey'i kollarımda tutuyorum. Bacakları karnımın üzerine sarkıyor, tatlı amcığı kalçama dayanıyor. Bu benim dünyadaki en sevdiğim pozisyon. Neredeyse - ben taşaklarımın derinliklerindeyken onu domaltmak muhtemelen tüm zamanların en sevdiğim pozisyonudur. Ama bu oldukça yakın bir ikinci sırada geliyor. Yeni sikilmiş ve uykulu, sanki onun kişisel yastığıymışım gibi bana sokuluyor.

Çenesini tutuyorum ve ona bakabilmek için başını yukarı kaldırıyorum. "Seninle bir şey konuşmam gerek bebeğim."

Kaşlarının arasındaki o sevimli küçük nokta, şaşkın bir kaş çatmayla birbirine yapışıyor. "Ne oldu?"

"Burada seninle olmayı seviyorum ve olmamız gereken yerin burası olduğunu biliyorum ama artık Kristin eve dönüyor ve işler daha da yoluna giriyor..."

"Öyle mi?"

"Şehirde son derece güvenli ve işlevsel bir dairem var. Birkaç gün sonra Gabriella'nın vaftiz töreni var, biliyorum ama ondan sonra eve gitmek istiyorum."

Birkaç kez göz kırpmıyor. "Anlıyorum," diye fısıldıyor. "Yine de kalabilirim, değil mi?"

Başımı sallayarak usulca gülüyorum. "Hayır, bebeğim. Buradan sensiz ayrılmayacağım."

Kaşları derinleşiyor.

"Sence bu güzel vücuttan uzakta tek bir gece bile geçirmeye dayanabilir miyim?" Demek istediğimi vurgulamak için elimi onun mükemmel poposunun üzerinde gezdiriyorum. "Benimle gelmeni istiyorum."

Kendini yukarı itiyor ve kollarını göğsüme dayıyor. "Senin yanına taşınmak gibi mi?"

"Evet."

"Gerçekten mi?"

"Daha iyi bir alternatif düşünebiliyor musun? Senden ayrı kalamam ama seni becerirken kendimi tutmak zorunda kalmaktan bıktım Joey."

Tek kaşını kaldırıyor. "Bu senin geri çekilmen miydi?"

Saçlarını yüzünden geriye doğru tarıyorum ve hınzırca sırıtiyorum. "Seninle yapmak istediğim ve kardeşlerinin evinde yapamayacağım o kadar çok şey var ki. Ve bunların hepsi seksle ilgili değil bebeğim. Seninle kahvaltı etmek istiyorum - kabul, çıplak olacaksın ama yine de. Seninle televizyon izlemek istiyorum. Sen çıplakken. Seninle yemek pişirmek-"

"Ben çıplakken mi?"

Ona göz kırpmıyorum. "Çabuk anlıyorsun, bebeğim. Ama bu konuda ciddiym, sadece seninle olmak istiyorum. Hayatımın her parçasını seninle paylaşmak istiyorum."

"Ben de seninle olmak istiyorum, Max. Bu çok büyük bir adım gibi görünüyor. Ya seni deli edersen?"

"Beni deli ediyorsun," diye hatırlatıyorum ona.

"Doğru," diyor kıkırdayarak. "Ama Gabs'i özleyeceğim. Anya ve Kat'i de. Ve hatta ahmak kardeşlerim bile." "Biliyorum."

"Ama seni özlediğim kadar değil." Bunun için teşekkürler.

"Her gün ziyaret edebilir miyiz?" "Her gün," diye onu temin ederim.

"Ama sonra her gece...?" Alt dudağını çiğniyor, kirpiklerini kırıştırıyor ve sikimin seğirmesine neden oluyor.

"Sen tamamen benimsin."

OceanofPDF.com

ÇAPTER
ELLİ BEŞ

OceanofPDF.com

MAX

"H "Asıl gergin olması gereken sensin Kristin." Küçük kız kardeşim yanımdaki sandalyeye oturmuş, kıyafetleriyle oynuyordu.
"Öyle mi düşünüyorsun?" Sinirli bir şekilde gülüyor. "Ne diyebilirim ki, Max? Oh,

Hey, altı aydır konuşmadığımızı ve iz bırakmadan ortadan kaybolduğumu biliyorum ama bebeğini doğuracağım."

Kocaman hamile karnına bakıyorum ve kaşlarımı kaldırıyorum. "Sanırım son kısmı oldukça çabuk anlayacaktır."

Koluma vurdu. "Dur!"

"O buraya geldiğinde sizi biraz yalnız bırakacağım, ama bana ihtiyacınız olursa yan masada olacağım."

"Sana ihtiyacım yok." Gözlerini deviriyor. "Jakob çok tatlı biri."

Neredeyse temiz havada boğulacaktım. Benim duyduğum kesinlikle bu değildi. Ama onun gibi erkekler -benim gibi erkekler- hala iyi birer baba ve koca olabilirler. Bu yüzden Dmitri bana ismini verdikten sonra onunla iletişime geçtim ve bu buluşmayı ayarladım.

Birden Kristin kolumu tuttu. "Bu o," diye fısıldıyor. Kafamı kaldırdığımda uzun boylu, iri yapılı, siyah saçlı ve gür sakallı bir adamın boş restorana girdiğini görüyorum. İki koruması kapının arkasında duruyor ve gözleri kız kardeşimin gözleriyle buluşur buluşmaz anlıyorum. Kız kardeşimin neden onu incitecek bir şey yapmayacağı konusunda ısrar ettiğini anlıyorum çünkü ona benim kız arkadaşıma baktığım gibi bakıyor.

Önce ben ayağa kalkıp onu selamlıyorum. "Jakob?"

"Maximo?" Elini uzatıyor ve ben de sıkıyorum.

"İkinizi konuşmanız için yalnız bırakayım." Kristin'e dönüyorum ve fısıldamadan önce yanağına yumuşak bir öpücük konduruyorum: "O kelimeyi söyle ve ölsün."

"Kes şunu." Gülüyor, beni itiyor ve Jakob'a bakıyor.

Başımı sallıyorum ve birkaç adım ötedeki bir masaya oturuyorum. Ayakta d u r u p birkaç saniye birbirlerine bakıyorlar.

"Özür dilerim. Babam... o..." diye saçmalamaya başladı.

"Biliyorum. Bana söylediler," diye yanıtlıyor kalın bir Rus aksanıyla. Bir eliyle şişmiş karnını ovuşturuyor.

"Benim mi?" diye soruyor ve ben onun yüzündeki acıya bakıp ırkiliyorum. Ama adam başka ne diyebilirdi ki? Onu altı aydır görmemiş.

"Tabii ki o senin." "O mu?"

"Erkek, evet." Yere bakıyor ve ben başımı sallıyorum. Jakob bunu mahvediyor ve eğer yakında oyununu geliştirmese ona bir tokat atmak zorunda kalacağım.

Adam Rusça bir şeyler söylüyor ve bu sözler kıza bir şeyler ifade ediyor olmalı çünkü kız başını kaldırıp gülümsüyor. Sonra kız adamın kollarına giriyor ve adam sanki odada başka kimse yokmuş gibi onu öpüyor.

Kendimi röntgenci gibi hissederek ve Joey'nin ve benim kardeşlerinin önünde sevgi gösterilerimizi sınırlandırmayı aklıma not ederek rahatsız bir şekilde başka tarafa bakıyorum. En azından deneyeceğim ama ellerimi ondan uzak tutmak çok zor.

Kafamı kaldırdığımda hâlâ öpüşüyorlardı, ben de onlara hâlâ burada olduğumu hatırlatmak için boğazımı temizledim. Neyse ki ayrılıp oturdular ve sonraki bir saati konuşarak, gülümseyerek ve birbirlerinin gözlerinin içine bakarak geçirdiler. Kör bir adam bile bu ikisinin birbirleri için yaratıldığını görebilir.

Jakob restorandan ayrılmaya hazırlanırken, "Kristin'le ilgilendiğin ve bunu ayarladığın için teşekkür ederim Maximo," diyor.

"Her zaman," diye teminat veriyorum.

Küçük kız kardeşime baktı. "İkiniz olmadan buradan ayrılmayacağım. Sen benimle eve gelmeyi kabul edene kadar Chicago'da kalacağım."

Kristin saç diplerine kadar kızarır. "Biliyorum. Ama babamla konuşmam gerek. Sen de onunla tanışmalısın. Organize etmemiz gereken çok şey var."

Jakob başını sallıyor. "Daha sonra otelime gel. Sen ve baban. Her şeyi konuşabilir miyiz?"

"Tamam. Bunu yapabiliriz," diye kabul ediyor ve yüzünde kocaman bir gülümseme belirliyor.

"Dışarıda arabada olacağım." İkisine de başımı sallayarak vedalaşmaları için onlara mahremiyet tanıyarak uzaklaşıyorum.

Dışarıda güneş ışığına adım atarken gülümsüyorum. Kristin'in onun hakkında haklı olduğuna sevindim. Başka ne olursa olsun, ona tapıyor gibi görünüyor. Tek isteyebileceğim bu, onu sadece birkaç haftadır tanıdığım için hayatında fazla söz sahibi değilim. Ama sanırım Joey ile olan ilişkim bana, değer verdiğimiz insanlar için seçtiğimiz kişilerin her zaman onların ait olduğu kişiler olmadığını öğretti.

Kristin birkaç dakika sonra arabaya tırmanıyor, yüzünü ısıltılı bir gülümseme aydınlatıyor.

Motoru çalıştırırken gülüyorum. "İyi gitti o zaman?"

"İyiden de öte, Max! Benim ve bebeğin New York'ta onunla birlikte yaşamamızı istiyor. Kendi dairesi var. Erkek kardeşi de orada yaşıyor, ama orası çok büyük ve biz onun yoluna çıkmayacağız, ayrıca orada bebek sahibi olmak konusunda da bir sıkıntısı yok. Jakob da bebek konusunda çok heyecanlı..." Eve dönüş yolculuğu boyunca heyecanla gelecek planlarından ve ne kadar mutlu olduğundan bahsetmeye devam eder.

"Senin adına sevindim,
kardeşim." "Öyle mi?"

"Tabii ki öyleyim."

"Ondan hoşlandın mı Max? Sevmiş olman benim için çok önemli."

Fikirlerimi önemsemesi benim için çok şey ifade ediyor. "Önemsiyorum," diye itiraf ediyorum. "Ama New York'a gittiğinde seni özleyeceğim."

"Ben de seni özleyeceğim. Ama sen ve Joey ziyarete geleceksiniz, değil mi? Yani gelip yeğenimle tanışacaksın."

Ona sırtıyorum. "Bizi durdurmaya çalış."

Eve döndüğümüzde Kristin babasını bulmaya gidiyor, ben de duş alıp takım elbisemi giyiyorum. Bugün Gabriella'nın vaftiz günü ve evde hummalı bir faaliyet var. Joey parti sonrası için yemek şirketleri ve balonları organize etmekle meşgul, ben de onu bulmak için bahçeye iniyorum.

"Maximo?" Çalışma odasının önünden geçerken Anya'nın yumuşak sesi beni çağırıyor.

"Her şey yolunda mı?" Ona doğru yürürken soruyorum. Yumuşak pembe bir elbise giymiş, saçları ve makyajı yapılmış ama yine de o kadar solgun ve zayıf görünüyor ki bu beni durduruyor. Her şey olup biterken, son birkaç haftadır onu pek göremedim ve buna pişmanım. Anya çok takdir ettiğim ve saygı duyduğum bir kadın. Hayat bazen çok acımasız olabiliyor.

"Senden bir iyilik isteyeceğim," diyor hala bir odayı aydınlatabilecek bir gülümsemeyle. Çalışma odasına girerken beni takip etmem için işaret ediyor.

"Tabii ki. Ne oldu?"

Kanepenin kenarına tünemesini izliyorum, merakım iyice artmış durumda. Burada yalnız olmasına bile şaşırdım. Bugünlerde Lorenzo'nun yanında olmadığı nadirdir.

"Oturmayacak mısın?" diye soruyor.

Benimle ne hakkında konuşmak isteyebileceğini anlayamadan karşısına oturuyorum. Yanındaki masada duran su bardağından bir yudum alıyor. Koltuk minderinin altına uzanarak küçük beyaz bir zarf alıyor ve bana uzatıyor. Zarfın ön yüzünde Lorenzo'nun adı onun narin el yazısıyla yazılmış.

"Bu nedir?"

"Lorenzo için."

"Evet, bunu görebiliyorum, o zaman neden bana veriyorsun?"

"Bu bir mektup," diyor usulca, gözleri yaşlarla doluyor. "Ben öldükten sonrası için."

Tanrım, lanet olsun! "Anya. Böyle konuşma-"

"Maximo!" diye beni uyarıyor. "Ben ölüyorum. Bunu hepimiz biliyoruz. Köşede mucize bir tedavi yok. Birkaç ay içinde burada olmayacağım. Acı gerçek bu ama bunu kabullenmeye başladım." Omuzlarını hafifçe silkiyor. Kendi ölümü hakkında konuşurken bile vakur ve dirençli.

"Ama bu..." Mektubu tutuyorum.

"Ona kendim verirsem, yırtıp atar." Başını sallıyor. "Ayrıca, henüz okuması için değil."

"Ne zaman okumalı?"

"Buna sen karar vereceksin. Bu kararı verme konusunda sana güveniyorum." Göğsüme ağır bir yük biniyor. "Bunu nasıl bileceğim, Anya?" "Mühürlü değil. Oku onu."

Ağzımı açıyorum ama hiçbir kelime çıkmıyor.

"Lütfen, Maximo?"

"Neden Joey değil? Ya da Kat? Ya da Dante?"

Başını sallıyor. "Ona çok yakınlar. Onun acısına dayanamayacaklar ve sadece daha iyi hissetmesini sağlamak için çok erken pes edecekler. Hepsi boşa gidecek."

"Ve onun acı çektiğini görmeye dayanabileceğimi mi sanıyorsun? Onlar acı çekmeli, Anya. Ben değil," diye itiraz ediyorum. Ona bakarak, tekrar düşünmesi için sessizce yalvarıyorum. Bu lanet mektubu istemiyorum. Şimdiden boynumda kurşun bir ağırlık gibi hissediyorum. Doğru zamanın ne zaman olduğunu nasıl bileceğim? I

bu kadar önemli bir şey için neden bana güvenildiğini anlamıyorum.

"Sen doğru adamsın, Maximo. Onu bir kardeş gibi seviyorsun, ama onu olduğu ve olabileceği gibi görüyorsun. Mektubu oku ve umarım bir gün mektubu ona ne zaman vereceğini bilirsin."

"Ona yazdığın özel mektubu okuyamam. Bu çok yanlış."

Kaşlarını çattı. "Sana izin verirsem özel olmaz."

"Anya? Lütfen? Bu çok önemli. Ya her şeyi berbat edersem?"

Kaşları güzel bir gülümsemeye dönüşüyor. "Yapmayacaksın. Sana söz veriyorum." Ona bakıyorum, beyaz zarf elimi yakıyor. Bunu istemiyorum, Ama başka ne seçeneğim var ki?

Anya ayağa kalkar ve elbisesindeki kırıksıklıkları siler. "Şimdi oku ve bir daha asla bundan bahsetmeyelim. Doğru zaman geldiğinde anlayacaksın."

"Anya?"

"Doğru zaman geldiğinde bunu ona vereceğine söz ver Max."

Yüzüne bakıyorum, ıstırap ve acıyla kazanmış - ama kendisi için değil, asla kendisi için değil. Hepsi onun için. O öldüğünde yıkılacak. Kendini kaybedecek ve bir daha toparlanıp toparlanamayacağını kim bilebilir? "Söz veriyorum."

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyor ve sonra odadan çıkıp beni yalnız bırakıyor.

Zarfin üst kısmını açarken parmaklarım gerçekten titriyor. Soluk pembe sayfaları dikkatlice çekip çıkarıyorum, değerli içeriğe herhangi bir şekilde zarar vermemek için onları nazikçe açıyorum.

Kanepede arkama yaslanmış, ölmek üzere olan bir kadının dünyadaki her şeyden çok sevdiği adama yazdığı sözleri okuyorum. Duygusal bir adam değilim ve hiç olmadım ama benden yapmamı istediği şeyin büyüklüğünü kabul ederken gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor.

CHAPTER
ELLI ALTI

OceanofPDF.com

JOEY

I son bir kat ruj sürerken Max yatak odama daldı. Bana gitmemiz gerektiğini söylemeye geldiğini anladım ve ona neredeyse bitirdiğimi söylemek üzereydim, ama onun içinde ne kadar iyi görüldüğü dikkatimi dağıttı.

Takım elbise. Demek istediğim, her şeyin içinde iyi görünüyor, ancak bu adamın ince bir şekilde dikilmiş bir takım elbise içinde beni gelecek haftaya kadar çivilemesini istememe neden olan bir şey var.

Adımlarını hızlandırdı ve tam önümde durdu. Gözleri biraz kızarmış ve kaşları çatılmış gibi görünüyor ama sanki bana değil de tüm dünyaya kızgın.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum.

"Seni becermem gerek," diye nefes alıyor, başını eğiyor ve dudaklarını boynumda gezdiriyor.

Bedenim beklentiyle titriyor. "Yapamayız. Arabalar on beş dakika içinde kalkacak."

"Seni becermem gerek bebeğim," diye tekrarlıyor, ellerini kalçalarımın üzerinde gezdiriyor ve kıcımlı avuçluyor.

Kıkırdıyorum, ellerini tokatlayarak uzaklaştırıyorum ama o yılmıyor. "Zaman yok." Duvara yaslanana kadar beni geriye doğru itiyor.

"Sormuyorum Joey," diye homurdanıyor, sıcak nefesi omurgamda bir zevk ürpertisi yaratıyor.

Elbisemi çekiştiriyor ve neredeyse nefesimi ve kararlılığımı kaybediyorum. "Max, bugün Gabriella'nın vaftiz günü. Biz onun vaftiz ebeveynleriyiz. İçimden döllerin akarken kilisenin önünde duramam," diye fısıldıyorum kollarımı boynuna sararken.

"Külotun onu emecek."

Elleri pahalı kumaşı çekiştirirken ve dişlerini boynumun hassas derisinde gezdirirken dudağımı ısırıyorum.

"Ben giymiyorum." Yanaklarım ateşle kızardı.

Bu kesinlikle onun dikkatini çekiyor. Durdu ve gözlerimin içine baktı.

"Kiliseye iç çamaşırsız mı gitmeyi planlıyordun?"

"Evet."

"Ne kadar yaramaz bir sürtük." Çılgına dönmüş bir halde elbisemi belime dolanana kadar yukarı çekiyor. Eli kalçalarımın arasını yokluyor, parmakları kıvrımlarımın arasından kayıyor ve beni inletiyor.

"Max. Ne yapıyorsun?"

"Sana zaten söyledim. Seni becermek istiyorum." Pantolonunun fermuarını açtı ve kalın sikini serbest bıraktı.

"Ben de yeterli zaman olmadığımı söyledim."

Dudaklarını kulağıma bastırıyor, sakalı tenimi gıdıklıyor. "Ve sana söyledim" -bacaklarımı kaldırıyor ve beline doluyor- "sormuyorum." Son kelime ağzından çıkarken içime giriyor ve nefes nefese kalmama neden oluyor. Delicisini G noktamın üzerine sürterken uyarılmışlığım onu kaplıyor. Beni yaptığı muhtaç sürtük gibi yüksek sesle inliyorum.

Tekrar içime girip beni duvara çivilemeden önce yavaşça çekilirken her bir piercingi hissediyorum.

"Max," diye inliyorum, amım onu daha derine çekerken bacaklarımı sıkıca etrafına sarıyorum.

"Siktir. İşte bu kadar." Bir nefes tıslıyor ve alnını benimkine yaslıyor. "Tek ihtiyacım olan bu, bebeğim."

Ellerimi yüzüne koyuyorum, beni o kadar sert sikerken koyu kahverengi gözlerine odaklanmaya çalışıyorum ki benimkiler başımın içinde dönmek istiyor. "Yine de iki saat daha bekleyemez miydin?" İçimde sallanırken nefes nefese kalıyorum.

"İki saniye daha bekleyemedim." G noktama tekrar tekrar vurarak daha derine çakıyor.

Dudağımı ısırarak bir iniltiyi daha bastırıyorum. "O zaman acele etsen iyi olur. Eğer onu bekletirsek Dante çok kızar ve yüzüme bir kez bakıp ne yaptığımızı anlar."

Bir eliyle boğazımı kavırıyor, derin, cezalandırıcı itişlerle beni duvara yapıştırırken nazikçe sıkıyor. Diğer eli aramıza giriyor, parmak uçları klitorisimi okşuyor. "O zaman benim için boşalmanı istiyorum, çünkü sen boşalana kadar buradan gitmiyoruz."

"Yapmak zorunda değilsin-" Klitorisimi çimdikliyor ve boğazımı sıkarak cümlemi kesiyor. Zevk dalgaları içime doğru roket gibi fırlıyor.

"Ya sikime boşalırsın ya da bu odadan çıkmayız, Joey."

Gözlerinde bir şey var, tam olarak anlayamadığım bir şey. Tek bildiğim şu anda bana ihtiyacı olduğu ve ben de onun ihtiyacı olan şey olmayı seviyorum. İhtiyacı olan her şeyi, ihtiyacı olduğu anda ona veriyorum, tıpkı onun bana yaptığı gibi.

Elimden geldiğince başımı sallıyorum ve o da boğazımdaki tutuşunu bırakarak derin bir nefes almama izin veriyor. Alnını benimkine bastırıyor. "Seni çok seviyorum bebeğim. Sana çok ihtiyacım var." Kelimeleri sanki canı yanıyormuş gibi gıcırdatarak söylüyor.

Doruk noktamın ilk dalgaları içimde yuvarlanmaya başlarken inliyorum. "Ben de seni seviyorum, Max."

"Benim için geliyor musun?" "Evet," diye inliyorum.

"Aferin kızıma." Her kelimeyle birlikte içime giriyor ve ikimizi de tatlı bir unutkanlığa sürüklüyor. İşi bittiğinde bacaklarımı yere indiriyor ve cep mendilini kullanarak kalçalarımın arasını siliyor.

Kıkırdıyorum. "Tam bir beyefendisin."

Sperm lekeli kumaşı cebine geri koyuyor, bu da yüzümün kızarmasına neden oluyor.

"Sanırım yine de külot giymen gerekecek yoksa arabadan indiğinde güzel elbisenin kışında ıslak bir leke olacak," diyor sırtarak.

"Ben biraz alırım." Kollarımı boynuna doladım ve onu kendime çektim.

"Her şeyin yolunda olduğuna emin misin?"

"Her şey mükemmel bebeğim," diye beni temin ediyor. Ona bir kaşımı kaldırıyorum. "Peki neydi o?"

"Neredeyse on iki saattir amının sikimi sıktığını hissetmemiştim. Nasıl bir his olduğunu unutmadığımdan emin olmak istedim." Bana göz kırpmıyor ve nefesimi kesiyor. Bu adamın bu kadar ateşli olmaya hakkı yok.

"Bana yalan söyleme, Maximo."

Vücudunu benimkine doğru iterek beni tekrar duvara yapııştırıyor. "Yalan söylemiyorum Joey. Bazen seni becermek için dayanılmaz bir istek duyuyorum, hepsi bu."

"Oh?" Dudağımı çiğniyorum.

"Oh." Beni sertçe öpüyor, ciğerlerimdeki tüm havayı çalıyor ve ona eriyorum, ona her şeyimi veriyorum.

OceanofPDF.com

ÇAPTER
ELLİ YEDİ

OceanofPDF.com

JOEY-DÖRT HAFTA SONRA

"J Oey?" Max'in sesi apartmanda yankılanıyor.
"Burada," diye sesleniyorum el işimi incelerken.
Birkaç saniye sonra yatak odasına giriyor.
"Kahretsin, bebeğim," diye inliyor.

"Umarım sakıncası yoktur, yeni şeyler aldım," diyorum yatak odamız için sipariş ettiğim yeni örtüye, minderlere ve kocaman aynalı makyaj masasına bakarak. Her şey yaklaşık bir saat önce teslim edildi ve o zamandan beri zamanımı tüm eşyalarımı düzenleyerek geçirdim. Max daireyi evim gibi hissettirmek için ne istersem yapabileceğimi söyledi ve sabahları oturup makyajımı yapabileceğim bir yerim olmasını özlemiştim.

"Eşyalar hakkında konuşmuyorum bebeğim," diyor arkamdan yaklaşıp serin ellerini kalçalarımın ve çıplak karnımda gezdirirken ve beni ürpertirken. "Teslimatı bunları giyerek almadığını söyle bana?" Şu anda giydiğim tek şey olan pembe külotumun bandını koparıyor.

Sırtıma yasladığı sert kaslarının keyfini çıkararak ona yaslanıyorum. "Tabii ki bunları giyiyordum." Kıkırdıyorum ve kıcımı ona sürtüyorum, sikinin sertleştiğini hissediyorum. Boğazından çıkan sahiplenici bir hırıltı beni daha çok güldürüyor. "Ama belli ki diğer kıyafetlerim de üzerimdeydi. Onları sadece on beş dakika önce çıkardım."

Dudaklarını boynumun üzerinde gezdirerek beni ürpertiyor. "Eve gittiğimi bildiğin için mi?"

"Evet."

"Aferin kızıma, beni külotunla karşıla." Bir elini külotun içine sokarak boynumu ısıyor. "Yine de çıplak olmanın benim tercihim olduğu konusunda anlaştığımıza inanıyorum."

Omuz silkiyorum. "Sana her zaman istediğin her şeyi veremem. Bunun ne eğlencesi olabilir ki?"

"Hmm. Şanslısın ki bunlar benim en sevdiğim külotların."

"Öyle mi?" Öyle olduklarını biliyorum. Canlı pembeler ve popolarında bir fırfır var, bu da Max'i nedense çılgına çeviriyor.

"Mmhmm. İnanılmaz küçük kıcını mükemmel bir şekilde sergiliyorlar." Bir parmağını klitorisimin üzerinde gezdiriyor ve içimde ıslaklık birikiyor. "Ve her şey harika görünüyor. Sonunda kendine bir makyaj masası aldığına da sevindim."

"Teşekkür ederim. Beğendiğinize sevindim."

"Eşyalarının çoğunun burada olması hoşuma gidiyor bebeğim. Burası senin de evin."

"Bizim evimiz," diye fısıldıyorum eline sürtünürken. "Benim küçük sürtüğümün bakıma ihtiyacı var mı?"

"Evet." Her zaman bakıma ihtiyacım var. Adam beni günde en az üç kez beceriyor ve ben hala doyamıyorum. Sürekli onu arzuluyorum. Elleri üzerimde olmadıkça o yanımdayken mutlu olamıyorum. Taşındıktan bir hafta sonra regl oldum ve çok sinirlendim çünkü bunun birkaç gün seks yapamayacağımız anlamına geleceğini düşündüm. Ama Max en ufak bir rahatsızlık duymadı ve orgazmın, özellikle de bana parmaklarıyla verdiği orgazmın kramplar için mükemmel bir tedavi olduğunu öğrendim. Anladım.

Bir parmağını içime sokuyor ve elini bir sıcaklık dalgası kapladığında bir nefes tıslıyorum. "Günün nasıldı, bebeğim?"

"İyi. Kumarhaneye yeni bir temizlik şirketi buldum ..." İkinci bir parmak eklediğinde başım omzuna düşüyor. Vay anasını, o ellerle tam bir sihirbaz.

Devam etmemi istedi. "Bu mu?"

"Çalışanlarına adil bir ücret ödüyorlar ve sağlık sigortaları var. Önceki sahiplerinin şirketinden çok daha iyiler..." Parmaklarını içime sokup çıkarırken avucunun topuğunu klitorisime sürttüğünde kalçalarım titriyor. "Yerinde durmalıydı."

"Sen iyi bir patronsun, Joey."

Bu beni gülümsetiyor. Kat hemşirelik işini bıraktıktan sonra bir süre ofislerde temizlik yaptı ve ne kadar çok çalıştığını biliyorum. Ayrıca, ailemin çalıştırdığı her bir kişinin iyi bir maaşa ve sosyal haklara sahip olması benim için önemli. Buna gücümüz yetmiyor değil. Çalışanlara iyi davranmak sadakati ve sıkı çalışmayı teşvik eder.

"Daha sonra Kat ile birlikte doğum öncesi kontrolüne gittim, ardından Anya ile biraz televizyon izledim ve ona biraz William Blake okudum."

"Sen de iyi bir kardeşsin, bebeğim." Üçüncü bir parmak daha ekliyor ve dizlerim bükülüyor ama o beni tutuyor. "Amin o kadar sıkı ki. Sikimi nasıl böyle içine alabildiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Oh, Tanrım." Orgazmım sadece bir nefes uzaklıkta. "Günün nasıldı?"

"İyi idi. Oldukça olaysızdı. Gerçi birinin elini kırdım çünkü o kardeşine parmağını gösterdi."

"Hangisi?"

"Ortakdaki." İçimde dönerken kıkırdıyor ve ışık zerreciklerinin görüşümü bulandırmasına neden oluyor.

"Hangi kardeşim demek istedim, göt herif." Orgazmım beni yıkıyor ve cümleyi bitirme yeteneğimi çalıyor.

"Çok yakındı, bebeğim. Neredeyse bana pislik diyecektin."

Nefesimi tutmak için nefes nefese kıkırdıyorum. "Hayır, sadece geliyordum." "Hmm," diye mırıldanıyor. "Sana çıplak ihtiyacım var."

Çömelerek külotumu bacaklarımdan aşağı itiyor ve ben de külotumu çıkarıyorum. Birkaç saniye içinde beni pencereye doğru bastırdı ve sıcak tenimdeki soğuk cam hissiyle ürperdim. Sertleşmiş meme uçlarım sert yüzeye sürtünerek beni inletiyor.

"Bunu gördün mü?" Max soruyor, pantolonunun fermuarını açarken sıcak ağzı kulağıma değiyor. "Ben seni becerirken şu şehre bak. Ailenin sahip olduğu şehre. Bu sana kendini güçlü hissettiriyor mu?"

Kıçımı ona doğru geri itiyorum, sert uzunluğunu kıçımın dikişine karşı hissediyorum. "Beni becermek için ne kadar çaresiz olduğunu bilmek kadar güçlü değil."

Göğsünden karanlık bir kahkaha yükseliyor. "Dikkatli ol bebeğim," diye uyarıyor. Sonra içime batıyor ve onunla dolu olduğum için rahatlamış bir şekilde adını inliyorum.

O içimde olmadıkça vücudum ağrıyor.

"Şehir seni izlerken becerilmek hoşuna gidiyor mu Joey?" diye soruyor, bu pencerelerden kimse göremese de.

"Beni herkesin önünde, istediğin yerde becermene izin veririm Max."

"Siktir, bebeğim." İçime giriyor, itişlerinin gücüyle beni ayaklarımdan kaldırıyor. "Benim için çok yaramaz bir sürtüksün, değil mi?"

"Evet."

"Benim için de çok ıslak. O amcığın sikimi höpürdettiğini duyuyor musun?" "Evet."

Avuçlarını pencereye dayıyor. "Kendinle oyna. Bırak bu şehir benim için gelişini izlesin."

Max boynumu emip kemirirken ve beni cama yaslayıp sikerken, ben aşağı uzanıp klitorisimi ovuyorum. Sınıra yaklaştıkça kalçalarındaki ve karın kaslarındaki kaslar geriliyor.

"Bu şehre beni ne kadar sert boşalttığını gösterecek misin, Max?" Hızını artırdıkça klitorisime daha sıkı bastırarak onu kızdırıyorum.

"Aynen öyle, bebeğim," diyor ve elimi çekerek kontrolü ele alıyor. İki kalın parmağının pedleri klitorisimin etrafında dönerken, kalçalarını yuvarlıyor, horozunun tepesindeki halteri içimdeki tatlı noktaya sürüklüyor.

"Siktir, Max."

"Amin sikimi çok iyi alıyor. Siktir!" Beni dölleriyse doldururken boynumu ısıyor ve beni de kendisiyle birlikte götürüyor. Doruk noktam içimde patladı ve onun sikine ve eline fışkırdım, cama da sıçradım. Bir zamanlar muhtemelen utanırdım, şimdi bu sadece kendi sapkın cinsel dehamla yaşamamın bir parçası.

Abartılı bir iç çekiş yaptı. "O camları tekrar temizlemem gerekecek."

"Beni onlara karşı sikmeyi bırakabilirsin," diye öneriyorum. "Hiç şansın yok, bebeğim."

Yatakta karşılıklı uzanıyoruz, Max hâlâ gömleği ve pantolonuyla, ben ise çıtırçıtlak, tam da onun sevdiği şekilde.

"Bugün Kristin'le de konuştum." "Konuştun mu?" diye sorar.

"Evet, öyle. O kadar şişmanlamış ki spor ayakkabılarını giymesi için Jakob'un yardım etmesi gerekiyormuş. Bebeğin gelmesini bekleyemiyormuş."

"Onun için fazla uzun sürmez," diyor yumuşak bir gülümsemeyle.

"Jakob'un evlenme teklif edeceğini düşünüyor."

"Öyle."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Bana o söyledi."

"Sence evet diyecek mi?"

"Eğer yapmazsa Jakob'un hayır cevabını kabul edeceğini sanmıyorum."

"Muhtemelen almaz," diye katılıyorum.

Sessizleşiyor ve ben ne düşündüğünü merak ediyorum. Max asla evlenmek istemiyor. Bunu bana bir keresinde Lorenzo'nun düğününde söylemişti.

uzun zaman önceydi. Ama Dante'nin yerinde, çok fazla viski içtiğinde bana tekrar söyledi ve bu sadece geçen yıld. Sanırım insanlar fikirlerini değiştirebiliyor, değil mi? Çünkü ben de ona asla evlenmeyeceğimi söyledim. Yuva kurmak gibi bir arzum yoktu. Özgürlüğü deneyimlemek ve seçeneklerimi keşfetmek istiyordum ama Max bana tamamen farklı türde bir özgürlük veriyor. Hiçbir yargılama ya da kısıtlama olmadan tam olarak olduğum kişi olmamı sağlayan bir özgürlük.

"Neredesin bebeğim?" diye soruyor, parmaklarını yanağımda gezdirirken.

Gecenin havasını bozmak istemediğim için yalan söylemeye karar verdim.

"Akşam yemeği hakkında düşünüyordum."

"Yemek yapma sırası bende."

"Biliyorum. Ama canım deniz mahsullü linguine istedi, o yüzden biraz taze makarna aldım ve sosunu daha önce yaptım. Sen duş alırken ben de bitirebilirim."

"Yoğun bir gün geçirmişsiniz."

"Hmm. Gerektiğinde çok yetenekli ve etkiliyimdir." "Evet, çok yeteneklisin."

"Ben de çok açım." Yanağına yumuşak bir öpücük konduruyorum. "O yüzden yemeğimi bitireceğim."

İnleyerek yataktan kalktı ve soyunmaya başladı. "Sanırım bir duş alacağım ve sonra yardıma geleceğim."

Arkama yaslanıp onun soyunmasını izliyorum, gösterinin tadını çıkarıyorum. O mükemmel. Her kası mükemmel bir şekilde tonlanmış ve sıkı. Dövmeler boynundan parmak eklemlerine, karın kaslarının altındaki o mükemmel V'ye kadar neredeyse her santimetre etini kaplıyor. Her biri bir sanat eseri. Onlara ne kadar uzun süre bakarsam bakayım, her seferinde yeni bir şey buluyorum. Ama kolları onun en sevdiğim yanı - tabii ki kocaman delikli aletini saymazsak - kollarının arasında kıvrılmak dünyada olmak istediğim en güzel yer.

CHAPTER
ELLİ SEKİZ

OceanofPDF.com

MAX

W Duştan sonra mutfağa girdiğimde, kız arkadaşımı daha önce giydiğim gömleği giymiş, makarna sosunu karıştırırken kollarını sıvamış halde buluyorum. Benim kıyafetlerimi giymesi beni onun için taş gibi sertleştiriyor.

ve o bunu biliyor. Onun benim kokumla sarmalanması ve kokunun tenine sinmesiyle ilgili bir şey bana hayatımda daha önce hiç yaşamadığım ilkel bir şey hissettiriyor. Benim kokumu almasına bayılıyorum. Ama bu kızla ilgili her şey beni bir hayvan gibi hissettiriyor. Birlikte yaşamamızın ona olan doymak bilmez iştahımı biraz frenleyebileceğini düşünmüştüm ama daha da arttı. Aşırı seks düşkünü bir av köpeği gibi üzerine atlamak istemeden ona zar zor bakabiliyorum.

Dönüyor ve ocağa geri dönmeden önce bana seksi bir yarım gülümseme veriyor. Neyse ki Joey de en az benim kadar doyumsuz. Bu kız, içinde geçirdiğim süre boyunca yürümeyi nasıl başarıyor bilmiyorum.

"Aç mısın sert çocuk?" diye soruyor tatlı tatlı ocağı kapatırken. "Her zaman."

Yumuşakça kıkırdıyor. "Yemek için demiştim."

O yemekleri tabağa koyarken ben çatal bıçak takımını alıp bir şişe şarap almak için buzdolabına gidiyorum. Sanki bunu hayatımız boyunca yapıyormuşuz gibi birbirimizin etrafında dolanıyoruz, her birimiz diğerinin alanına sorunsuzca yerleşiyoruz. O hayatımda bu şekilde olmadan nasıl bu kadar uzun süre hayatta kaldım bilmiyorum. Ama onu kaybetmeyi kaldıramayacağımı biliyorum. Bugün değil. Hiçbir zaman.

"BU ÇOK LEZZETLİYDİ, BEBEK KIZIM," diyorum tabağımı iterken. "Teşekkür ederim," diyor kocaman bir gülümsemeyle, yanakları kızarmış bir halde kelimeler.

Övgü için tam bir sürtük.

Şarabından bir yudum alıyor, aklı başka yerde.

"İyi misin?"

"Ha?" Bana göz kırpmıyor.

"Dalgın görünüyorsun."

"Sadece bir şeyler düşünüyordum," diyor omuz silkerek.

"Ben de düşünüyordum." Taburemden kaydım ve onun önünde durana kadar adanın etrafında yürüdüm.

Arsızca sırtıyor. "Düşünüyor musun? Kulağa tehlikeli geliyor."

"Dikkatli ol."

Kırpıklarını kırıştırıyor. Benim velet dayak yemek istiyor. "Ne düşünüyordun ki?"

"Bunun için bir planım vardı bebeğim, ama-" Dizlerimin üzerine çöküyorum ve cebimden kutuyu çıkarıp açarak 4 karatlık pembe pırlantalı platin yüzüğü gösteriyorum. "Benimle evlenir misin, Joey?"

"Ne?" Ağzı açık bir şekilde bakıyor. "Ama sen... sen hiç evlenmek istemedin. Sen dedin ki..." Gözleri benden yüzüğe doğru kayıyor.

Gerçek şu ki, sonsuzluğu kimseyle geçirmek gibi bir arzum hiç olmadı - ama bu ondan önceydi. Bu, dışarıda kız arkadaşım, gündelik ilişkim, partnerim ya da karımdan başka bir şey demek istemediğim bir insan olduğunu fark etmemden önceydi.

Benimkini.

Parmağında bir yüzük olsun istiyorum ki ona bakan her erkek onun başkasına ait olduğunu, bana ait olduğunu bilsin.

O sersemlemiş gibi gözlerini kırıştırmaya devam ederken aramızdaki sessizlik sonsuza kadar uzuyor. Hay sikeyim! Belki de çok erken.

"Bir cevap alma şansım var mı? Beni burada öldürüyorsun, bebeğim."

Bana göz kırpmıyor, gözleri yaşlarla ıslanmış. Sonra önümde dizlerinin üzerine çöküyor ve kollarını boynuma doluyor. "Evet. Evet! Çok fazla evet."

Yüzümü öpücüklerle boğuyor ve ben de kollarımı ona dolayarak yüzüğü parmağına takacak kadar sakinleştirmeye çalışıyorum ama dudakları çok dikkat dağıtıcı. Ben de onu öptüm ve yere düştük.

yığın. Kıkırdıyor, parmaklarını saçlarımdan geçiriyor ve ben boynunu ısırıp elimi kaburgalarında gezdirirken başımı aşağı indiriyor.

"Önce şu lanet yüzüğü takabilir miyim?" Kutuyu kaldırarak sordum. Sol elini uzattı. "Lütfen."

Yüzük tam oturuyor ve parmağında inanılmaz görünüyor. "Sanırım şu andan itibaren bu dairede takabileceğin tek şey bu olacak."

"Bayıldım Max," diye bağıyor. "Çok güzel."

"Çok güzel görünmesini sağlıyorsun, bebeğim." Gömleğinin düğmelerini açmaya başladım, ortaya çıkardığım yumuşak teninin üzerinde öpücükler bıraktım. Gömleği iterek açıp çıplak vücudunu ortaya çıkarınca ona bakakalıyorum. Mükemmelin de ötesinde. Sert meme uçlarından birini ağzıma alıyorum, kremi etini ısıyorum ve o da inliyor, sırtını eğip kendini ağzıma bastırıyor.

Elimi külotuna sokup, göğüslerini emmeye devam ederken külotunu çıkarmaya çalışıyorum. Bana yardım etmek için bacaklarını kıvrıyor ve havadaki uyarılma kokusu beni çaresiz bırakıyor. Göğüslerinden karnına doğru bir iz yalıyorum. Teni benim gibi kokuyor. Kokusu seks kokuyor. Beni vahşileştiriyor.

"Becer beni Max," diye yalvarıyor, nefesi hızlı ve sığ.

Aletime uzanıyorum, eşofman altımdan çıkarıyorum ve tacını sıırılsıklam kıvrımlarının üzerinde sürüklemeyi önce hızlıca çekiştiriyorum. Piercingim klitorisini sıyrıyor, inlemesine ve tenime pençe atmasına neden oluyor.

"Sana ihtiyacım var" diye haykırıyor, bacaklarını belime doluyor ve beni daha yakına çekiyor. Ben de aynı şekilde ona ihtiyaç duyarak amına giriyorum, sıcak, ıslak sıcağının içine tamamen gömülüyorum ve onun sikimi bu şekilde kucaklamasının verdiği rahatlamayla kendimden geçecekmişim gibi hissediyorum.

"Tanrım. Lanet olsun. Tanrım, Joey," diye homurdanıyorum çekilip tekrar içine girerken. "Her zaman... sana... çok ihtiyacım var."

"Benim için de öyle, Max." Amcığı beni daha sıkı sıkıyor, sanki gitmeme asla izin vermeyecekmiş gibi. "Her zaman daha fazlasına ihtiyacım var."

Kalçalarımı döndürüyorum, daha derine iniyorum ve piercingimi G noktasının üzerine sürterek onu titretiyorum. "Bu senin için yeterli değil mi?" Gözlerinin kafasının içinde dönmesini izlerken homurdanıyorum.

"Sen bir pisliksin," diye inliyor, beni daha sıkı çekiyor ve beni amının derinliklerinde tutmak için topuklarını kışma gömüyor.

"Nişan gecemizde kışına şaplak attırtma bana bebeğim." "Lanet olsun."

Sıkı amcığı sikimi sağıyor, sıkıyor ve serbest bırakıyor.

Orgazmı yaklaşıyor.

"Ya da belki benim küçük yaramaz sürtüğüm bir şaplak istiyordur, ha?"

"Evet." Sırtını dikleştiriyor, sikimin üzerine boşalıırken başını geriye atıyor. Ona daha da sert giriyorum, kendimi amının o kadar derinlerine gömüyorum ki yarın her hareket ettiğinde beni hissedecek ve bu anı düşünecek.

Onu mutfak zemininde sikmeyi bitirdikten sonra yatağa götürüyorum. Akşam yemeği bulaşıkları sabaha kadar bekleyebilir çünkü onun çıplak vücudunun hemen yanı dışında hiçbir yerde olmak istemiyorum. Müstakbel karım.

Yüz yüze uzanıyoruz, bacaklarını benimkilerin üzerine atıyor, kolumu beline doluyorum ve elimi kıçına koyuyorum. Sıkıyorum ve o da memnuniyetle inliyor. Sanırım beş dakika içinde onu becereceğim.

"Max?" diye
fısıldıyor. "Evet,
bebeğim?"

"Anya'nın nedimelerimden biri olmasını istiyorum. Sence bunu gerçekleştirebilir miyiz?"

"Eğer istediğin buysa yarın evlenebiliriz." Onunla her zaman ve her yerde evlenirdim.

"Belki yarın değil çünkü güzel bir elbise ve parti istiyorum ama yakında?"

"Yarın Peder Michael ile konuşup bize ne zaman uygun olacağını öğrenebiliriz. içeri."

ışıltılı gülümsemesi beni eritiyor. "Gerçekten mi?"

"Elbette, Joey. Sana ne kadar çabuk karım dersem, o kadar mutlu olurum. ol."

Yanağını göğsüme bastırıyor. "Ben de sana kocam demek için sabırsızlanıyorum."

Boğazımda bir duygu yumağı düğümlendi. Bunu isteyebileceğimi hiç düşünmemiştim. "Peki babam hakkında ne hissediyorsun?"

Kıkırdıyor. "Sana istediğin zaman baba derim, sert çocuk." Kıçına şaplak atıyorum. "Kemerim tam orada, bebeğim."

"Bunun bir tehdit olması mı gerekiyor, baba?" diye sorarak sikimin seğirmesine neden oluyor. "Çünkü bunun beni sadece çok ıslak ve çok muhtaç hale getirdiğini biliyorsun."

Çenesini avucumun içine alıyorum ve başını eğiyorum ki bana bakabilsin ve ciddi olduğumu anlasın. "Joey?"

"Bir gün, evet. Kesinlikle seninle bir sürü güzel bebeğim olsun istiyorum ama henüz değil."

Başımla onaylıyorum. Sadece masada olup olmadığını bilmek istedim, ama anlıyorum ki o hala genç ve bolca zamanımız var. "Ben çok mutluyum

önce birkaç yıl boyunca tamamen bana ait olmanı istiyorum."

Beni sırtüstü yatırdı ve üzerime çıktı. "Bu sesi sevdim."

Öne doğru eğiliyor, koyu renk bukleleri göğsüme düşerken tenime yumuşak öpücükler konduruyor. "Benim kızım bu turda kontrolü elinde tutmak istiyor mu?" Saçlarını geriye doğru tarayıp güzel yüzünü görmeme izin vererek soruyorum.

"Tatlı Max," diye fısıldıyor baştan çıkarıcı bir şekilde. "Kontrol *her zaman* bende." "Ah, bebeğim," diye başımı sallıyorum. "Çok iyi gidiyordun."

Onu sırt üstü çeviriyorum ve ellerini başının üzerinde sabitleyerek yatağa bastırduğımda ciyaklıyor. "Ve şimdi kışına sert bir şaplak yemek üzeresin." Köprücük kemiğinin üzerinde bir iz bırakıyorum ve altımda kıvranırken miyavlıyor. "Ve sonra daha da sert becerdin."

"Lanet olsun. Seni seviyorum Max," diye soluk soluğa haykırıyor.

"Ben de seni seviyorum bebeğim. Birkaç dakika sonra seni hiç sevmediğim gibi becerirken bunu hatırlamana ihtiyacım olacak."

Dudağını ısıırıyor ve koyu kahverengi gözlerindeki kehribar rengi benekler muziplik ve neşeyle parlıyor. "Elimden geleni yapacağım, ama unutursam bana hatırlatabileceğinden eminim."

"Yapacağım, bebeğim. Hayatımın geri kalanında her lanet gün."

EPILOG

OceanofPDF.com

JOEY-Fİ VE AYLAR SONRA

"Y Bir şeye ihtiyacınız var mı Bayan DiMarco?" İki meslektaşı Ash ve Romeo ile birlikte ofisime girerken Ace soruyor. Bugünlerde nereye gidersem gideyim yanımda dört silahlı koruma var. Birlikte olmadığım sürece

Max, tabii ki.

"Hayır, teşekkürler. Ben böyle iyiyim."

"Ben dışarıda olacağım o zaman." Bana kibarca başıyla selam veriyor ve arkadaşı Jenson'la birlikte koridorda nöbet tutmak üzere odadan çıkıyor. Ash ve Romeo her zamanki yerlerine oturdular. Odada bulunma ama beni rahatsız etmeme sanatını mükemmelleştirdiler ve çoğu zaman burada olduklarını bile unutuyorum.

Sandalyemde arkama yaslanarak etrafıma bakıyorum ve gururla gülümsemekten kendimi alamıyorum. Dante ve Lorenzo dört ay önce kumarhaneyi işletmem için bana verdiklerinden beri kârımızı iki katına çıkardım ve şu anda Atlantic City'de yeni bir kumarhane açmak için görüşmeler yapıyoruz.

Ofisime. Bu sözleri söylemekten asla bıkmayacağım. Max ve kardeşlerimi burayı üs edinmemeye izin vermeleri için epey ikna etmek gerekti ama iş açısından mantıklı. Artık malikanede yaşamıyorum ve Max ile ben de işlerimizi çatı katımızda yürütmek istemiyoruz, bu yüzden kendime ait bir alana ihtiyacım vardı. En yeni otel kumarhanemizdeki köşe ofis süiti mükemmel bir çözümdü.

Tüm mobilyaları ve duvardaki tek sanat eserini ben seçtim. Genç ve gelecek vaat eden yerel bir sanatçıya ait erotik ama zevkli bir orijinal. Odanın tamamı bana ait ve buna bayılıyorum.

Başımı kaldırıp onu görmeden önce Max'in odaya girdiğini hissediyorum. Nefesim boğazımda düğümleniyor. Onu görmek asla ve asla midemde kelekler uçuşmasına ve kalçalarımın arasında bir sızıya neden olmayacak. Özellikle de

Üzerine boyanmış gibi vücudunu saran o ince dikim takımlardan birini giyiyor.

Ash'e ve en yeni muhafızım Romeo'ya "Bize odayı verebilir misiniz?" diyor.

İki adam başlarını sallayıp odadan çıkarlar ve kapıyı arkalarından kapatırlar.

Oh, kahretsin! Başım büyük belada. Masama doğru adım atarken sandalyemi geri çekiyorum, boynundaki o kalın damar kabarırken kara gözleri benimkileri yakıyor.

"Bugün bir şey mi unuttun bebeğim?" diye soruyor, soğuk ses tonu yüzeyin hemen altında fokurdayan öfkeyi gizliyor.

"Özür dilerim. Meşguldüm."

"Meşgul olmanın senin için endişelenmem için bir bahane olduğunu mu sanıyorsun? İyi olup olmadığını merak ediyorum."

Ardından gelen göz devirmesi h e r şeyden çok alışkanlıktan kaynaklanıyor. Lanet olsun!

"Bana gözlerini devirmediğini biliyorum Joey."

"Nerede olduğumu her zaman bildiğini biliyorum Max. Kontrol etmediğimde Ash'i arayacağından hiç şüphem yok. O da sana iyi olduğumu söylerdi," diye ısrar ediyorum. Bugün Strauss kardeşlerle olan toplantımdan sonra ona haber vermeyi unuttuktan sonra Max'in iyi olduğumdan emin olmama ihtimali yok.

Ellerini masamın üzerine koyup yüzünü bana yaklaştırıyor. Kahretsin, o kadar güzel kokuyor ki kemiklerinin üzerine atlamak istiyorum. "Mesele bu değil. Bunu yapmak istiyorsan, kurallara uyacaksın."

"Senin kuralların mı?" Ona bir kaşımı kaldırıyorum.

Dik duruyor, bir elini sakalında gezdiriyor ve dilini alt dudağının üzerinde gezdiriyor. Başka bir şey söylemeden ceketini silkiyor.

"Özür dilerim," diyorum, içimde bir sıcaklık oluşurken bile.

"Buraya ilk girdiğimde söylenecek en uygun şey bu olurdu, değil mi?" Gömleğinin kollarını sıvamasını izlerken dudağımı ısıırıyorum. Amım beklentiyle titriyor. "Göz devirme ve iğnelemeden *sonra* değil mi?"

"Evet," diye fısıldıyorum.

Bana dik dik bakmaya devam ediyor, içimi kavuruyor. Kollarını sıvamayı bitirdiğinde kemerini çözüyor ve yavaşça çıkarıyor. Bacaklarım titriyor, amım ihtiyaçla sıkılıyor. O kadar yetenekli ki

gerginlik ve beklenti yaratıyor. Daha o bana dokunmadan ben onun için sırlıklam olacağım ve o da bunu biliyor.

"Kocanı bu şekilde endişelendirmenin uygun cezası sence ne olmalı, bebeğim?"

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve derin düşüncelere dalmış gibi yaparak tavana doğru bakıyorum. "Üç orgazm ve lobideki fırından bir tarçınlı rulo mu?"

Koyu kahverengi gözlerini bana diyor. "Bugün gerçekten de şımarık bir velet gibi davranıyorsun, ha?" Tokayı avuçluyor ve kemeri elinin etrafına sarıyor. Vay anasını. Bana dışarıdaki gardiyanların duyacağı kadar sert bir şaplak atacak ve bu hiç umurunda olmayacak. Aslında, beni çığlık attırmayı kendine görev edinecek. Bu konuda çok endişelendiğimden değil. Aslında insanların seviştiğimizi duyması hoşuma gidiyor. Bu adama tapıyorum ve tüm dünyanın bunu bilmesini istiyorum.

"Yine de gerçekten üzgünüm," diye fısıldadım. "Bunu telafi etmeme izin ver." Dudaklarımı yalıyorum ve gözlerim pantolonunun dikişini zorlayan kocaman sikinin dış hatlarına kayıyor.

"Oh, bunu daha sonra eve gittiğimizde yapacaksın, söz veriyorum," diyor bana doğru adım atarken. "Şimdi kışını sandalyeden kaldır ve masanın üzerine eğer."

Boğazımda düğümlenen endişeyi yutuyorum. "Max?" "Şimdi!"

Başka seçeneğim olmadığı için ayağa kalkıp dizüstü bilgisayarımı ve kâğıtlarımı önümden çektikten sonra eğilip yüzümü serin tahtaya yaslıyorum. Max arkamdan yaklaşıyor, ellerini kışıma sürterek beni ürpertiyor.

Elleri kalem eteğimin kenarına ulaşana kadar aşağıya iniyor. Parmak uçları dizlerimin arkasına değdiğinde, kollarımın üzerinde tüylerim diken diken oluyor ve inliyorum.

"Burada çalışmayı seviyor musun?" diye soruyor. "Evet."

"Burada ofisinde çalışmaya devam etmek mi istiyorsun yoksa kardeşinin malikanesindeki masana geri mi dönmek istiyorsun?"

"Al."

"Söyle bana, neden kurallarım var bebeğim?" diye soruyor, sesi o kadar derin ve emredici ki kemiklerime işliyor ve beni ürpertiyor.

Sanırım bugün onu zorlama havasındayım çünkü sonuçları düşünmeden kelimeler ağzımdan dökülüyor. "Çünkü sen sahiplenici bir

göt herif."

Kıçıma sert bir tokat attı ve ben ciyakladım. "Benimle taşak geçme Joey, çünkü seni buradan çıkaracağım ve bunu evde yapabiliriz. Ve eğer bunu yaparsak, bir daha geri gelmeyeceksin. Asla." Eteğimi kışımın ve kalçalarımın üzerinden çekerken kekeleyerek nefes alıyorum. "Bu cevabı tekrar denemek ister misin?"

"Çünkü beni seviyorsun ve güvenliğim için endişeleniyorsun." O kadar sahiplenici ve inatçı ki, buraya dönmeme gerçekten engel olur. Yani, denerdi.

"Daha iyi." Parmakları külotumun kenarına değiyor ve külotumu kenara çektiğinde bir iniltiyi bastırıyorum.

"Benim için ıslandın mı?" Surat astım.

"Hayır."

İki parmağını kıvrımlarımın arasından kaydırarak onları uyarılmamla kaplıyor. "Bana da yalan söylüyorsun, ha? Benim velet bugün gerçekten şaplak istiyor." Kalın bir parmağını içime iterken usulca inliyorum. "Tabii bu benim için değilse?" Karanlık bir şekilde gülüyor.

"Bu sadece senin için, Max."

"Aynen öyle." İçimden sıyrılıyor ve avucunun içiyle kışıma şaplak atıyor.

"Ah," diye sızlanıyorum, kışımı oynatıyorum.

"Bunun ısınma turu bile olmadığını biliyorsun bebeğim, şimdi kıvranmayı kes."

"Acıdı," diyorum, surat asarak.

Üzerime eğiliyor, ağzını kulağıma dayıyor. "Sana bir şey olduğunu düşündüğümde hissettiklerime yakın bile değil," diye homurdanıyor ve bir ürperti omurgam boyunca ilerliyor. "Ve çok yakında acıtacağım kadar da yakın değil."

Tekrar dik duruyor ve külotumu çıkarıyor, bacaklarımdan aşağı çekerken elini kalçamın iç kısmında gezdiriyor ve külottan çıkmama yardım ediyor. Dönüp baktığımda külotumu yüzüne doğru tuttuğunu ve kokumu içine çektiğini görüyorum. "Sana hiç dölünün ne kadar güzel koktuğunu söylemiş miydin bebeğim? Onu kolonya gibi sürmeliyim."

Yanağıma masaya yaslariken memnun bir gülümsemeyle "İkisine de evet," diyorum.

Kıçıma tekrar şaplak atıyor, beni kemeri için ısıtıyor. Isı ve zevk omurgama yayılıyor.

"Max," diye inliyorum, rahatlamak için amımı masamın kenarına sürtüyorum, ama beni durduruyor ve diziyle bacaklarımı ayırıyor.

"Kendini boşaltmaya çalışmayı bırak ve bacaklarını aç ki tatlı amımı görebileyim."

Ayaklarımı yerde sürüyerek inliyorum. Sonra Max iki kalın parmağını içime kaydırıyor ve dizlerim neredeyse bükülüyor. "Oh, lanet olsun."

"Şimdiden sırlsıklam olmuşsun. Benim için çok açgzlsn," diye inliyor parmaklarını çekmeden ve beni hayal kırıklığından inletmeden önce son kısmı. "Bakalım kemerimle o amcığı ne kadar ıslatabiliriz, ha?"

Cevap vermeye fırsat bulamadan arkamdan çatır çatır indiriyor. Cehennem gibi acıtıyor, ama aynı zamanda amımın onun horozu için ağırmasına neden oluyor.

"Lanet olsun, Max." İlk darbenin etkisinden kurtulamadan beni bir kez daha tokatlıyor ve kıcımın yanaklarına inen deri o kadar yüksek bir ses çıkarıyor ki kızarıyorum. "Herkes duyacak," diye sızlanıyorum.

"Güzel," diye homurdanıyor beni tekrar tokatlarken. "Hepsi bu kıcın kime ait olduğunu bilecek, değıl mi?"

Beni tekrar tokatlarken "Sanırım zaten yapıyorlar," diye bağırlıyorum. "Bir dahaki sefere yapman gerektiğinde beni arayacak mısın?" Şaplak!

"Evet." Gözyaşlarım yüzümden aşığı yuvarlanırken ve amımdaki derin zonklama daha da artarken bir nefes çekiyorum. Ona içimde o kadar çok ihtiyacım var ki çığılık atmak istiyorum. Bu haldeyken onda çok ilkel ve ateşli bir şeyler var. Onun için çaresizim ve o piç bunu biliyor.

"Lütfen, Max. Özür dilerim," diye sızlanıyorum.

İki parmağını tekrar içime sokuyor. "Becer beni, bebeğıim. Cezalandırılmanın seni bu kadar ıslatmasına bayılıyorum." Parmaklarını kaydırarak çıkardığında, nasıl tahrik olduğumu göstermek için yüzüme yakın tutuyor. "Bunu görüyor musun?"

Ben cevap veremedi onları ağızına sokuyor ve beni tekrar tokatlamadan önce emerek temizliyor. Tekrar ve tekrar. Deri, etime çarpmadan önce havayı yarıyor.

İşini bitirdiğinde, kıcım açık ateşte oturmuşum gibi acıyor ve beni sikmesi için yalvarıyorum.

Kemerini yanımdaki masanın üzerine atıyor ve sikinin tepesini klitorisime doğıru iterek piercingini aşırı hassas sinir demetinin üzerine sürtüyor.

"Lütfen, Max?" Yine sızlanıyorum.

"Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle, bebeğim," diye pantolonunu indirdi, bana şaplak atma çabasından dolayı ağır nefes alıyordu.

"Sikin içimde. Şimdi," diye yüksek sesle inliyorum.

Açıklığıma doğru bastırıyor ve ben de ona doğru geri itiyorum. "Çok ıslaksın, Joey. Sikimi içine almamı çok kolaylaştırıyorsun. İlk hamlede sonuna kadar girmemi mi istiyorsun?"

"Evet!"

"Öyle mi?"

"Lütfen?" Şimdi yalvarıyorum, gözyaşlarım masanın üzerinde yanağımın altında birikiyor.

"Siktir, bebeğim," diye homurdanıyor, kalçalarımı kavıyor ve içime giriyor. Derinlere doğru kayarken her bir deliciyi hissediyorum, etrafını sıkarken kedi duvarlarıma sürtünüyorlar. "Senin dar amcığını seviyorum."

Elini saçlarımda yumruk yaptı. Başımı yukarı çekerek üzerime eğiliyor ve günahkâr ağzını kulağıma bastırıyor. "Bu amcık bana ait."

"Biliyorum."

"Bu kış." Elini orada bıraktığı yaraların üzerinde gezdiriyor. "Bana ait."

"Evet."

Başımı çeviriyor. "Bu dudaklar..." Sonra beni öpüyor. Acımasız ve hükmedici ve içimi eritiyor. "Sen bana aitsin, Joey. Bir daha kadın düşmanı bir çift pislikle buluştuktan sonra beni aramanı söylediğimde beni ara. Tamam mı?"

"Tamam," diye nefes nefese kaldım.

"Gelmek ister misin?"

Bu retorik bir soru mu? "Evet, lütfen."

İçime daha sert girdi. "O zaman s i k i m i n her yerine boşal, bebeğim. Seni doldurana kadar o küçük ateşli amcığınla beni sık."

"Siktir!" Duvarlarım onun etrafında dalgalanıyor ve sıkışıyor ve bu onun daha çok çalışmasını sağlıyor, beni ele geçirilmiş bir adam gibi beceriyor. Hayvani homurtuları ve kulağımdaki hırıltıları başımı döndürüyor. Ben bir bağımlıyım ve o benim seçtiğim tek uyuşturucu.

"Senin içinde olma ihtiyacımı bir türlü gideremiyorum. Seni her becerdiğimde bir öncekinden daha iyi hissediyorum. Sana bağımlıyım. Beni delirtiyorsun."

Oh, ilahi olan her şeyin sevgili kutsal annesi. "M-

Max." "İşte bu, benim için gel. Benim iyi kızım."

"Evet," diye nefes alıyorum masaya doğru öne düşerken.

Max üstüme uzanıyor ve bir kez daha içime giriyor. "Tanrım, Joey," diye homurdanıyor ve gömleğimin üzerinden omzumu ısıtıyor. Aleti içimde nabız gibi atarken tüm vücudu geriliyor ve beni sıcak dölleriyle dolduruyor.

Gülümsemekten kendimi alamıyorum. Bana şaplak atması onun çok sert boşalmasına neden oluyor ve ben buna bayılıyorum. Ona böyle kontrolünü kaybettirmek kendimi yenilmez hissettiriyor.

Ellerini benimkilerin üzerine koyuyor, derin nefesler alırken onları masaya bastırıyor. Alyansı benimkine çarpıyor ve ben hıçkırıklara boğuluyorum. Çok seksi elleri var ve onlara bütün gün bakabilirim ama o platin alyans onları yüz kat daha seksi gösteriyor.

"Bu ne içindi?" diye soruyor, burnunu boynuma sürterek.

"Yüzüğünü gördüm," diye kokluyorum.

"Yüzüğüm mü?"

"Evet, ne zaman görsem içim ısınıyor ve mutlu oluyorum." "Yani bu mutlu bir ağlama mıydı?"

"Evet." İç çektim. "Seni aramayı unuttuğum için özür dilerim." "Biliyorum, bebeğim."

"Seni çok seviyorum."

"Seni daha çok seviyorum. Sen benim her şeyimsin, Joey. Her şeyimsin. Anladın mı?"

"Evet Max, çünkü sen de benim her şeyimsin."

"Öyle mi? Bir dahaki sefere beni kontrol etmeni ve iyi olduğunu bildirmeni istediğimde..."

"Kontrol edeceğim. Söz veriyorum."

"Aferin kızıma." Başımın üstünü öpüyor ve ben de vücudunun rahatlığını arayarak ona doğru geri çekiliyorum.

"Cezam bitti mi?"

"Hayır." Kulağımı ısıtıyor ve ben kıkırdıyorum. Sonra tekrar ayağa kalkıyor ve siki hâlâ içimdeyken beni de yanına çekiyor. "Bu gece eve geldiğimde seni çıplak ve dizlerinin üzerinde istiyorum. O güzel küçük boğazını sikmek istiyorum."

"Hmm. Bu kulağa pek de ceza gibi gelmiyor. Sikini emmeye bayılıyorum."

"Biliyorum, benim küçük yaramaz sürtüğüm. Ama daha sonra seni benim için sırlıklam bıraktığımda, ne kadar eğlendiğini göreceğiz."

"Canavar," diye tıslıyorum, her ne kadar daha sonra onunla evde yalnız kalacağım düşüncesiyle şimdiden eriyor olsam da. Max'in cezaları sadece tek bir şekilde sona erer, o da karşılıklı zevk almamızla. Beni orgazmdan mahrum bırakabildiği en uzun süre on iki saatti. On iki işkenceli saat, ama sonunda beni boşalttığına, yemin ederim Cennet Kapıları'nı gördüm.

İçimden kayarak çıkıyor ve döllerimiz kalçalarımın aşağı damlıyor. "Keşke seni biraz daha becerebilseydim ama işe dönmem gerekiyor."

"Ben de öyle," diye hatırlatıyorum ona.

"Biliyorum bebeğim. Harika bir iş çıkarıyorsun. Seninle çok gurur duyuyorum." Takım elbisesinin pantolonunu yeniden bağladı ve ben de arkamı dönüp ona baktım.

"Külotum nerede?"

"Cebimde." Omuz silkiyor.

"Onları geri alabilir miyim?"

Beni kollarına çekiyor, ağzını ağzımın üzerine kapatıyor ve beni öyle sert öpüyor ki neredeyse tekrar boşalıyorum. Öpüşmemizi kesip, gözlerinde sinsî bir parıltıyla bana bakana kadar, kızışmış bir sürtük gibi kendimi ona sürtüyorum. "Günün geri kalanında iyi olacak mısın?"

"Evet. Söz veriyorum."

Bana yardım etmek için yere çömelmeden önce takım elbise pantolonunun cebinden külotumu çıkardı. "Ash ve yeni adam buraya gelmeden önce onları giysen iyi olur."

İç çamaşırlarımı giyiyorum. "Onun adı Romeo."

Max eteğimi bacaklarımdan yukarı çekiyor ve kumaşın arasından amıma yumuşak bir öpücük kondurmadan önce yerine sabitliyor. Sonra eteğimi düzeltiyor ve ayağa kalkıyor. "Romeo, ha?" Bana bir kaşını kaldırıyor.

"Evet."

Elini kışıma sürtüp sıkıyor. "Bunu da sikmeliydim."

"Belki bu gece. Eğer iyiysen," diye

fısıldıyorum. "Ben her zaman iyiyimdir, değil mi?"

Kollarımı boynuna dolayarak ona en tatlı gülümsememi sunuyorum. "Siz, efendim, inanılmazsınız."

Alt dudağını dişlerinin arasından geçiriyor, sanki beni tekrar masamın üzerine atmayı ve şu anda beni tekrar becermeyi düşünüyormuş gibi.

"İkimiz de çalışmak zorundayız," diye hatırlatıyorum ona.

"Biliyorum." İç çekiyor, gözlerinde kızgınlık parlıyor. "Keşke daha sonrasını beklemek yerine seni hemen şimdi eve götürebilseydim."

"Sanırım kıcığının senin cezana biraz ara vermeye ihtiyacı var."

Ellerini arkamda gezdirerek çiğ derimi yatıştırıyor. "Bu gece başka şaplak yok, bebeğim. Sikimi emdikten sonra sana bir banyo hazırlayacağım ve ben sana yemek hazırlarken sen de bu güzel kıcığın ıslatabilirsin."

"Hala bana yemek mi hazırlıyorsun?"

"Sıra bende," diyor omuz silkerek. Sonra burnumun ucuna hızlı bir öpücük konduruyor, kemerini ve ceketini tekrar takıyor ve ofisimin kapısını açıyor. Kafasını dışarı uzatarak korumalara içeri gelmelerini söylüyor. Ash içeri giriyor ve odanın köşesindeki her zamanki koltuğuna oturuyor. Romeo da onu takip ediyor ve odaya dalarken bana doğru bakıp sırtıyor. Ne yazık ki Romeo için, Max de onu görüyor.

Onu boynundan yakalayan Max, Romeo'yu odanın diğer ucuna fırlatır ve Romeo duvara çarpar. "O da neydi öyle?"

"Ne?" Romeo, yüzü grinin doğal olmayan bir tonuna dönüşürken cahil numarası yaparak soruyor.

Max ona doğru yürüyor. "Benimle oyun oynama, salak. Buraya girdiğinde yüzündeki o kendini beğenmiş sırıtış ne içindi?"

"BEN-BEN-"

"Seni az önce gördüm, bana yalan söylersen sana ne yapacağımı çok iyi düşün," diyor Max, sesinin tınısı o kadar alçak ve tehditkâr ki tüylerim diken diken oluyor.

"Ben sadece..." Romeo, Max'in bakışlarının sıcaklığı altında kıvranıyor. "Sadece sen mi?"

Romeo'nun yutkunurken adem elması sallanıyor. "Seni duyduk," diye fısıldar ve yanakları kıpkırmızı olur.

"Karımı becerdiğimi duydun mu?"

Romeo başını sallar.

"Onun şımarık kıcına şaplak attığımı da duydun mu?" Max sırtarak sorar. Ve o zavallı kandırılmış pislik de sırtarak karşılık veriyor. "Evet."

Romeo gözünü bile kırpamadan Max onu boynundan yakaladı. Yüzünü genç adamın yüzüne yaklaştırarak hırlıyor. "O Joey DiMarco, Cosa Nostra'nın kraliçesi ve senin patronun, seni kendini beğenmiş küçük pislik. Sadece onun sözüyle çalışabilir, yürüyebilir, nefes alabilir, yaşayabilir ve ölebilirsin, beni anlıyor musun?"

Romeo'nun gözleri yuvalarından fırlıyor. Başını sallamaya çalışıyor ama Max onu boğazından duvara yapıştırmış, ayakları yerden bir santim yukarıda sallanıyor.

"*Sakin* karımın bana olan teslimiyetini, benim ona olan bağıllığının bir yansımasından başka bir şey sanmayın. Eğer o isteseydi ellerim ve dizlerim üzerinde ateşin ve kırık camların içinden geçerdim. Eğer ona bir daha böyle saygısızlık edersen, o lanet dilini koparır ve seni boğarak öldürmek için kullanırım. Anladın mı?"

Romeo elinden geldiğince başını sallar ve Max onu bırakır. Duvardan aşağı kayıyor, nefes almak için boğazını sıkıyor ve destek arar gibi Ash'e bakıyor. Ash Max'i çok iyi tanıyor ve tüm bu konuşma boyunca bir kez bile telefonundan başını kaldırmadı.

Max bana döndü. "Bu aptal sikişle ne yapmamı istiyorsun bebeğim?"

Yerde nefes nefese yatan adamı düşünüyorum. Az önce olanlara rağmen genelde saygılıdır. Üç haftadır burada çalışıyor ve ihtiyacım olduğunda arka plana nasıl karışacağını biliyor. Başka bir acemiye işe alıştırarak enerjim yok.

"Sanırım dersini aldı." "Emin

misin?" Max kaşlarını çatır.

"Eminim."

"Beni bu kadar iyi etkilediği için çok şanslısın," diye havlıyor Romeo'ya, dişlerini eşini koruyan bir kurt gibi göstererek. Sonra bana dönüyor. "Bu gece görüşürüz, bebeğim."

"Akşam yemeği için yaptığınız şu süslü çizburgerlerden alabilir miyiz?"

"Tabii ki. Ne istersen." Bana göz kırptı ve ofisimden çıktı.

Sandalyemde arkama yaslanıyorum ve onun güzel kıcının koridorda kayboluşunu izliyorum. Dünyanın en şanslı kızıyım.

MAX

"Ben gittikten sonra nasıldı?"

"O iyiydi. Pek konuşmadı ama bunun nedeni çalışıyor olmasıydı. Bütün öğleden sonra kafasını bilgisayarına gömdü," diye yanıtlıyor Ash. Uzun zamandır Morettiler için çalışıyor ve Joey'nin kişisel güvenlik ekibine atanan tüm adamlar arasında, onun güvenliği konusunda en çok güvendiğim kişi o. Joey'nin de ona güvendiğini biliyorum. Adam onun için kelimenin tam anlamıyla kurşun yedi ve bunu bir saniye bile tereddüt etmeden tekrar yapar.

"Yemek yedi mi?" Kaşlarımı

çatarak sordum. "Yedi."

"Ve şu salak Romeo. Uslu durdu mu?" Ash usulca

gülüyor. "Davrandı."

"Onun hakkında ne düşünüyorsun? Karımı koruması için ona güvenebilir miyim? Çünkü ona öyle bir baktı ki Ash..." Çenemi sıkıyorum. Daha önce kafasını koparmadığım için şanslı.

"Yaptığı işte iyidir, Patron. Genelde çok saygılıdır ama aynı zamanda genç ve bence muhtemelen sizi etkilemeye çalışıyordu."

"Beni etkilemek mi? O zaman bunu yapmanın *tek* yolunun karımı etkilemek olduğunu öğrenmeli."

"Evet, sanırım şimdi anladı." Tekrar gülüyor.

"Onun iyiliği için, umarım haklısındır."

"Mesajınızı açık ve net bir şekilde ilettiğinizden eminim patron. Şu anda asansöre biniyor. Bir dakikadan kısa bir süre içinde yanınızda olacak."

"Teşekkürler. Sonra konuşuruz."

Telefon görüşmesini sonlandırıyorum ve takım elbisemi hızla çıkarıp kız arkadaşımın ağzını sulandıracak türden gri bir eşofman giyiyorum.

"Max, eve geldin mi?" diye bağılıyor koridordan.

Bana doğru yürüdüğünü görmek için yatak odamızdan çıkıyorum ve sikim anında sertleşiyor.

Saçları at kuyruğu şeklinde toplanmış, topuklu ayakkabıları çoktan asansörün yanına atılmış ve gömleği bir kolundan sarkıyor. Omuz silkiyor ve eteğinin fermuarını açmak için arkaya uzanıyor. Eve geldiğinde onu çıplak ve dizlerinin üzerinde istediğimi söylediğimi hatırlıyorum. Cezadan sonra her zaman itaatkar olur. Her zamanki haline dönmeden önce yaklaşık iki gün sürer.

Joey Moretti'nin kendisi, ama ben onu böyle seviyorum. Onu her haliyle seviyorum; sert ve güçlü olduğunda, gözlerini devirdiğinde ve ukala çenesini çalıştırdığında, ama uysal olduğunda ve söylediğim her şeyi hiç direnmeden yaptığında, bir saniyesini bile boşa harcamayı sevmiyorum. Bu gece ikimiz de fazla uyuyamayacağız.

"Dediğini biliyorum..." Eteğini indiriyor ve sadece iç çamaşırıyla durana kadar tekmeliyor. "Ama eve bu kadar erken geleceğini düşünmemiştim..." Sütyenini çıkarıyor ve gözlerim güzel göğüslerine ve sert meme uçlarına kayıyor. Onları ısırmak istiyorum. "Ben hazırım ama..." diyor nefes nefese, külotunu indirip ayaklarından tekmeliyor.

Gözlerim onun çıplak vücudunda, her kıvrımında, her çizgisinde, her santiminde dolaşıyor. Benimkini.

Yere çökmek üzereyken dizleri hafifçe büküldü, gözleri sikime sabitlenmişti ama ben öne çıkıp onu kollarıma aldım ve yatak odasına taşıdım. Kollarını boynuma doladı. "Ama senin sikini yalamam gerekiyordu."

"Şimdi olmaz."

"Bu da başka bir ceza mı? Çünkü eve erken geldin ve-"

"Değil, ama beni emmemeyi bir ceza olarak görmene bayılıyorum bebeğim," diyorum gülerek.

Onu banyoya götürdüğümde, mumlarla aydınlatılmış odayı ve köpüklerle dolu kocaman küveti gördüğünde "Max?" diye soluk soluğa soruyor. Burnundan derin bir nefes alıyor. "Bu benim en sevdiğim şeker kamışı köpük banyosu mu?"

"Evet."

"Ama bunu durdurdular."

"Birine yeniden yaptırdım." Burnunun ucunu öptüm. "Sadece senin için."

Ellerini yüzüme koyuyor, gözleri o kadar mutlulukla parlıyor ki kalbim hızla çarpıyor ve sikim ağrıyor. "Seni hak etmek için ne yaptım, Max DiMarco?" diye fısıldıyor.

"Hiçbir fikrim yok, çünkü başımın belasısın." Göz kırparak onu küvete indirdim.

Bana zekice bir karşılık vermiyor. Bunun yerine arkasına yaslanıyor, başını küvetin kenarına yaslıyor ve memnun bir iç çekişle gözlerini kapatıyor. "Gerçekten de kıcımda bir ağrı var," diye mırıldanıyor. "Ve bu çok iyi hissettiriyor."

"Biliyorum, bebeğim." Onunla birlikte tırmanıyorum ve öne doğru kayarak arkasına geçmeme izin veriyor. Yerleşebilmesi için kollarımı ona doladım.

Bana karşı. "Kıçın nasıl?"

"Bir anne gibi acıtıyor ama kötü anlamda değil." Gülümsüyor. "Bugün ofisimi ziyaret etmene bayıldım. Daha sık uğramalısın."

"Her zaman uğrarım."

"Yeterince sık değil. Böyle bir ziyareti her gün yapabilirim." Kıkırdıyor ve kıçını sikime doğru itiyor.

Dudaklarımı kulağına bastırıyorum. "O şımarık kıçın için alternatif cezalar düşünmem gerekecek. Sanırım şaplaklarımdan çok hoşlanıyorsun."

"Sabırsızlanıyorum," diyor.

Kulağını ısıırıyorum.

"Mazoşist."

"Eğer öyleysem, bu sadece bana öyle olmayı öğrettiğin içindir."

Bu beni gülümsetiyor. Ona dokunan ve dokunacak olan tek erkek olmayı seviyorum. Hepsi benim.

Burnumu boynunun arkasında gezdiriyorum. "O kadar güzel kokuyorsun ki seni yiyebilirim."

"Lütfen yap," diye inliyor, kendini sikimin üzerine sürüyor. İçinde olmak için can atıyor.

"İyi bir kız olacak mısın?"

"Evet. Her zaman. Söz veriyorum."

"Yalancı." Elimi kalçalarının arasına kaydırıyorum ve o da bacaklarını benimkilerin üzerine atarak bana doğru açılıyor. İki parmağımı içine soktuğumda, beni daha fazla içine almaya çalışırken sırtı eğiliyor. "Benim için çok çaresizsin, Joey. Şimdiden sırlıklam olmuşsun bebeğim."

"Ben hep senin yanındayım," diye inliyor.

Parmaklarımı daha derine itiyorum ve beni çıldırtan o tatlı, küçük miyavlama seslerini çıkarmaya başlıyor. "Kahretsin, tadın çok güzel olacak. Ama şimdi değil, bebeğim. Daha sonra."

"Max?" diye sızlanıyor.

"Yemekten önce tatlı yiyemem," diye alay ediyorum, vücudu bana karşı kükreyene kadar başparmağımı klitorisinin üzerinde gezdiriyorum. "Ve bütün gece benim için oturmanı istiyorum. Yemekten sonra bir film izleyeceğiz ve ben de boynunu öpeceğim ve seni boşaltmadan tatlı aınla oynayacağım. Ve sen çok ıslak olacaksın, çünkü sonunda seni yatağa götürdüğümde seni çok iyi yiyeceğimi biliyorsun."

Duvarları etrafımda sıkışıyor, en hassas noktalarına sürtünürken parmaklarımı sağlıyor. "Max, lütfen?" diye yalvarıyor, kendini parmaklarıma sürüyor.

Parmaklar.

"Biliyorum," diye yatıştırıyorum, burnumu ensesine sürterek. "Yine de şimdi gelmene izin vereceğim, çünkü bugün kemerimi çok iyi bir kız gibi aldın."

"Oh, lanet olsun."

"Evet, seni şimdi de becereceğim," diyorum kulağına. "Çünkü bunu yapmazsam bütün gece dayanamayacağım. Şimdi derin bir nefes al."

Nefesini içine çekiyor ve parmaklarımı içinde daha da derinleştirirken elimi ağzının ve burnunun üzerine kapatıyorum, avucumun topuğunu klitorisine sürüyorum. Uçuruma yaklaşıyor, amcığı beni sağlıyor. Vücudunu kendime yaklaştırırken kalbi pazılarına çarpıyor. Ona vermediğim havayı almak için çırpınırken göğsü kabarıyor ve teni sıcaktan kavruluyor. O kadar yakın ki. Kendi vücudumu tanıdığım kadar onun vücudunu da tanıyorum ve onun üzerinde sahip olmama izin verdiği kontrolü seviyorum. O çok mükemmel.

Gırtlığından gelen derin bir inilti tüm vücudunu dalgalandırıyor ve elimi bırakıyorum, doruğa ulaştığında nefes nefese kalmasına izin veriyorum. Savaşçı prensesim gibi kükrüyor, kollarımda titrerken ve titrerken vücudu orgazmının gücüyle tamamen boğulmuş. Kendini tam olarak toparlayamadan onu döndürüp sikimin üzerine yatırıyorum. Onun derinliklerinde olmanın verdiği rahatlamayla gerginliğim eriyor ve sikim onun sıkı, ıslak merkezinde nabız gibi atıyor.

Nefes nefese kalmaya devam ederken başı omzuma düşüyor ve ben de ensesini avuçlayarak onu yerinde tutuyorum.

"Nefesini tut Joey, çünkü amına boşalmayacağım ve sen beni çoktan yaklaştırdın."

"Tamam," diye onaylıyor, ona öğrettiğim gibi derin nefesler alıyor, kalçalarını yukarı doğru itip onu kendime doğru çekiyorum, içine girebildiğim kadar giriyorum.

"Seni her gün bütün gün becerebilirim ve yine de doyamam," diye fısıldıyorum, dudaklarım kulağına değiyor. Sözlerim karşısında ürperiyor ve dudaklarında yumuşak bir gülümseme beliriyor. Sıcak nefesi tenimin üzerinde dans ederken, nefes alış verişini düzenliyor ve kendini bir sonraki planına hazırlıyor. "Beni deli ediyorsun bebeğim. Seni kelimelere dökebileceğimden ve hatta sana gösterebileceğimden çok daha fazla seviyorum, ama eğer sana bunun bir kısmını bile hissettirebilirim, mutlu bir adam olacağım."

"Bana her şeyi hissettiriyorsun Max," dedi pantolonunun altından. "Her şeyi. Yemin ederim."

"Öyle mi?" Kalçalarını sallıyorum, sert meme uçlarından birini ağzıma alırken piercingimi G noktasının üzerine sürüyorum.

"Evet." Başını geriye atıyor, duvarlar dalgalanarak tekrar üzerime geliyor.

Elim hâlâ ensesinde, gözlerimin içine bakması için başını eğiyorum. Yanakları pembeleşmiş, kirpikleri gözyaşlarıyla ıslanmış. "Benim sıram."

İçinden çıkıyorum ve baloncukların altında kaybolmadan hemen önce bir ciğer dolusu hava emiyor. Elleri kalçalarımın arkasına dolanıyor ve yumuşak dudakları sikimin ucunda kayarak yüksek sesle inlememe neden oluyor. Boğazının arkasına vurduğumda öğürüyor ve bu, taşaklarımın onu doldurma ihtiyacıyla çalkalanmasına neden oluyor.

Banyoyu tutuşum sıkılaştıkça parmak eklemlerim beyazlaşıyor. Kafasını aşağıda tutmak için çaresizim ama boşalmak üzereyim ve onu doğru düzgün göremiyorum. Ben boşalırken onun da boşalacağını hissedeceğimden emin değilim çünkü bu kadın beni hayatımda hiç olmadığım kadar sert boşaltıyor.

"Siktir, Joey," diye homurdanıyorum. Gözlerim geri yuvarlanıyor ve boğazından aşağı sertçe boşalırken vücudumdaki her kas geriliyor. Beni emiyor ve yalıyor, uzuvlarım serbest bırakılmamın gücüyle titriyor. Sonra yumuşak ağzı yok oluyor ve baloncukların arasından sıyrılıp tekrar üzerime binerken nefes nefese kalıyor.

"Bu harikaydı, bebeğim."

Bana karşılık olarak verdiği gülümseme bana karımın ne kadar övgüye layık bir sürtük olduğunu hatırlatıyor. Beni küçük parmağında oynatıyor ve sürekli düğmelerime basıyor, ama başka türlü olmasını istemezdim. Buna bayılıyorum. Ama kontrolü seven bir adam olarak, onu her zaman bir şekilde hizada tutabileceğimi bilmek hoşuma gidiyor - eğer ceza işe yaramazsa, övgü kesinlikle işe yarayacaktır.

Onu kollarımla sarıyorum ve ikimiz de nefesimizi tutarken o başını göğsüme yaslıyor. Kıç yanaklarından birini avuçlayarak hafifçe sıkıyorum ve o da inliyor. Onları hissedemiyorum ama kemer izlerimin orada olduğunu biliyorum. Daha sonra her yerinde ısıruk izlerim de olacak. Onun benim izlerimle, kokumla, dölleriyle kaplı olduğunu düşünmek beni vahşi ve sahiplenici yapıyor. Onu yirmi dört saat yatağымda zincirli tutmadığım için şanslı.

"Sence cennet böyle bir yer olabilir mi?" diye fısıldıyor parmak uçları kolumda aşağı yukarı gezinirken.

"Seninle geçirdiğim her saniye cennet, bebeğim."

Daha yakına sokuluyor ve göğsüme gülümsediğini hissediyorum. "Sanırım haklı olabilirsin."

Max'in bu filmle ilgili sözünü tutup tutmadığını öğrenmek istiyorsanız, [buradaki](#) özel genişletilmiş sonsözü kaçırmak istemeyeceksiniz

Moretti'lerden daha fazlası için hazır mısınız? Serinin diğer bağımsız kitaplarını buradan sipariş edebilirsiniz

[Dante](#)

[Lorenzo](#)

OceanofPDF.com

Sadie Kincaid tarafından da

New York'taki İrlanda Mafyası ve Bratva ile bağlantıları hakkında daha fazla bilgi edinmek ister misiniz? New York serisini henüz okumadıysanız, Amazon ve Kindle Unlimited'ta bulabilirsiniz

[Ryan Rule](#)

[Ryan Redemption](#)

[Ryan Retribution](#)

[Ryan Reign](#)

[Ryan Yenilendi](#)

New York Ruthless kısa öykülerini burada

bulabilirsiniz [A Ryan Reckoning](#)

[Bir Ryan Rewind](#)

[Bir Ryan Restraint](#)

[Bir Ryan](#)

[Halloween Bir](#)

[Ryan Christmas Bir](#)

[Ryan New Year](#)

Alejandro ve Alana, Jackson ve Lucia ile tanışmak için Los Angeles'a gitmeyi tercih ediyorsanız, Sadie'nin uluslararası çok satan LA Ruthless serisinde onlar hakkında her şeyi öğrenebilirsiniz. Amazon'da mevcut ve Kindle Unlimited'ta ÜCRETSİZ.

[Vahşi Kral Vahşi](#)

[Kraliçe Vahşi](#)

[İhanet](#)

[Şiddetli Takıntı](#)

Londra'nın en ateşli çifti hakkında bir şeyler okumak isterseniz. Gabriel ve Samantha, o zaman Sadie'nin Amazon'daki London Ruthless serisine göz atın. Kindle Unlimited'ta ÜCRETSİZ.

[Kara Melek](#)

[Düşmüş](#)

[Melek](#)

[Karanlık / Düşmüş Melek Düeti](#)

Süper baharatlı kısa hikayelerden hoşlanıyorsanız, Sadie ayrıca Bound serisi feat Mack ve Jenna'yı da yazıyor, Kitap 1, 2, 3 ve 4 şimdi mevcut.

[Bağlanmış ve Evcilleştirilmiş](#)

Bağlanmış ve Paylaşılmış

Bağlanmış ve

Hükmedilmiş Bağlanmış

ve Aldatılmış

OceanofPDF.com

TEŞEKKÜRLER

Her zaman olduğu gibi tüm inanılmaz okuyucularıma ve özellikle Sadie's Ladies ve Sizzling Alphas üyelerine teşekkür etmek isterim. Benim sevgili kemer fahişelerim! Hepiniz birer süperstarsınız. Muhteşem ARC ve sokak ekiplerime, bu kitaplara duyduğunuz sevgi beni şaşırtmaya ve ilham vermeye devam ediyor. Hepinize çok minnettarım.

Ama kitaplarımdan herhangi birini satın alan tüm okurlarıma, yazdığım her şey sizin için ve sizler benim hayallerimi gerçekleştiriyorsunuz.

Bu yolculuğu daha da özel kılmaya yardımcı olan tüm yazar arkadaşlarıma.

Sevgili asistanlarım Kate, Kate ve Andrea'ya destekleri, dürüstlükleri ve hayatımı kolaylaştırmak için yaptıkları her şey için çok özel bir söz.

Sessiz ninjaya. Beni daha iyi olmaya zorlamaya devam ettiğin için teşekkür ederim. Ve Joey ile Max'in hikâyesini bir sonraki seviyeye taşımama yardımcı olan muhteşem editörüm Jaime'ye.

Her gün daha iyi olmam için bana ilham veren inanılmaz çocuklarıma. Ve son olarak, Bay Kincaid'e kocaman bir teşekkür - tüm kitap erkek arkadaşlarım bir araya geldi. Bunu sensiz yapamazdım!

OceanofPDF.com

YAZAR HAKKINDA

Sadie Kincaid, ateşli alfa erkekleri ve güçlü, alıngan kadınları okumayı ve yazmayı seven bir kara romantizm yazarıdır.

Sadie okuyucularıyla bağlantı kurmayı seviyor, bu yüzden neden sosyal medya aracılığıyla iletişime

geçmiyorsunuz? Aşağıdaki bağlantıları takip edin. En son haberler ve bültenler için bültenine [buradan](#)

kaydolun

En son haberler, kitap önerileri ve bolca eğlence için Sadie'nin okur grubuna katılın. [Sadie'nin Hanımları ve Cızırtılı Alfalar](#)

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.